Raftul Denisei

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

FIONA DAVIS

PALATUL MAGNOLIA

„FICȚIUNE ISTORICĂ LA SUPERLATIV."
—*LIBRARY JOURNAL*—

TRADUCERE DE SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS fiction

FIONA DAVIS

PALATUL MAGNOLIA

Original: *THE MAGNOLIA PALACE* (2022)

Traducere din engleză şi note de SÎNZIANA DRAGOŞ

virtual-project.eu

– 2023 –

În amintirea lui Ed Berkeley

CAPITOLUL UNU

New York, 1919

Pe jumătate goală, cu o mână ridicată ca o balerină, cu cealaltă atârnându-i uşor pe lângă corp, Lillian Carter socotea în minte cât mai putea să amâne plata chiriei în timp ce proprietarul se afla la închisoare. Dacă domnul Watkins ar fi eliberat imediat, ar trebui să se ferească să dea ochii cu el până când reuşea să strângă suficienţi bani ca să-i plătească chiria pentru apartamentul de două camere din blocul dărăpănat, cu cinci etaj e, cu locuinţe sărăcăcioase, de pe Sixty-Fifth Street. Ceea ce nu era deloc uşor, căci domnul Watkins şi soţia lui locuiau la etajul întâi. Partea bună era că, foarte devreme în dimineaţa aceea, cei doi soţi se certaseră groaznic, ţipetele lor potolindu-se abia după mai bine de trei sferturi de oră. Puţin mai târziu, când pleca la lucru, Lillian se întâlnise cu nişte poliţişti care urcau treptele de la intrare.

Poate că, de data aceasta, o să-l închidă pe nesuferitul acela vreo câteva zile, ca să se înveţe minte. Nu că i-ar fi păsat câtuşi de puţin de nevastă-sa aia îndesată şi urâtă ca un buldog. Doamna Watkins o detestase de la bun început, mai ales după ce aflase cu ce se îndeletnicea Lillian.

— Angelica, ţi-a căzut toga... din nou!

Domnul Rossi s-a oprit cu o daltă de lemn într-o mână şi cu o cârpă în cealaltă. Deşi poza de şase ani pentru artişti, Lillian nu se obişnuise încă să fie strigată cu pseudonimul ales de mama ei, Kitty, ca să apere reputaţia familiei, ceea ce era de tot râsul. De parcă ar fi provenit din familia Astor sau dintr-alt neam mare. Lillian şi-a tras toga de mătase peste umăr în aşa fel încât să lase la vedere doar un sân dezgolit. Materialul era lunecos şi nu stătea cu nici un chip.

Domnul Rossi lucra repede, şi torsul de lut din faţa lui era aproape gata. Probabil că era ultima ei zi de lucru şi poza doar de o oră. Până acum făcuse şaptezeci şi cinci de cenţi. Ceva mai mult de un cent pe minut. Îi venea să-şi dea palme că nu ceruse mai mult. În februarie, pe patul de moarte, Kitty îi spusese să nu

cumva să ceară mai puţin de un dolar pe oră – aceasta fiind doar una dintre cele zece-douăsprezece îndrumări pe care abia i le-a putut rosti printre accesele de tuse, de parcă ar fi încercat să adune toate sfaturile părinteşti înainte de a se prăpădi. Lillian ar fi trebuit să şi le fi notat, dar era prea prinsă să îi facă ceaiuri şi să o înfăşoare în pături, să cheme mereu doctorul, care era prea ocupat cu alţi bolnavi de gripă spaniolă, ca să mai vină şi la ele.

— Angelica, te-am rugat...

Toga alunecase din nou.

— E frig aici. Tremur toată şi de aceea cade mereu. N-aţi putea să faceţi focul?

Ochii negri şi bulbucaţi ai domnului Rossi erau accentuaţi de sprâncenele groase, dar prăpădita lui voce ascuţită îi risipea orice încercare de a fi ameninţător.

— Nu am cu ce să-l aprind. E doar întâi octombrie, nu e frig deloc.

— Sigur că nu e... dumneavoastră sunteţi îmbrăcat.

— Îmi pare rău, Angelica. Vrei să faci o pauză?

De o săptămână, când bătuse la uşa atelierului lui, întrebându-l dacă nu avea nevoie de un model, sculptorul fusese din cale afară de politicos. Rămăsese cu gura căscată, recunoscând-o pe dată, iar ea intrase dându-l la o parte şi vorbind neîntrerupt, până când el a acceptat s-o lase să-i pozeze. Cum închinase de puţin timp studioul din cunoscuta clădire Lincoln Arcade din Upper West Side, nu apucase să afle de la chiriaşii mai vechi că, la venerabila vârstă de douăzeci şi unu de ani, Lillian era trecută de-a binelea.

— Nu, nu am nevoie de pauză. Mi-e bine, a răspuns ea, gândindu-se că avea noroc că găsise slujba aceasta, a doua pe care o primise din luna februarie, ceea ce reprezenta o veşnicie în lumea artistică a New York-ului.

Dar, în loc să-şi vadă înainte de lucru, domnul Rossi şi-a şters mâna pe şorţ şi s-a apropiat de podiumul pe care stătea modelul.

— Poţi să te apleci un pic mai mult? a întrebat el, împingându-şi şoldul drept puţin înainte, ca să-i arate cum să stea. Şi să te răsuceşti aşa?

Corpul ei s-a executat automat, aşezându-se în poziţia cerută.

— Da, aşa e mai bine.

Însă pe chip nu i se vedea satisfacţia. Şi ea ştia din ce pricină: şoldurile şi picioarele nu mai semănau cu cele de când începuse să pozeze. Contururile pure, lăudate cândva ca întruchipare a perfecţiunii clasice, erau acum ceva mai curbate, ca să zicem aşa. De când murise Kitty, simţise o foame permanentă ce-i rodea stomacul şi nu putea fi domolită decât cu caramele şi tartă cu lămâie şi bezea. La prima lor întâlnire, colăceii de grăsime fuseseră ascunşi pe sub fuste.

— Ce-ar fi să laşi toga mai jos, peste picioare?

Faţa i s-a înroşit toată, stânjenită. Era paradoxal că o deranja că trebuia să-şi acopere trupul, când majoritatea femeilor ar fi fost copleşite de ruşine dacă erau nevoite să-l dezgolească, şi asta a făcut-o să chicotească forţat.

— Nu te simţi bine? a întrebat-o domnul Rossi, uitându-se spre ea.

— Ba da, doar că sunt puţin obosită. Proprietarii mei s-au certat groaznic azi-dimineaţă şi n-am mai putut dormi.

— Îmi pare rău că ai păţit asta, a spus el, clipind de câteva ori, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar s-a apucat din nou de lucru la statuia de lut.

Liniştea din atelier, care de obicei o calma de parcă ar fi căzut în transă, o enerva de data aceasta.

Şi-a dus o mână la cap. Resimţea oboseala din ultimele câteva luni.

— Ştiţi... aş putea să fac o pauză, dacă nu vă deranjează?

Domnul Rossi a trântit zgomotos unealta pe masa de lângă el.

— Foarte bine.

Şi-a aprins o ţigară, dar nu s-a mişcat, de parcă ar fi fost gata să reia imediat lucrul.

— Credeţi că aş putea să beau iute o cafea?

Sculptorul nu i-a răspuns, dar s-a dus în chicineta din spate. Toate atelierele artiştilor din Lincoln Arcade erau dotate cu cele mai moderne facilităţi, atrăgând spre centru pictorii şi sculptorii din Greenwich Village, creând astfel o nouă lume artistică boemă denumită „Cartierul Atelierelor din Sixty-Seventh Street”. Kitty presimţise mai demult această tendinţă de migrare spre nord şi închinase un apartament la vest de Broadway, dându-le posibilitatea de a da oricând peste un posibil angajator, în drum spre poştă sau spre băcănie. Lui Lillian i-ar fi plăcut un duplex în recent apăruta clădire Hotel des

Artistes, de o măreţie gotică, cu tavane înalte, dar Kitty se împotrivise pe motiv că era prea scump. Şi acum era recunoscătoare că luaseră o astfel de decizie, căci contul din bancă al lui Lillian scăzuse dramatic în ultimele luni.

Dar, dacă nu ar fi locuit în clădirea dărăpănată a domnului Watkins, înţesată cu atâţia chiriaşi, poate că mama ei nu s-ar fi îmbolnăvit.

Domnul Rossi s-a întors cu două ceşti de cafea, una i-a dat-o ei. Lillian s-a dat jos de pe podium şi s-a întins cu o mişcare studiată pe una dintre numeroasele sofale împrăştiate în diferite feluri prin atelier.

— Aveţi asta de la Lukerman[1], nu-i aşa? a întrebat ea, recunoscând canapeaua roz ponosită.

Domnul Rossi s-a uitat nedumerit la canapea.

— S-ar putea. Când m-am instalat prima dată aici, am găsit tot felul de vechituri în subsol. Lukerman are atelierul cu două etaje mai sus, aşa că n-ar fi de mirare să fie de la el.

— Pe canapeaua asta am pozat pentru *In Memoriam*, a spus ea, aşteptând să-i vadă reacţia.

— De care vorbeşti?

Asta era bună!

— Monumentul pentru Titanic? în amintirea Idei şi a lui Isidor Straus?

— A, desigur, a încuviinţat domnul Rossi, clătinând din cap. Am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată. Ştii, sunt multe locuri din oraş pe care nu le-am văzut încă.

Îi plăcuse să pozeze pentru Lukerman, deşi poziţia era dificilă, să stea întinsă de-a lungul canapelei, cu un picior atârnat peste margine, înainte de a începe lucrul, sculptorul a discutat cu Kitty despre importanţa monumentului, care comemora cuplul de bogătaşi morţi împreună pe Titanic după ce soţia îşi cedase locul din barca de salvare pentru cameristă, preferând să sfârşească alături de soţul ei. Au fost văzuţi pentru ultima dată aşezaţi împreună pe şezlonguri pe punte, în timp ce vaporul se scufunda în apele îngheţate. „Când va fi terminată”, le-a explicat Lukerman, „statuia va privi la imaginea ei reflectată în

[1] Henry Augustus Lukerman (1872-l935), sculptor american faimos pentru monumente istorice, printre care şi *In Memoriam*, dedicat soţilor Ida şi Isidor Straus, victime ale naufragiului Titanicului, monument aflat în parcul Straus, din New York.

apa bazinului”. Şi, în timp ce poza, Lillian îşi închipuia bucuria dragostei acelei perechi, tristeţea morţii lor îngrozitoare. Iar rezultatul a fost unul dintre portretele ei cele mai reuşite, cu care se mândrea cel mai mult.

Iar domnul Rossi nici măcar nu o văzuse.

— E frumoasă, a spus ea, o adevărată operă de artă.

— Aş vrea să începem din nou... când eşti gata.

Apucase să ia doar câteva înghiţituri.

— Vă supărări dacă-mi termin mai întâi cafeaua?

— Uite ce-i, Angelica, am făcut deja două pauze!

— Ce vreţi să spuneţi, că trag de timp?

Bineînţeles că asta făcea. Fiecare sfert de ceas însemna câte optsprezece cenţi.

Mustaţa lui a început să-i zvâcnească în timp ce-şi încrucişa braţele.

Fusese prevenit. Probabil că-i spuseseră ceilalţi sculptori, după ce o angajase deja să-i pozeze, că îi trecuse vremea, că nu mai era răsfăţata artiştilor boemi din New York.

Poate că dacă ar vedea *In Memoriam* s-ar mai îmblânzi şi ar aprecia la adevărata valoare ceea ce a realizat ea.

— V-aş sugera, domnule Rossi, să vă faceţi timp într-o dimineaţă să vă duceţi să o vedeţi, nu e prea departe, spre centru, la întretăierea West End cu 106th Street.

— N-am timp să pierd o dimineaţă întreagă. Trebuie să lucrez, am comenzi de terminat.

— Ei, cum aşa? Eu lucrez de ani de zile şi, credeţi-mă, puteţi să mai cereţi câte o amânare. Clienţii mai fac astfel de favoruri artiştilor.

— Aşa e. Am auzit că ai experienţă. De când faci munca asta?

— Am început la cincisprezece ani.

— Aşa e. Sunt uimit de toate portretizările ce ţi s-au făcut. Ai fost o mare inspiraţie pentru mulţi artişti, a adăugat el, coborându-şi privirea spre şoldurile ei.

Timpul trecut. Ai fost.

Sculptorul a oftat.

— Ce-ar fi să încheiem pentru astăzi? Pari obosită.

— Nu, n-am nimic, zău aşa!

S-a îndreptat înapoi spre podium, împiedicându-se în togă. S-a îndreptat repede şi a urcat, aşteptând indicaţiile. Nu-şi putea permite să piardă slujba asta. Dacă ar pierde-o, nu i-ar ajunge

banii nici pentru mâncare, darămite pentru chirie.

— Nu-mi iese bine! Pot să te plătesc pentru deranj, desigur, dar am nevoie să mă distanţez puţin şi să gândesc altfel lucrarea asta.

— Vă rog, domnule Rossi, îmi cer scuze.

Se străduia să nu se milogească de el. Dacă ar fi fost acolo Kitty, s-ar fi amuzat cu toţii, iar mama ei l-ar fi flatat, admirându-i mustaţa deasă şi mâinile puternice, tachinându-l şi făcându-l să se înroşească.

Câtă nevoie ar fi avut acum de mama ei! în săptămânile de după moartea lui Kitty, s-au ivit o mulţime de oferte de lucru, pe măsură ce se răspândea vestea, şi artiştii săreau în ajutor, voind să se asigure că se descurcă. Dar, în zilele acelea reci şi întunecate, nu fusese în stare să iasă din casă decât ca să-şi cumpere cele necesare. Zăcea pe canapeaua cu gloduri, înfăşurată în plapumă, dormind sau privind tavanul crăpat, neluând în seamă rugăminţile lor. Fără mama care să domolească asprimile vieţii, Lillian s-a lăsat cuprinsă de tristeţe, ceea ce Kitty nu ar fi suportat, şi asta o făcea să fie şi mai tristă. După atâţia ani în care o învinuise că era prea strictă cu ea şi că o proteja prea tare, după scandalul pe care-l avuseseră chiar înainte de a se îmbolnăvi, starea ei de permanentă lehamite dovedea că era pierdută fără mama ei.

Ce nu ar fi dat să mai poată fi martora nenumăratelor moduri în care mama o enerva la culme: râsul uşurel, fredonatul abia şoptit când ştergea vasele. Să-i mai vadă încă o dată ochii de culoarea migdalelor – identici cu ai ei înconjuraţi de un păienjeniş de riduri. Împreună, făcuseră o echipă formidabilă. Să vadă cum boala o putuse transforma pe femeia aceea puternică, de nestăvilit, într-o fiinţă fragilă ca un prunc, ce se ţinea de mâinile lui Lillian, gemând de durere, o făcuse să se prăbuşească de-a binelea.

Nereuşind să-l forţeze pe domnul Rossi să o mai cheme încă o dată să-i pozeze, Lillian s-a îndreptat spre bufetul de peste drum de casă. Era lihnită de foame şi poftea la o supă de cartofi cu o bucată de plăcintă. Mama nu i-ar fi îngăduit niciodată o astfel de destrăbălare.

Ei, o singură dată n-o să se întâmple nimic. O să aibă grijă mâine să mănânce doar o conservă de sardele. Astăzi însă, după felul cum se purtase domnul Rossi cu ea, merita un mic

răsfăţ.

Peste drum, pe treptele clădirii, se afla un grup de poliţişti. Ciudat că mai erau acolo. Probabil că domnul Watkins se dăduse din nou la doamna Watkins. În acest caz, Lillian putea să-şi mai economisească chiria cât avea el să stea în închisoare. Asta îi cădea foarte bine. Mama spunea mereu că Lillian era norocoasă că fusese descoperită în corpul de balet şi devenise muza celor mai mari artişti ai secolului.

Şi mama nu se înşela niciodată.

*

Cu stomacul plin şi cu portofelul aproape gol, Lillian urca agale treptele imobilului, încercând să arunce o privire înăuntrul apartamentului domnului Watkins de la etajul întâi. A ridicat o sprânceană, făcându-i semn doamnei Brown – bârfitoarea recunoscută a clădirii, care locuia lângă familia Watkins –, dar aceasta doar a dat din cap iute, strângând din buze.

Din apartamentul familiei Watkins a ieşit un poliţist care a lăsat uşa deschisă în urma lui. La început, Lillian s-a mirat, neştiind de când aveau ei un covor de un roşu atât de intens, aproape stacojiu, dar şi-a dat seama imediat că nu era vorba de un covor, ci de un fel de lichid uscat.

Sânge.

A apărut iute un alt poliţist, care a închis uşa, dar nu înainte ca Lillian să zărească mâna însângerată a unei femei, cu degetele îndoite uşor, delicat aproape.

S-a tras înapoi, sprijinindu-se de balustradă, după care a urcat în fugă cele două etaje până la palierul ei. A intrat în casă, simţind cum i se învârte supa în stomac, şi-a turnat un pahar de apă şi s-a aşezat la măsuţa din bucătărie. Cu toată lăudăroşenia lui, domnul Watkins nu părea genul de om capabil să-şi ucidă soţia. Se certau ei, de bună seamă, dar de obicei doamna Watkins era cea care ţipa mai tare, copleşindu-l cu vocea ei piţigăiată.

Ultima dată când domnul Watkins venise să ia chiria, îl invitase înăuntru, ca să poată vorbi fără să-i audă ceilalţi chiriaşi. El privise îndelung în jur, ca şi cum ar fi socotit cu cât ar putea creşte chiria următorului chiriaş. Ea avea unul dintre cele mai mici apartamente din clădire, cu un singur dormitor, în care stătuse cu mama ei. Cele două ferestre dădeau spre o curte

interioară urâtă, scara metalică a ieşirii de incendiu sclipind în lumina soarelui de vară. Bucătărioara era folosită şi ca hol de intrare, cu masa şi scaunele vârâte într-o nişă, iar camera de zi nu era nici ea cu mult mai mare. Domnul Watkins îşi îndreptase atenţia în cele din urmă şi spre ea, oftând înţelegător.

— Mama dumitale era plină de viaţă, nu-i aşa?

Ce expresie ciudată: *plină de viaţă!* s-a gândit Lillian.

Vie.

Dar nu mai era. Şi a început să plângă.

De îndată ce au podidit-o lacrimile, nu s-a străduit să le oprească, plângea, pe de o parte, pentru mama ei, dar şi sperând, pe de altă parte, că prin asta ar putea să mai câştige câtva timp şi puţină bunăvoinţă. El a mângâiat-o pe spate şi şi-a ridicat apoi mâna spre ceafă, strângând-o uşor.

— Îmi pare rău că te-am tulburat, a spus el. Dar aş putea să te ajut în vreun fel?

Şi i-a spus să vină la el acasă peste o lună de zile, când soţia lui avea să plece la sora ei. Era limpede ce voia. Îngrozită, Lillian nu ştia ce să facă.

Cu câteva zile înainte de întâlnire, îi mai venise inima la loc după ce primise prima din cele două scrisori de la producătorul din Hollywood, care îi dăduse speranţa că avea să-i schimbe viaţa şi o încurajase să se mobilizeze. Acceptase prima ofertă de a poza pe care o primise – una cu care mama nu ar fi fost niciodată de acord –, şi curând după aceea şi-a aranjat sesiunea cu domnul Rossi. Cele două slujbe la un loc îi dădeau o brumă de speranţă că nu va trece mult timp şi va putea din nou să-şi plătească chiria restantă. Aşa că i-a scris domnului Watkins un bilet drăgălaş în care amâna „rendez-vous“-ul lor, până când termina ce avea de lucru, sperând astfel că îl va linişti şi că nu o va da afară din casă.

Dar acum, dacă doamna Watkins era moartă, şi ucigaşul era domnul Watkins, ar putea să locuiască mai departe pe gratis până când se lămurea toată povestea asta. Kitty ar fi dojenit-o că se gândea doar la ea când o femeie fusese omorâtă, dar în sinea ei ar fi cugetat la fel. Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în uşă. S-a ridicat să deschidă.

— Pot să intru?

Poliţistul din faţa ei avea părul roşu şi mustaţa de aceeaşi culoare. Când şi-a scos chipiul şi l-a îndesat sub braţ, câteva

bucle i s-au zbârlit, ridicându-i-se în sus.

După ce a intrat şi-a dres glasul.

— Nişte chiriaşi mi-au spus că dumneavoastră sunteţi Angelica, a început el, privind spre decolteul ei şi înroşindu-se. Scuze, domnişoara Carter, am vrut să spun.

Cu câţiva ani în urmă, un reporter scrisese un articol despre trăsăturile greceşti ale lui Lillian, râvnită de sculptori şi pictori pentru formele clasice şi simetrice, mai ales pentru sânii desăvârşiţi şi pentru gropiţele de pe şale. Şi-aşa s-a dus vestea iute, iar poliţistul reacţionase la fel ca toată lumea care afla cine era, comparând-o pe Angelica din faţa lor cu numeroasele statui din oraş reproduse în articolul respectiv, de la Cele trei Graţii[2] aproape dezgolite de la hotelul Astor (ea reprezentându-le desigur pe toate trei) la *Civic Fame*, cea cu sfârcurile aurite, încununată cu lauri, din vârful Clădirii Municipale[3].

Atenţia lui a încălzit-o puţin, mai ales după reacţia atât de dezamăgitoare a domnului Rossi de mai devreme.

— Da, eu sunt Angelica.

El tocmai dădea să spună ceva, când s-a ivit în prag un poliţist mai bătrân.

— Lasă că mă ocup eu, a spus el, neluând-o în seamă. Domnişoara Angelica Carter?

S-a uitat într-un carnet şi a bifat ceva înainte ca ea să-i răspundă.

— Da, a zis Lillian, aşezându-se la masa din bucătărie cu mâinile în poală.

În meseria ei de model avusese de-a face cu zeci de artişti capricioşi şi învăţase să dis cearnă implicaţiile celor mai tăioase comenzi. Poliţistul voia să se impună atât în faţa ei, cât şi a colegului mai tânăr. Dacă mama ei ar fi fost acolo (ce n-ar fi dat ea să fie acolo!), ea ar fi vorbit, în timp ce Lillian l-ar fi potolit din priviri. Ştia exact cum să-l privească. Cu bărbia lăsată, ochii ridicaţi, abordând o timiditate uşor ştrengărească ce făcea

---

[2] Monument statuar sculptat de Isidore Konti în 1909 pentru sala de bal a hotelului Astor din New York.

[3] Referire la David N. Dinkins Municipal Building - o clădire guvernamentală monumentală cu 40 de etaje, construită între 1909 şi 1914, în vârful căreia se află una dintre cele mai înalte statui din New York, Civic Fame [Slava Civică] (7,6 metri, din cupru aurit), creată de Adolph Alexander Weinman (1870- 1952), al cărei model a fost Audrey Munson, care inspiră personajul acestui roman.

întotdeauna minuni când venea vorba să domolească capriciile artiştilor pentru care poza.

— Aveţi ceva la gât? a întrebat-o poliţistul mai vârstnic.

Era clar că nu-i mergea de data asta.

— Trebuie să vă pun nişte întrebări, domnişoară Carter. Cât de bine aţi cunoscut-o pe doamna Watkins?

Probabil că-i interogau pe toţi locatarii. Avea să fie cât se poate de binevoitoare.

— La fel ca toţi ceilalţi chiriaşi, cred. Era soţia proprietarului meu. Se certau de multe ori. Îmi pare rău că s-a ajuns la aşa ceva.

— Adică la ce?

— Că e... ştiţi... moartă.

— Dar noi nu am comunicat încă această informaţie. De unde ştiţi?

— Am văzut, când urcam scările, s-a bâlbâit ea. Era uşa deschisă... şi-am văzut o mână.

El a notat iute ceva în carnet. Ea a ridicat capul, să vadă ce-a scris.

— Şi de altfel, domnule, aţi vorbit despre dânsa la trecut... ştiţi... Aţi spus: Cât de b*ine aţi cunoscut-o pe doamna Watkins?*

— Dar deşteaptă mai sunteţi! s-a răstit el.

— Dar pe domnul Watkins cât de bine îl cunoaşteţi? Prin această întrebare puteţi să deduceţi că este în viaţă. Poate că o să vă bucuraţi să aflaţi asta.

— Să mă bucur? a întrebat ea nedumerită.

— Răspundeţi la întrebare!

— E proprietarul meu.

— Şi nimic mai mult?

— Nu. Ce vreţi să spuneţi?

— Am găsit în buzunarul capotului doamnei Watkins un bilet către domnul Watkins scris de dumneavoastră. Presupun că sunteţi singura „Angelica” din casa asta.

Lillian a simtit că i se contractă stomacul, de parcă ar fi primit o izbitură puternică. N-ar fi trebuit să fi scris biletul acela, ar fi trebuit să-l descurajeze pe domnul Watkins, vorbindu-i drept în faţă. Probabil că soţia lui găsise biletul şi, furioasă, îi ceruse socoteala.

— Ce bilet? a întrebat Lillian, străduindu-se să nu-şi trădeze panica în voce. Trebuia să plătesc chiria, poate de-asta i-am

scris. Domnul Watkins mă păsuise până făceam rost de bani. Ştiţi, mama mea a murit acum câteva luni, şi de-atunci m-am descurcat greu.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus poliţistul, dar chipul i-a rămas la fel de rece. Deci locuiţi aici singură de când a murit mama dumneavoastră?

A aruncat o privire spre uşa dormitorului.

— Se pare că dumneavoastră şi domnul Watkins stabiliserăţi un rendez-vous în săptămânile viitoare. Aveaţi relaţii intime?

El răstălmăcea conţinutul biletului – nu asta voise ea să spună acolo.

— Intime? a răbufnit ea oripilată, aproape izbucnind în râs, închipuindu-şi-l pe îndesatul domn Watkins în pat, dar s-a abţinut. Nu, nici vorbă!

— Şi în sertarul lui s-a găsit asta, a urmat el, scoţând din buzunar o tăietură dintr-o revistă.

Lillian a recunoscut pe dată fotografia alb-negru. Purta un costum de baie negru şi îşi ţinea mâinile ridicate la ceafă ca şi cum s-ar fi aflat pe plajă în Coney Island, chiar dacă fotografia era făcută pe acoperişul clădirii Lincoln Arcade. Avea braţele şi picioarele dezgolite. Reclama care făcea publicitate unui costum de baie la modă apăruse pe ultima copertă a unei reviste. Kitty nu-i îngăduise niciodată să se lase fotografiată pentru publicitate – socotea că era ceva indecent dar, când fusese abordată în holul clădirii Lincoln Arcade de unul dintre fotografii mai puţin cunoscuţi, chiar în prima zi când ieşise să-şi caute de lucru, nu putuse să refuze tentaţia de a primi nişte bani atât de repede.

Probabil că domnul Watkins văzuse reclama într-una dintre revistele soţiei sale şi o decupase. I se făcu din nou greaţă numai la gândul că el o privise, cercetându-i conturul umerilor şi rotunjimile genunchilor.

— Nu ştiu de ce-ar fi păstrat aşa ceva.

— Dacă e vorba de vreun fel de triunghi conjugal, şi dumneavoastră aţi avut cunoştinţă că domnul Watkins avea de gând să-şi omoare soţia, e mai bine să-mi mărturisiţi acum.

Triunghi conjugal? Cum ar fi putut să dovedească ceva ce nu exista?

— Dar nu a fost nimic...

Tăgăduirea suna neconvingător chiar şi pentru ea.

— O să trebuiască să veniţi cu noi, să vă mai punem şi alte întrebări.

Bucuria resimţită mai devreme, că ar fi putut să aibă câteva luni fără să plătească chiria, i s-a risipit pe loc. Omul ăsta mergea pe o pistă complet greşită.

— Dar eu nu sunt decât chiriaşă aici, ca toţi ceilalţi. Poate că domnul Watkins şi-a închipuit altceva. Eu nu i-am dat niciodată de înţeles că m-ar interesa în vreun fel.

— Biletul ăsta dovedeşte altceva, a spus el, bătându-se uşor cu mâna peste buzunarul hainei.

— Nu făceam altceva decât să încerc să-l descurajez politicos, e pur şi simplu o neînţelegere.

— Ceilalţi chiriaşi mi-au spus că pozaţi pentru artişti. Îmi închipui că în meseria dumneavoastră daţi peste destule neînţelegeri de felul ăsta.

— Dar meseria mea nu are nimic sordid, a sărit ea. Şi eu, ca dumneavoastră, îmi câştig doar pâinea zilnică.

— Mă îndoiesc profund.

Trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge, de a-i demonstra că nu era o hoaţă ordinară.

— Şi sunt pe cale să devin actriţă de film.

Poliţistul a ridicat o sprânceană, impresionat, în ciuda voinţei sale.

— La Hollywood?

— Chiar acolo. La anul pe vremea asta poate că am să joc în filme. Pot să vă dovedesc asta cu scrisori pe care le-am primit.

S-a sculat de pe scaun şi a început să scotocească prin teancul de facturi şi alte hârtii de pe bufet.

— Uitaţi! îmi scrie un producător care vrea să merg la o audiţie pentru noul lui film. Aşa că vă daţi seama că n-am nevoie să mă încurc cu domnul Watkins. Eu vreau să-mi fac un nume!

El a cercetat scrisoarea cu antetul studioului cinematografic. Lillian ştia pe dinafară cea mai importantă propoziţie: *Îmi va face plăcere să vorbim despre un rol în următorul meu film, dacă vă veţi afla cândva în însorita Californie de Sud.*

— Vreţi să vă duceţi în California să deveniţi faimoasă? a întrebat el, înapoindu-i scrisoarea. Ei bine, până atunci, să vă mulţumiţi cu ruşinea de a fi băgată într-un scandal ca ăsta. Scrisoarea dumneavoastră de la Hollywood nu dovedeşte altceva decât că aveţi o mulţime de cunoscuţi care vă scriu. Şi

tot o să trebuiască să mergeţi la secţie.

Avea nevoie de un răgaz ca să se gândească ce să facă.

— Aş putea să mă aranjez puţin mai înainte?

El a încuviinţat din cap reticent, iar ea s-a dus în dormitor, închizând uşa în urma ei.

Ziarele aveau să vuiască de ştirea despre omor. Dacă mai apărea şi „Angelica” în povestea asta, se ducea de râpă tot bunul renume pe care se străduia să şi-l construiască. Să nu mai pomenim că avea să dispară şi orice interes al vreunui cineast.

Nu avea timp de pierdut. A înşfăcat nişte haine şi le-a îndesat într-o geantă mare de piele, punând la fund scrisorile producătorului, cu grijă, să nu le mototolească. A deschis încet fereastra – cerceveaua era veche şi scârţâia – şi s-a strecurat afară pe scara de incendiu. Într-o clipită s-a făcut nevăzută.

CAPITOLUL DOI

New York, 1966

Veronica a deschis ochii într-o cameră necunoscută, trezită dintr-un somn agitat de un ţipăt. A sărit drept în sus, dar şi-a dat seama că nu era un ţipăt, ci o sirenă al cărei sunet nu-i era familiar. Maşinile de poliţie din Londra scoteau nişte sunete care semănau cu răgetul unui măgar, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare că tulbură liniştea. La New York, sirenele străfulgerau aerul ca nişte bocete.

Şi-a mijit ochii adormiţi să vadă ceasul de pe noptiera camerei de hotel. Era ora nouă.

Nu era bine. Nu-i mai rămânea decât o jumătate de oră ca să se pregătească pentru ceea ce putea fi cea mai importantă şedinţă foto din cariera ei de manechin. Nu se putea să fi bătut atâta drum până aici ca s-o rateze de la bun început. Şi-a scos iute cămaşa de noapte şi şi-a tras pe ea pantalonii strâmţi, negri şi tricoul alb. S-a dus în baie şi s-a curăţat de rimelul şi dermatograful pe care nu se sinchisise să şi le şteargă cu o seară în urmă. Avea faţa pătată şi îi ieşea şi un coş pe obrazul drept. Arăta ca naiba şi era vina ei că nu plecase mai devreme

de la petrecere. Fusese încântată când aflase că organizatorul sesiunii foto îi invitase pe toţi în apartamentul său din Upper East Side la o petrecere de „împrietenire”. Veronica era manechinul cel mai lipsit de experienţă din grup şi poate că dăduse peste cap mai multe pahare de vin ca să compenseze acest neajuns. După fiecare pahar se simţise puţin mai curajoasă, mai nostimă, deşi în majoritatea timpului se retrăsese bucuroasă pe terasă, de unde privise oraşul, uimită că se afla acolo. Înăuntru, petrecerea era în toi, iar fotograful şi prietenii lui se gudurau pe lângă celelalte manechine în sufrageria cu mochetă moale. Câţiva băieţi au început să danseze pe ritmurile ultimului hit al trupei Monkees, mişcându-se mecanic, zvâcnit, de parcă ar fi fost alimentaţi de nişte circuite electrice nepuse la punct.

Asta era doar prima seară, şi-a spus ea. Până la sfârşitul săptămânii avea să se integreze în grup şi-o să se întoarcă la Londra cu o treabă bine făcută şi cu promisiunea unor fotografii extraordinare, pe care să şi le aşeze pe prima pagină a portofoliului. Iar când vreun client potenţial avea să se uite la ele, ea avea să ridice din umeri, spunând cu indiferenţă: „A, da, astea au fost făcute de Bamaby Stone iarna trecută, la New York. Pentru Vogue.“

Cu patruzeci de dolari pe oră pentru două sesiuni, erau aproape patru sute de lire sterline pe care avea să le depună în cont. Pe lângă ceea ce economisise din şedinţele de modelling din ultimele câteva luni, era de ajuns ca să o scoată pe sora ei, Polly, din sanatoriul ăla amărât din Kent House şi s-o aducă acasă.

Şi-a scos îngrozită bigudiurile pe care îşi rulase părul la întâmplare înainte de a se culca. Mai bine nu şi-ar fi bătut capul, căci părul îi stătea cum trebuie doar pe jumătate. Şi-a vârât capul sub robinet, şi-a udat părul şi l-a îndreptat apoi cu pieptănul. Mai bine nu se putea în aceste condiţii.

Părul ei chiar atrăsese atenţia la petrecerea din seara trecută, căci era atât de diferit faţă de pletele lungi şi drepte ale celorlalte fete. După cum decretase agenta ei din Londra, bretonul des, retezat în linie aproape dreaptă până în dreptul urechilor, reprezenta trăsătura distinctivă a Veronicăi, iar la spate venea ca o completare, părul ajungându-i până la mijlocul gâtului.

Nu asta era tunsoarea pe care voise să şi-o facă atunci când decupase o fotografie din revista Rave şi i-o arătase mamei ei.

— Doar n-o să plăteşti două lire cuiva ca să te facă aşa?! a exclamat mama ei. Las' că te tund eu.

Veronica chiar se simţea vinovată să cheltuiască atâţia bani pentru ea, aşa că s-a aşezat pe scaunul din bucătărie, lăsând-o pe Trish să-i pună un prosop de bucătărie în jurul gâtului ca să adune părul şi a închis ochii, sperând că o să iasă bine.

Fata din fotografie avea un breton des pe frunte, restul părului fiind lung. Dar Trish i-a tuns bretonul prea mult pe laturi, şi-apoi a ajustat-o greşit la spate, aşa că până la urmă arăta ca şi cum ar fi avut pe cap un pământuf de spălat pe jos, ca atunci când ea şi Polly aveau cinci ani, şi mama lor le tunsese ghidându-se după un castron pus pe cap.

Deşi tunase şi fulgerase că Trish îi distrusese părul, până la urmă tunsoarea aceea o atrăsese pe agenta din Londra, şi-i adusese apoi şi angajamentul pentru Vogue. Deşi în fotografii arăta foarte modernă, în realitate, acea tunsoare tindea să-i domine celelalte trăsături.

— Arată ca o ciupercă! spusese una dintre fete aseară la petrecere.

Veronica era chiar după colţ, uitându-se la cărţile de pe rafturile ce umpleau pereţii holului. Heller, Capote, Pynchon. Numai bărbaţi. Nici măcar o Flannery O'Connor, aşa mică... acolo... pentru varietate. Auzise comentariul şi-şi dăduse seama că la ea se refereau.

— Ba mie-mi place, a spus cineva cu o voce piţigăiată.

Veronica a recunoscut-o, era o fată pe nume Tangerine, pe care o cunoscuse în treacăt, anul trecut, la o sesiune foto la Londra. Foarte slabă, cu ochii mari, la vreun metru şaizeci şi ceva de centimetri, Tangerine era mai scundă decât manechinele obişnuite.

— Mi-ar plăcea şi mie să am curajul să-mi ciopârţesc tot părul ăsta. M-aş descurca mult mai uşor fără el.

Celelalte fete au rămas cu gura căscată.

— Nu cumva să îndrăzneşti să te atingi de el. Promite!

După ce au mai chicotit, şi ea le-a promis, s-au îndepărtat. Veronica şi-a luat haina şi a plecat. Afară, fulgi de zăpadă dansau în lumina felinarelor ca valuri de confetti.

Dacă a plecat prima, atunci spera că nu va ajunge ultima la

locul unde urmau să aibă sesiunea foto în dimineaţa aceea. Celelalte aveau mai multe motive să întârzie, luând în considerare cantitatea de alcool consumată.

Şi-a luat cele două valize mari – una plină cu lucrurile necesare pentru fotografii, iar cealaltă cu hainele ei obişnuite – şi a făcut formalităţile de ieşire din hotel. Portarul a ajutat-o să se urce în taxi, şi ea i-a dat şoferului adresa pe care o trecuse în agenda de lucru. Sesiunea foto urma să se desfăşoare în două locuri, timp de trei zile, începeau în New York, într-un loc numit Frick Collection, un muzeu şic, care, în Epoca de Aur, fusese o reşedinţă, după care aveau să meargă cu trenul la un conac din Newport, Rhode Island. Veronicăi i-ar fi plăcut să fi stat mai mult la New York, sau măcar să fi petrecut seara trecută la vreun spectacol de pe Broadway, ori plimbându-se pe străzi în loc să stea blocată în apartamentul plin de fum de ţigară al lui Barnaby. Socotise că era bine să cunoască echipa, să se împrietenească un pic, dar data viitoare avea să se lipsească de aşa ceva. Dacă va mai fi o dată viitoare.

Agenta ei, Sabrina, îi spusese că şedinţa foto din New York avea să se desfăşoare într-un loc nemaipomenit, dar clădirea dinaintea căreia se oprise taxiul nu avea nimic deosebit, cel puţin după standardele englezeşti. Era joasă, albă, înconjurată de un gard de fier forjat şi, dacă nu ar fi fost avertizată, ar fi crezut că era o bancă, nu o casă. Peste noapte ninsese mai mult, iar trotuarele erau pline de zăpadă pe jumătate topită, adunată în mici mormane pe la colţurile celor şase trepte care duceau la uşa dublă, cu iniţialele HCF dăltuite pe arcada ce-o înconjura. Pe frontonul de deasupra, o femeie sculptată în piatră privea visătoare în jos spre cei care intrau în clădire.

A apăsat pe clanţă, dar nu s-a mişcat. Trebuia oare să intre prin altă parte?

Totuşi, o clipă mai târziu, un tânăr îmbrăcat în blugi şi tricou galben a deschis uşa.

— Îmi pare rău, dar Muzeul Frick este închis lunea.

— Eu sunt Veronica Weber, am venit pentru şedinţa foto.

— Aha! a exclamat el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Ea şi-a dat seama ce gândea: că nu avea ce căuta acolo. Că nu arăta deloc a manechin. Mai ales fără machiaj şi cu părul răvăşit.

— Aha, bine atunci. Eu sunt Steve, unul din asistenţi. Tocmai

aranjăm lucrurile. Toate celelalte fete sunt sus, pot să vă arăt unde să vă pregătiţi.

Holul de la intrare era dominat de un aranjament cu magnolii delicate, care ţâşneau de pe ramuri groase, negre, aşezat pe o masă centrală. Au mers mai departe, trecând pe lângă o orgă vârâtă într-o firidă arcuită aflată la picioarele unei scări impunătoare. A întrebat mirată dacă orga mai funcţiona încă, iar băiatul a ridicat doar din umeri.

Ajunşi la etajul al doilea, Steve a cotit-o brusc la dreapta, apoi la stânga spre o scară mai mică ce, pe vremuri, era folosită doar de servitori. La etajul al treilea, pe holul lung răsuna sporovăială celorlalte manechine. El s-a oprit şi i-a arătat spre grupul sanitar pentru femei situat cam pe la mijlocul holului.

— Acolo.

Veronica şi-a târât valizele pe cele câteva trepte care duceau la uşa băii şi a deschis-o. Înăuntru, pardoseala era acoperită aproape complet de accesoriile necesare manechinelor din ziua de azi, de la pantofi la bigudiuri şi farduri. Aplecate peste chiuvetele de porţelan, fetele se priveau în oglinzi, fără să o bage în seamă.

— Bună, a salutat ea. Mai e loc şi pentru mine?

— Salut, Veronica, a răspuns piţigăiat Tangerine, ţi-am dus lipsa aseară. Unde-ai dispărut?

— Am încercat să închid un pic ochii... ştii... diferenţa de fus orar...

— Nu cred că mai încapi şi tu aici, a spus cea mai înaltă dintre fete, pe nume Gigi, pe care Veronica a recunoscut-o, căci apăruse recent pe coperta revistei Mademoiselle. E deja destulă înghesuială.

Veronica şi-a cerut scuze – un obicei atât de englezesc, din care americanii înţeleg greşit că într-adevăr ţi-ar părea rău – şi a mers mai departe de-a lungul culoarului.

A coborât pe scări un etaj, căutând o altă baie. Mai multe uşi erau încuiate, iar cele descuiate dădeau în birouri administrative. Ultima uşă pe dreapta era întredeschisă şi, când a intrat, Veronica a rămas fără suflare. Se afla într-un dormitor de pe vremuri, păstrat intact, cu un pat cu baldachin de mătase, mai ceva ca o scenă de teatru. Deasupra unui secreter se afla un portret al unei fetiţe cu o expresie ciudat de precaută, de parcă nu ar fi avut încredere în nimeni din preajmă. Veronica s-a

dus s-o privească mai îndeaproape. Nici şorţuleţul de dantelă, nici buclele drăgălaşe nu îndulceau cu nimic imaginea acestei copile care părea mult îmbătrânită faţă de vârsta ei, de parcă dinapoia ochilor s-ar fi aflat sufletul unei femei bătrâne ţintuite la pat. Veronica s-a cutremurat şi s-a îndepărtat, privind împrejur. Sub fereastră se afla un divan, cam cât patul de lung, tocmai bun pentru citit sau lenevit ziua întreagă. Baia adiacentă avea tot ce-i trebuia, inclusiv o oglindă mare şi lumină suficientă. Acolo era mai mult loc, şi nu trebuia să se înghesuie cu celelalte manechine ca dincolo, şi o să aibă grijă să o lase exact cum o găsise. Căci, la urma urmelor, se afla într-un muzeu.

Şi-a deschis geamantanul cu echipamentul şi a început să despacheteze pe îndelete. Chiar şi la sesiunile foto pentru revistele spilcuite ca aceasta, manechinele erau obligate să-şi aducă tot ce era necesar, inclusiv şase sau şapte perechi de pantofi, un sutien care să pună în valoare înzestrările naturale, şi altul care să le micşoreze, corset, furouri, dresuri negre şi de culoarea piciorului, eşarfe, mănuşi şi bijuterii. Fetele trebuiau să-şi facă singure coafura şi machiajul, ceea ce însemna că trebuia să-şi aducă şi o geantă grea cu farduri, bigudiuri, perii, piepteni şi agrafe. Valiza cântărea o tonă şi, după ce o căra ore în şir pe străzile Londrei, Veronica era nevoită să-şi repete în minte să meargă dreaptă, să nu se aplece într-o parte.

A scotocit după trusa de machiaj şi s-a pus pe treabă, şi-a aplicat fondul de ten, şi-a conturat ochii cu dermatograf, prelungind linia în sus dincolo de coada ochiului, şi-a dat cu un ruj într-o nuanţă tare, ca să contrasteze cu părul ei negru. Se afla doar la New York, cel mai sofisticat oraş din lume, cu excepţia Parisului, aşa că şi-a colorat şi pleoapele cu un fard albastru puternic. Şi-a trecut peria prin păr, s-a îmbrăcat cu un halat şi, după ce s-a mai privit încă o dată în oglindă, a pornit spre etajul principal.

Cum casa era în mare pare destul de întunecată şi mohorâtă, s-a orientat după lumina care răzbătea din încăperea de lângă holul cel mare de la intrare. Ajunsă în faţa uşii, a intrat şi a privit uimită enormele panouri pictate, reprezentând scene romantice, exotice, cu doi îndrăgostiţi, care acopereau pereţii. Muzeul Frick chiar era plin de surprize. Când te gândeşti că aici se aduna zilnic o familie, trăind înconjurată de atâta frumuseţe! Şi din

nou, în mijlocul încăperii se afla o vază plină de ramuri de magnolii cu petalele în degrade de la roz aprins la bază până la alb ca zăpada spre vârf.

Steve împreună cu alţi doi asistenţi instalau trepieduri şi reflectoare. Pe Barnaby l-a zărit în colţul cel mai îndepărtat vorbind în şoaptă cu directorul de creaţie al revistei. Celelalte fete se îngrămădeau în jurul unui stativ cu haine din care stilistul le dădea să se îmbrace pentru fotografii.

Toţi cei prezenţi s-au întors unul câte unul şi au privit-o insistent.

Ea le-a făcut un semn prietenos cu mâna, şi apoi şi-a surprins imaginea într-o oglindă atârnată pe peretele din fundul camerei.

Celelalte fete aleseseră să poarte un machiaj natural, cu rujuri palide, linii subţiri de dermatograf, fără fard de pleoape, cu părul drept şi neondulat. Iar ea arăta ca un clovn, cu buzele date cu ruj ţipător care, în lumina strălucitoare, contrasta urât cu fardul de pleoape albastru. Dacă s-ar fi înghesuit cu ele în baie de la bun început, ar fi putut să-şi corecteze greşeala înainte de a se spoi aşa.

Barnaby, care continua să stea de vorbă cu directorul de creaţie, nu o observase încă. Veronica s-a dat înapoi, sperând să mai aibă timp să fugă să-şi repare machiajul, dar el s-a răsucit şi a bătut din palme, să le atragă atenţia.

— Haideţi să începem, doamnelor! E toată lumea aici?

S-a uitat mai întâi la grupul de fete din colţ, apoi privirea i-a căzut pe Veronica. Ea şi-a adunat curajul pentru ceea ce avea să urmeze.

— Doamne sfinte! a exclamat el, strâmbându-se şi izbucnind în râs. Ce-mi place părul!

Instinctiv, şi-a dus mâna la cap să-şi atingă părul. Poate că nu era chiar atât de rău.

— Dar ce naiba e pe faţa ta?

*

Veronica aranja marfa pe rafurile centrului de amanet al unchiului Donny când a fost „descoperită“. Era la câteva zile după ce-şi făcuse tunsoarea aceea groaznică, şi-i era recunoscătoare unchiului că o lăsase să plece câteva ore de la casă, departe de privirile clienţilor. Cu un an în urmă, după moartea subită a tatălui ei, unchiul îi oferise slujba de

vânzătoare. În zilele cu mai putină activitate, se lăsa furată de gândurile pe care i le stârneau diferite obiecte din vitrine şi de pe rafturi, întrebându-se cine oare o fi atins maşina de scris Imperial prăfuită sau cum o fi arătat femeia care a purtat cerceii Art Decó cu pandantiv. Cum ajunseseră oare obiectele acelea aici şi cum o fi fost pentru cei care-au fost nevoiţi să renunţe la ele?

Clienţii centrului de amanet Chelsea erau foarte diferiţi. Cei mai mulţi erau dintr-aceia care, amanetau mai degrabă vechea haină de blană a bunicii mirosind a tutun decât vreun ceas Cartier, dar mai apărea din când în când şi câte un filfizon cu accent nobil, care azvârlea pe tejghea vreun colier cu pietre preţioase. Veronica stătea de-o parte şi-l urmărea pe unchiul Danny cum cerceta bijuteria, ofta, apoi o mai răsucea de câteva ori până când respectivul client se bucura să încheie dubioasa afacere şi ieşea cu nişte bancnote mototolite, reprezentând mai puţin de jumătate din cât valora obiectul.

În ziua când a cunoscut-o pe Sabrina, a dat cu ochii de o femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu un chip plăcut, care a întrebat-o dacă acel ukulele expus în vitrină funcţiona. Unchiul Danny stătea aplecat peste registru, vorbind încet cu un tânăr costeliv despre o monedă de aur, aşa că Veronica i-a răspuns cinstit.

— Nu merge, eu nu l-aş lua.

— Mulţumesc că mi-aţi spus, a răspuns femeia, ar fi fost cadou pentru nepotul meu de ziua lui, dar cred ar fi mai bine să merg la un magazin de instrumente muzicale, apoi după o pauză a exclamat: Doamne, Dumnezeule!

Veronica şi-a dus automat mâna la păr, aşteptându-se la un comentariu sarcastic sau, mai rău, plin de îngrijorare.

Dar femeia zâmbea cu toată faţa.

— Ai o coafură pe cinste. Cine ţi-a făcut-o? Vidal[4]?

— Ăăă... nu, mama...

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Ai pozat vreodată?

Veronica a râs la început, dar, văzând că femeia vorbeşte

[4] Vidal Sassoon (1928-2012), stilist britanic, om de afaceri şi filantrop. A devenit cunoscut pentru frizurile stil bob extrem de geometrice, cu linii curate. (N. red.)

serios, a luat cartea de vizită şi a promis că se va prezenta la agenţia de modelling în prima ei zi liberă. Acolo a fost examinată de o comisie de agenţi care au trimis-o să-şi facă fotografii ca să-şi completeze portofoliul. Au insistat să renunţe la slujba ei de la amanetul unchiului Danny, ca să aibă timp să meargă la vizionări, despre care Sabrina i-a explicat că sunt un fel de audiţii pentru manechine. La început, mama ei s-a arătat bănuitoare, dar, după ce i-a răsfoit portofoliul cu fotografii în care arbora gene false, lungi, şi fuste mini viu colorate, a exclamat încântată:

— Sunt convinsă că o să apari pe toate coperţile de reviste! Bravo, fata mea!

Veronica s-a prezentat conştiincioasă la toate vizionările la care era chemată şi a primit câteva oferte. Majoritatea erau apariţii modeste, ca pentru începutul carierei de manechin, precum fotografii pentru cataloage şi reclame, dar, deşi câştiga mai mult decât la centrul de amanet, preţul tuturor accesoriilor pe care era nevoită să şi le cumpere îi iroseau mare parte din bani, făcând-o să se întrebe dacă merita toată cazna aceea. Apoi, în urmă cu o săptămână a sunat-o Sabrina şi i-a spus că avea o vizionare pentru o şedinţă foto serioasă, în Statele Unite, pentru care revista Vogue căuta un manechin britanic ca să ilustreze articolul de fond. Veronica se prezentase devreme, sperând să termine repede, ca să aibă timp după aceea să se ducă să o vadă pe Polly, dar i s-a spus că erau în întârziere. Celelalte candidate erau de o frumuseţe covârşitoare, naturală, dar ea, aşezată pe banca tare de metal de pe culoar, nu se gândea la altceva decât la Polly, care o aştepta răbdătoare în sala de aşteptare ponosită de la Kent House, cu privirea pierdută la linoleumul rupt de pe jos, până când avea să i se spună să se ducă înapoi în camera ei.

După vreo două ore de aşteptare, Veronica era furioasă, gândindu-se cu câtă lipsă de consideraţie trata industria modei timpul manechinelor. Când şi-a auzit numele strigat în cele din urmă, a intrat în sală călcând greu şi trântindu-şi portofoliul pe masă, după care s-a dat înapoi, privind dispreţuitor cu braţele încrucişate.

— Deci... pe cine avem noi aici? a întrebat unul dintre bărbaţii aşezaţi la masă.

— Veronica Weber.

— Grozav, grozav, a spus el, împingând portofoliul celor de lângă el. Poţi să ne arăţi cum mergi?

Sabrina îi spusese că, atunci când i se cere să arate cum merge, să-şi închipuie că pluteşte: Închipuie-ţi că ai o carte pe creştet, pe care să n-o laşi cu nici un chip să cadă.

Dar acum ea nu-şi putea imagina decât dezamăgirea din ochii lui Polly. Picioarele îi călcau grele pe podea, şi-şi ţinea braţele încrucişate.

— Ohoo! a exclamat bărbatul, lăsându-se pe spătarul scaunului. Interesant! Nu cred că ne-am mai cunoscut. Sunt Barnaby, Barnaby Stone.

Apoi i-a prezentat şi pe ceilalţi de la masă, dar Veronica nu le-a reţinut numele. Era uimită că nu o dăduseră afară încă.

— Bună, a fost tot ce a izbutit să spună.

Cei trei s-au uitat unul la celălalt fără să scoată o vorbă, de parcă s-ar fi înţeles din priviri că era vai de capul ei, o adevărată nenorocire. Veronica s-a dus înapoi la masă, şi-a înşfăcat portofoliul, apoi şi-a ridicat geanta de pe jos, unde o azvârlise.

— Stai aşa!

Barnaby a bătut cu degetul în masă.

— Săptămâna viitoare eşti liberă?

După cât tropăise şi cât de urât se uitase la ei, tot mai erau interesaţi?

— Habar n-am, a răspuns ea, fără să zâmbească, fără să simtă altceva decât dispreţ. Să-i întrebaţi pe cei de la agenţie.

Mai târziu, Sabrina i-a telefonat să-i dea vestea: avea să zboare în SUA duminica aceea, stătea la New York luni, apoi marţi şi miercuri mergea la Newport, după care se întorcea acasă joi. Şi mai spunea Sabrina că s-ar putea ca filiala din New York a agenţiei să o mai reţină acolo, după sesiunea foto de la Newport, şi să o trimită să se întâlnească cu mai mulţi fotografi şi editori, aşa că să aibă grijă să-şi ia suficiente haine.

Şi uite-aşa a ajuns ea la o sesiune foto pentru revista Vogue cu cel mai cunoscut fotograf al vremii.

Şi uite-aşa o dăduse ea în bară sulemenindu-se prea de tot. Ei o angajaseră ca să arate detaşată şi stăpână pe sine, dar ea era ameţită de diferenţa de fus orar, copleşită de-a binelea, şi nu putea să gândească cum trebuie.

Şi, cum rămăsese îngrozită în pragul acelei camere frumoase, a simţit că era cineva în spatele ei.

— Scuzaţi-mă, dar nu aveţi voie să staţi pe fotoliile acelea.

Un tânăr în blugi şi cu o cămaşă albă închisă până sus cu nasturi a ocolit-o, arătând cu degetul spre un fotoliu lângă peretele din fundul camerei, pe care se afla Gigi cu o floare de magnolie după ureche. Stătea tolănită, cu un picior trântit peste braţul fotoliului, pe care şi l-a retras cu zgomot, după care s-a ridicat în picioare, dându-şi ochii peste cap.

— Fotoliul acela e din secolul al XVII-lea, a adăugat el.

Băiatul purta nişte ochelari cu rame dreptunghiulare, aşezaţi pe pometii ascuţiţi ai obrajilor. Apoi a rămas în aşteptare ca şi cum presupunea că avea să urmeze o reacţie la cele spuse de el.

— Vă rog să nu vă sprijiniţi nici de pereţi!

Fetele aşezate pe podea au schimbat priviri ironice şi s-au mutat puţin mai în faţă.

— Bine, mersi, omule! i s-a adresat Barnaby, arătând apoi spre o pungă de plastic plină cu ceşti goale de cafea de unică folosinţă. Dacă tot eşti aici, nu poţi să iei şi gunoiul ăsta?

— Pardon? a ripostat tânărul, ridicându-şi uşor capul.

— Păi eşti omul de serviciu, nu?

El nu s-a clintit din prag, doar şi-a încrucişat braţele. La înălţimea lui, cu trăsăturile acelea bine cizelate, ar fi putut să fie manechin şi el, deşi era cam slab, iar ochelarii îi dădeau un aer de tocilar. Veronica era convinsă că Barnaby îi văzuse doar culoarea pielii, care era neagră. Când a vorbit din nou, a rostit cuvintele răspicat de parcă le-ar fi repetat de nenumărate ori pentru fiecare vizitator de genul lui Barnaby care călcase pragul Muzeului Frick.

— Eu sunt arhivar al colecţiei Frick. Am fost rugat să vă supraveghez azi, căci muzeul este închis. Puteţi să vă duceţi gunoiul la subsol.

Şi s-a uitat la Barnaby dezaprobator, de parcă ar fi fost un copil, şi nu unul dintre cei mai vestiţi fotografi de modă din lume.

Veronicăi i-a crăpat obrazul de ruşine de această greşeală, dar Barnaby nu dădea nici un semn de părere de rău. S-a repezit să-i strângă mâna tânărului, zâmbindu-i cu multă căldură.

— Vă mulţumim că ne permiteţi să fotografiem aici. Îmi place la nebunie. Fabulos loc!

— Îhmm...

— Promit că o să fim cuminţi, Jim, băiatule!
— Numele meu e Joshua. Joshua Lawrence.
— Bine.
Apoi Barnaby a pocnit din degete spre cel mai apropiat asistent.
— Hei, tu... du gunoiul ăsta... acum!
Veronica s-a dat la o parte să-l lase să treacă pe asistentul care ieşea cu punga de plastic în mână.
Barnaby l-a cuprins pe Joshua cu braţul pe umăr.
— Dacă tot eşti responsabil pe-aici, ce-ar fi să le spui ceva fetelor despre locul unde suntem?
Joshua s-a uitat spre grupul de manechine care priveau în gol, câtuşi de puţin interesate de o lecţie de istorie. Şi-a dres glasul.
— Casa aceasta a fost reşedinţa familiei Frick începând din anul 1919. Henry Clay Frick a fost un magnat care şi-a făcut averea din oţel. Era mare iubitor de artă şi a construit această casă cu scopul precis de a o dona municipalităţii împreună cu uriaşa lui colecţie de artă, ca să se facă un muzeu.
Joshua îşi răsucea mâinile, descurajat de lipsa de interes a fetelor. Cum şi ea avusese parte mai devreme de batjocura celor din jur, Veronica i-a făcut semn încurajator din cap când s-a uitat spre ea. El a înghiţit în sec şi a continuat, vorbind mai tare.
— După moartea domnului Frick, soţia şi fiica lui Helen au continuat să locuiască aici până în 1931, când s-a prăpădit doamna Frick. Atunci s-au făcut renovări şi a devenit Muzeul Colecţiei Frick, inaugurat în 1935.
— Am o întrebare, a spus Tangerine. Ce e cu magnoliile astea peste tot aici?
— Magnoliile au avut întotdeauna o legătură cu casa aceasta. O vreme, domnul Frick a deţinut vestitul diamant Magnolia, o nestemată perfectă, roz, de douăsprezece carate. Acum, Muzeul Colecţiei Frick este bine-cunoscut pentru magnoliile mari de pe peluza principală.
— Şi cu diamantul ce s-a întâmplat?
Veronica nu intenţionase să mai atragă atenţia asupra sa, dar nu şi-a putut stăpâni curiozitatea.
— A dispărut în 1919. S-a zvonit că familia a crezut că fusese furat, dar, ciudat, furtul nu a fost niciodată reclamat la poliţie. Şi de-atunci n-a mai fost văzut niciodată.

— Păcat, a spus Barnaby, bătându-l pe Joshua pe spate de câteva ori şi conducându-l spre uşă, am fi putut să-l folosim la fotografiile de azi.

— Pot să vă mai povestesc şi alte lucruri despre familie, dacă doriţi.

— E de-ajuns... ne descurcăm noi mai departe.

După ce Joshua a plecat – aruncând îngrijorat o ultimă privire peste umăr –, Barnaby a strigat, arătând spre Veronica:

— Poate cineva s-o ajute pe fata asta să-şi cureţe faţa? Trebuie să mă ocup eu de toate mărunţişurile? Nu puteţi şi voi să aveţi vreo iniţiativă?

Stânjenită, Veronica s-a răsucit pe călcâie şi a fugit.

CAPITOLUL TREI

1919

Când era mai mică, în nopţile foarte calde de vară, Lillian se ridica deseori din pat transpirată şi sâcâită, numai pentru a da cu ochii de mama ei, goală în dreptul ferestrei, privind cu ochii pierduţi la străzile pustii ale oraşului, în lumina felinarelor de-afară, ce i se revărsa pe corp. Trupul de femeie nu i se părea nici frumos, nici obscen. Reprezenta doar piele, sâni şi aluniţe împrăştiate pe braţele mamei, asemenea unei constelaţii pe care Lillian o mângâia cu degetele.

Tatăl ei le părăsise când ea abia se născuse. Ea şi Kitty se mutaseră într-o pensiune din Providence, Rhode Island, unde Kitty era angajată la o fabrică de tacâmuri. Mama ei vorbea rar despre viaţa ei de dinaintea naşterii lui Lillian, dar ştia că fusese crescută într-una dintre vilele mai mici din Newport – „nimic mai mult decât un fost garaj pentru trăsuri renovat”, după cum mărturisise ea odată dar se îndrăgostise şi fugise cu un bărbat care nu aparţinea clasei ei sociale. Deşi nu mai ţinuse legătura cu familia şi îşi pierduse dreptul la moştenire, ea ţinuse morţiş să-şi crească fiica cu un oarecare *soupçon* despre ce se cerea în societatea aleasă, de la folosirea corectă a tacâmurilor la masă la ţinuta cu care păşeai într-o încăpere.

Avidă de cultură, Kitty obişnuia să o ducă pe Lillian să vadă orice spectacol se juca la unul dintre cele cinci teatre din oraş, ţinând-o în poală până când plasatoarele i-au spus că fata era

suficient de mare pentru a fi nevoită să achite un bilet separat. Cu preţul cerceilor mamei sale, Lillian a urmat cursurile şcolii catolice pe care i-a ales-o nu atât pentru educaţia religioasă, cât pentru oferta variată de cursuri artistice. La şcoala aceea se predau lecţii de canto, de muzică, pe care Lillian le-a îndrăgit imediat, distrându-şi apoi colegele de internat în fiecare vineri seară. Şi începea să atragă atenţia, aşa că i-a venit ideea să se mute la New York ca să încerce o carieră artistică. Kitty şi-a dat imediat demisia de la fabrică, explicând oricui o întreba că Lillian avea să ajungă o actriţă faimoasă.

S-au mutat când Lillian avea paisprezece ani. Un an mai târziu, Lillian a prins un loc în corpul de balet din spectacolul *Fete drăguţe* de la teatrul New Amsterdam[5] de pe Broadway. Reclamele din ziar o îngroziseră pe Kitty, care o ameninţa că avea să o retragă. *Fete drăguţe*, scria în reclamă, *sunt şaizeci cu toate. Nici una nu are încă douăzeci de ani. Nici una nu e măritată.*

— E revoltător, s-a stropşit Kitty, azvârlind ziarul.

— Dar e pe Broadway! a ripostat Lillian. Şi pe deasupra, gândeşte-te că aş fi plătită în fiecare săptămână.

Aşa că i-a îngăduit să se ducă.

După fiecare spectacol, la ieşirea artiştilor se înghesuiau tot felul de tineri, sperând să agate vreo dansatoare şi s-o ducă acasă. Kitty avea grijă ca aşa ceva să nu i se întâmple fetei ei; stătea în cabină şi croşeta cât dura spectacolul, după care o conducea acasă, cu o mână de fier în mănuşă de catifea. Prezenţa ei le descuraja şi pe celelalte dansatoare să se apropie de Lillian, aşa că nu o invita nimeni să iasă în oraş după spectacol. Oricum nu s-a fi pus problema să aibă voie să se ducă.

Într-o seară, Lillian a găsit un bilet îndesat în rama oglinzii din cabina ei. Era de la un artist, sau cel puţin aşa pretindea, care o întreba dacă nu voia să-i pozeze pentru bani.

Lillian şi-a implorat mama să ia în seamă oferta, să nu o respingă din capul locului.

Se interesase şi aflase că artistul, un oarecare Isidore Konti[6],

---

[5] Teatru de cabaret în stil Beaux-Arts, construit între anii 1902-l903.

[6] Isidore Konti (1862-l938), sculptor vienez de origine maghiară. A studiat la Viena, cu Edmund von Hellmer, apoi la Roma. Începând cu anii 1890 s-a mutat definitiv în Statele Unite. (N. red.)

era sculptor de-adevărat.

— Ştim amândouă prea bine că spectacolul ăsta nu o să dureze prea mult timp, îi spusese ea lui Kitty. Şi gândeşte-te la Mabel Normand[7]...

— Actriţa? Ce e cu ea...?

— A pozat şi ea la început pentru ilustratori cum ar fi James Montgomery Flagg[8], şi acum e partenera de film a lui Charlie Chaplin. Ar putea fi o etapă folositoare în carieră şi ar însemna şi nişte bani în plus, pe deasupra.

Salariul de dansatoare al lui Lillian se ducea în întregime pe notele de plată neachitate care se adunaseră în anul de când se mutaseră la oraş. Sărbătoriseră primul ei salariu cu un mic tort de la o patiserie de pe Columbus Avenue, dar în afară de asta erau încă destul de strânse la pungă.

— Or fi ei bani mai mulţi, a încuviinţat Kitty, dar ce altceva o mai pretinde el?

După ce Lillian a pisat-o o săptămână întreagă, a cedat în cele din urmă, cu condiţia ca fata să tacă din gură şi s-o lase pe ea să vorbească.

— O să afle el curând cu cine are de-a face.

Bărbatul care le-a deschis uşa atelierului său din West Side nu părea deloc libidinos, şi Lillian a răsuflat uşurată că nu a avut nimic împotrivă ca mama ei să fie de faţă, ba chiar a avut amabilitatea să le ofere un ceai. În timp ce el pregătea ceaiul, Lillian s-a uitat prin atelier, unde se aflau de-a valma mese mânjite de lut şi dulapuri cu unelte, sub lumina blândă ce se revărsa prin ferestrele cu cadru metalic.

La vremea aceea nu ştia că dezordinea dovedea că artistul chiar lucrează, spre deosebire de impostorii care încercau să ademenească fete prostuţe, gâdilându-le orgoliul. Dar mai apoi Lillian şi Kitty au învăţat şi, dacă atelierul artistului era prea curat, cu covoare persane pe jos sau lumânări aprinse lângă canapele dichisite de catifea, se răsuceau pe călcâie şi plecau pe dată.

— Arată mai degrabă a bordel decât a atelier, obişnuia să

---

[7] Mabel Normand (1892-l930), actriţă americană din epoca filmului mut, parteneră a lui Charlie Chaplin, scenaristă, regizoare şi producătoare de filme.

[8] James Montgomery Flag (1877-l960), autor a numeroase ilustraţii de carte, caricaturi politice, afişe, desene şi tablouri.

decreteze Kitty cu voce tare în timp ce ieşeau pe uşă.

Când s-a întors cu ceaiul, domnul Konti i s-a adresat lui Kitty, nu lui Lillian:

— De obicei nu merg la teatru.

Era trecut bine de cincizeci de ani, avea un uşor accent bavarez şi o barbă căruntă.

— Acum m-a dus un prieten şi-am fost uimit de chipul expresiv al fiicei dumneavoastră.

— Şi ce anume sculptaţi dumneavoastră? a întrebat Kitty.

— O lucrare pentru hotelul Astor, intitulată *Cele trei graţii*, toate trei reprezentate prin acelaşi model feminin.

Kitty şi-a îndreptat spatele, iar lui Lillian i-a mai venit inima la loc. Hotelul Astor era o clădire elegantă în Times Square, cu o sută de camere.

— Şi unde anume va fi plasată în hotel?

— În sala de bal.

Cu atât mai bine.

— Trebuie să ştiţi că figurile vor fi sumar acoperite, a urmat Konti, ridicând din umeri când Kitty s-a arătat uimită; era un risc al meseriei. Şi va fi plătită cu patruzeci de cenţi pe oră. S-ar putea ca lucrul să dureze câteva luni.

— Sumar acoperită? a repetat Kitty, strângându-şi poşeta la piept ca şi cum avea de gând să-l pocnească pe Konti cu ea drept peste cap.

— Mă gândesc că două dintre graţii vor avea pieptul dezgolit, iar cealaltă va fi acoperită. Puteţi să vă convingeţi şi singură, dacă priviţi în jur la lucrările mele, că nu e nimic de prost gust în arta mea.

Deşi nu se simţea prea în largul ei să pozeze goală, Lillian îşi dădea seama – chiar cu ochiul ei de necunoscător – că studiile din atelier erau frumoase. Lucrările lui aveau o eleganţă languroasă, iar chipurile aminteau de unele dintre trăsăturile ei, nasul drept, maxilarul delicat. Şi nu avea de unde să ştie atunci că trupul ei reprezenta idealul epocii respective: umeri zvelţi, talie subţire, şolduri arcuite şi picioare lungi.

— Vă hotărâri dacă vreţi sau nu, a adăugat domnul Konti, terminându-şi ceaiul. Şi putem începe să lucrăm chiar de azi. Sau nu.

— Nici vorbă! a ripostat Kitty, făcându-i semn lui Lillian să tacă. Fiica mea nu are decât cincisprezece ani, e mult prea tânără

pentru dumneata.

— Pentru mine? s-a mirat domnul Konti amuzat mai degrabă decât supărat. Eu nu lucrez pentru propria mea plăcere. Ci pentru a dezvălui lumii întregi frumosul. Lumea aceea mizerabilă, a spus el mai departe, arătând cu degetul spre uşă, oraşul de afară, care forfoteşte de oameni măcinări de muncă şi de necazuri... dacă cineva trece pe lângă una dintre statuile mele, o priveşte şi vede ceva frumos, o idee sau o siluetă care să-l însufleţească, atunci mi-am făcut datoria. Eu nu fac asta pentru mine, ci pentru omenire.

— Măreţ, n-am ce zice! a pufnit Kitty, apucând-o pe Lillian de mână. Hai să plecăm de-aici!

Afară, Broadway-ul forfotea într-adevăr de oameni care se îndreptau spre casă după o zi lungă de muncă. Kitty era roşie toată, dar Lillian nu era sigură dacă asta se datora propunerii lui Konti sau căldurii emanate de trotuarul încins.

— Mamă, nu ţi-e bine?

Kitty s-a sprijinit de Lillian, gâfâind uşor. Fata a tras-o la umbra unei clădiri, ferită de valul de trecători.

— Nu am nimic.

Lillian s-a gândit un pic: mama ei nu mâncase de dimineaţă împreună cu ea, motivând că luase micul-dejun înainte să se trezească Lillian. La prânz, pe când fata mânca o porţie zdravănă de fasole cu pâine prăjită, ea spusese că nu-i era foame.

Kitty a dat să pornească mai departe, dar Lillian a ţinut-o pe loc.

— Tu n-ai mâncat nimic azi, nu-i aşa? şi a continuat fără să aştepte răspunsul. O oră de pozat pentru domnul Konti înseamnă o duzină de ouă, lapte şi o pâine întreagă. De ce nu socoteşti aşa? Eu pot să câştig banii de mic-dejun într-o singură oră.

Mama ei a înghiţit în sec. Chiar îi era foame.

— Am cincisprezece ani. Nu mai sunt copil. Şi ai să fii cu mine tot timpul. N-ai văzut lucrările lui? Sunt frumoase. Ia gândeşte-te, să fiu în sala de bal a hotelului Astor! închipuie-ţi că lumea s-ar uita la mine şi s-ar gândi că aşa arată arta. Şi de fapt m-ar vedea de trei ori!

— Da... adică ar vedea trei perechi de sâni! a replicat ea sec.

— Ei, doar două, că una din muze e îmbrăcată!

Mama a râs fără să vrea.

— Tare şmecheră mai eşti, Lillian!

Calmul domn Konti nu a părut surprins când s-au întors. Nu a dojenit-o pe Kitty, şi nici nu a făcut-o să se simtă prost că se răzgândise. Au căzut la învoială, Kitty vorbindu-i domol, cumpătat, de parcă ar fi stabilit detaliile pentru o petrecere în grădină. Lillian avea să pozeze patru ore pe zi, timp de şase zile pe săptămână, până se termina lucrarea.

Lillian îşi închipuise că a poza nu putea fi mai greu decât a învăţa paşi de dans şi replici de teatru. În prima şedinţă, sculptorul a început să lucreze la silueta din mijloc şi i-a cerut să-i pozeze cu privirea în pământ, către stânga, fiind acoperită de la bust în jos cu un văl subţire de mătase. După treizeci de minute, când i-a spus să facă o pauză, de-abia s-a ţinut să nu cadă grămadă pe jos. Gâtul i-a pocnit când şi l-a îndreptat şi o dureau braţele de cât le ţinuse întinse. O dureau până şi degetele.

Curând a văzut că metoda cea mai bună de a-şi abate atenţia de la efortul fizic era să se scufunde în propriile gânduri, în timp ce sculptorul lucra. Aşa că îşi ocupa mintea cu detaliile rochiei pe care mama îi promisese că i-o va cumpăra după ce termina prima slujbă: o rochie cu mânecile scurte de *crêpe Georgette* de la magazinul de lux Bonwit Teller. Îşi închipuia cum o îmbrăca, simţind pe piele atingerea moale a materialului, bucuria de a se răsuci ca să facă volanele să se umfle în aer.

Câteva săptămâni mai târziu, domnul Konti i-a cerut să pozeze pentru cea de a doua muză, al cărei veşmânt îi cădea sub sâni. Dar Lillian se obişnuise deja cu privirea lui pătrunzătoare. El îi studia musculatura, tendoanele şi oasele: o privea în interior, nu se uita pur şi simplu la ea. După câteva minute nu s-a mai simţit stânjenită să stea în faţa lui pe jumătate goală. Îl ajuta şi vârsta, căci s-a dovedit a se comporta mai degrabă ca un bunic morocănos decât ca un posibil curtezan. La prima şedinţă de acest fel, Kitty – care şedea într-un colţ şi croşeta – părea că-şi mânuieşte andrelele mai tare şi mai zgomotos, dar încetul cu încetul până şi ea s-a obişnuit să-şi vadă fiica pozând dezbrăcată şi încasa plata la sfârşitul fiecărei zile de lucru, încuviinţând pragmatic din cap.

În timp ce poza pentru cea de a treia muză, cu vălul căzut riscant, mult mai jos de şolduri, a aflat una dintre regulile

nespuse ale modelelor care pozează pentru opere de artă neoclasice. După ce s-a aşezat pe postament a făcut greşeala să zâmbească dezgolindu-şi dinţii. Konti a certat-o, explicându-i că un model nud îşi păstrează demnitatea doar dacă buzele îi rămân strânse. Dacă voia să aibă succes, putea să schiţeze un zâmbet, dar niciodată să nu zâmbească cu toată gura. Lillian nu reprezenta nici un produs comercial, o faţă Gibson sau una tip Ziegfeld[9]. Era întruchiparea perfecţiunii feminine, a frumuseţii. Un înger.

— Angelica!

Chiar în timpul acelei sesiuni, mamei ei i-a venit ideea numelui pe care să-l poarte ca model.

— O să-ţi spunem Angelica!

Lillian îşi dădea seama că mama ei venise cu ideea aceasta pentru ca nu cumva familia ei din Newport să afle de îndeletnicirea lor mai puţin ortodoxă. Şi aşa i-a rămas numele. Nici nu avea nevoie şi de un nume de familie. Tot mai mulţi sculptori au început să o caute întrebând de Angelica. Curând, singura persoană care o striga Lilly sau Lillian a rămas mama ei, şi asta doar când erau ele două acasă.

Şi uite-aşa a devenit modelul mişcării Beaux-Arts, un curent artistic predominant în arhitectura şi designul New York-ului din acea epocă.

A devenit Angelica.

*

— Aici nu e loc de dormit. Hai, pleacă!

Lillian a sărit în capul oaselor, frecându-şi glezna unde poliţistul aplecat deasupra ei o izbise cu piciorul. Soarele puternic îi intra în ochi, făcând-o să nu îşi dea seama unde se afla. De ce se găsea afară, şi nu acasă, în pat? Unde era mama?

Şi realitatea dură a năpădit-o ca un val de noroi. Ieri, după ce fugise din apartament pe scara de incendiu, se îndreptase spre

---

[9] Gibson Girl reprezenta idealul frumuseţii feminine de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, înfăţişat în desenele artistului Charles Dana Gibson: o femeie cu chip frumos, cu talie subţire, dar voluptoasă, părul adunat lejer într-un coc amplu, graţioasă, dar şi plină de încredere în sine. Ziegfeld Girls erau dansatoarele de la Cabaretul Ziegfeld din primele decenii ale secolului XX, care reprezentau un alt gen de frumuseţe, mai puţin încorsetată.

Central Park, hălăduind prin Ramble, un crâng pe unde puţini se încumetau să umble, adăpostindu-se în frunzişul dens. Trebuia să se gândească ce avea să facă de acum încolo, dar, pe măsură ce soarele apunea, şi stomacul îi dădea ghes, s-a aciuat în cele din urmă pe o bancă, unde a adormit pe dată.

— Scuze, domnule poliţist, a spus ea iute, fără să-l privească drept în faţă, căci nu voia să fie recunoscută, apoi a rupt-o la fugă pe colină şi s-a ascuns după o tufă de forsiţia, verificându-şi poşeta din care nu lipsea nimic.

A despăturit scrisoarea recent primită de la producător, cea pe care i-o arătase poliţistului, ţinând-o strâns în mână, ca să nu i-o zboare vântul. Domnul Broderick ar fi încântat să o cunoască. Nu avea decât să se gândească cum să ajungă până la el.

De când se aflau în New York, Lillian şi Kitty merseseră la cinematograf în weekend ori de câte ori puteau, aşa cum merseseră regulat la teatru pe când erau în Providence. Filmele mute o vrăjeau, în întunericul şi liniştea din sală, se lăsa prinsă de poveste, rămânând fără suflare când obiectivul se îndrepta, arătând în prim-plan vreo domnişoară neconsolată, sau râzând să se prăpădească de vreo căzătură intenţionată. Pe lângă Mabel Norman, îi plăcea la nebunie cum jucau Mary Pickford şi Lillian Gish şi îşi închipuia că, dacă ele au reuşit la Hollywood, aşa va face şi ea. Nu mai era mult până atunci.

Pe când era bolnavă, Kitty i-a arătat emoţionată un articol dintr-un ziar despre un cineast pe nume Broderick, în căutarea unei actriţe care să aibă „frumuseţea şi înfăţişarea maleabilă a Angelicăi, cel mai cunoscut model al zilelor noastre” pentru a o distribui într-un film. Lillian i-a trimis imediat o scrisoare spunându-i că ea era Angelica şi a pus în plic şi o fotografie. La câteva luni după moartea lui Kitty, a primit un răspuns călduros de la domnul Broderick, care spunea că, deşi îi scriseseră multe femei pretinzând că sunt Angelica, de data aceasta vedea cu siguranţă asemănarea. Lillian i-a răspuns în aceeaşi zi, jurând că ea era într-adevăr modelul Angelica, adăugând ca dovadă o listă cu statuile şi artiştii pentru care pozase. Iar în scrisoarea următoare, pe care i-o arătase poliţistului, o invita să vină să se cunoască.

Cu cât ar fi putut ajunge mai repede la domnul Broderick, cu atât ar fi fost mai bine, căci asocierea cu un mare studio cinematografic din Hollywood ar fi putut să o protejeze mai mult

de necazurile din ultima vreme. Căci nu-i venea să creadă că domnul Watkins îşi omorâse soţia şi că ea era implicată în povestea aceasta atât de sordidă.

Dar mâna aceea, mâna doamnei Watkins... îi amintea de o sculptură, atât de vie, şi totuşi complet lipsită de viaţă. Artiştii mărturiseau mereu că mâinile şi picioarele sunt părţile anatomiei trupului omenesc cel mai greu de reprodus, indiferent că este vorba de cerneală, vopsea, lut sau marmură. Şi-a coborât privirea la propria mână. Avea unghiile murdare şi degetele pătate.

S-a dus la toaleta publică şi s-a spălat cât a putut mai bine, aruncându-şi apă rece pe faţă şi frecându-şi bine mâinile. Femeia de la chiuveta de lângă ea – care se vedea clar că-şi are sălaşul în parc – i-a zâmbit cu gura ştirbă. Lillian nu i-a răspuns, ieşind de-acolo cât a putut de repede şi luând-o spre est.

Dacă măcar ar fi avut vreo prietenă cu care să poată sta de vorbă. Stricteţea lui Kitty îi risipise orice şansă de a se împrieteni cu colegele ei din corpul de balet al teatrului şi, după ce a început să pozeze pentru artişti, nu prea a mai avut ocazia să se întâlnească cu alte tinere de vârsta ei.

Şi cât de bine i-ar fi prins acum să aibă la cine da fuga să se adăpostească şi să se confeseze. Domnul Watkins profitase de dispariţia mamei ei şi-i spusese cuvinte frumoase, mângâind-o pe gât în timp ce ea plângea. Ea şi-a atins gâtul acum, amintindu-şi de ziua aceea. Poate că se încordase la atingere, dar nu pentru că-i plăcuse. La început crezuse că era poate un gest patern, aşa cum un tată îşi mângâie copilul. Ea nu ştiuse niciodată cum era o astfel de atingere, aşa că nu avea cum să-şi dea seama.

La ieşirea din parc, Lillian s-a oprit şi a privit de-a lungul Fifth Avenue. În ultimii cincizeci de ani, familiile avute se mutaseră din partea mai comercială a capătului acestei şosele către zona mărginită de copaci de lângă Central Park. Prima fusese doamna Astor, care, în anii 1890, îşi schimbase vestita ei reşedinţă din Thirty Fourth Street – cu faimoasa sală de bal în care încăpeau patru sute de oaspeţi – cu un castel de inspiraţie franceză renascentistă în zona străzilor East Sixties. Şi aşa, toţi cei din protipendada New York-ului – Canegie, Gould, Clark, Vaderbilt – i-au urmat exemplul unii după alţii. Şi toată nebuneala asta a dat chiar naştere şi unui cuvânt,

„vanderbuildizare“[10]: fiecare familie se străduia să-i depăşească pe ceilalţi prin clădirea unor reşedinţe cât mai opulente. Lillian aflase de toate acestea din ziare, lăsându-se prinsă de bârfele unei lumi din care nu avea să facă parte niciodată, dar de care nu se putea abţine să nu se lase vrăjită.

— Angelica!

I-a stat inima-n loc auzindu-şi numele. Lillian s-a întors şi a văzut un băiat care vindea ziarul *The World*.

— Martorul principal al crimei din strada West Side a dispărut. Angelica, cea mai frumoasă femeie din lume! Citiţi totul în ziar!

Martorul principal? Lillian a privit în jur. Din fericire, trotuarele erau destul de goale la ora aceea.

— Pot să mă uit şi eu la prima pagină?

— Nu, donşoară! Trebuie să-l cumpăraţi. Face doi centi.

A scotocit după monede în poşetă, şi apoi a smuls ziarul, s-a îndepărtat iute şi s-a adăpostit în parc, unde s-a aşezat pe o bancă şi a început să citească. Articolul lăsa de înţeles că domnul Watkins avea o relaţie abjectă cu una dintre chiriaşele lui, o boemă care poza pentru artişti, cunoscută drept Angelica, pe care poliţia o căuta acum, ca să o interogheze despre moartea doamnei Watkins. Şi pe deasupra era tipărită şi o fotografie a unei sculpturi pentru care pozase cu câţiva ani în urmă, în care trupul îi era în mare parte dezgolit. Şi nu mai conta că acea statuie câştigase multe premii importante pentru măiestria artistică. Reprodusă acolo, în ziar, părea de-a dreptul indecentă.

Aşa cum i-a prezis poliţistul, se alesese cu ruşinea de a fi băgată într-un scandal ca acela. Era terminată. În ziar ziceau că e boemă. Asta lăsa să se înţeleagă că era o femeie uşoară, imorală. Presa o judecase deja şi o declarase vinovată.

Dar se putea bizui pe un singur lucru: Angelica nu era numele ei legal, şi Carter, numele ei de familie, era destul de obişnuit. Slavă Domnului că mama ei insistase să nu fie cunoscută sub numele de Lillian.

Trebuia să ajungă la producătorul de film din Los Angeles, şi cât mai departe cu putinţă de New York. În California putea să înceapă o altă viaţă şi o carieră nouă. De îndată ce va fi sprijinită de un studio cinematografic, va avea forţa să ţină piept

[10] Joc de cuvinte între numele familiei aristocratice Vanderbilt şi cuvântul englezesc build (a construi).

acestor învinuiri prosteşti. Nu avea nevoie decât să facă rost de suficienţi bani ca să-şi cumpere un bilet de tren de la gara Grand Central.

Cu câţiva ani în urmă lucrase într-un atelier din apropiere, într-o clădire reconvertită din East Seventieth Street, dincolo de Madison. Sculptorul o plătise generos. O să treacă pe la el şi o să-l roage să o împrumute, spunându-i că bunica ei era bolnavă şi trebuia să plece imediat să o vadă. Şi că îi va înapoia banii de îndată.

A recunoscut imediat casa, dar a fost dezamăgită să vadă că numele de pe plăcuţa soneriei nu mai era cel al sculptorului cunoscut. Probabil că se mutase de acolo. Totuşi, a apăsat pe buton şi a aşteptat. Nu a răspuns nimeni.

Afară se încălzea tot mai tare, şi ar fi dat orice pentru un pahar cu apă sau orice altceva de băut. La intrarea în parc, în locul de unde venea, se afla o fântână, dar, înainte de a intra pe Fifth Avenue, s-a oprit, căci a dat cu ochii de o siluetă sculptată pe frontonul de deasupra intrării unei clădiri cu trei etaje. Era un nud înclinat, sprijinit pe un braţ, cu bărbia îndreptată în jos ca şi cum ar fi cântărit cât de respectabili erau cei ce îndrăzneau să treacă pe dedesubt. Când îi pozase artistului Sherry Fry pentru acea sculptură, Lillian fusese nevoită să poarte un fel de coroană ridicolă cu două cozi groase. Abdomenul sculpturii era ondulat de muşchi care nu existau de-adevăratelea, iar braţele şi umerii îi erau mult mai proeminente. Lui Kitty nu-i plăcuse deloc cum ieşise imaginea finală. „Dacă ar fi vrut să înfăţişeze un bărbat, ar fi trebuit să-şi găsească unul care să-i pozeze”, a spus ea iritată, după care a recunoscut că sânii erau totuşi bine redaţi.

— Ce stai aşa acolo?

De sub arcada intrării apăruse o femeie cu o rochie simplă, neagră şi cu o înfăţişare dintr-acelea care nu lasă să i se ghicească vârsta, cu sprâncene groase şi maxilare proeminente.

Lillian şi-a adunat curajul, aşteptându-se să fie alungată de acolo, dar femeia s-a apropiat şi mai mult, ridicând o mână care-i tremura uşor, de parcă era cuprinsă de o oarecare emoţie.

— Ai ajuns mai devreme, a continuat ea cu vădită neplăcere. Hai, intră pe uşa servitorilor, pe-acolo...

Şi i-a arătat spre dreapta între gardul de fier şi faţada casei un gang care se termina cu o scară.

— Du-te la subsol, bucătăreasa o să-ţi dea o ceaşcă de ceai cât mai aştepţi. Nu e gata să te primească încă.

Niciodată nu i se păruse mai îmbietoare o ceaşcă de ceai.

Nici nu a apucat să răspundă ceva, că femeia s-a întors şi a dispărut pe sub arcada de la intrare.

Propria ei reprezentare în piatră de pe fronton îi zâmbea calmă, curioasă parcă şi ea ce avea să i se întâmple mai departe.

Femeia aceea o luase drept altcineva. Crezuse poate că era un curier care venise să ia ceva, sau vreo servitoare. Totuşi, Lillian se putea alege cu o ceaşcă de ceai din toată confuzia asta, până când aveau să-şi dea seama de greşeală. Iar ea avea să-şi ceară iertare şi să plece. Dar până atunci, de ce să nu profite? Casele astea mari erau pline de servitori, aşa că probabil nimeni n-ar fi băgat-o în seamă. Din fericire, foarte rar i se întâmpla să recunoască cineva în ea modelul atâtor statui. Fiecare artist cu care lucrase îşi lăsase amprenta asupra chipului ei, scoţând în evidenţă acea trăsătură care îi plăcea lui cel mai mult, făcând astfel să nu atragă atenţia atunci când ieşea în lume.

Avea doar să-şi bea ceaiul, şi-apoi să se facă nevăzută, ieşind înapoi pe stradă.

CAPITOLUL PATRU

Treptele spre care o îndrumase femeia cu obrajii scofâlciţi duceau către o uşă de la subsol, ce dădea într-o anticameră. La stânga se afla o bucătărie uriaşă, unde a văzut şapte slujnice cocârjate peste cartofii pe care-i curăţau sau peste oalele în care amestecau, sub atenta supraveghere a unui bărbat – bucătarul-şef, mai mult ca sigur –, care striga în gura mare în dreapta şi-n stânga cu un accent franţuzesc. Mirosul ameţitor de ceapă caramelizată aproape că i-a dat o senzaţie de leşin. Nu-şi dăduse seama cât de flămândă era.

Femeia a apărut din nou şi i-a spus uneia dintre slujnicele din bucătărie să-i aducă lui Lillian o ceaşcă de ceai.

— Poţi să aştepţi acolo, a spus ea, arătându-i către sala de mese a servitorilor.

Câteva minute mai târziu, slujnica i-a adus ceaiul fără să-i arunce vreo privire şi s-a întors la treburile ei.

Ceaiul i-a înmuiat gâtul uscat. Era plăcut acolo, sub nivelul

străzii, la răcoarea din subsol. Nimănui nu-i păsa cine era ea, şi senzaţia de invizibilitate i-a dat o stare minunată. Dar nu putea să stea prea mult. A sorbit ceaiul iute şi, când s-a ridicat să plece, a dat cu ochii de nişte brioşe lăsate să se răcească pe un bufet. A îndrăznit să strecoare una în buzunar tocmai când femeia a apărut din nou în cadrul uşii.

— Vino cu mine. Mergem sus, a spus ea, întorcându-se şi ieşind pe uşă.

Lillian a încremenit, încolţită. Ce scuză putea găsi ca să scape de ceea ce o aştepta sus?

Dacă se întâmpla să o recunoască cineva – şi nu ar fi fost de mirare, căci se afla în casa familiei care îi cumpărase chipul ca să-l privească ori de câte ori treceau pe sub porticul intrării –, atunci ar fi putut chema poliţia şi dădea de necaz.

— Mi-e teamă că trebuie să plec.

Femeia mergea mai departe, arătând cu degetul în sus:

— Pe-aici, hai...

Lillian a urmat-o, hotărâtă să se scuze, şi să plece apoi.

— Ştiţi, nu mă simt prea bine. Trebuie să plec. O să-mi fac o altă programare când o să mă simt mai bine.

Cuvintele i s-au reverberat pe casa scării, dar femeia părea că nu o aude, urcând scările cu pasul greu.

— Ei, doamnă!

Nici un răspuns. Lillian era gata să o tragă de mânecă să o oprească, dar tocmai ajunseseră pe palierul de la etaj şi a rămas cu gura căscată. După înfăţişarea banală a subsolului, ce a văzut aici a uimit-o de-a binelea. Pereţii placaţi cu marmură cu vinişoare fine se îmbinau perfect cu podeaua de marmură asemeni unei cascade strălucitoare de piatră. Prin ornamentele dantelate de fier forjat ale balustradei a zărit o orgă uriaşă, cu piedestal aurit şi patru rânduri de tuburi ca nişte dinţi albi strălucitori.

Lillian mai văzuse fotografii din marile case de pe Fifth Avenue, dar arătau foarte diferit, cu saloane întunecate şi rigide, cu poliţele şemineurilor înţesate de vaze şi bibelouri delicate, fără nici un folos. Dar locul acesta era aerisit, luminat de ferestre largi. Pe peretele opus orgii a văzut un tablou de Renoir, pe care l-a recunoscut pentru că-l văzuse când frunzărise unul din albumele uriaşe din atelierul lui Isidore Konti. Ar fi vrut să se oprească să-l privească mai de aproape, dar femeia a tras-o

după ea, intrând brusc într-o cameră la stânga, şi Lillian a rămas din nou cu gura căscată ca o netoată.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat la o astfel de reacţie, femeia a aşteptat o clipă, aruncându-şi ochii în jur cu o expresie aspră pe chip.

Din marginea tavanului se revărsau draperii de mătase prinse în părţi cu şnururi pline de ciucuri, şi totul era aurit, de la lambriuri la grilajul şemineului şi la candelabrele de bronz cu modele complicate aşezate pe poliţa şemineului.

Dar nu asta conferea măreţie încăperii. Pereţii erau acoperiţi cu nişte panouri pictate înfăţişând nişte cupluri care se hârjoneau. Femeia era înveşmântată într-o rochie superbă din secolul al XVIII-lea, plină de panglici şi floricele, cu mâneci bufante şi poalele umflate de jupoane. Era un peisaj de vis, atât de diferit de lumea ei, încât lui Lillian i-a venit să plângă gândindu-se la straiele ei jalnice.

Femeia a pufnit nemulţumită când a trecut pe lângă fereastră şi a îndreptat o draperie care stătea foarte bine la locul ei.

— Străduieşte-te să nu iei în seamă ornamentele provocatoare.

— Mi se par divine!

Şi din nou vorbele ei nu au stârnit nici o reacţie din partea femeii care continua să stea tot cu spatele spre ea.

Probabil că era cam surdă, şi-a dat în fine seama Lillian.

— Trebuie să fii nebun de-a binelea să nu fii de acord.

Nici un răspuns. Avea dreptate.

Femeia s-a întors spre ea şi i-a arătat un scaun.

— Poţi să stai jos şi să aştepţi. Miss Helen vine îndată.

Cine era Miss Helen?

O femeie mai în vârstă, îmbrăcată cu o rochie lucioasă de mătase neagră, cu un piept atât de bogat, că Lillian se mira cum de nu o trage în jos, s-a ivit în pragul uşii din partea cealaltă a încăperii.

— Domnişoară Winnie? A... aici erai! a exclamat ea, bătând din picior, la care domnişoara Winnie s-a întors spre ea, simţind vibraţia podelei.

Lillian s-a ridicat de pe scaun, dar femeia în negru i-a aruncat o privire lipsită de interes, de parcă ar fi fost un obiect neînsufleţit, una dintre vazele de porţelan de pe măsuţele din salon.

— Da, doamna Frick, a răspuns domnişoara Winnie.

— Am nevoie de dumneata.

Domnişoara Winnie a pornit-o după ea, uitând cu totul de Lillian.

Frick. A lor era deci casa în care se afla. Din rubricile mondene, Lillian aflase că familia Frick făcuse avere din oţel şi că soţii Frick aveau doi copii. Ziarele vuiseră când domnul Frick decisese să-şi lase casa municipalităţii şi să o facă muzeu.

Oricum, dispariţia domnişoarei Winnie îi dădea ocazia să fugă de-acolo. Trebuia să dispară imediat. Dar, când a vrut să iasă, a dat buzna înăuntru o femeie ceva mai scundă decât Lillian, poate cu câţiva ani mai mare, ducând sub braţ un cocker cu ochii trişti. Purta o rochie simplă, dar bine croită, iar părul creţ roşcat îi era prins într-un coc pompadour umflat, cam răvăşit, care nu mai era la modă de câţiva ani buni. A întins braţul şi i-a strâns mâna lui Lillian cu puterea unui tăietor de lemne. Avea chipul plin de pistrui care deveneau tot mai întunecaţi pe lângă ochi, de parcă ar fi fost lacrimi de aramă.

— Sunt Helen Clay Frick. Poţi să-mi spui Miss Helen, a început ea, lăsând căţelul pe podea. El e Fudgie. Îţi plac tablourile astea?

Întrebarea a descumpănit-o pe Lillian. A răspuns cinstit.

— Foarte mult.

— *Progresul iubirii* de Jean Honore Fragonard[11]. Bietul om le-a pictat la cererea amantei de douăzeci şi opt de ani a lui Ludovic al XV-lea, ca să fie puse în pavilionul plăcerilor făcut de ea lângă Versailles. Mamei nu-i place să folosesc expresia asta, *pavilionul plăcerilor*, a spus ea, oprindu-se o clipă, de parcă s-ar fi bucurat de neplăcerea produsă. Până la urmă, amanta le-a refuzat şi-au ajuns în posesia lui J.P. Morgan[12], de la moştenitorii căruia le-a cumpărat tata.

Acea achiziţie făcuse mare vâlvă în presă. Lillian îşi amintea de mama ei, care se mirase aflând suma: peste un milion de dolari.

Miss Helen şi-a continuat expunerea:

— Tablourile sunt aşezate în ordine: bărbatul curtează femeia,

[11] Jean-Honoré Fragonard (1732-l806), pictor francez, reprezentant al stilului rococo din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Ciclul de paisprezece tablouri se intitulează *Les Progrès de l'amour dans le coeur d'une jeune fille* şi este compus din şase scene de dragoste, patru alegorii ale iubirii şi patru picturi decorative. (N. red.)

[12] John Pierpont Morgan (1837-l913), bancher şi colecţionar de artă american.

se întâlnesc în taină, se căsătoresc, şi apoi citesc fericiţi scrisorile pe şi le-au scris înainte de căsătorie. E drumul firesc de la pasiunea începutului la prietenia de lungă durată.

Vorbea cu o voce aspră, insipidă, de parcă mai spusese aceste vorbe de nenumărate ori. Ceea ce probabil era adevărat, căci oricine intra în acea încăpere trebuie să fi admirat capodoperele acelea. Şi impunea atenţie.

— Când te uiţi la ele, este esenţial să studiezi sculpturile din fundal.

Sculpturile. Lillian s-a ridicat şi a trecut de la un tablou la celălalt, fără să mai dea atenţie frivolităţii personajelor principale. Una dintre statui reprezenta o femeie goală pe un piedestal plasat în centrul compoziţiei, surprinsă chiar când îşi răsucea capul spre Cupidon.

— Venus, a şoptit Lillian.

— Da, zeiţa dragostei. Vezi că fereşte săgeţile de Cupidon, zeul dragostei. El e nerăbdător, în timp ce Venus îl ţine pe loc. De ce doreşti slujba asta?

Schimbarea bruscă a subiectului a descumpănit-o. Lillian nu ştia despre ce slujbă era vorba, dar ar fi vrut să rămână cât mai mult în salonul acela, înconjurată de atâta bogăţie şi de obiecte frumoase.

— Pentru că se potriveşte cu firea mea.

— Şi ce fire aveţi, domnişoară... a şovăit ea, mi-am uitat notiţele sus, în birou. Mai spuneţi-mi încă o dată cum vă numiţi.

— Lillian Carter.

De îndată ce a rostit numele adevărat, i-a părut rău. Cel puţin, cât era de uimită, bine că nu apucase să spună Angelica.

— Nu-mi place Lillian. Eu am să-ţi spun Miss Lilly. Şi trebuie să ştii de la bun început că eşti a opta candidată cu care am stat de vorbă săptămâna asta şi că mai sunt încă trei la rând. Nu-ţi spun asta ca să te descurajez, ci ca să ştii că este mare bătălie pentru postul acesta de secretară particulară.

Secretară particulară! Lillian nu avea habar ce ar trebui să facă o astfel de secretară. S-a ridicat să plece.

— Atunci vă mulţumesc că m-aţi primit. O să plec.

— Stai aşa. Pleci? a întrebat Miss Helen uimită.

— Cred că aşa se cuvine.

— Dar nu m-ai întrebat nimic despre slujbă, a spus ea mai departe dezamăgită.

Lillian şi-a închipuit că celelalte candidate se grăbiseră să facă o impresie bună, nu dăduseră bir cu fugiţii.

— Înţeleg şi eu când nu este nevoie de serviciile mele.

— Salariul este de o sută patruzeci de dolari pe lună.

Lillian s-a străduit să nu reacţioneze în nici un fel, ştiind că la asta se aştepta Miss Helen. O sută patruzeci de dolari. Treizeci şi patru pe săptămână. Nu câştigase niciodată atât de mult ca model. Simbria pe o lună ar fi suficientă pentru biletul de tren spre California şi i-ar mai fi rămas destul ca să se instaleze acolo.

— Ştii să baţi la maşină?

— Nu.

— Bine. Eu prefer scrisul de mână. Scrii lizibil?

— Nu prea.

— Şi mai bine. Îmi place să complic lucrurile pentru alţii. Dar trebuie să ştii de la bun început: mi s-a dus vestea că sunt exigentă.

— Înţeleg.

Miss Helen avea o duritate care i se părea reconfortantă. Nu întâlnise prea multe femei care să vorbească cu atâta francheţe.

— Domnişoara Winnie e secretara particulară a mamei mele, a sporovăit ea înainte, dar să ştii că n-o să-ţi fie de prea mare folos. E o drăguţă, dar nu aude nimic, decât dacă stai drept în faţa ei. Îi ţine de urât mamei, adică stă cu ea cât turuie, dar face parte din familie – a început să lucreze la noi ca doică iar mama o adoră. În casa asta eu fac totul, aş putea foarte bine să fiu considerată stăpâna casei.

— Trebuie să fie foarte greu.

— Nici nu-ţi poţi închipui! Ne-am mutat aici de cinci ani, dar parcă ar fi cincizeci. Mie nu-mi place de loc New Yorkul. Sunt mândră să mă socotesc o paria. Dar tata, a pufnit ea, e exact opusul. Azi, de pildă, Papsie dă o masă pentru colegii lui de afaceri, şi eu a trebuit să stabilesc meniul şi să trimit invitaţiile. Sunt epuizată. Şi de-a dreptul plictisită.

Poate că nu la fel de epuizată ca servitorii de la subsol care găteau, aranjau vesela şi aşterneau masa pentru prânz, a gândit Lillian, dar şi-a ţinut gura.

— Poate că o secretară particulară ar putea să vă mai uşureze din sarcini.

Miss Helen a privit-o cu luare-aminte. Lillian s-a străduit să nu

lase să se vadă ce gândea, rămânând neclintită cât timp era studiată. Miss Helen a clătinat din cap.

— Eşti prea frumoasă. Şi n-aş vrea să fugi cu valetul după două săptămâni.

Femeia aceea era capricioasă ca un copilaş de doi ani. Lillian n-avea şanse să reziste nici două zile să lucreze pentru ea.

— Ei, vă mulţumesc atunci. Mă duc.

Dar, în timp ce se întorcea să iasă, a văzut cu coada ochiului un bust. S-a apropiat ca atrasă de un magnet.

Pentru a doua oară în ziua aceea se uita la propria înfăţişare. Sculptorul Daniel Farthington o sculptase cu câţiva ani în urmă. Deschisese ferestrele mari ale atelierului şi-o pusese să-şi desfacă părul, ca să i se împrăştie pe faţă în timp ce-i poza. Iar părul îi gâdila nările, enervând-o. Nu văzuse niciodată lucrarea terminată. Şi iat-o acolo. Buclele îi învăluiau chipul ca nişte valuri înspumate, capul îi era răsucit uşor într-o parte, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Părul sălbatic îi ascundea faţa, aşa că nu-şi făcea griji că va fi descoperită. Şi pe deasupra se zărise în oglinda din hol şi arăta obosită şi palidă după o noapte dormită în parc. Nu era nici pe departe nimfa aceea strălucitoare.

— Îţi place? E de...

— Daniel Farthington, a întrerupt-o Lillian. A fost făcută acum câţiva ani, ca replică la bustul Comtesse du Cayla de Houdon[13]. Totul exprimă zborul, vântul, mişcarea şi lumina. Se potriveşte perfect în încăperea aceasta.

Miss Helen s-a apropiat de ea.

— Ai dreptate. Mă impresionezi.

— A sosit candidata următoare, Miss Helen, a anunţat domnişoara Winnie, intrând.

— Spune-i să plece. Să plece toate care mai vin.

A privit-o ţintă pe Lillian până când aceasta şi-a ferit ochii şi a adăugat:

— Mă mulţumesc cu aceasta.

*

— Cei din familia Frick sunt generoşi şi cumsecade, dacă te

[13] Jean-Antoine Houdon (1741-l828), sculptor francez neoclasic, renumit pentru busturile şi statuile filozofilor, inventatorilor şi personalităţilor politice ale Iluminismului. Bustul a fost realizat în 1777 şi face parte din Colecţia Frick. (N. red.)

porţi cuviincios.

Lillian mergea în urma domnişoarei Winnie de-a lungul unui coridor care străbătea clădirea, dând la dreapta spre aleea de la intrare. Au trecut printr-un hol unde se afla o canapea de catifea verde aşezată în faţa unui şemineu uriaş. Următoarea uşă deschisă lăsa să se vadă ceea ce părea a fi o bibliotecă plină cu rafturi joase pe toţi pereţii, deasupra cărora atârnau tablouri cu rame impunătoare.

Tulburarea produsă de cele întâmplate a năpădit-o ca un vânt rece. Ce făcuse? Căpătase o slujbă ca să facă ceva pentru care nu avea nici o pregătire, de la o femeie care părea cam ţăcănită.

Dacă se purta cuviincios, aşa o avertizase domnişoara Winnie. Lillian nu era foarte convinsă că a fi implicată într-o investigaţie pentru crimă ar putea fi socotită purtare cuviincioasă şi mai era şi asocierea cu îndeletnicirea ei de până atunci. Chiar dacă cei din familia Frick se mândreau să deţină statui reprezentând tinere atrăgătoare, a avea una vie, în carne şi oase, pe ştatele lor de plată ar fi putut să stârnească oarece comentarii. Au intrat într-un vestibul mic şi au urcat pe o scară de serviciu. La etajul al doilea, un alt coridor lung traversa casa de la nord la sud. Planul reşedinţei familiei Frick era destul de simplu, o literă „I“ uşor într-o parte, ca şi cum domnul Frick ar fi preferat să-şi etaleze operele de artă în loc să adune cât mai mulţi metri pătraţi construiţi între hotarele proprietăţii sale.

— La etajul acesta se află dormitoarele familiei, împreună cu salonul lui Miss Helen, care e a treia uşă la stânga, i-a strigat domnişoara Winnie. Şi-acolo ai să lucrezi şi tu.

Nu au mers înainte pe culoar, ci au luat-o în sus pe scări până la etajul al treilea.

— Aici locuiesc servitoarele, iar servitorii jos, la subsol. O să vezi că e o baie la stânga. Tu o să stai aici.

A deschis o uşă şi s-a dat într-o parte, zâmbind uşor şi lăsând-o pe Lillian să intre prima.

Camera era mai spaţioasă decât dormitorul din apartamentul lui Lillian. Avea mobilă simplă, un pat de fier vopsit maro cu o noptieră, un mic şifonier cu o oglindă deasupra şi pe jos un covor ţesut. Într-un colţ era un scaun cu şezutul de răchită. Aceste obiecte păreau şi mai modeste după opulenţa extraordinară de la etaj ele inferioare.

Dar ce privelişte minunată! Mica fereastră pătrată dădea înspre Fifth Avenue şi se vedea tot Central Park, până departe, înspre partea de vest a oraşului. A recunoscut silueta crem a clădirii Dakota de pe Seventy-Second Street, care se ridica măreaţă deasupra coroanelor verzi ale copacilor. Se închipuia stând sprijinită de pervaz şi privind norii plutind pe cer, asemenea unei prinţese în tumul castelului său.

Slujba includea masă şi casă. Neputând să-şi stăpânească bucuria, i s-a luminat faţa de încântare. Aici va putea să adune bani, fără să fie nevoită să se mai întoarcă în vechiul apartament. Nu o să treacă mult până când va avea suficienţi ca să-şi permită să cumpere un bilet spre California şi să facă ceva cheltuieli ca să se pună din nou pe picioare şi aşa o să uite de toate necazurile.

Domnişoara Winnie o studia cu o privire ciudată.

— Ai păţit ceva?

— Nu, mi-e foarte bine. E tare frumos!

— Bine atunci. Instalează-te. Mă bucur că Miss Helen şi-a găsit în fine pe cineva, că ne-a dat destulă bătaie de cap mie şi doamnei Frick. Nu e uşor să lucrezi cu ea, să ştii!

— Dumneavoastră sunteţi secretara particulară a doamnei Frick, nu-i aşa?

— Da.

— Aţi putea să-mi spuneţi ce faceţi?

— Lucruri obişnuite.

— A, desigur.

Trebuia să afle mai mult, chiar dacă Miss Helen o prevenise că domnişoara Winnie nu se ridica chiar la înălţimea acelei slujbe.

— Mi-e teamă că foştii mei stăpâni nu erau chiar atât de avuţi ca familia Frick. Şi nu aş vrea să fac vreo greşeală prostească.

Din experienţa ei de model învăţase să-şi adapteze ţinuta într-un fel în care oamenii obişnuiţi nu erau capabili. Ştia exact ce poziţie a umerilor impunea putere, care arăta blândeţe maternă. Dacă-şi ridica doar un pic bărbia transmitea o măreţie regală, dacă o cobora, o invitaţie romantică. Parte din reuşita întrevederii cu Miss Helen se datora fără îndoială capacităţii ei de a sta nemişcată şi dreaptă, fără să lase să i se vadă pe chip vreo umbră trecătoare de nesiguranţă sau de teamă. Lillian şi-a lăsat ochii în jos, aşa cum făcuse când pozase pentru monumentul *In memoriam*, arborând o urmă de tristeţe şi

stânjeneală.

Domnişoara Winnie s-a apropiat şi i-a apucat mâna ca să o încurajeze.

— Slujba mea pentru doamna Frick e destul de simplă. Ei îi place să stea în salonul ei mai toată ziua şi rareori primeşte oaspeţi.

Lillian se întreba de ce oare, ce era în neregulă?

— De casă se ocupă Miss Helen, a continuat domnişoara Winnie. Deşi, să-ţi spun drept, nu-i prea place. Ea a lucrat la Crucea Roşie în război şi îi vine greu să se adapteze la viaţa civilă. Deci rămâne în seama ta să conduci gospodăria, ceea ce va fi destul de asemănător cu ceea ce ai mai făcut şi înainte, sunt convinsă, dar la un nivel mult mai ridicat.

— Să conduc toată gospodăria? a întrebat Lillian uimită.

De astfel de chestiuni se ocupase mama ei, care socotea ce bani aveau, o trezea pe Lillian la timp, ca să nu întârzie la sesiunile de pozat.

— O să trebuiască să comanzi ce e nevoie: ceai, şuncă de Virginia, săpunuri speciale preferate de femeile din familia Frick, lucruri de felul acesta. O să găseşti tot ce vrei să ştii despre ele pe chitanţele din urmă. O să ţii evidenţele angajaţilor, ale salariilor. A, şi mai au alte două case, una în Pittsburg, şi alta în Massachusetts, pe ţărm, şi o să te ocupi şi de alea.

Lillian simţea că i se învârte capul. Nu era chip să se descurce cu toate astea.

— Aşa cum ţi-am mai spus, Miss Helen poate fi capricioasă. Când o apucă pandaliile, e mai bine să aştepţi să-i treacă, îşi revine ea până la urmă. Se ştie că azvârle cu lucruri, aşa că trebuie să ştii să te fereşti la timp. Săptămâna trecută a pocnit-o pe o cameristă cu o agendă drept în cap. Apoi şi-a cerut scuze, de bună seamă. Nu e rea de felul ei.

Lillian şi-a pus bagajul pe pat, simţind că-i slăbeşte entuziasmul de mai devreme. Va trebui să se bucure de toate acestea cât va putea, căci nu se îndoia că în câteva zile avea să ajungă din nou pe stradă, de îndată ce Miss Helen îşi va da seama că era o impostoare.

— Şi pot să-ţi mai spun ceva? a întrebat domnişoara Winnie pe un ton blând, cu milă, de parcă şi-ar fi dat seama că Lillian era de-a dreptul speriată.

— Sigur că da.

— Fără nici un pic de sulimanuri pe faţă. Iar părul e mai bine să-l ţii strâns, nu la vedere. Ăstora nu le plac modele astea noi. Despachetează-ţi lucrurile şi vino apoi jos, să mănânci cu personalul.

De îndată ce domnişoara Winnie a plecat, Lillian s-a dus la una din chiuvetele din baia comună şi s-a spălat bine pe faţă. Fără urmele de fard de pe obraji şi fără dârele de dermatograf din jurul ochilor arăta mult mai tânără şi mai delicată. Şi-a adunat părul într-un coc strâns pe ceafă. Spera că ceea ce îi asigurase până atunci succesul ca model – abilitatea de a lua diferite înfăţişări – va funcţiona şi acum şi o va face să nu fie recunoscută. Era bine că nimeni din casa asta impunătoare, de la slujnica din bucătărie până la domnul Frick însuşi, nu-şi închipuia că modelul Angelica trăieşte printre ei. Angelica, cea cu părul negru căzându-i în valuri, cu buzele rujate şi sprâncenele desenate, nu mai exista decât decorând piaţetele şi fântânile din oraş. Acum era Miss Lilly, modesta secretară privată a lui Miss Helen. O să se străduiască să facă faţă într-un fel. Era nevoită.

După ce şi-a pus hainele în micul şifonier, şi-a vârât sub pat sacul cu scrisorile în el. Moartă de foame, a coborât scările până la subsol şi a luat-o după sunetul tacâmurilor şi mirosului de tocană din bucătărie, deşi, văzând toate întortochelile culoarelor de-acolo, nu mai era sigură că va şti cum să se întoarcă înapoi.

Când a apărut în sala de mese, personalul era de mult aşezat la masa de prânz, iar domnişoara Winnie i-a făcut semn să ia loc la masa lungă de stejar din mijlocul încăperii. Majordomul – un englez numit Kearus – s-a prezentat, şi-apoi i-a înşirat atât de iute numele celor douăzeci şi ceva de angajaţi, încât cu greu a putut să le reţină funcţiile. Pe lângă majordom mai erau şi un ajutor de majordom, trei lachei, un valet, o grămadă de cameriste, de îngrijitoare, o spălătoreasă. Familia Frick mai avea şi un inginer, doi paznici şi un şofer. În bucătărie mai erau un bucătar şi trei ajutoare, dintre care unul se ocupa doar de pregătirea legumelor. Sigur că într-o casă atât de mare ca aceasta era nevoie de o armată de oameni care să facă treburile, iar ea va trebui să ştie cum îi cheamă şi ce sarcini au, dacă urma să se ocupe de salarii. Indiferent ce o însemna asta. Un gând care o îngrozea de-a binelea.

Păcat că nu voiseră să angajeze pe cineva care să se ocupe de

legume. Asta ar fi ştiut să facă, să cureţe morcovi şi să toace ceapa. Ar fi lucrat toată ziua în subsol, ferită de ochii lumii în general şi de orice cunoştinţe cu care s-ar fi putut întâlni întâmplător, şi-apoi noaptea s-ar fi retras în dormitorul de sus, de la mansardă.

Totuşi, ca secretară particulară a lui Miss Helen Frick avea să câştige mai mult decât un ajutor de bucătar. Trebuia să se gândească la planul ei de a pleca din oraş, şi această slujbă era mijlocul prin care avea să-l împlinească. Cu leafa pe care o va primi va putea să-şi permită să-şi cumpere nişte rochii în locul celor lăsate în apartament. Avea să se facă prezentabilă, şi-apoi, de îndată ce va putea, îşi va lua tălpăşiţa la Hollywood. Şi nu se va simţi cu adevărat în siguranţă decât atunci când va ajunge în mâinile domnului Broderick şi îl va uimi cu talentul ei. Dar deocamdată va trebui să se gândească cum să se adapteze în gospodăria aceasta ciudată.

Un bubuit puternic a făcut-o să scape lingura în farfurie, împrăştiind sosul pe gulerul de dantelă al rochiei. Fata de la bucătărie care stătea lângă ea a râs şi i-a dat şervetul ei să se şteargă.

— Ăsta e minunatul nostru domn Graham cu orga lui. Cântă în fiecare zi pentru domnul Frick. Cu timpul, nici nu o să mai iei în seamă muzica asta.

Dar ce se auzea acolo nu i se părea că e muzică, ci un zid de sunete, uriaş ca un tsunami, ce ieşea din orga impunătoare din holul de la intrare. Cum de puteau să suporte aşa ceva? Muzica a pus capăt oricărei discuţii, şi angajaţii s-au ridicat unul câte unul să-şi vadă de îndatoririle lor.

Domnişoara Winnie îi spusese că Miss Helen nu avea nevoie de ea decât a doua zi dimineaţă, aşa că putea să-şi folosească timpul ca să se instaleze. Lillian s-a ascuns în dormitor, cu privirea pierdută pe fereastră, întrebându-se ce-ar fi zis acum mama ei despre ea. Era o fată respectabilă, cu o slujbă. Oare ar fi fost dezamăgită că nu mai era strălucitoarea Angelica? Sau ar fi fost încântată că Lillian folosea tot ce o învăţase despre deprinderile şi nebunia aristocraţiei, mai ales dacă asta ducea în cele din urmă la o încercare de a face o carieră în lumea filmului?

Era doar un mijloc de a atinge un scop.

Nu s-a mai dus să ia cina cu angajaţii, căci emoţiile îi tăiaseră

pofta de mâncare, dar cam pe la miezul nopţii stomacul a început să-i dea ghes şi s-a hotărât să vadă dacă putea găsi o bucată de pâine şi nişte brânză care să-i domolească foamea până dimineaţă. În casă era linişte şi întuneric, dar în bucătărie se vedea o lumină slabă după care s-a ghidat. Paznicul de noapte stătea la masă cu un ziar deschis în faţă. S-a ridicat şi a salutatei, spunându-i că tocmai îşi termina pauza.

Lillian şi-a strâns capotul pe lângă ea. Nu se aşteptase să fie cineva acolo la ora aceea. Dar, luând în considerare toate comorile aflate în casa aceea, era de la sine înţeles de ce se cerea un paznic de noapte. După ce el a plecat, Lillian a luat ziarul pe care bărbatul îl lăsase pe masă.

Crima nu mai era prezentă pe prima pagină, nici pe a doua, doar la pagina unsprezece, unde, alături de programul spectacolelor de pe Broadway, a dat de un articol intitulat: „Se caută martorul în cazul Watkins.” Erau doar două paragrafe, dar i-a dat totuşi fiori. *Modelul cunoscut sub numele de Angelica este căutată de Procuratura districtuală, pentru a da informaţii privind uciderea doamnei Eileen Watkins, de către soţul ei, domnul Walter Watkins, de pe West Sixty-Fifth Street, declară anchetatorii.*

După cum era formulat acolo, reieşea că ea ar fi locuit împreună cu ei. Dar era doar chiriaşă în clădirea aceea, pentru numele lui Dumnezeu! Totuşi, pagina unsprezece era mult mai bine decât prima pagină, iar faptul că nu dădeau nici o fotografie sau altfel de ilustraţie era chiar şi mai bine. Toată tâmpenia începea să se fâsâie, avea să fie dată uitării.

Şi, cât timp putea să se ascundă în casa familiei Frick, avea să fie la adăpost.

CAPITOLUL CINCI

1966

Ajunsă sus, în cabina ei improvizată, Veronica a răsturnat pe birou conţinutul genţii, a luat nişte şerveţele şi s-a şters pe faţă, lăsând în urmă pete de dermatograf care arătau ca nişte vânătăi. Nu se simţea în largul ei în casa asta impunătoare, cu modelele şi echipa aceea care aveau experienţă şi se pricepeau

ce să facă, şi spera să nu fie dată afară înainte de a avea şansa să o ia de la capăt şi să le arate că şi ea ştia să pozeze şi să se dichisească la fel ca toate celelalte fete. Să le demonstreze că nu era o arătare ciudată, aşa cum părea în clipa aceea. O arătare boită, cu o ciupercă pe cap.

Sabrina o avertizase că lumea modei era foarte capricioasă. Acum eşti socotit o mare senzaţie, acum nu mai dă nimeni nici un ban pe tine. Barnaby probabil că uitase de ce ea îi atrăsese atenţia la vizionare, pentru ce anume a vrut să o angajeze în primul rând. Dar trebuia să-şi înfrângă temerile şi frământările legate de ce credeau sau spuneau alţii despre ea. Treaba ei era să se transforme în personajul cerut de sesiunea foto respectivă şi aşa avea de gând să facă, după ce-şi va aranja faţa.

— Ce faci? Te descurci?

Tangerine şi-a băgat capul pe uşă.

Veronica a dat din cap că da, mişcată de compătimirea ce se citea pe faţa fetei, Totuşi avea măcar o prietenă acolo.

Tangerine a dus-o în baie şi s-a aşezat lângă ea în faţa oglinzii.

— Să nu-l laşi pe Barnaby să te bruftuluiască. E numai gura de el, să ştii.

— Mi-e ruşine, a recunoscut Veronica. Asta e de fapt prima mea apariţie importantă. E *Vogue*, despre ce vorbim?

— Bravo ţie! Mie mi-au trebuit trei ani să ajung la nivelul ăsta. Nu te lăsa. Nu-ţi mai face atâtea probleme.

— Mulţumesc.

Veronica a pus mâna pe o pensulă mare de machiaj, dar s-a oprit, speriată să nu greşească din nou.

Tangerine i-a luat-o din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Sigură pe sine, Tangerine a aşezat-o pe marginea căzii cu picioare în formă de gheare de animal, şi a început să-i aranjeze faţa. Părul îi mirosea a lavandă, şi Veronica s-a destins, uşurată că altcineva preluase comanda. Îşi arunca mereu privirea în oglindă să vadă ce făcea Tangerine, să ştie şi ea pentru alte sesiuni.

— Lasă-ţi ochii în jos, i-a cerut Tangerine, în timp ce-i contura pleoapele cu o linie fină de dermatograf negru.

— Ai nişte pantofi grozavi, a spus Veronica.

Spre deosebire de balerinii ei negri şi ieftini, Tangerine purta nişte pantofi cu toc înalt, roz, cu o urmă fină sidefie în vârf.

— Dior! Frumoşi, nu?

S-a dat înapoi şi şi-a studiat opera, bătând dintr-un picior.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Sigur că da.

— I-am furat de la o şedinţă foto pentru colecţia Dior de anul trecut.

— Cuuum?

— Toată lumea face la fel. Uită-te la toate hainele şi lucrurile pe care le azvârl de colo-colo în timpul şedinţelor foto. Nu ţine nimeni nici o socoteală. Şi aşa mai poţi face şi tu un ban în plus. Le păstrezi pentru tine sau le vinzi la vreo consignaţie. Simplu de tot. Ca modele, avem o viaţă scurtă, aşa că trebuie să profităm cât se poate de mult. Dacă te gândeşti şi cât de mizerabil se poartă cu noi în majoritatea cazurilor.

Veronica nu credea că ar fi avut curajul să pună mâna pe ceva, dar, după toată batjocura la care fusese supusă de Barnaby azi, înţelegea tentaţia.

S-a privit în oglindă. Deşi era machiată cu dermatograf şi purta gene false, gura şi obrajii aveau tonuri mai domoale.

— E perfect.

— Accentul cade unde trebuie: pe ochi, a spus Tangerine. Doamne, ce tare-mi place părul tău! Vidai ţi l-a tuns?

Veronica şi-a dus o mână la cap. De ce ar mărturisi că fusese o greşeală?

— Da.

Uite-aşa învăţa.

— Te pricepi foarte bine, Tangerine, a spus ea, bucurându-se de mica dovadă de bunătate primită pe neaşteptate, cum de-ai învăţat?

— De la sora mea mai mare. Era mai frumoasă ca mine, dar a plecat de-acasă şi s-a măritat în loc să se apuce să lucreze. De la ea am învăţat de mică cum se face ochiul de pisică perfect. Nu-ţi trebuie decât o soră.

— Am şi eu o soră – geamănă.

— Extraordinar! Ar trebui să facă o şedinţă foto cu amândouă. Aţi face mare vâlvă.

Veronica a clătinat din cap, iar Tangerine a luat un tub de fixativ şi i-a aranjat părul ca un coif întărit cu lac. Polly nu o să apară niciodată într-o şedinţă foto. Chiar dacă erau gemene, nu le-a considerat nimeni vreodată ca o pereche potrivită, nici

măcar pe când erau foarte mici. În timp ce Veronica venise pe lume perfect sănătoasă, Polly rămăsese prea mult timp fără oxigen. Deşi înţelegea ce i se spune şi comunica prin anumite gesturi şi sunete, nu putea vorbi. Numai Veronica şi părinţii lor puteau să o înţeleagă. Pentru restul lumii, era doar o fată cu gura căscată, cu mers spasmodic, ciudat. Cu ochi mari, căprui, care se fereau de privirile altora.

Trăiseră destul de fericiţi toţi patru într-una dintre casele tip, înşirate pe o stradă din cartierul londonez Notting Hill. Când tatăl Veronicăi s-a hotărât să renunţe la partea lui din centrul de amanet pe care-l înfiinţase împreună cu fratele său şi să se apuce de taximetrie, Veronica – la cei nouă ani ai ei – învăţase alături de el manualul Knowledge, ghidul taximetriei, necesar pentru a obţine licenţa de taximetrist. Promovarea acestui examen extrem de greu însemna să memorezi peste trei sute de trasee prin Londra, inclusiv atracţiile turistice adiacente. Un şofer de taxi trebuia să cunoască drumul cel mai scurt între două adrese, plus străzile lăturalnice, intersecţiile şi semafoarele pe lângă care urma să treacă. Veronicăi tare îi mai plăcea să stea amândoi aplecaţi peste harta Londrei – un păienjeniş de drumuri întretăiate de conturul şerpuitor al Tamisei. Îi indica cu voce tare locul de pornire şi destinaţia, şi-i semnala bucuroasă orice greşeală. După ce tatăl ei absolvise în fine şi ultimul dintre cele douăsprezece examene obligatorii, întreaga familie a ieşit în oraş să sărbătorească la un restaurant elegant cu şervete de pânză. Tata a închinat un pahar şi pentru Veronica, lăudându-i talentul înnăscut de a-şi aminti numele celor mai mărunte alei din Londra, spunând că nu ar fi reuşit fără ajutorul ei.

Şapte ani mai târziu, ieşind într-o dimineaţă pe uşă să meargă la şcoală, Veronica a dat peste taxiul tatălui ei pe aleea din faţa casei. Lucrase în tura de noapte, şi ea a crezut la început că aţipise acolo. I-a bătut în geam şi, când el nu i-a răspuns, a deschis portiera, salutându-l în gura mare. Dar el stătea nemişcat şi tăcut, cu mâinile lipsite de vlagă împreunate în poală de parcă s-ar fi rugat.

Apoi a urmat o învălmăşeală de imagini: ambulanţa străbătând ca fulgerul strada lor, paloarea bolnăvicioasă a mamei, Polly în spatele ei, cu mâna căuş peste gură. Atac de cord, aşa le-a spus doctorul.

O dată cu dispariţia lui, mama Veronicăi şi-a pierdut nu numai soţul, ci şi venitul stabil. Şi-a găsit de lucru la cabinetul unui avocat din Portobello Road şi i-a dat de înţeles Veronicăi că visul ei de a studia istoria la universitate nu mai era posibil, deşi nu s-a exprimat chiar aşa. După absolvirea liceului s-a lăsat de învăţătură şi a început să lucreze multe ore pe zi în magazinul unchiului Donny. Din păcate, puse la un loc, salariile lor jalnice nu ajungeau să plătească pe cineva să stea cu Polly cât erau ele la lucru şi să le mai ajungă şi pentru cheltuielile casei. Deşi Polly ajunsese la o oarecare independenţă de mişcare, putea face oricând o criză şi era exclus să fie lăsată ne supravegheată.

I-au împachetat lucrurile lui Polly şi au pornit toate trei cu maşina la Kent House – un conac victorian transformat în sanatoriu. Era o zi mohorâtă, umedă, iar lucarnele ascuţite ce ieşeau din acoperişul de ardezie dădeau casei un aer sinistru. Veronica abia şi-a putut stăpâni spaima că sora ei va trebui să locuiască acolo.

— O să-şi facă tot felul de prieteni aici, a spus Trish, atingând-o uşor pe braţ.

Au despachetat geamantanul lui Polly, i-au aranjat fotografiile pe pervazul ferestrei, au sărutat-o şi au plecat. Polly a rămas în pragul noii ei camere, ţinându-se cu o mână de cadrul uşii, forţându-se să zâmbească atunci când Veronica s-a întors să-i mai fac încă o dată cu mâna. În clipa aceea a simţit că i se frânge inima. Mai auzise vorba aceasta şi altă dată, dar atunci a înţeles pe pielea ei ce înseamnă: simţea o durere în piept de parcă membranele şi miezul acelui organ delicat i-ar fi fost despicate în două. Cât de bruscă şi sfâşietoare fusese pierderea tatălui ei, tot acceptaseră până la urmă că era ceva fără întoarcere. Pierderea lui Polly era, într-o anumită privinţă, mai rea. Dacă Veronica ar fi avut o slujbă ca lumea, ar fi putut să o aducă înapoi acasă, dar ea nu avea nici o calificare pentru o slujbă bine plătită. Se gândise chiar să-şi ia o licenţă de taximetrie ca tatăl ei, dar a renunţat când a aflat că la examen erau primiţi doar bărbaţi.

Veronica mergea o dată pe săptămână la Kent House şi vedea neputincioasă cum sora ei era tot mai rău. Când completau împreună câte un puzzle în camera de zi a sanatoriului, în loc să se bucure cu un aer poznaş ca altădată când găsea piesa mult căutată, Polly ridica nepăsătoare din umeri. Şi-n acest răstimp,

acasă, la cină, Trish nu mai contenea să sporovăiască despre toanele noului ei şef, căruia i se dusese vestea de pretenţios ce era, dar aprecia etica ei profesională. Odată, Veronica a remarcat în bătaie de joc că ea nu făcuse altceva decât să schimbe o slujbă de îngrijitor cu alta, dar de data asta pentru un străin, iar Trish a izbucnit:

— Lasă că nici plata cu ora la centrul de amanet nu e de laudă. Ne-ar fi mai bine să o ţinem pe Polly acasă şi să murim cu toate de foame?

Şi privirea îndurerată a mamei lăsa să se vadă ce însemna pentru ea că-şi trimisese copila de acasă. O hotărâre pe care încerca să o prezinte în culori cât mai frumoase, ca să o poată duce la îndeplinire. Şi în clipa aceea, Veronica şi-a pus în minte să facă tot posibilul s-o scoată pe Polly de la sanatoriu, iar la următoarea vizită i-a promis surorii ei că avea să găsească o soluţie să o aducă acasă. Şi atunci s-a întâmplat ca Sabrina să o „descopere” la centrul de amanet, şi aşa se ivise ocazia: ea era acum la New York, iar soluţia era la-ndemână, atâta vreme cât nu o făcea praf şi pulbere.

*

Când a coborât înapoi în muzeu, stilistul a încuviinţat din cap, aprobând chipul machiat diferit al Veronicăi, şi i-a dat să îmbrace o salopetă de crep Yves Saint Laurent evazată. Barnaby le-a pus pe fete să imite posturile personajelor din tablourile de pe perete, după care a declarat că nu se potriveşte camera, aşa că s-au dus toţi în bibliotecă. Veronicăi i s-a dat o carte frumoasă, legată în piele maro, intitulată *Vieţile reginelor Scoţiei*. Îi venea să o răsfoiască, dar a trebuit să se instaleze lângă şemineu cu ea sub braţ, aşa cum i s-a indicat. Barnaby a părut mulţumit, dar Veronica l-a zărit pe arhivarul muzeului Frick stând îngrijorat în pragul uşii dinspre hol şi nu a dispărut decât după ce ea a pus cartea la loc în bibliotecă şi au luat cu toţii pauza de masă.

Jos, în subsol, manechinele au fost conduse într-o încăpere spaţioasă cu mai multe mese. De-a lungul peretelui era întinsă o masă plină cu sendvişuri, fructe şi răcoritoare. Flămândă, Veronica s-a repezit la mâncare, dar când a întins mâna să ia un sendviş, Tangerine a oprit-o.

— În America, primii la masă sunt fotografii.

— Adică Barnaby mănâncă primul? a întrebat Veronica.

Tangerine a încuviinţat din cap.

— Nu ştiu de ce, dar aşa stau lucrurile.

Şi, într-adevăr, toţi aşteptau la mese – o adevărată ierarhie, cu stilistul şi directorul editorial aşezaţi la o masă, manechinele, la alta, şi echipa, la ultima, iar restul pe unde au mai apucat, în picioare sau aşezaţi pe trepte – până când Barnaby a intrat graţios, şi-a trântit un sendviş pe farfurie şi s-a dus la masa directorului editorial. Abia după aceea s-au apropiat şi ceilalţi.

Revenind la locul ei, Tangerine a ciugulit nişte struguri.

— Doar asta mănânci? a întrebat Veronica.

— Trebuie să dau jos câteva kilograme, a răspuns ea, clătinând din cap. Agenta mea zice că arăt ca un camion.

— Ce prostie! Eşti cât se poate de slabă.

— Eşti tu drăguţă.

Deşi era moartă de foame, Veronica şi-a lăsat jumătate de sendviş pe farfurie, ca să nu lase impresia că e lacomă.

După masă, s-au întors în încăperea cu tablouri şi s-au schimbat în rochii Givenchy de seară, de mătase. Rochia Veronicăi era neagră şi îi reflecta strălucirea părului, făcându-i pielea să pară mai palidă ca de obicei, o paloare sofisticată ce spera că îl va mulţumi pe Barnaby. Şi-a pus în minte să se îmbrace mai des în negru când ieşea în oraş sau mergea la vizionări.

S-au adunat în salonul cel mare din centrul casei, cu uşi de sticlă ce se deschideau spre ceea ce vara trebuia să fie o peluză vastă, dar acum era acoperită cu mormane tot mai mari de zăpadă.

— Aşa... a început Barnaby, frecându-şi palmele. Ieşiţi toate afară.

— Cuum? s-a mirat Tangerine.

— Vreau să ţopăiţi prin zăpadă. Iar eu o să vă fotografiez din uşă.

Manechinele erau încălţate cu propriii lor pantofi cu toc care aveau să se distrugă în zăpadă. Veronica dăduse douăzeci şi patru de lire sterline pe ai ei. Bani irosiţi! Ca să nu mai pomenim de ţinutele atât de scumpe.

— Dar cu hainele ce facem?

— Nu-mi pasă mie de haine!

Veronica a băgat de seamă chipul încruntat al directorului

editorial. Sigur că lui îi păsa, deşi nu voia să lase să i se vadă supărarea.

Una câte una, manechinele au coborât şovăind treptele de piatră. Zidul masiv şi copacii cenuşii de pe Fifth Avenue se profilau prin vălul fulgilor – un adevărat tablou de iarnă. Poate că Barnaby ştia ce face la urma urmei. Sigur că nu o să stea prea mult afară.

În câteva clipe, Veronica a simţit că-i îngheaţă gleznele, fulgii de zăpadă îi înţepau obrajii şi braţele goale, iar vântul, care se înteţise, aproape că o dărâma de pe picioare.

S-au aşezat cum li s-a spus, tremurând îngrămădite în timp ce asistenţii schimbau filmele în aparate, şi-au pozat din nou. Veronica nu-şi mai simţea degetele nici de la mâini, nici de la picioare, iar pantofii ei de mătase erau uzi fleaşcă.

— Mi-a venit o idee grozavă! a spus Barnaby, ridicându-şi în aer braţul liber. Mă duc sus la etaj şi vă fotografiez de acolo. Vreau să vă aşezaţi toate pe spate şi, când vă spun eu, să mişcaţi braţele ca şi cum aţi face îngeri de zăpadă.

— Cuum? a întrebat Tangerine. În zăpadă?

— Sigur că da.

— Dar n-am putea să mergem înăuntru să ne încălzim un pic cât te aranjezi tu? şi-a încercat norocul Veronica.

— Nu, nu durează mult. Staţi aşa.

I-ar fi luat cel puţin zece minute să se instaleze la etaj. Şi apoi ar fi trebuit să se tăvălească pe jos în zăpadă? Veronica şi Tangerine s-au uitat una la cealaltă.

— Dar e frig tare, a spus Tangerine cu buzele vinete.

— Tangerine, s-a răstit Barnaby, arătând cu degetul spre ea, n-aş crede că ţi-e atât de frig cu stratul ăla de grăsime pe tine.

Spre uimirea Veronicăi, nici una dintre fete nu a protestat în nici un fel, deşi tuturor le clănţăneau dinţii. Şi-a amintit de proba aceea când, enervată de lipsa de consideraţie pentru efortul modelelor, îşi văr şase toată frustrarea, descoperind o forţă pe care nu ştia că o are. Şi a procedat la fel şi acum. Nu avea nici un drept să fie atât de dur cu ele.

— E inuman ce faci, i-a spus ea. O să ne îmbolnăvim toate. Şi cum să-i spui ceva atât de urât lui Tangerine? Ar trebui să-ţi ceri scuze.

— Termină, i-a şoptit Tangerine. Taci din gură!

Veronica s-a răsucit spre ea.

— Nu ar trebui să fim tratate în felul ăsta!

— Aveţi de gând să ne ţineţi pe loc şi mai mult? Avem de prins un tren şi acum tu eşti aia care ţine fetele astea în frig.

— Aşa e. Mai taci naibii din gură! s-a răstit Gigi.

— Şi dacă nu mă asculţi, a continuat el vădit nemulţumit, o să-ţi fac zile fripte de-acum încolo. Ai înţeles, Veronica? Dacă ţi-e atât de frig, du-te înăuntru. Ne descurcăm şi fără tine.

Gândul i-a zburat la Polly, la banii pe care urma să-i câştige şi şi-a domolit curajul îmbufnată.

— N-o să păţesc nimic, a bombănit ea.

Peste zece minute stătea întinsă pe spate într-un morman de zăpadă, mişcându-şi braţele şi picioarele în timp ce Barnaby le muştruluia, strigând de la etajul întâi al Muzeului Frick. Rochia de seară i se lipise de corp, iar umezeala o ustura pe piele ca un acid.

— Veronica, nu te străduieşti suficient, a mugit Barnaby, dă mai tare din braţe.

O pală puternică de vânt a scormonit zăpada, aruncând-o peste fete şi făcându-le să ţipe. Dacă o ţineau tot aşa, aveau să fie îngropate de vii. Veronica s-a ridicat în picioare.

— Eu nu mai pot. E prea frig.

Barnaby şi-a lăsat aparatul în jos.

— Am terminat! Piei din ochii mei! Acum.

Nici nu a trebuit să-i spună de două ori.

Veronica a luat-o la fugă pe lângă tehnicieni şi a dispărut în casă.

*

Ajunsă sus, şi-a scos rochia udă, distrusă de tot, şi a început să se şteargă cu eşarfa. Tremurând toată, şi-a pus hainele de stradă, bucuroasă că-şi luase cu ea şi un pulover gros pe gât şi nişte blugi. Pe fereastră se vedea că afară ningea şi mai tare. Privea fascinată, necăjită că nu fusese în stare să facă faţă, furioasă că îi luase apărarea lui Tangerine, ceea ce doar înrăutăţise situaţia. Şi-a strâns lucrurile în geamantan şi s-a aşezat o clipă, neştiind ce să facă mai departe. Să se ducă jos şi să aştepte? Să plece şi să prindă primul avion spre Londra?

A privit din nou pe fereastră. Oricât de mult şi-ar dori să se întoarcă acasă, nu-şi închipuia că pe o vreme ca aceea ar fi decolat vreun avion. De fapt, se întreba dacă şi trenul va putea

să ajungă până la Newport. Cum în Anglia nu erau viscole atât de mari, nu ştia cum funcţionau lucrurile aici. Se pare că americanii se luptau să facă faţă indiferent de vreme, aşa cum făcuseră şi manechinele mai devreme. Escapada aia prostească în zăpadă fusese de-a dreptul ridicolă.

Dar era ea oare dispusă să rişte ceea ce-şi propusese să facă pentru Polly din cauza unui fotograf nenorocit? Sabrina va fi şi ea extrem de dezamăgită. Veronica a oftat adânc. Nu, mai bine se va duce jos şi va vorbi cu Barnaby, încercând să-l împace şi să-l convingă să o ia de la capăt la Newport. Să se comporte ca nişte adulţi.

A mai aruncat o privire la portretul tulburător al fetiţei de pe perete şi a ieşit din cameră.

Când a cotit pe culoar, casa scării răsuna de ţipetele ascuţite ale celorlalte manechine. Se întorceau sus. Oricât se îmbărbătase ea mai înainte, nu era pregătită să dea ochii cu ele încă, să le vadă cum se uită la ea ca la o nebună. Aşa că a intrat tiptil pe uşa cea mai apropiată şi a închis-o uşurel în urma ei.

S-a pomenit într-un mic vestibul care dădea la stânga într-o cameră mai mare, plină cu nişte tuburi ciudate, lucioase. Şi-a lăsat geamantanul jos şi a înaintat.

Tuburile acelea trebuie să fie ale orgii de jos. În puţinele dăţi când fusese cu familia la biserica din cartier, Veronica se uitase curioasă la tuburile care se înălţau din orga bisericii, minunându-se cum ajungea sunetul din claviatură până acolo, dacă nu cumva stătea cineva în spatele lor să sufle în ele.

Prin labirintul de tuburi se deschidea o potecă îngustă, şi ea s-a strecurat cu băgare de seamă spre o ferestruică de la capătul încăperii, dând spre nord, dar de la care nu se vedea mare lucru.

Vocile fetelor amuţiseră. Le lua câtva timp să-şi schimbe rochiile şi să-şi strângă lucrurile, aşa că pentru moment putea ieşi fără să fie văzută. Veronica tocmai se întorcea în vestibul ca să-şi ia geamantanul, când tocul pantofului i-a alunecat brusc pe podea şi şi-a pierdut echilibrul. A căzut cu o bufnitură pe spate, sprijinindu-se în mâini să atenueze lovitura. Ce jalnic! Cum putea să fie manechin dacă nu era în stare să facă doi paşi fără să cadă grămadă?

A rămas aşa o clipă, cu picioarele întinse în faţă, frecându-şi palmele care o usturau. Pe când îşi lua inima în dinţi să se ridice

în picioare, ceva alb i-a atras privirea. Prin pădurea de tuburi, puţin mai departe, se vedea ceva ce arăta ca un mic teanc de hârtii. Erau uşor răsucite la margini, şi-i aminteau de scrisorile de dragoste pe care mama ei le-a ascuns într-o cutie în fundul dulapului de pe hol după moartea tatălui ei. A întins mâna, vârându-şi degetele printre tuburile reci de metal până când le-a apucat şi le-a tras încet-încet.

Paginile erau pline de praf şi a strănutat de două ori. Aşezată cu picioarele încrucişate, le-a scuturat mai bine. Ce loc ciudat de păstrat hârtii vechi! Poate că era manualul cu instrucţiunile de utilizare a orgii.

Dar nu era asta. Fiecare pagină cuprindea un fel de poezioară ciudată, scrisă cu stiloul, cu o caligrafie demodată. Erau numerotate şi cuprindeau referiri stranii la stâlpi de sare, casete de bijuterii de nuntă, peisaje marine. *Ai ajuns la jumătatea şirului de indicii.*

O serie de indicii. Primul avea trecută data: noiembrie 1919.

În copilărie, în zilele ploioase când nu puteau ieşi în grădină, ea şi cu Polly se distrau jucându-se de-a vânătoarea de comori. Sau mai degrabă ea o distra pe Polly. Scotocea prin cutia cu jucării şi le alegea pe cele mai mici, precum un fluier, sau vreo păpuşică, desena apoi cum arătau – o păpuşă care ţinea un biscuit indica, de pildă, borcanul cu biscuiţi. Apoi le ascundea prin casă şi urmărea bucuroasă cum Polly încerca să le găsească. Atunci când sora ei descoperea câte una, îşi dădea capul pe spate şi scotea ţipătul acela vesel ce-o făcea şi pe Veronica să izbucnească în râs.

Nu-şi mai aducea aminte de când nu se mai jucaseră de-a vânătoarea de comori – îi părea că trecuseră multi ani de-atunci. Când au crescut mai mari, jucăriile au fost donate Armatei Salvării, şi jocurile copilăreşti au încetat.

Veronica a început să citească indiciile unul câte unul, până când a fost smulsă din vraja lor de dangătul unei pendule care a răsunat undeva în casă. De când stătea oare acolo? Trebuia să coboare, să se alăture celorlalţi şi să încerce să-l împace pe Barnaby în timpul lungii călătorii spre nord.

S-ar putea ca arhivarul pe care-l întâlnise mai devreme să socotească că hârtiile acelea prezentau vreun interes, aşa că avea să i le dea înainte de plecare. Le-a îndesat în buzunarul încăpător al puloverului ca să-şi elibereze mâinile şi s-a ridicat

cu grijă, să nu mai cadă din nou. Geamantanele şi geanta ei mică de antilopă se aflau acolo unde le lăsase, în vestibulul din faţa camerei cu orga, şi, înainte de a coborî la parter, a deschis poşeta să-şi verifice biletul de tren.

Nu l-a găsit acolo. A simţit cum groaza o străbate ca veninul din muşcătura unui şarpe şi a început să tremure, slăbită. În mintea ei îl vedea pe biroul din camera de sus, după ce îşi răsturnase toată geanta ca să caute şerveţelele.

Sigur că nu a mai pus biletul la loc.

Trăgând geamantanele după ea, a pornit-o grăbită pe culoar, a luat-o din greşeală într-altă parte, neştiind încotro să se ducă. Tot încercând de la o uşă la alta, a găsit până la urmă camera aceea de la capătul unui culoar. Biletul se afla pe covor.

L-a ridicat şi a dat să iasă din cameră, când brusc s-a stins lumina.

A învăluit-o întunericul, şi o tăcere înfiorătoare a cuprins clădirea pe de-a întregul. A încremenit, străduindu-se să audă vocile celorlalţi, dar nu auzea nimic.

A răsucit comutatorul, însă nu funcţiona. Pe întuneric s-a dus spre fereastră. Nici felinarele nu erau aprinse afară. Şi nici clădirile din preajmă nu aveau lumină.

Părea că viscolul şterse tot de pe faţa pământului.

O pană de curent.

Mama îi povestise despre cum la Londra, în timpul războiului, se oprea curentul pentru a împiedica bombardierele germane să nimerească ţintele, cât de înspăimântător era să nu ştii ce se poate furişa pe cer în toiul nopţii. Veronica a închis o clipă ochii, străduindu-se să respire adânc, repetându-şi în gând că nu era în pericol şi că trebuia doar să-i caute pe ceilalţi.

A luat-o pe bâjbâite pe hol spre scară. Blestemând tocurile subţiri ale pantofilor cu care se încălţase în dimineaţa aceea, a coborât hodorogind geamantanele până la recepţia de la parter, pe unde intrase la venire.

— Hei, e cineva aici? a strigat ea.

Nu se putea să nu fie nimeni pe-acolo. A ocolit ghişeul de la recepţie şi s-a îndreptat spre cele două rânduri de uşi mari de sticlă ce dădeau spre stradă.

Cele dinspre interior erau încuiate şi nu aveau decât o broască, fără nici un buton sau ivăr cu care să se deschidă. Şi-a strâns palmele la ochi şi s-a uitat prin sticlă în stradă. Şoseaua şi

trotuarele erau acoperite de un covor alb de zăpadă. Nu se vedeau nici oameni, nici maşini. Şi chiar dacă ar fi trecut cineva pe-acolo, nu se afla suficient de aproape de uşile exterioare ca să i se audă strigătele şi bătăile în geam. Oricum, pe-aşa o vreme, noaptea, nu ar fi umblat prea multă lume pe afară.

S-a întors şi a strigat cât o ţineau puterile, fără să-i pese că părea nebună:

— E cineva aici? Ajutor!

Dar nu a răspuns nimeni.

CAPITOLUL ŞASE

1919

— Miss Helen o să te primească la ora nouă, domnişoară Lilly, s-a auzit vocea domnişoarei Winnie din capătul celălalt al sălii de mese a personalului.

Aşezată la masa unde tocmai îşi termina de mâncat *porridge*-ul, Lillian s-a răsucit pe scaun în aşa fel încât domnişoara Winnie să-i poată vedea gura când îi răspundea.

— Şi unde să mă duc? a întrebat ea.

— În salonul dumneaei de la etajul al doilea, în partea de est a casei, a doua uşă la dreapta.

— Mulţumesc.

Mai avea încă o jumătate de oră până atunci, aşa că s-a hotărât să se uite prin casă mai pe îndelete. În aripa de sud, unde se afla intrarea cu arcadă, erau o garderobă, debaraua majordomului şi o sufragerie ale cărei ferestre dădeau spre parc. Saloanele se înşiruiau apoi în unghi drept: salonul Fragonard, unde se întâlnise prima dată cu Miss Helen, salonul de zi, şi apoi biblioteca. Uşa de la capătul culoarului era întredeschisă, şi a dat să bage capul pe uşă, să arunce o privire.

— Nu intra!

S-a răsucit iute şi a dat cu ochii de o servitoare care-i zâmbea stânjenită.

— Scuze, n-am vrut să te sperii, dar nu e bine să intri neanunţată acolo, crede-mă. Te plesneşte peste buci de nu te vezi!

Fata avea faţa lată şi zâmbea cu toată gura. Lillian i-a zâmbit şi ea fără să vrea.

— Mulţumesc, încercam şi eu să văd unde mă aflu. E prima mea zi aici.

— Aaa, eşti ultima victimă a lui Miss Helen, nu-i aşa?

Lillian s-a cutremurat auzind una ca asta, dar servitoarea a râs din nou.

— Ce faţă ai făcut! Mori de frică, zău aşa. Hai, că nu e chiar aşa de rău. Pe mine mă cheamă Bertha, sunt camerista doamnei de vreo patru ani, aşa că, dacă ai nevoie de ajutor, să vii la mine. Stai în camera de lângă mine, sus la mansardă. Sper că n-ai auzit cum sforăi noaptea.

Lillian nu a apucat să-i răspundă, că Bertha a luat-o de braţ şi a condus-o în sus pe scări.

— Hai să-ţi arăt casa. Acolo unde voiai să intri sunt galeria de artă şi biroul domnului Frick, unde stăpânul îşi petrece mai tot timpul. Aşa că să nu te arăţi pe-acolo, ai înţeles? E foarte ţâfnos, chiar mai ţâfnos decât Miss Helen.

„Ţâfnos!?! Ce vorbă o mai fi şi asta?“

Fata a pornit-o înainte, fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Etajul al treilea îl ştii deja. Acolo sunt dormitoarele pentru femei, baia şi o cameră mică de zi. În aripa de sud, în colţul cel mai îndepărtat al casei, e o sală plină de cufere, să ai grijă dacă umbli pe-acolo, că tavanul e înclinat şi te poţi alege cu un cucui. Şi mai sunt o debara cu rufărie şi alta cu blănuri, dar aia e mereu încuiată. Am încercat eu uşa, a continuat ea, făcându-i cu ochiul, d-aia ştiu.

Au ajuns pe palierul celui de al doilea etaj.

— În cealaltă parte a casei sunt două lifturi, unul pentru servitori şi altul pentru boieri. În aripa de sud, un salon de mic-dejun, o cămară de serviciu şi un mic birou pentru doamna Frick. Şşşşt... vino cu mine. Să-ţi arăt unde doarme.

S-au strecurat amândouă într-o încăpere frumoasă cum Lillian nu mai văzuse până atunci, în care toţi pereţii erau acoperiţi cu tapet de mătase în nuanţe pastelate de roz şi gri. Dacă ar fi avut un astfel de dormitor, nu s-ar mai fi dat jos din pat. Deasupra unui secreter era agăţat portretul unei copile. Să tot fi avut vreo patru-cinci ani, cu acelaşi păr roşu ca Miss Helen, dar în locul privirii ei sfidătoare şi inteligente, fetiţa avea un aer trist. În partea cealaltă a antreului era un budoar cu panouri mari pictate, care semănau cu cele din salonul Fragonard.

Când au ieşit din nou pe culoar, Lillian s-a pomenit total

dezorientată.

— Salonul lui Miss Helen e într-acolo, nu? a întrebat, arătând spre o uşă.

— Nu, a răspuns Bertha, deschizând totuşi uşa aceea.

Se aflau în ceea ce trebuia să fie dormitorul principal, lambrisat cu lemn închis la culoare, după care urma un salon cu un pian mare de concert din lemn de mahon.

— Aici doarme domnul Frick. Ştiai că a câştigat primul milion pe când abia făcuse treizeci de ani? Asta înseamnă că e cam târziu pentru mine, că eu am împlinit treizeci şi patru. Vai de capul meu!

— Cu ce se ocupă dumnealui?

Lillian ştia că era ceva legat de oţel, dar nu era sigură ce anume. Dacă avea să lucreze aici, trebuia să ştie astfel de chestiuni.

— Produce cocs, cu care se face otelul. Aici, la New York, lumea zice că e unul dintre cei mai bogaţi oameni din America, dar în Pennsylvania, de unde sunt eu, altfel umblă vorba.

— Cum adică? s-a mirat Lillian.

— I s-a dus buhul, a răspuns fata în şoaptă, că e nemilos cu cei care îndrăznesc să facă grevă. Şi, să ştii, cineva chiar a încercat să-l omoare. Un anarhist rus nebun a dat buzna peste el în birou, şi domnul abia a scăpat cu viaţă. L-a împuşcat şi l-a şi înjunghiat, a spus ea mai departe, arătând cu mâna cum a fost atacat, imitând sunetele cumplite ale acestor isprăvi. Şi tot n-a murit. Se zice că a fost o minune. Dar asta s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă. Acum toată lumea-l ştie de colecţionar de artă mai degrabă decât de patron care se războieşte cu sindicatele.

— Ce faceţi acolo, fetelor?

La capătul culoarului apăruse Helen Frick, cu mâinile în şolduri, cu faţa plină de pistrui năpădită de un val de roşeaţă.

— Iertare, Miss Helen, a spus Bertha, pălind la faţă.

Fiind singura persoană care se purtase atât de prietenos cu ea în ultima vreme, Lillian nu voia să o bage în vreun bucluc.

— Eu sunt de vină, s-a repezit ea să spună, pe măsură ce Miss Helen se apropia, am deschis uşa aceasta, crezând că este salonul dumneavoastră. Bertha tocmai mă conducea afară.

— Salonul meu se află în aripa de est a casei, într-acolo.

Bertha i-a aruncat o privire recunoscătoare lui Lillian, după care a luat-o la fugă prin spatele stăpânei ei. Lillian a urmat-o pe

Miss Helen în salon, temându-se să nu fi fost auzite când sporovăiau. În salon erau câteva biblioteci cu uşi de sticlă, şi într-un colţ, un birou aşezat în diagonală, de unde se putea vedea afară printr-o fereastră înaltă din podea până aproape de tavan, pe care intra soarele de dimineaţă.

Bibliotecile erau înţesate cu operele complete ale lui Jane Austen, Victor Hugo, George Eliot, Edgar Allan Poe şi ale altor scriitori, iar coperţile, frumos legate în piele, sclipeau în lumină. Deasupra şemineului atârna un alt portret al fetiţei cu faţa rumenă şi părul roşcat – asemănător cu cel din salonul doamnei Frick iar Lillian era convinsă că trebuia să fie Miss Helen când era mică.

Pe peretele din spate se afla portretul uriaş al unui bătrân impunător: domnul Hemy Clay Frick, cel care construise palatul acesta, tatăl lui Helen. De fapt, chipul lui se regăsea peste tot: în ţinută de gală într-o fotografie sprijinită de cărţile din bibliotecă, sau într-alta jucând golf. Pe birou se mai vedea un alt portret luat dintr-un unghi puţin diferit faţă de cel mare, pus într-o ramă de argint. Prezenţa lui domina întreaga încăpere, de parcă ar fi fost o sală a oglinzilor reflectând chipul lui Frick. În tablouri, favoriţii albi şi mustaţa deasă străluceau ca zăpada, ochii albaştri îi erau spălăciţi şi bănuitori, dar în fotografiile sepia arătau cenuşii, fantomatici.

— Uite ce-i, Miss Lilly, eu trebuie să merg jos, la mama, aşa că ţi-am lăsat pe birou un articol despre casa şi familia noastră, ca să afli tot ce trebuie.

— Bine, Miss Helen, a răspuns ea, aşezându-se la birou.

Articolul fusese scris în 1915, la un an după terminarea casei. Spunea că palatul familiei Frick fusese construit pe locul Bibliotecii Lenox, după ce aceasta fusese transferată la Biblioteca Publică de pe Forty-Second Street, în anul 1911. Domnul Frick îl angajase pe arhitectul Thomas Hastings să construiască o casă simplă, tradiţională, care să-i adăpostească familia şi colecţia de artă. Se menţiona că domnul Frick avea o concepţie foarte clară asupra felului în care trebuia să arate noua lui casă, fără să vrea să se ia la întrecere cu vecinii săi în privinţa dimensiunii sau opulenţei. *Domnul Frick îşi dorea să aibă o casă confortabilă, bine împărţită, simplă, de bun gust. Rezultatul fost o reşedinţă lunguiaţă, ca un bungallow, cu o galerie frumoasă de tablouri, bine luminată şi aerisită.*

Dacă palatul acesta impunător semăna cu un bungallow, atunci Lillian era Maria Antoaneta. A privit îndelung la cel ce trona deasupra ei în tabloul cu ramă aurită şi i-a scos limba. Chiar dacă domnul Frick o poseda averi de milioane de dolari, nu avea de gând să-i permită nici lui, şi nici fiicei lui să o intimideze.

— Ce faci acolo?

Miss Helen revenise fără zgomot.

— Nimic, domnişoară. Foarte interesant, a adăugat ea, arătând spre articol.

— Ai o expresie ciudată, domnişoară Lilly. E ceva ce-ai vrea să-mi spui?

— Nu, Miss Helen. De-abia aştept să mă apuc de lucru.

— Şi eu la fel. Dac-aş putea să te deranjez să vii să stai la biroul meu, aş aprecia foarte mult.

Lillian a tresărit, iritată că îi permitea lui Miss Helen să îi dea ordine. Rareori i se întâmplase să accepte genul acesta de manifestări arogante din partea artiştilor cu care lucra. Dar nu avea să dureze mult. Să-şi capete primul salariu şi îşi va lua tălpăşiţa cât ai clipi. Să se înveţe minte Miss Helen să nu-şi mai insulte angajaţii în felul acesta! Dar nu credea că îşi va da măcar seama, va angaja pur şi simplu pe altcineva în locul lui Lillian.

O lună doar.

Miss Helen a început cu corespondenţa zilnică.

— Vei deschide toate scrisorile pentru mine înainte să vin eu şi le vei aşeza pe protecţia de sugativă în ordine, începând cu cele plăcute şi terminând cu cele neplăcute. Le deschizi pe toate, chiar dacă scrie pe ele personal sau confidenţial. De obicei se găseşte câte un negustor sau arivist care să-şi dea aere, încercând să-mi atragă atenţia. Hai, dă-i drumul! a îndemnat-o ea, întinzându-i un teanc de scrisori şi un coupe-papier greu de argint, care costa probabil mai mult decât chiria lui Lillian pe o lună. Începe!

Când tocmai dădea să înfigă cuţitul într-un colţ al primului plic, Miss Helen a scos un ţipăt:

— Nu, nu aşa se face!

I-a smuls apoi plicurile din mână ca să-i arate.

— Mai întâi aduni toate plicurile nedesfăcute într-un teanc cu marginile aliniate şi cu adresele spre tine. Apoi le baţi uşor de

masă pe latura îngustă din stânga, asta ca scrisorile să nu se taie când deschizi plicul. Aşa m-a învăţat Papsie.

Lillian abia s-a abţinut să nu ia coupe-papier-ul şi să i-l înfigă în gât. Ar putea oare să reziste o lună cu o supraveghere atât de exigentă?

În următoarele trei ore, au trecut de la sistemul complicat de îndosariere al scrisorilor menţionate la metoda preferată de a introduce în agenda zilnică întâlnirile programate şi la dedesubturile registrului contabil. Miss Helen tocmai deschisese carnetul de cecuri ca să-i arate cum să pregătească un cec pentru a fi semnat de către tatăl ei, când au fost întrerupte de o bătaie uşoară în uşă.

Uşa s-a deschis şi a apărut în prag doamna Frick, ţinându-se cu o mână de cap. Cu o voce moale i-a spus fiicei ei că nu putea în nici un fel să vină la prânz.

— Am o durere groaznică de cap.

— Dar ai promis, mamă. Papsie vrea să ne adunăm cu toţii, chiar şi cu Miss Lilly. Să putem vorbi despre dineul de ziua lui.

— Dar mai e până atunci. Şi pe deasupra, acum, că ai un ajutor, a adăugat ea ceva mai veselă, înclinându-şi capul spre Lillian, nu mai ai nevoie de mine.

— Am o secretară particulară, mamă. Nu un ajutor, a precizat ea, întorcându-se spre Lillian. Dânsa este Miss Lilly, mamă.

Doamna Frick i-a adresat un zâmbet scurt, chinuit, ca şi când până şi mişcarea buzelor ar fi fost dureroasă.

— Mă bucur să te văd din nou, Miss Lillian.

Înainte de a apuca Lillian să-i răspundă pe măsură, Miss Helen s-a pornit să turuie:

— Dineul de ziua tatei, domnişoară Lillian, este foarte important, vin oameni de vază. Noi nu facem petreceri prea des, aşa că, atunci când le facem, se scrie despre ele în rubricile mondene. Dumneata ai să te ocupi de meniuri, de aşezarea oaspeţilor, chestii de-astea. Presupun că ai mai făcut aşa ceva până acum, pe unde ai mai lucrat.

— Desigur, a răspuns Lillian, înghiţind în sec. De multe ori. Când e programat dineul?

— Pe nouăsprezece decembrie.

La vremea aceea va fi de mult plecată. Aşa că, în mintea ei, a trecut problema la rubrica: *De neluat în seamă.*

Şi, în timp ce Miss Helen şi mama ei continuau să discute

despre complicaţiile neparticipării doamnei Frick la prânzul din ziua aceea, Lillian a cercetat carnetul de cecuri. În partea stângă a fiecărui cec se afla un desen reprezentând o fată cu o rochie cu volane. Fruntea înaltă a lui Miss Helen era uşor de recunoscut. Femeia din faţa lui Lillian trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar portretul ei de fetiţă se găsea peste tot. Nu e de mirare că ajunsese atât de răsfăţată.

Lillian şi-a ridicat ochii spre Miss Helen, cercetând-o, şi s-a uitat din nou la desen.

— Ce e? a întrebat-o Miss Helen aspru.

— Mă iertaţi, am observat cât de mult semănaţi cu fetiţa de pe carnetul de cecuri. Ce copil frumos, a adăugat ea, căci un pic de linguşeală nu strica. Tatăl dumneavoastră trebuie să se bucure tare mult să vă vadă portretul.

Doamna Frick s-a sprijinit cu mâna de cadrul uşii.

— Trebuie să plec.

Se îngălbenise de parcă era gata să i se facă rău şi a dispărut.

— Ei, vezi ce-ai făcut?

— Ce-am făcut?

— E ora mesei, Papsie vrea să te cunoască şi a cerut să vii şi dumneata. Dar, datorită dumitale, probabil că n-o s-o mai vedem pe mama câteva zile.

— De ce? Ce am spus greşit?

Chiar nu înţelegea.

Dar Miss Helen a trecut mai departe, şi Lillian era conştientă că nu avea rost să insiste cu întrebările.

*

Chiar în mijlocul sufrageriei spaţioase a familie Frick se afla o masă de mahon surprinzător de mică. În locul rămas liber puteau valsa uşor câteva zeci de perechi. Probabil că masa se putea întinde şi mai mult pentru un dineu, dar acum, aranjată doar cu patru tacâmuri, aerul degajat al încăperii părea rece şi intimidant.

Miss Helen îi precizase că a lua masa împreună cu familia era o excepţie, să nu creadă că se va întâmpla mereu.

— Papsie a insistat, pentru că e prima zi a dumitale aici.

Spre surprinderea şi uşurarea lui Lillian, a venit şi doamna Frick, fiind întâmpinată cu multă căldură de fiica ei. Domnul Frick şi-a făcut apariţia tocmai când valetul servea supa-cremă

la felul întâi.

Tablourile şi fotografiile împrăştiate prin toată casa nu-i redau adevărata înfăţişare. La cei aproape şaptezeci de ani, era impozant şi atrăgător, solid, cu ochi albaştri aprigi şi o barbă îngrijită. Păşea cu forţa unui bărbat mult mai tânăr, cercetând încăperea cu privirea, observând că jiletca valetului nu era corect încheiată. S-a uitat scurt la Lillian când i-a fost prezentată.

— Aud că aţi rezistat o jumătate de zi în serviciul fiicei mele. Se cuvine să vă felicit.

Lillian nu ştia ce să-i răspundă, dar din fericire nici nu a trebuit, căci el îşi îndreptase deja atenţia spre soţia şi fiica lui.

— Childs unde e?

— A rămas cu Dixie în Long Island, a răspuns Miss Helen, întorcându-se apoi spre Lillian să-i explice: E vorba despre fratele meu mai mare şi de soţia lui. Au trei copii şi îl aşteaptă şi pe al patrulea luna viitoare. Nu ne vizitează foarte des, căci fratele meu are alte preocupări, diferite de ale mele şi de ale lui Papsie.

— Fosile, băiatului meu îi plac fosilele. Noi stăm aici, înconjuraţi de cele mai frumoase opere de artă ale trecutului, a continuat el, gesticulând cu lingura, şi el preferă oasele vechi şi dezgustătoare.

— Dar se pricepe destul de bine la ştiinţe, a intervenit doamna Frick cu o voce atât de firavă, că Lillian de-abia a auzit-o.

Nimeni altcineva nu părea să o bage în seamă, aşa că Lillian a încuviinţat din cap să-i arate că a înţeles-o.

— Şi nepoţii dumneavoastră sunt băieţi sau fete?

— Trei fete până acum, a răspuns domnul Frick. Să sperăm că următorul o să fie băiat. Şi dacă aşa o să fie, au promis că o să-i dea numele meu.

— Hai, Papsie, că nu ai nevoie de un nepot ca să ducă mai departe numele familiei, a protestat Miss Helen îmbufnată. Nu m-am ocupat eu bucuroasă de toate? Nu-i ţin eu locul mamei când nu se simte bine? Chiar nu înţeleg de ce numai Childs şi băiatul lui, dacă o fi băiat, sunt preferaţi.

Domnul Frick s-a şters uşor colţurile gurii cu şervetul.

— Ştii prea bine că tu eşti preferata mea. Chiar apreciez tot ce faci pentru mine, Trandafiraş.

Lillian şi-a întors privirile spre mama lui Miss Helen, care îşi

concentra atenţia asupra supei, în timp ce fiica ei s-a înroşit toată, mai ceva decât o pasăre cardinal.

— Vai, Papsie!

Ca la un semn, amândoi au râs cu o veselie prefăcută, iar doamna Frick s-a străduit să li se alăture şi ea până la urmă. Lui Lillian i se părea că, dată fiind prezenţa cuiva străin, jucau cu toţii ca într-o pantomimă, căci, dacă nu ar fi fost ea de faţă, era convinsă că doamna Frick ar fi luat masa în camera ei, Miss Helen ar fi vorbit mai tot timpul, iar tatăl ei ar fi rămas posac şi tăcut.

— Miss Lilly, vă simţiţi bine aici, până acum? a întrebat-o domnul Frick, sfredelind-o cu ochii lui albaştri.

— Sigur că da. Îmi face plăcere să mă aflu aici.

Asta era puţin spus! Cu două nopţi în urmă dormise în parc, pe o bancă de piatră, iar noaptea trecută şi-o petrecuse în casa unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America.

— Unde aţi mai lucrat înainte de a fi angajată la noi?

Lillian a scăpat din mână lingura, care a zăngănit pe marginea farfuriei de supă. Miss Helen fusese atât de preocupată de sine în prima lor discuţie, că nu apucase să-i pună nici cea mai elementară întrebare, şi Lillian crezuse că scăpase să fie descusută mai departe. Se pare că se înşelase.

— Am lucrat pentru familia Jones din Albany, şi-a încercat ea norocul, alegând un nume cât mai obişnuit cu putinţă.

— Nu am auzit de ei, a răspuns domnul Frick, încruntându-se.

— Sunt convinsă că nu fac parte din lumea dumneavoastră, a răspuns Lillian, deşi am învăţat multe de la dânşii.

— Miss Lilly are cunoştinţe şi despre artă, tată, a intervenit Miss Helen.

— Da? Ei bine, atunci, scumpo, se pare că noua ta angajată e o alegere bună. I-ai verificat referinţele, nu-i aşa?

Avea o sclipire în ochi, dar Lillian nu era sigură dacă doar o tachina pe fiica lui sau vorbea serios.

— Referinţele...? a şovăit Miss Helen.

Tocmai când dădea să-i răspundă domnului Frick, a izbucnit o muzică foarte puternică. Organistul începuse să cânte, şi Lillian a mulţumit în sinea ei că intervenise la momentul potrivit, iar restul prânzului s-a desfăşurat în tăcere, înconjuraţi de tonurile solemne ale muzicii.

Când muzica şi masa s-au terminat, Lillian se pregătea să

continue discuţia despre referinţele ei inexistente care nu fuseseră verificate. Dar totul a fost dat uitării când în sufragerie a dat buzna un tânăr cu un teanc de hârtii sub braţ. Să tot fi avut vreo douăzeci de ani, după câte şi-a dat ea seama, şi chipul lui de băiat frumos şi cuminte era încadrat de o claie de bucle rebele. Purta ochelari rotunzi, iar sprâncenele i se arcuiau, dându-i un aer autoritar.

Lillian s-a mirat de curajul lui, aşteptându-se ca domnul Frick să izbucnească, mâniat de atâta obrăznicie, dar el a zâmbit cu toată faţa, posomoreala lui preschimbându-se pe dată în încântare absolută.

— Archer, ne umpli casa cu muzica îngerilor, a exclamat el, apucând mâna tânărului şi strângându-i-o cu putere.

— Mi-am închipuit că s-ar putea să vă placă să auziţi astăzi *Largo*[14] de Händel.

— Sigur că mi-a plăcut. Şi cum ai cântat *Ave Maria*, absolut spectaculos.

Tânărul a zâmbit fericit, dar a aruncat o privire spre Lillian.

— Scuză-mi impoliteţea, a spus domnul Frick, să ţi-o prezint pe noua angajată a familiei noastre, domnişoara Lilly, secretara particulară a lui Miss Helen. Domnişoară Lilly, dânsul este domnul Graham, muzicianul nostru.

Domnul Graham i-a făcut cu ochiul lui Lillian, căreia i s-a urcat tot sângele la cap, făcând-o să se clatine uşurel. Nu mai avusese vreodată o reacţie fizică de felul acesta; poate că asta explica şi încântarea domnului Frick. Cu degetele lui lungi şi subţiri şi cu claia aceea neîmblânzită de păr, domnul Graham răspândea în jur un aer de eleganţă şi impetuozitate. Un muzician atât de fermecător ar fi trebuit să se afle pe scenă, se gândea ea, nu ascuns în cămăruţa cu orga domnului Frick.

— Aveţi vreo preferinţă, domnişoară Lilly? a întrebat domnul Frick.

Singurele melodii pe care le cunoştea Lillian erau cele cântate pe Broadway, dar era convinsă că ar fi fost primite cu profund dispreţ în casa aceea. În timp ce îşi căznea mintea să găsească un răspuns potrivit, i-a străfulgerat prin minte imaginea unei partituri aflate pe pianul din salonul domnului Frick, pe care o văzuse când ea şi Berta intraseră în apartamentul lui.

---

[14] *Largo* (sau *Ombra mai fu*), aria cu care se deschide opera *Xerxes* de George Friedrich Händel. (N. red.)

— *Rosariul*[15] este foarte frumos, a răspuns ea cu nonşalanţă, sperând că îşi aminte corect titlul.

— Una dintre piesele mele preferate, a izbucnit aprobator domnul Frick. Asta să fie, dragul meu! Poţi să mi-o cânţi data viitoare?

Domnul Graham şi-a ridicat sprâncenele, aruncându-i o privire lui Lillian, care a înfiorat-o din nou, după care a răspuns:

— Plăcerea e de partea mea.

După plecarea domnului Graham, domnul Frick a cerut ca automobilul să fie tras la scară.

— Dar nu am apucat să vorbim despre dineul de ziua ta, a protestat Miss Helen.

— Mai este destul timp pentru asta, a răspuns domnul Frick, ridicându-se, în timp ce valetul s-a apropiat ca să-l ajute să-şi tragă scaunul. Plec la club.

— O să plouă, Papsie, ia-ţi pardesiul. Ştii că nu te-a lăsat tuşea aia sâcâitoare de câteva săptămâni.

— Mă simt foarte bine, a spus el, trecând pe lângă doamna Frick fără să ia în seamă gestul ei timid de a-i face cu mâna.

Miss Helen s-a întors spre Lillian:

— Hai, spune-i valetului să-i aducă iute pardesiul la intrarea din faţă.

La îndemnul lui Lillian, valetul Kearns îl aştepta la uşa de la intrare cu o haină neagră de lână pe braţ tocmai când domnul Frick se pregătea să plece, urmat îndeaproape de Miss Helen.

— Nu am nevoie de asta, sunt treizeci şi şapte de grade afară, a protestat domnul Frick.

Miss Helen a luat haina din mâna valetului şi i-a întins-o tatălui ei, vorbindu-i de parcă ar fi fost un copil îndărătnic:

— Hai, ascultă-mă! Nu se poate să te îmbolnăveşti din nou, nu-i aşa?

— Ajunge, ţine-o tu, nu vreau să o iau, s-a răstit el, fără nici o urmă din blândeţea cu care i se adresase mai devreme fiicei lui în sufragerie.

Şoferul i-a deschis portiera maşinii elegante Pierce-Arrow. Domnul Frick s-a urcat fără să-i mai arunce nici o privire lui Miss Helen.

---

[15] Piesă compusă de Ethelbert Nevin (1862- 1901), pianist şi compozitor american, student al lui Hans von Bulow, cunoscut mai ales pentru compoziţiile pentru pian *Narcissus* şi *Rosary.*

Lillian s-a dat înapoi câţiva paşi, vrând să nu se lase prinsă în disputa ciudată a celor doi.

Dar, în timp ce şoferul se aşeza şi el în maşină să pornească, Miss Helen s-a repezit şi a azvârlit haina în automobil, pe geamul din spate, care era deschis.

— Ţine-o cel puţin în maşină, s-ar putea să-ţi trebuiască mai târziu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mai lasă-mă naibii în pace!

Şi, în timp ce maşina pornea, Miss Helen s-a uitat spre Lillian, zâmbind victorioasă.

— Uite, am făcut-o şi pe asta!

Dar când maşina a cotit pe Seventy-First Street, domnul Frick a scos braţul pe fereastră şi a aruncat haina în şanţ.

Miss Helen a pufnit mânioasă, gata să explodeze.

— Du-te şi ia-o de-acolo! i-a poruncit ea lui Lillian, arătându-i haina cu degetul. Ia-o imediat de-acolo!

Lillian a dat fuga în stradă şi a ridicat haina. Căzuse într-o baltă şi, întorcându-se spre casă, o ţinea în aşa fel încât să nu-şi murdărească rochia. O haină atât de frumoasă să fie azvârlită aşa, ca o foaie de ziar! Se gândea la spălătorească de la subsol, căreia i se va cere acum să o cureţe, ştiind că va fi pedepsită dacă stăpânul ar găsi-o murdară data viitoare când va avea nevoie de ea.

Până când a ajuns înapoi în casă şi i-a dat haina valetului abătut, Miss Helen dispăruse cu totul.

*

Mai târziu, după-amiază, Miss Helen era în toane proaste, ba se răstea la Lillian că nu ascultă cu atenţia cuvenită vreuna dintre procedurile lipsite de sens pe care i le prezenta, ba se trântea brusc pe fotoliu ca o demoazelă leşinată, abia respirând printre suspine. Lillian nu i-a pomenit nimic despre întâmplarea cu haina, şi nici Miss Helen nu a mai spus nimic despre asta.

— Doamne, ce plictiseală! a oftat Miss Helen de pe fotoliu.

Lillian era cu totul de acord. Chiar dacă din afară acea casă impunătoare părea mirifică, fără îndoială, gospodărirea ei nu putea fi diferită de cea a oricărei alte case: hârtie igienică şi săpun de rufe de comandat, hrană de asigurat pentru toată lumea. Din fericire, Miss Helen nu primea foarte multe invitaţii,

şi chiar şi pe acelea puţine care îi parveneau prefera să le refuze, ceea ce însemna că Lillian nu trebuia să se ocupe de grămezi de scrisori.

— Şi asta faceţi în fiecare zi? a întrebat Lillian în timp ce ceasul arăta că se apropia ora cinei.

Spera, în sinea ei, că ar mai fi existat şi alte părţi ale muncii ei de secretară particulară care să-i facă plăcere. Ceva, indiferent de ce natură, care să facă mai interesantă toată hârţogăria aceea.

— Da. De ce? Nu-ţi place?

Călcase strâmb.

— Ba da, Miss Helen, îmi place.

— Ba nu, e o mare plictiseală. Sigurul lucru care îmi dă forţă să fac faţă acum este un proiect secret la care lucrez de ceva vreme.

— Un proiect secret? s-a înviorat Lillian. Care?

Deşi era „secret“, lui Miss Helen nu i-a trebuit nici un alt îndemn. S-a ridicat şi a condus-o pe Lillian pe scara de serviciu, trecând pe lângă uşa închisă a biroului domnului Frick. Abia trecuse un ceas de când auziseră amândouă automobilul oprindu-se la uşa din faţă. Miss Helen alergase la fereastră de parcă i se întorcea drăguţul de la război, revenind apoi la birou cu o expresie greu de desluşit pe chip.

Dar acum deborda de entuziasm. Au coborât mai departe la subsol, până la o uşă care dădea într-o cameră de jocuri cu o masă frumoasă de biliard. Încăperea continua cu un fel de coridor lung. Lillian a izbucnit emoţionată în râs când Miss Helen a răsucit un întrerupător electric şi şi-a dat seama ce era.

— Aveţi o sală de popice?

— Da, a răspuns Miss Helen, arătând în jur cu mâna. Dar n-o foloseşte aproape nimeni.

Pardosită cu dale roşii, cu lambriuri de lemn pe pereţi şi cu tavanul boltit, sala aceea nu semăna cu nici o popicărie văzută vreodată de Lillian.

— Ai vrea cumva să vezi cum se joacă? Bilele sunt grozav de grele.

Cu amândouă mâinile a ridicat o bilă dintr-un suport curbat de la capătul pistei, şi-a arcuit spatele ca o pisică gata să sară, a făcut un pas înainte, iar bila a pornit stângace, zăngănind pe pista lucioasă de lemn de arţar şi pin. A doborât cu zgomot trei

popice. Lillian a aplaudat entuziasmată.

— De obicei la capătul celălalt e un băiat care trimite bila înapoi. Va trebui să faci tu asta. Hai, du-te!

Lillian a pornit-o pe lângă pistă, a ridicat cu grijă bila din locul în care se oprise într-o adâncitură nu prea mare. A dat să se întoarcă, ţinând-o strâns în braţe, dar Miss Helen a oprit-o.

— Are un sistem de întoarcere a bilei acţionat prin gravitaţie. Vezi rampa aceea? Pune-o acolo şi aşteaptă să vezi ce se întâmplă.

Lillian a aşezat bila cu mare grijă pe un şanţ îngust de lemn ridicat la nivelul şoldului şi i-a dat drumul. Bila a început să se rostogolească tot mai repede şi a străbătut aşa toată lungimea pistei, de parcă ar fi fost împinsă de un motor nevăzut. Efectul era de-a dreptul magic, şi Lillian a tresărit încântată când bila a ajuns înapoi chiar în locul de unde o ridicase Miss Helen.

Poate că, dacă s-ar arăta mai entuziasmată, ar putea să o convingă pe stăpâna ei să joace câteva partide cu ea în fiecare zi, ca să mai alunge plictiseala.

— Ce distractiv! Deci vă place să jucaţi popice?

— Nici vorbă! s-a strâmbat Miss Helen. Nu de-asta am venit aici.

Mai bine tăcea!

— Atunci de ce am venit aici?

— Pentru asta!

În stânga pistei, pe sub câteva arcade, se deschidea un alt culoar îngust. Lângă peretele din fundul încăperii erau aşezate câteva cufere şi cutii, lângă o masă de lemn cu un scaun. Pe masă, printre teancuri de hârtii şi fotografii, se afla un registru cu coperţi frumoase de piele.

— Acesta este proiectul meu secret! a spus Miss Helen, îndreptându-se spre masă şi deschizând registrul cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi fost sfânt.

— În cutii se află materiale documentare despre unele dintre operele de artă preferate ale tatălui meu. Iar eu le adun la un loc în acest registru, ca să aibă la îndemână întreaga istorie a provenienţei achiziţiilor sale. Nu e aşa că e minunat?

Lillian s-a uitat peste umărul ei cum frunzărea tomul. Fiecare pagină începea cu titlul lucrării şi numele artistului, data, urmate de lista posesorilor anteriori, şi apoi de câte o descriere a valorii sau de povestea lucrării.

Cândva, poate cineva va alcătui o carte asemănătoare cu toate statuile pentru care pozase Lillian. Simplul fapt că îi trecuse acest gând prin minte a făcut-o să-şi îndrepte spatele mai tare, chiar dacă trăise una dintre cele mai grele zile din viaţa ei. Cartea ar povesti cum şi-a început cariera, pozând pentru *Cele trei graţii* ale faimosului sculptor Konti, cum a dispărut o vreme, ca să reapară mai târziu ca vedetă de cinema.

— Dar nici n-asculţi ce spun eu, Miss Lilly! a exclamat Miss Helen, ridicându-şi exasperată braţele.

— Îmi cer scuze. Spuneaţi că faceţi un registru cu operele de artă ale tatălui dumneavoastră.

— E cadoul meu pentru ziua lui de naştere din decembrie, a încuviinţat ea.

— E absolut minunat. O să-i placă foarte mult.

— Aşa crezi? a întrebat Miss Helen, zâmbind ca un copil.

În multe privinţe, Miss Helen era nesuferită, dar uneori, dintr-odată, îi dispărea orice încruntare de pe chip, şi Lillian îşi închipuia cum fusese în copilărie, când încerca să-i risipească tristeţea mamei sau să-i intre în voie tatălui cu inteligenţa şi umorul ei. Câtă responsabilitate pentru o fetiţă atât de mică! Fratele ei apucase o altă cale, găsindu-şi o preocupare total diferită de a familiei şi întemeindu-şi propria familie. Cât de uşor trebuie să-i fi fost lui, ca bărbat, în timp ce Miss Helen locuia încă acasă, cu părinţii, necăsătorită, ducând o viaţă care reflecta, asemeni unei prisme, nevoile altora.

— Sunt convinsă că o să-i placă foarte mult.

Miss Helen părea atât de mulţumită de sine cum Lillian nu o mai văzuse până atunci.

— Dar ar trebui să faceţi asta pentru toate operele sale de artă, a spus Lillian. După moartea sa, casa aceasta va deveni muzeu, nu-i aşa? O astfel de lucrare ar fi o comoară pentru orice fel de muzeu.

— Să ştii că aş putea să fac asta! a exclamat Miss Helen, bătând din palme. Sigur, am tot materialul documentar.

— Ar fi un fel de bibliotecă despre lucrările lui de artă.

— Stai aşa! Am o idee grozavă! a continuat Miss Helen, străbătând camera în sus şi în jos, cu mâinile în şold. Ce-ar fi dacă aş face o bibliotecă de istoria artei?

— Păi eu tocmai asta v-am...

— Mai e o astfel de bibliotecă în Anglia, i-a tăiat ea vorba, am

vizitat-o când am fost acolo. O bibliotecă plină cu cărţi de artă, un proiect gândit de mine, care să dăinuie după moartea tatei şi chiar a mea. Sunt sigură că am notat ceva în jurnalul meu despre biblioteca aceea din Anglia. E sus. Mă duc să-l caut. O bibliotecă de istoria artei! Minunat, nu-i aşa?

— Minunat, Miss Helen.

S-a ridicat de pe scaun, oferindu-i pe neaşteptate locul lui Lillian.

— Stai tu aici. Registrul pentru Papsie trebuie terminat imediat, ca să mă pot concentra pe ideea bibliotecii. Au mai rămas trei tablouri, sunt trecute pe ultimele trei pagini. Uită-te prin cufere şi prin cutii şi caută orice informaţie despre ele şi trece-o în registru, aşa cum am făcut eu cu celelalte lucrări. Şi încearcă să-mi imiţi scrisul cât poţi mai bine. Să nu faci nici o greşeală. Eu mă duc sus.

Lui Lillian i-a pierit orice urmă de milă faţă de Miss Helen. Femeia nu-şi putea concentra atenţia prea mult asupra unui anumit lucru, aşa că trecuse deja la altceva, ca un căţel care aleargă după o veveriţă.

Lillian s-a aşezat fără chef, iritată că trebuia să rămână închisă acolo, în subsol, toată seara, fără masa de seară.

— Sigur, Miss Helen, a spus ea printre dinţi. Cum doriţi.

CAPITOLUL ŞAPTE

Aproape în fiecare noapte, Lillian se trezea în puterea nopţii şi hălăduia prin casa familiei Frick. Dacă nu s-ar fi dat jos din pat, s-ar fi răsucit şi s-ar fi perpelit, gândindu-se cum îşi dăduse maică-sa ultima suflare, încercând să tragă aer în piept, cu ochii bulbucaţi, delirând măcinată de fierbinţeală. Amintirea aceea se împletea apoi cu cea a mâinii lipsite de viaţă a doamnei Watkins. Ziarele mai relatau încă despre desfăşurarea procesului, dar, slavă Domnului, nu mai apăruseră şi alte imagini cu Lillian.

Lipsa de somn nu îi uşura situaţia. În cele două săptămâni de când lucra pentru Miss Helen, fusese mustrată zilnic pentru vreo greşeală sau scăpare. Miss Helen începea să-şi piardă răbdarea, căci Lillian era mereu cu un pas în urmă, uitând să încheie socotelile cheltuielilor zilnice sau înregistrând vreo scrisoare de la florărie la rubrica *Acceptabil* în loc de *Inacceptabil*. La sfârşitul

zilei de lucru o apuca o durere de cap care o trezea şi la trei dimineaţa, mintea i se umplea cu cifre şi lucruri pe care trebuia să le reţină, ca apoi să fie şterse de imagini ale morţii.

Pe când trecea pe lângă scara principală, lângă care tuburile orgii sclipeau în lumina lunii, ca zăbrelele unei închisori aurite, Lillian s-a gândit că peste numai două săptămâni îşi va primi plata şi va avea suficienţi bani pentru biletul de tren. Ceva mai îmbărbătată, a pornit-o în jos pe scări, trecându-şi degetul peste balustradă ca şi cum ar fi fost stăpâna casei şi cerceta dacă mai e vreun fir de praf, apoi a luat-o pe coridorul principal. Dacă ar fi fost casa ei, ar fi schimbat locul tablourilor, punând uriaşul peisaj marin al lui Turner în salon, unde putea fi văzut mai de departe. Da, i-ar fi stat mult mai bine acolo. Iar tabloul de Vermeer cu fata care râde, îmbrăcată în rochie cu corsaj auriu, l-ar duce în camera ei şi l-ar pune în aşa fel încât să fie primul lucru de care să dea cu ochii dimineaţa şi ultimul pe care să-l vadă înainte de a adormi. Tare îi mai plăcea să treacă mereu pe lângă tablourile preferate, să observe cât de diferit arătau în lumina dimineţii faţă de cea de amiază, să surprindă detalii nebănuite ce ieşeau de fiecare dată la iveală. Şi se gândea că mama ei crescuse într-o casă ca aceasta, cu pereţii împodobiţi de opere de artă. La cât de multe renunţase din pricina dragostei!

Lillian se gândea adesea la tatăl ei, ultima dată chiar înainte ca mama ei să se îmbolnăvească. Treceau pe Fifth Avenue, pe lângă Biblioteca Publică din New York, unde Angelica înfăţişa Frumuseţea într-o statuie aşezată în partea de sud a intrării principale. Se oprise admirând-o. Era aşezată într-o parte pe un cal cam disproporţionat, dar asta nu avea importanţă. Contau netezimea piciorului ei dezgolit, seninătatea ce i se răsfrângea pe chip.

— Am vrut mereu să învăţ să călăresc, i-a spus atunci lui Kitty. Lui tata i-au plăcut caii?

Kitty a încremenit.

— Nu-mi amintesc. E mult de atunci.

— Crezi că m-ar recunoaşte? Vreau să spun că apar probabil în câteva zeci de locuri prin tot oraşul. Poate că le-ar băga de seamă, dacă le-ar vedea.

— Cine ştie pe unde o mai fi omul acela acum? Şi, orice-ai de gând să faci, să nu repeţi greşelile mele, să nu te măriţi din

dragoste. Să găseşti pe cineva care să te tragă în sus, nu să-ţi împuie capul cu tâmpenii. Sau şi mai bine... să nu te măriţi deloc.

Lillian ştia că nu ar trebui să insiste, dar nu s-a putut abţine. Era ca o mâncărime care o apuca adesea – trebuia să se scarpine, altfel înnebunea.

— Semăn cu el?

Kitty şi-a strâns buzele batjocoritor.

— Nicidecum. Tu cu mine semeni. Şi gândurile astea nu-ţi fac nici un bine. Ar trebui să-ţi fie ruşine, de fapt.

— De ce?

— Uită-te la tine acolo! N-ai decât un picior acoperit şi nici ăla cum trebuie. Nu aşa vrea un tată să-şi vadă fata. Bine că s-a dus, altminteri n-ai fi avut voie să faci asta. Să devii Angelica.

— Da, dar aş fi avut un tată.

— Adică ce vrei să spui? a întrebat Kitty, oprindu-se.

— Nimic.

Dar era prea târziu.

— Aha, înţeleg! Ai prefera să nu fi muza celor mai vestiţi artişti din New York şi din toată ţara? Ce, ai vrea mai bine să trudim în fabrica de tacâmuri din Providence, cot la cot, zi de zi, să împachetăm linguri pentru bogătani? Tu n-ai muncit nici o zi în viaţa ta, zău aşa!

Câtă îndrăzneală!

— Ce fac eu e muncă grea, să nu mai zici vreodată că nu e!

— Ba o să zic ce vreau. Ce, stai acolo, privind în gol, fără să faci nimic. Asta nu e muncă!

— Dar tu, că stai într-un colţ şi croşetezi? N-a trebuit să mişti un deget de când am început eu să lucrez, tine cont de asta!

Toată mânia lui Kitty s-a risipit.

— Crezi că mă folosesc de tine? Mi-am închipuit că tot timpul ăsta am făcut totul împreună. Poate m-am înşelat.

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Kitty ar fi trebuit să se facă actriţă, nu Lillian. Ea era cea care putea plânge la comandă – Lillian o văzuse făcând asta când un sculptor încercase să le păcălească cu plata iar emoţiile sale erau destul de imprevizibile. Dacă cineva o călca pe bătături, călca şi ea ceva mai tare.

Lillian nu ar fi trebuit să pomenească de tatăl ei.

— Iartă-mă, mamă, sigur că am făcut totul împreună.

Kitty zâmbise şi o cuprinsese pe Lillian cu braţul pe după mijloc. Apoi a cumpărat caramele şi s-au îndreptat spre casă.

Asta se întâmplase în ianuarie, chiar înainte ca mama ei să înceapă să tuşească şi să cadă la pat. Chiar înainte de a-şi da sufletul.

De-acum, Lillian ajunsese în dreptul galeriei de artă şi biroului domnului Frick, unde Berta dăduse peste ea prima dată şi îi spusese să nu calce pe-acolo. Berta începuse să se aşeze lângă ea la masa personalului de serviciu, şi zâmbetul ei vesel îi făcea un pic mai suportabilă viaţa în casa familiei Frick. Noaptea, îi bătea de două ori în peretele ce despărţea camerele lor, însemnând că îi ura noapte bună, iar Lillian îi răspundea bătând la fel. Lillian se gândea că era pe cale să-şi facă o prietenă.

Uşa era întredeschisă şi nu putea să treacă pe lângă ea fără să arunce o privire înăuntru. Din câte văzuse din stradă, îşi dădea seama că era o încăpere uriaşă, asemeni unei săli de bal enorme. Era păcat să nu ştie cum era înăuntru acum, când cunoştea restul casei. S-a apropiat cât a putut, ca să arunce o privire fără să atingă uşa.

De-a lungul pereţilor lungi, acoperiţi cu tapet de catifea, atârnau cel puţin treizeci de tablouri în rame bogat sculptate. Încăperea avea puţină mobilă, câteva canapele şi măsuţe cu sculpturi, dar accentul cădea pe lucrările de artă. Lumina lunii pline pătrundea blând prin lucarnele generoase.

Nu se auzea nici o mişcare, nici un semn de viaţă. Atrasă de atâta frumuseţe, a păşit înăuntru.

— Miss Lilly!

A tresărit, întorcându-se înspre locul de unde răzbătea vocea inimitabilă de bariton a domnului Frick.

Stătea pe una dintre canapelele de lângă peretele cel mai apropiat, îmbrăcat în costum negru, cu picioarele depărtate, să lase loc pântecelui proeminent.

— Nu poţi nici dumneata să dormi?

— Scuzaţi-mă, domnule. Nu, domnule.

— Mie-mi place să-mi văd frumuseţile noaptea târziu, când nu e nimeni în jur să mă deranjeze.

— Vă las singur, a spus ea, dându-se înapoi.

— Ba nu, ce-ar fi să stai cu mine? a răspuns el, arătându-i pernuţa de lângă el.

Abia atunci a observat ce ţinea în poală: catalogul de artă al lui

Miss Helen. I s-a oprit răsuflarea. Ar fi trebuit să fie cadou lui de Crăciun, când Lillian ar fi fost de mult plecată.

— Dar aprinde lumina înainte să te aşezi. Nu se cuvine să stau pe întuneric cu o domnişoară atât de frumoasă ca dumneata, nu-i aşa?

Ea a apăsat comutatorul. Fiecare pictură era luminată separat, în aşa fel încât peisajele păreau a fi ferestre către lumea de afară, iar portretele vibrau de viaţă. Lillian s-a aşezat pe sofa, la o distanţă respectabilă de domnul Frick. Acesta a atins cartea din poală cu mâna, şi privirea lui Lillian s-a oprit pe-o cicatrice albă, o salbă de urme mici, albe, ca de de dinţi, care se întindea pe pielea dintre degetul arătător şi cel mare.

— Anul acesta, fiica mea mi-a dat mai devreme cadoul de ziua mea. Am acuzat-o c-ar crede că n-o să apuc să trăiesc până atunci – am glumit, desigur şi biata de ea s-a pornit pe plâns. Spunea că a făcut aşa pentru că nu a mai avut răbdare să nu îmi arate mai repede.

Dar Lillian ştia motivul adevărat. Cu câteva zile mai înainte, soţia lui Child născuse un băiat, şi Miss Lilly voia să arate că înseamnă şi ea ceva în familia aceea, să contribuie şi ea cu ceva.

— E o persoană bună, a încercat să explice ea.

Domnul Frick a râs.

— Nu ştiu cine ar mai spune aşa ceva. Miss Helen seamănă cu mine, plină de toane, uneori. Când o cer împrejurările.

A privit-o îndelung din nou.

— Ce crezi despre pictura aceea? a întrebat, arătând spre dreapta, la tabloul de lângă uşă.

— E destul de impunător.

— Hai mai aproape să-l studiem, vrei?

S-a ridicat răsuflând din greu, luând catalogul cu el. Avea cam aceeaşi înălţime ca ea, dar cântărea probabil de două ori mai mult.

— Ştii cum se numeşte?

Bineînţeles că ştia. Era unul dintre tablourile despre care Miss Helen îi ceruse să scrie în noaptea aceea petrecută în sala de popice. Ultimul din carte.

— *Alegerea între virtute şi viciu*, a răspuns ea.

— Aşa e. Pictat de Veronese în 1565. Atât de demult. Fiica mea a scris despre el în cartea pe care mi-a dăruit-o, vrei să-ţi citesc?

— Nu e nevoie, domnule. E foarte târziu, ar trebui să merg la culcare.

— Ba nu, Aş vrea să auzi.

Tabloul era mare, lat cam de un metru şi jumătate şi înalt de peste doi metri şi înfăţişa o îmbinare de culori strălucitoare şi mişcare îndrăzneaţă. Reprezenta un bărbat care întorcea spatele unei femei înveşmântate în mătăsuri albastre, îndreptându-se spre o alta îmbrăcată în verde, care îl cuprindea cu amândouă mâinile. În timp ce domnul Frick citea cu voce tare, Lillian se foia stânjenită lângă el, iar vocea îi răsuna în încăpere – era un om învăţat să i se arate ascultare şi supunere.

„Un tânăr este ademenit chiar în ziua nunţii în braţele unei femei îmbrăcate în verde, ceea ce semnifică invidia, este îndepărtat de frumoasa sa mireasă, care poartă în păr flori albe, simboluri ale purităţii. Mireasa ţine în mâna stângă o bucată din tortul de nuntă şi pare că vrea s-o arunce spre el.“

Ce ar fi putut spune? După ce Miss Helen plecase din sala de popice, ea rămăsese acolo toată noaptea. Nu voia altceva decât să meargă la culcare, aşa că, în loc să facă o descriere corectă a ultimului tablou, născocise ceva la repezeală, fiind convinsă că nu se va mai afla acolo când va avea loc inaugurarea.

— Am băgat de seamă ceva curios despre pagina aceasta şi despre cele două dinaintea ei, a continuat domnul Frick.

— Cum aşa? s-a mirat ea, înălţându-şi umerii de parcă urma să fie atacată.

— Scrisul e diferit de celelalte pagini, unde recunosc mâna fiicei mele.

— Aşa e.

Mai bine să recunoască cinstit.

— M-a rugat să o ajut şi mi-e teamă că...

— Ai născocit... i-a tăiat el vorba. Un dar atât de frumos, distrus de un măscărici.

Fusese atât de aproape de ţintă, ca apoi aceasta să dispară, stricând totul din lene. Cu siguranţă că a doua zi dimineaţă primul lucru pe care-l va face va fi să-i arate lui Miss Helen descrierea ei jalnică şi va fi aruncată înapoi pe stradă.

— Îmi pare atât de rău, domnule Frick. Când am ajuns la descrierea acestui tablou era trecut de miezul nopţii şi mă mai aştepta o zi întreagă de lucru. Ştiu cât de mult preţuiri arta şi dumneavoastră, şi fiica dumneavoastră, şi eu o apreciez la fel

de mult, chiar mai mult decât vă pot mărturisi. Dar eram pur şi simplu istovită şi nu mai puteam gândi deloc.

Se aştepta să o muştruluiască, dar el a privit-o blând, grijuliu chiar, cu ochii săi albaştri uşor înlăcrimaţi.

— Miss Helen este o stăpână exigentă, ca şi tatăl ei. Dar are şi alte calităţi.

Lillian nu a scos nici o vorbă.

— Ştiai că în timpul războiului fiica mea a fost pe front în Franţa?

Parcă îşi aducea aminte că, în prima ei seară petrecută în casa familiei Frick, domnişoara Winnie îi pomenise ceva despre participarea lui Miss Helen la Primul Război Mondial. La drept vorbind, ideea că Miss Helen, cu coafura ei voluminoasă, ar fi putut bântui prin tranşeele din Franţa i se părea de-a dreptul ridicolă, chiar imposibilă.

— A lucrat acolo şapte luni, la Crucea Roşie, ajutând femeile şi copiii refugiaţi. Şi după ce s-a întors acasă a înfiinţat un magazin cu vânzări pentru scopuri caritabile ale cărui câştiguri mergeau la veterani şi a adunat peste cincizeci de mii de dolari. E o fată remarcabilă, deşi eu nu o laud suficient, a spus el, după care a tuşit de câteva ori. A afectat-o mult ce a văzut în Europa, şi mă întreb adesea dacă asta a fost o alegere înţeleaptă. Are o fire delicată, leşină uşor. În gara Grand Central nu poate păşi decât în holul principal, altminteri face o criză.

Asta explica de ce Miss Helen ieşea rar să facă vizite sau să meargă la întâlniri de afaceri, deşi primea destule invitaţii.

— Nu am ştiut.

— Înainte de război, era un copil ieşit din comun, dar tot avea prieteni şi preocupări, mergea la săniuş cu fetele de la şcoală, lua lecţii de dans, ştii, lucruri de genul ăsta. În prima lună după ce s-a întors din Europa, se scula ţipând noapte de noapte la trei dimineaţa. Iar eu îmi puneam ceasul să sune la două şi jumătate şi stăteam pe un scaun lângă patul ei, ca să o liniştesc şi să o ajut să adoarmă la loc. Şi-apoi mă strecuram înapoi în dormitorul meu. Cred că eu am stofă mai bună de afacerist, a oftat el, decât de părinte. Nici unul din copiii mei nu mă iubeşte.

Sinceritatea lui brutală a impresionat-o, dar trebuia să-l contrazică, cel puţin dintr-un motiv.

— Miss Helen vă este foarte loială.

— Şi servitorii mei îmi sunt loiali, dar asta nu înseamnă că mă

iubesc.

Au rămas aşa o vreme, fără să mai scoată vreo vorbă.

— Te superi dacă îţi spun povestea adevărată a acestui tablou? a întrebat domnul Frick pe un ton baritonal, care lăsa să se înţeleagă că nu încăpea loc de refuz. Vezi, eu socotesc că povestea scenelor din tablouri este la fel de valoroasă ca picturile. Iar tablourile, după cum ştii, sunt foarte preţioase.

— Desigur, domnule Frick.

— Ai înţeles greşit. Femeia în verde este Virtutea şi îl trage pe Hercule din braţele Viciului, femeia cu rochia desfăcută pe jumătate. Degetele ei se termină cu gheare ascuţite care i-au sfâşiat picioarele până la sânge. Tabloul înfăţişează confruntarea dintre plăcerile ademenitoare şi drumul greu spre dobândirea adevăratei fericiri.

— A, aşa e.

În mica reproduce a tabloului pe care o avusese la îndemână în sala de bowling, ea nici nu băgase de seamă sângele de pe piciorul bărbatului. Şi nici ghearele Viciului, care în tabloul original arătau destul de înspăimântătoare.

— Dar interpretarea dumneavoastră nu e amuzantă deloc.

Avea oare să capete ce i se datora – plata pe două săptămâni – dacă o dădeau afară pe loc? Nici nu avea cui să se plângă dacă n-o plăteau. N- avea cine să o apere.

— Ei, poate un pic amuzantă... a continuat el, după o pauză. Ai ceva imaginaţie! Mai ales în partea aia cu tortul de nuntă.

— Lucrasem atât de mult toată ziua, s-a repezit ea să spună, profitând de compliment, şi dumneaei voia să termin mai repede cartea, căci se hotărâse să deschidă mai bine o bibliotecă.

— Aşa e, biblioteca... zice că dumneata i-ai dat ideea.

Lillian era uimită că Miss Helen găsise de cuviinţă să recunoască asta. Nu-i stătea în fire aşa ceva.

— I-a plăcut atât de mult să se documenteze pentru cartea dumneavoastră. I-a dat multă satisfacţie.

— N-aş vrea să înfiinţeze o bibliotecă, a spus domnul Frick, încruntându-se, e prea multă muncă pentru ea. Trebuie s-o ocrotim. Te iert că ai născocit explicaţia tabloului din cartea mea. Înţeleg că nu pentru asta ai fost angajată, nu ţine de domeniul dumitale. Helen a mea nu e o femeie obişnuită, şi aş vrea s-o văd fericită.

— Cred că crearea unei biblioteci ar putea s-o facă foarte fericită.

— Ar putea s-o consume prea mult. Ştiţi, la fel ca soţia mea, şi ea are o constituţie firavă. Nu ne dorim nimic altceva decât să ne vedem fiica măritată, aşa cum e fratele ei.

Discuţia lua o întorsură neaşteptată.

— Pot să vă întreb câţi ani are?

Lillian nu îndrăznise să-i pună întrebarea asta lui Miss Helen.

— Treizeci şi unu de ani.

Majoritatea fetelor se măritau la douăzeci de ani cel puţin. Probabil că Lillian se arătase surprinsă.

— E drept că fiica mea nu a avut prea multe cereri în căsătorie, dar nici faptul că am dezrădăcinat-o şi am mutat-o la New York nu a ajutat-o. Nu s-a simţit bine niciodată aici. Poate că un soţ ar face-o să-şi găsească locul, să-şi facă un nou cerc de cunoştinţe. Nu am să-i pomenesc fiicei mele de greşeala, de născocirea dumitale, dacă obţin ceva în schimb de la dumneata.

— Ce anume, domnule?

— Am nevoie de ajutorul dumitale. Fiica mea are anumite trăsături care trebuie şlefuite. Am răsfăţat-o şi m-am bizuit pe ea prea mult în toţi aceşti ani, şi nu are capacitatea înnăscută de a atrage un bărbat. O să-i prezentăm curând pe cineva şi aş vrea ca dumneata s-o îndrumi cum să se descurce.

Ce ciudat era că Miss Helen conducea treburile casei cu o mână de fier, dar dădea dovadă de atâta fragilitate în lumea largă. Lui Lillian nu-i era chiar milă de ea, dar discuţia aceasta a făcut-o să o înţeleagă ceva mai bine pe stăpâna ei.

— Am să fac tot ce pot, dar de cele mai multe ori fiica dumneavoastră face totul numai pe voia ei.

— Eu sunt om de afaceri şi gândesc ca atare, aşa că am să-ţi fac o propunere: o răsplată, dacă vrei.

O răsplată. Devenea interesant.

— Cum adică?

— Dacă fiica mea se logodeşte până la Crăciun, am să-ţi dau, să zicem, o mie de dolari.

O mie de dolari! O sumă uriaşă, pe lângă salariul ei. Dar ca să o determine pe Miss Helen să se logodească şi să se căsătorească avea să ceară mai mult timp.

Până acum fusese bine că se ţinuse la adăpost în casa familie Frick, aşa că poate merita să rişte să mai rămână o vreme.

Măcar pentru suma de bani în plus. Aşa ar putea să-şi permită un bilet la clasa întâi şi oricâte haine noi şi-ar dori. Şi ar putea să-şi facă apariţia în biroul unui producător arătând ca o vedetă în devenire, nu ca o secretară particulară ştearsă.

În meseria ei de model, Lillian învăţase să aibă răbdare şi va fi nevoită să se bizuie pe asta în săptămânile care urmau, dacă avea să-şi ducă la îndeplinire planul. Era important să aştepte să se ivească împrejurările favorabile ca să dispară, nici prea devreme, nici prea târziu.

— Vă promit că o să mă străduiesc din răsputeri. Vă mulţumesc, domnule Frick.

O s-o convingă pe Miss Helen să se logodească, o să ia banii şi-o să-şi vadă de drum.

*

— Vai, nu, nu se poate să mă îmbrac cu aşa ceva!

Miss Helen a smuls rochia pe care Berta i-o întindea ca pe un scut şi a azvârlit-o pe jos. După mormanul de rochii de pe podea, se părea că se îndeletniceau cu asta de ceva vreme.

— Ei, Miss Helen! a dojenit-o Lillian, abordând înfăţişarea ei de profesoară dezamăgită, în timp ce căuta loc să calce prin marea de mătăsuri şi dantele; tonul acesta reuşea de multe ori să o determine pe stăpâna ei să facă o criză de nervi. Dar de ce n-ar merge rochia asta? E aşa de frumoasă!

— N-are culoarea potrivită. Nu pot să port nici mov, nici roz, s-a plâns ea, apucându-şi o şuviţă groasă de păr. Eu sunt atât de blondă, şi rochia asta m-ar face să arăt ca o vânătă roşie uriaşă.

Miss Helen se îmbrăca deseori în mov sau roz, dar Lillian nu şi-a mai pierdut vremea să îi amintească.

— Dar de asta liliachie ce ziceţi? V-ar scoate talia în evidenţă.

De obicei Miss Helen nu dădea doi bani pe haine. Era o trăsătură de caracter pe care Lillian i-o admira în taină, faptul că îşi concentra toată energia pe ceea ce făcea şi nu se sinchisea să-şi ascundă pistruii, asemeni majorităţii femeilor, sau să acorde atenţie coafurii, care o făcea să arate cam neîngrijită. Câte ceasuri nu petrecuse Lillian îmbăindu-se în lapte sau ungându-şi pielea cu uleiuri? Aceasta făcea, desigur, parte din meseria de model al artiştilor, dar obsesia de a arăta în cea mai bună formă o apăsase mereu din greu. Dar Miss Helen nu-şi bătea capul cu aşa ceva. De aceea rămăsese fată bătrână la

treizeci şi unu de ani, dar, cu ajutorul lui Lillian şi al tatălui ei, această situaţie avea să se schimbe destul de repede.

În săptămâna care a urmat, Lillian s-a concentrat asupra pregătirilor pentru dineul din seara aceasta, o presupusă adunare „întâmplătoare” a prietenilor şi a partenerilor de afaceri ai domnului Frick, care era de fapt un pretext ca Miss Helen să îl întâlnească pe cel ales de tatăl ei, un tânăr pe nume Richard Danforth. La drept vorbind, asta o făcuse să-şi ia gândul de la crima din familia Watkins. În ultima vreme se înmulţiseră ştirile despre acest caz, căci avocatul domnului Watkins începuse să dea interviuri reporterilor, în speranţa că avea să îmbuneze opinia publică înaintea procesului. Angelica era deseori pomenită în aceste articole, şi Lillian mulţumea în sinea ei că Miss Helen trăia atât de izolată de lume. Rareori era nevoită să iasă din casă. De fapt, Miss Helen voia să o aibă lângă ea mai toată ziua, să se ocupe de corespondenţa cu biblioteca de artă din Anglia. În dimineaţa aceea, pentru prima dată după atâta timp, Lillian se trezise fără să se întrebe ce se va alege de ea, dacă nu se va trezi la uşă cu poliţia, ca să o ducă la închisoare. Se gândea, în schimb, la trandafirii pe care îi alesese pentru decoraţiile de pe masă şi pe care-i aştepta să sosească în ziua aceea, şi şi-a adus aminte să verifice la bucătărie cum va arăta prăjitura de caramel servită la desert.

La început, organizarea unui dineu pentru treizeci şi două de persoane părea la fel cu ceea ce ar trebui să facă un general când plănuia un atac în vreme de război. Meniul final, pe care-l gândise bucătarul şi se luptase apoi din răsputeri să respingă orice modificări sugerate de Miss Helen, începea cu pepene, urmat de supă *petite marmite*, file de calcan, jambon de Virginia şi sparanghel cu sos olandez. A acceptat prăjitura de caramel la desert doar pentru că Lillian petrecuse mai bine de un ceas să-i aline orgoliul rănit după ce Miss Helen respinsese cu cruzime prăjitura cu ananas, pe care o numise „primitivă şi tropicală”.

Lista oaspeţilor fusese alcătuită şi trimisă spre aprobare celor trei membri ai familiei Frick, ca să fie schimbată apoi de trei ori. La fel şi aşezarea oaspeţilor. Mai toţi invitaţii fuseseră mutaţi de mai multe ori pe schema mare desenată de Lillian, în afară de două scaune pe care urmau să stea Miss Helen Frick şi domnul Richard Danforth.

Iar acum s-o vadă pe Miss Helen atât de tulburată în dormitor

chiar înainte de începerea dineului, după toată strădania ei, Lillian s-a simţit direct afectată. Ea avea nevoie ca această căsătorie să aibă loc. Începuse deja să-şi închipuie viaţa luxoasă potrivită unei vedete californiene, finanţată de oferta generoasă a domnului Frick. În visurile ei, închiria o vilă cu piscină, unde avea să se odihnească după zilele istovitoare de filmări alături de Douglas Fairbanks şi Rudolph Valentino. Şi dacă pentru alte tinere acesta putea fi doar un vis nerealizabil, pentru Lillian era foarte posibil. De îndată ce-şi punea ceva în minte – să joace pe Broadway sau să devină modelul Angelica –, reuşea să-l obţină. Cel puţin până acum.

Oaspeţii se adunau deja la parter, judecând după vocile care răzbăteau din galeria principală până la etajul al doilea. Petrecerea începea cu servirea cocktailurilor şi admirarea operelor de artă, după care urma dineul în sufrageria cu patru mese încărcate de trandafiri şi crini aşezaţi în vase grele de cristal. Conform programului, pe care Lillian îl prinsese pe tăbliţa cu care umblase toată ziua în mână – de parcă îi devenise o parte integrantă a corpului după masă domnii urmau să se retragă în bibliotecă, iar doamnele în Salonul Fragonard, ambele încăperi fiind dereticate şi măturate, cercetate apoi cu atenţie de Lillian, înainte ca treaba să fie tăiată de pe lista de sarcini de îndeplinit.

A tăia ceva de pe lista de treburi îi dădea o mare satisfacţie, ca şi cum ar fi gândit un plan şi l-ar fi detaliat în etape. După ce a încetat să mai considere că munca aceasta era sub demnitatea ei, Lillian s-a avântat cu tot sufletul în îndeplinirea acestei îndeletniciri, nu numai datorită răsplăţii promise, ci pentru că o făcea să se simtă capabilă. Şi îşi dădea seama că îi plăcea să organizeze. Calităţile de care se folosise ca model – răbdarea, priceperea de a aştepta momentul potrivit şi de a interveni cu o sugestie când artistul era în dispoziţia potrivită – îi fuseseră de mare folos până atunci pentru slujba de secretară particulară.

— Ei, drăcia naibii! striga Miss Helen. Arăt ca o cucoană demodată! Ce-aş putea face?

Istericalele întreceau orice măsură. Lillian i-a făcut semn Berthei să iasă şi a închis uşa care dădea spre culoar.

— Pot să vă ajut eu, dacă doriţi. Vreţi?

— Ar trebui să fiu jos deja, dar nici măcar nu sunt îmbrăcată.

— Haideţi să încercăm rochia liliachie.

După ce Lillian i-a încheiat nasturii micuţi de sidef, s-au uitat amândouă în oglindă. Culoarea rochiei îmblânzea trăsăturile aspre ale lui Miss Helen şi, cu talia ei joasă, părea chiar destul de modernă, în ciuda gulerului de dantelă care s-ar fi potrivit mai degrabă unei tinere decât unei femei mature. Miss Helen trăgea enervată de mâneci, gata să izbucnească în lacrimi.

Ce-ar fi putut să-i mai spună?

— Ultima dată când aţi îmbrăcat-o, i-a venit iute în gând, tatăl dumneavoastră a avut cuvinte de laudă.

A fost de ajuns cât să-i potolească toanele.

— Aşa e, nu? a exclamat ea, rotindu-se şi admirându-se în fine în oglindă.

— Şi-acum, ce-ar fi să vă aranjez părul? Ce-ar fi să încercăm ceva nou?

— Ba nu, lui Papsie îi place cum îmi stă aşa.

Cel puţin reuşise s-o îmbrace. Lillian nu voia să rişte să strice tot ce izbutise până atunci.

— Bine, atunci să coborâm.

— Nu vreau. Nu-mi trebuie aşa ceva, a răbufnit ea, muşcându-şi buza, cu bărbia tremurândă, trântindu-se cu zgomot pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă.

— E doar un dineu, sigur că aţi mai fost la atâtea până acum.

— Da, dar nici unul nu era ca acum, unde toţi o să se uite la mine şi la el şi-o să se întrebe de ce naiba şi-ar pierde vremea un om ca Richard Danforth.

— Pentru că sunteţi o partidă bună, Miss Helen. Sunteţi brici de deşteaptă, sunteţi o fiică devotată şi să nu uităm că aţi fost pe front în Franţa în timpul războiului. Deci nu se pune problema de curaj...

— De unde ştii asta?

— Tatăl dumneavoastră mi-a spus.

Miss Helen s-a liniştit.

— A fost prima dată când am simţit că pot contribui cu ceva, că sunt un membru vrednic al societăţii.

— Ce fel de misiune aţi îndeplinit?

— Divizia Frick se ocupa de refugiaţii din peste şaptezeci de oraşe din Franţa. Înregistram fiecare familie, cu datele şi poveştile lor, le dădeam cartele de cărbuni, le arătam cum să-şi caute rudele pierdute şi îi ajutam să se pună pe picioare. Am văzut o tânără cu faţa sfâşiată de muşcături de câini. Povestea

că, atunci când a fost prinsă împreună cu alte patru persoane şi condamnate la deportare în Germania pentru activitate subversivă, sătenii francezi s-au adunat să le aducă un omagiu în tăcere. Înfuriaţi, nemţii au pus câinii pe cei cinci şi se amuzau să-i vadă mutilaţi. Fusese o femeie frumoasă, mi-a arătat fotografii, iar ei au măcelărit-o. Imaginea ei mă bântuie şi acum.

Admiraţia lui Lillian a sporit peste măsură. Miss Helen dăduse dovadă de mult curaj să se ducă pe front în Europa în vremurile acelea cumplite. Până şi călătoria peste Atlantic trebuie să fi fost periculoasă, când nu aveai de unde să şti dacă nu te loveşte vreun submarin german.

— Am făcut tot ce am putut să-i ajut pe toţi, dar asta m-a costat, a spus Miss Helen. După zile şi nopţi nenumărate de bombardamente neîncetate am început să fac crize cu leşinuri. Şi nu-mi ies din minte sirenele, ca bufniturile de târnăcoape; îmi răsună şi-acum în cap. După şase luni a trebuit să mă întorc acasă. Dar să fii sigură: sălbăticiile comise de nemţi n-o să fie uitate, eu cel puţin n-am s-o pot face vreodată. Nu pot să trec prin saloanele acestea pline cu portrete de contese şi ducese cu chipuri fără cusur şi să nu-mi amintesc ce mai rămăsese din faţa acelei biete fete.

— Sigur că v-a fost tare greu. Dar tatăl dumneavoastră este foarte mândru de ceea ce aţi făcut acolo.

Auzind numele domnului Frick, Miss Helen a început să se frământe şi mai tare.

— Dacă îl dezamăgesc, o să mă simt îngrozitor. De fiecare dată când se întâmplă aşa ceva, când devin centrul atenţiei, nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar fi trăit, sora mea mai mare s-ar fi comportat mult mai bine într-o situaţie ca asta.

— Sora mai mare?

— Martha. Ar fi putut fi măritată cu copii până acum, şi eu n-ar mai fi trebuit să fac toată dănţuiala asta prostească. Dacă-ţi spun ceva, a continuat ea, punându-şi mâna cu mare grijă pe caseta cu bijuterii, eşti în stare să nu spui la nimeni?

— Desigur.

Miss Helen a deschis capacul casetei de lemn preţios şi a apăsat pe ceva înăuntru, făcând să se deschidă un sertăraş ascuns din partea de jos. Pe catifeaua roşie se afla un medalion cu un portret.

— Asta e Martha. Aveam trei ani când a murit, iar ea abia

împlinise şase ani.

Lillian s-a aplecat peste umărul ei. Chipul de pe medalion era acelaşi cu al copilei de pe carnetul de cecuri şi din numeroasele portrete răspândite prin casă. Miss Helen arăta cam la fel, dar avea fruntea mai pătrată. Deci, Martha, şi nu Miss Helen era înfăţişată în salonul doamnei Frick şi pe cecurile domnului Frick. Ce îngrozitor trebuie să fie ca imaginea surorii moarte să te urmărească oriunde te-ai afla.

— Era drăgălaşă.

— Martha a fost preferata lui tata, a continuat Miss Helen tristă. Eu n-o să mă pot compara niciodată cu ea.

— Sunt convinsă că nu e adevărat.

— Ba da. Şi pot să-ţi dovedesc.

Miss Helen a răsucit medalionul şi l-a deschis, înăuntru se afla un diamant roz, cam cât o pietricică mai mare, strălucind în lumina lămpii de gaz în culori minunate, de la nuanţele cele mai pastelate la roşu aprins.

— Tata l-a cumpărat când s-a născut Marta. E o piatră rară, cunoscută sub numele de Diamantul Magnolia. Când m-am născut eu, nu s-au mai sinchisit cu extravaganţe dintr-astea, a spus ea, punând la loc diamantul în medalion şi aşezându-l uşor în sertăraşul cutiei de bijuterii pe care l-a închis.

— Nu mă simt bine. Poţi să-i spui tatei că nu sunt în stare să cobor?

În sufletul lui Lillian mila se războia cu dezamăgirea; ştia prea bine cum e să nu poţi fi pe placul unui părinte, dar avea nevoie nu numai ca Miss Helen să meargă la dineu, ci şi să strălucească acolo, dacă era să-şi îndeplinească înţelegerea cu domnul Frick. Dar, dacă lăsa să i se vadă supărarea, Miss Helen ar fi profitat din plin. Aşa că a tras adânc aer în piept.

— Pot să vă spun un secret?

— Ce secret? a întrebat Miss Helen, ridicându-şi ochii spre ea, uimită de întorsătura neaşteptată a discuţiei.

— Nici eu nu mă simt bine în lume. Ori de câte ori îmi este greu, îmi închipui că toată lumea din jurul meu nu e îmbrăcată cu absolut nimic.

— Cum adică? a exclamat Miss Helen, ducându-şi mâna la gură. Fără nici o haină?

Era ceva ce Lillian făcea ori de câte ori poza goală pentru vreun artist pe care nu-l cunoştea. Îşi închipuia cum arată el sub

halat, toate acele mădulare atârnătoare pe care le văzuse doar la statui, şi asta o făcea să nu se mai gândească la sine, ajutând-o să se concentreze şi să stea nemişcată, deşi de cele mai multe ori se pomenea că-i venea să pufnească în râs.

Dar Miss Helen nu trebuia să afle aceste detalii.

— Aşa e. Ei sunt ridicoli, nu tu, a exclamat ea, izbucnind în hohote de râs. Ce îndrăzneţ! Mama ar fi îngrozită să audă aşa ceva. Şi spui că funcţionează?

— Vă asigur că da.

— Foarte bine! Vreau să mă duc jos, să pun la încercare metoda asta a ta. Dar să ştii că vin înapoi dacă nu merge.

După plecarea ei, Lillian a chemat-o pe Bertha să orânduiască dormitorul. Tare ar mai fi întrebat-o despre povestea Marthei – Bertha ştia cu siguranţă ce se întâmplase, ea ştia toate clevetelile dar nu mai avea timp, aşa că s-a repezit să coboare scările şi ea, cu inima bătându-i cu putere. Mai erau cinci minute până începea dineul. În odaia majordomului de la capătul culoarului a zărit trei valeţi care aşezau felii de pepene pe tăvi de argint. S-a întors şi s-a uitat pe furiş printr-o crăpătură a uşii dinspre salonul principal.

Acolo crema societăţii din New York era absorbită în discuţii deliberat elevate, în timp ce sorbeau şampanie. Rochiile de seară ale femeilor mai tinere aveau croieli moderne mai îndrăzneţe, sclipind din pricina mărgelelor delicate, cu talii schiţate vag sau căzând lejer, abia prinse cu cordon. O femeie îmbrăcată în turcoaz şi negru îi şoptea ceva alteia înveşmântate într-o rochie şemizetă îndrăzneaţă, portocalie, iar deasupra lor, dintr-un tablou de Van Dyck[16], o aristocrată cu un guler cu volane proeminente zâmbea înţepată privindu-le, de parcă asculta ce-şi spuneau.

Reuşise! Plănuise şi organizase o petrecere a înaltei societăţi în reşedinţa familiei Frick. Dacă ar mai fi trăit Kitty să vadă unde ajunsese fiica ei!

— Scuzaţi-mă!

Lillian s-a întors şi a dat cu ochii de o doamnă cu o faţă prelungă, palidă, cu sprâncene întunecate şi păr bogat, negru ca smoala. A recunoscut-o pe dată: era doamna Gertrude

[16] Anthony Van Dyck (1599-l641), unul dintre cei mai mari pictori şi creatori flamanzi de gravuri, reprezentant al stilului baroc, discipol al lui Rubens.

Varderbilt Whitney, bine-cunoscută susţinătoare a artelor, artistă ea însăşi. Se mai întâlniseră de câteva ori până atunci, când doamna Whitney trecuse pe la studioul sculptorului Karl Bitter, care executa o lucrare având-o pe Lillian drept model, ce se afla acum în faţa hotelului Piaza. Doamna Whitney îşi exprimase dorinţa ca Lillian să îi pozeze, dar nu ajunseseră la nici o înţelegere.

Doamna Whitney şi-a mijit ochii, ridicând loruionul sclipitor de aur.

— Angelica? Dumneata eşti?

CAPITOLUL OPT

1966

Veronica s-a uitat la ceas. Pierduse mai mult timp decât crezuse în încăperea aceea cu tuburile de orgă, citind foile cu indicii, iar trenul pe care trebuia să-l ia Barnaby şi celelalte modele plecase deja din gara Penn. Pana de curent nu avea cum să dureze mult. Dacă ar putea ajunge cumva în oraş, ar putea să ia trenul următor până nu se înăsprea viscolul şi mai tare.

A încercat să deschidă uşile mari cu geam de la parter, din holul cu recepţia, din salon, dar erau toate încuiate.

Ce-o fi fost în capul lor să plece fără ea? Poate au crezut cu toţii că plecase deja, renunţând la sesiunea foto. Ceea ce n-ar fi făcut nici în ruptul capului. Îşi imagina cum cei de la Vogue ar fi sunat-o mânioşi pe Sabrina, jurând că nu vor mai lucra niciodată cu Veronica. Şi cariera ei ar fi distrusă. Cheltuise cea mai mare parte din salariul ultimelor luni pe pantofi, eşarfe, cordoane şi conta pe plata ce urma să o primească pentru a începe să pună bani deoparte pentru Polly. Avea biletul de întoarcere acasă, dar nimic altceva pentru toată strădania ei. Şi dacă agenţia i-ar cere să dea banii înapoi pentru camera de hotel? Sau pentru biletul de avion? Ar fi într-o situaţie mult mai disperată decât la început.

Umbrele începeau să capete contururi tot mai alungite, şi curând avea să se întunece. Veronica şi-a amintit că văzuse nişte lumânări în camera unde se îmbrăcase şi a pornit-o în sus

pe scări. În dormitorul elegant a luat o cutie de chibrituri de pe poliţa şemineului şi a aprins o lumânare ţuguiată, înfiptă într-un suport, iar încăperea s-a umplut de o lumină aurie, tremurătoare, reflectată de scânteierile candelabrului de cristal care dănţuiau pe tavan.

În birourile administrative peste care dăduse din întâmplare mai devreme existau cu siguranţă telefoane, s-a gândit ea. Dar, din păcate, doar câteva încăperi erau descuiate, iar telefoanele nu aveau ton. A apăsat de mai multe ori tasta pentru centralistă, după care a trântit receptorul la loc. Nu avea cum să cheme pe nimeni în ajutor, cel puţin până când se reluau legăturile telefonice.

Dar trebuia să mai fie şi altcineva acolo, vreun paznic măcar. A pornit înainte pe culoar.

— Hei, a strigat ea. E cineva aici? Sunt sus, la etajul al doilea! Mă aude cineva?

Vocea i-a răsunat pe coridor, dar nu a răspuns nimeni.

Liniştea o scotea din fire. De când sosise la New York, se simţise copleşită de vacarmul neîncetat al claxoanelor, sirenelor şi strigătelor oamenilor. Acum, cu pana aceea de curent şi cu viscolul, era o linişte mormântală, de parcă impunătoarea reşedinţă a familie Frick ar fi fost înfofolită într-o plapumă groasă de lână.

Oricum, dintr-un moment într-altul trebuia să se reaprindă lumina şi să înceapă să funcţioneze telefoanele. Nu se putea altfel. Atunci o să sune la poliţie şi să-i cheme s-o scape de-acolo. Până atunci s-a retras în dormitor, simţindu-se mai la adăpost într-o încăpere cunoscută.

A pus lumânarea pe măsuţa de lângă fotoliu şi s-a aşezat cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Hârtiile din buzunar au foşnit, aşa că le-a scos şi a început să le cerceteze la lumina tremurătoare a lumânării. Era mai bine să le citească, dacă tot trebuia să aştepte, decât să-şi bată capul că era încuiată singură în casă.

Fiecare filă avea nişte numere scrise sus, în colţul din dreapta: 1/20, 2/20 până la 11/20. Le-a pus în ordine pe măsuţă şi a citit primul rând de pe prima filă: *Pregăteşte-te să porneşti în căutarea minunatei comori Magnolia.*

Comoara Magnolia.

Arhivarul pomenise ceva despre un diamant roz preţios, care

dispăruse demult, dar despre care nu fusese niciodată făcută vreo plângere la poliţie. Diamantul Magnolia, aşa spusese el.

Ce-ar fi fost dacă persoana care scrisese acele indicaţii ascunsese diamantul undeva în casă, şi apoi totul fusese dat uitării, sau persoana aceea murise, şi nimeni n-a mai putut găsi diamantul? Dacă erau douăzeci de indicii cu totul, şi acolo se mai găseau doar unsprezece, asta însemna că „minunata comoară Magnolia” nu fusese găsită niciodată. Se vedea, după praful aşternut pe ele atâta amar de ani, că foile cu indicaţii nu fuseseră mişcate din locul acela.

Ei, se lăsa purtată de valurile imaginaţiei şi-i treceau prin minte tot felul de idei despre diamante roz!

Totuşi, a luat ultima filă din teanc, cea cu numărul unsprezece:

O frumuseţe înnăscută
De niciunde apărută
Fecioară-mbujorată
De toţi curtată
Ale lui Horaţiu poezii iubitoare
Cu un căţel ţinut în strânsoare
Hai, caut-o în ascunzătoare

Groaznică poezie, dar parcă-i aducea aminte de un tablou cu o fată care ţinea un câine în braţe. Era sigură că văzuse ceva asemănător în timpul sesiunii foto din ziua aceea. A îndesat foile în buzunarul puloverului şi şi-a luat inima în dinţi, curioasă să vadă dacă îşi amintea bine.

Ţinând lumânarea ca să vadă mai bine, s-a uitat atent pe rând la tablourile de pe pereţi, apoi a coborât la parter, în salonul cu tablourile romantice. Într-unul dintre ele, era un cocker la picioarele celor doi îndrăgostiţi, care îşi ţinea capul întors spre privitor. Dar femeia din tablou nu-l ţinea în braţe, deci nu despre acesta era vorba. Veronica a pornit-o din cameră în cameră la etajul întâi. Nu era nici un tablou cu vreun câine.

Se auzea vântul şuierând afară, dar şi-a dat seama că, dacă se concentra pe ceea ce-şi pusese în gând, îşi stăpânea claustrofobia. Cel puţin deocamdată.

Ajunsă în bibliotecă, a rămas în mijlocul încăperii, rotindu-şi privirile încet în jur. A văzut un portret al lui George Washington foarte îmbujorat la faţă, ca şi cum băuse un păhărel în plus, un

tablou în ulei cu un vapor pe o mare agitată şi o serie de portrete de femei uimitor de frumoase, cu peruci voluminoase. Deasupra şemineului era înfăţişat un bărbat aspru, cu părul cărunt şi rar, privind într-o parte, de parcă era gata să dea o poruncă unui subaltern nevăzut. Era chiar domnul Henry Clay Frick, după cum scria pe plăcuţa de pe ramă.

Tot acolo, într-un colţ se afla şi tabloul pe care şi-l amintea. Reprezenta o tânără îmbrăcată într-o rochie roşie simplă, cu obrajii feciorelnici îmbujoraţi, care ţinea în braţe un cocker. Ăsta trebuia să fie!

Dar unde era indiciul următor? Atunci când se jucase ea de-a vânătoarea de comori cu Polly, indiciul era plasat întotdeauna în apropiere, să fie uşor de găsit. Casa familiei Frick fusese prezervată impecabil, deci acesta poate că nu dispăruse.

Deşi ştia că nu trebuia să atingă nimic – căci se afla într-un muzeu, la urma urmei –, a tras cu mare grijă de un colţ al ramei şi s-a uitat în spate, să nu cumva să fi fost ascuns acolo. Dar nu era nimic.

Tabloul se găsea chiar deasupra unei mici biblioteci pe care era o vază. Nu era nimic nici în vază, nici sub ea. S-a aşezat pe podea cu picioarele încrucişate, a scos o carte de pe raft şi a început să o frunzărească cu mare grijă. Nimic. Şi nici în volumul următor. Tocmai era gata să se lase păgubaşă, când a zărit un capăt de hârtie ieşind din coperta celei de a cincea cărţi de pe acel raft.

Avusese dreptate.

Mintea i-a luat-o razna, plină de scenarii posibile. Tatăl ei spunea mereu că mintea ei era mai ceva ca o capcană de oţel, că avea o memorie ieşită din comun. Ce-ar fi dacă ar putea să găsească şi restul indiciilor şi să descopere comoara? Diamantul Magnolia cel pierdut.

Şi dacă l-ar găsi, sigur că ar exista şi o recompensă.

Sau, pe de altă parte, conducerea Muzeului Frick ar putea să se ofenseze că şi-a băgat nasul unde nu se cuvenea. Legile americane ar putea pedepsi aspru astfel de fapte şi ar ajunge la închisoare.

Poliţia însă nu a fost niciodată anunţată despre dispariţia diamantului, aşa că nimeni nu ştia cu siguranţă ce se întâmplase cu el. Dacă chiar l-ar găsi, cine ar şti? S-a simţit năpădită de o bucurie răutăcioasă la gândul acesta, oricât de

nerealist ar fi fost. Nimeni nu avea să-i ducă lipsa. Era furtul perfect, desigur. Iar ea dispunea de toate legăturile necesare, dacă cumva i-ar fi picat din cer vreo piatră preţioasă. Unchiul Donny se îndeletnicea cu discreţie de comercializarea obiectelor cu provenienţă îndoielnică – acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl ei ieşise din afacere şi se apucase de taximetrie, nefiind de acord cu asta. Unchiul Donny n-ar fi pus întrebări atât timp cât îşi primea partea cuvenită. Un diamant roz, nu se ştie cât de valoros, ar putea foarte bine s-o scoată pe Polly din sanatoriul Kent House.

Veronica s-a cutremurat. Pentru numele lui Dumnezeu, o ajunseseră frigul şi întunericul, împăienjenindu-i judecata. Era uimită că putuse să-i treacă prin cap un astfel de gând. Doar nu era hoaţă.

— Ce naiba cauţi aici?

Veronica a slobozit un ţipăt, închizând cartea cu zgomot, lovindu-se de bibliotecă în timp ce se căznea să se ridice. Vaza de pe raftul de sus s-a clătinat, dar nu a căzut, slavă Domnului!

Speriată, şi-a ridicat ochii şi a văzut în cadrul uşii silueta unui bărbat. Era Joshua, arhivarul pe care-l jignise Barnaby.

Bucuria că fusese găsită în fine a fost iute înlocuită cu groaza că era cât pe ce să răstoarne o vază care era probabil foarte scumpă.

— Joshua! Vai, Doamne, ce tare m-ai speriat!

— Ai fost mai devreme la sesiunea foto, nu-i aşa? a întrebat el, apropiindu-se de ea.

— Da, sunt Veronica, unul dintre modele, a spus ea, împingând cartea la loc pe raft şi ridicându-se în picioare. Nici n-ai idee cât de mult mă bucur...

— Şi ce mai cauţi aici?

— Au plecat fără mine şi am rămas încuiată aici.

Deci mai era o speranţă. Imediat ce Joshua o să-i dea drumul afară o să ia primul tren şi-o să îl găsească pe Barnaby la Newport a doua zi dimineaţă.

— Uite ce-i: trebuie să plec imediat, am bagajele sus. Mă duc să le iau şi ne întâlnim la intrare.

El s-a îndreptat spre o măsuţă dintr-un colţ pe care se afla o lampă veche cu petrol, a scăpărat un chibrit şi a aprins-o, pierzând o groază de vreme să-i regleze flacăra, fără să dea vreun semn că s-ar fi grăbit. Apoi, după ce s-a uitat cu atenţie la

ea, a cercetat încăperea cu privirea, să se asigure, s-a gândit ea, că nu stricase sau furase ceva.

— Cât e ceasul?

Ea s-a uitat la cel de la mână.

— E un pic trecut de opt.

— N-avem noroc atunci.

— Cum adică, n-avem noroc?

— Nu am chei.

— Dar lucrezi aici, nu?

— Nu lucrez cu normă întreagă, şi ăstora ca noi nu li se dau chei.

— Păi nu ziceai că eşti arhivar?

— Da, sunt arhivar cu jumătate de normă. Dar oficial... sunt stagiar.

Precizarea aceasta atât de specifică a enervat-o de-a binelea.

— Eu trebuie să plec de-aici. Nu pot să ies pe vreo fereastră?

— Dacă faci asta, a răspuns el, scuturând din cap, se porneşte sistemul de alarmă. Paznicul Tommy îl pune în funcţiune pe timpul nopţii, şi nu ai cum ieşi de-aici fără să te simtă.

— Dar tu cum aveai de gând să ieşi?

— Tocmai asta mă întrebam şi eu.

Omul ăsta vorbea prostii, iar timpul trecea.

— Adică ce vrei să spui?

— Am încercat să recuperez ce n-am lucrat cât timp s-a făcut sesiunea foto şi am adormit în birou, a răspuns el, ridicând jenat din umeri.

Şi într-adevăr avea cămaşa boţită şi ochii roşii.

— Sunt şi eu blocat aici la fel ca şi tine.

— Bine, atunci să declanşăm alarma. O să explic poliţiştilor ce s-a întâmplat. Nu pot să stau aici toată noaptea, ajung prea târziu.

Tânărul a tras adânc aer în piept.

— Am trei obiecţii la propunerea ta.

Părea că nu-şi dă seama în ce situaţie disperată se afla ea.

— S-auzim!

— În primul rând, dacă deschidem un geam, dă năvală înăuntru aerul rece şi umed şi deteriorează operele de artă. În al doilea rând, dacă în oraş e pană de curent produsă de viscol, aşa cum se pare că este cazul acum, nu o să poţi ajunge în nici un fel la gară, mai ales cum eşti tu încălţată.

Veronica şi-a plecat privirile la pantofii ei cu toc. Avea dreptate... în ambele privinţe.

— Şi în al treilea rând?

Era convinsă că tânărului acela tare îi mai plăcea să se audă vorbind.

— În al treilea rând, dacă mă găseşte poliţia aici, pot să-mi anulez orice planuri pentru următoarele trei zile, până o să poată părinţii să mă scoată de la închisoare.

— De ce?

Dar şi-a dat seama imediat ce voia el să spună. Un tânăr negru găsit lângă un geam spart într-un muzeu de pe Fifth Avenue... nu putea să se termine bine.

În timp ce aflase doar din ziare despre protestele din America, văzuse cu ochii ei efectele ciocnirilor dintre negri şi albi din Marea Britanie. Cu şapte ani în urmă, în cartierul Notting Hill, nişte adolescenţi albi atacaseră un cuplu de mulatri, ceea ce s-a soldat cu violenţe care au durat o săptămână întreagă. De la fereastra dormitorului lor, ea şi cu Polly au urmărit cu lacrimi în ochi cum, după lăsarea întunericului, se adunau în stradă sute de albi şi atacau bărbaţi de culoare, şi uneori chiar femei, bătându-i până la sânge, în timp ce poliţia privea nepăsătoare şi-i aţâţa pe huligani. Şi în Statele Unite situaţia era la fel de încordată, dacă nu şi mai rea.

I-a venit însă o altă idee:

— Dacă e întrerupt curentul, atunci nu funcţionează nici alarma, nu-i aşa?

— Alarma are propriul ei generator de rezervă. Aici, la Muzeul Frick, avem cel mai tare sistem de securitate. A fost instalat chiar săptămâna trecută. Pentru nu vrem să intre oricine şi să jefuiască după bunul plac, a adăugat el, uitându-se spre vaza de pe bibliotecă. Şi tu ce făceai aici?

— Încercam să fac ceva să-mi treacă timpul.

Şi nu minţea.

— Aha... te rog să nu mai pui mâna pe nimic altceva. Eu mă duceam la bucătărie ca să văd dacă a mai rămas ceva de mâncare. Ar trebui poate să stăm împreună. Vii şi tu?

Şi cu asta, i-a dispărut orice speranţă de a ieşi de acolo. Era blocată în casa aceea rece şi întunecată, cu un tinerel care nu-i era de nici un folos şi care nu era nici măcar un angajat propriu-zis al muzeului. Fără nici o posibilitate de a scăpa de-acolo.

A mai aruncat o privire spre bibliotecă şi a ieşit după Joshua.

*

Pe o tavă de plastic, în bucătăria de la subsol, se aflau două sendvişuri cam fleşcăite, restul mâncării fiind îndesat în coşul de gunoi. Joshua a scos două farfurii din bufet, punând câte un sendviş pe fiecare.

— Ăsta pare să fie cu friptură de vită, şi celălalt cu şuncă. Care-ţi place?

— Ăsta, cred, a spus ea, arătând spre cel cu şuncă.

— Vrei şi nişte apă?

— Doamne, ce n-aş da pentru o ceaşcă de ceai!

Tânărul a privit în jur, cu mâinile în şold.

— E şi o bucătărie pentru evenimente pe aici, mă duc să văd ce găsesc. Rămâi aici.

Şi s-a făcut nevăzut înainte ca ea să spună ceva. După câteva minute, timp în care ea înfulecase jumătate din sendviş, nemaiputând să mai aştepte, el a revenit aducând o tavă cu două căni aburinde de ceai.

— Bucătăria e plină cu tot felul de provizii, aşa că n-o să murim de foame.

— E bine de ştiut, mulţumesc.

Ceaiul era cald şi i-a mai venit inima la loc, uitând pentru o clipă în ce încurcătură se băgase. Pe masă a văzut o carte de dimensiuni considerabile şi a tras-o spre ea. Pe copertă era imaginea grădinii de pe latura clădirii unde ea şi celelalte modele se tăvăliseră în zăpadă, doar că era primăvară. În locul mormanelor de zăpadă se vedea o peluză mare cu iarbă verde, şi cele trei uşi de sticlă ce dădeau spre salon erau încadrate de două magnolii uriaşe, pline de flori.

— Este o istorie a Muzeului Frick, i-a spus Joshua. Am pus câte una pe toate mesele unde se făceau sesiunile foto, poate interesa pe cineva.

Veronica s-a simţit jenată că nu aruncase nici o privire cât mâncase acolo cu Tangerine şi era sigură că şi celelalte fete făcuseră la fel.

— Pomii ăia sunt splendizi.

— Sunt unele dintre cele mai mari magnolii din New York. Au fost plantate de Comitetul de conducere în 1939, fiind alese tocmai pentru că reprezintă efemerul – florile lor înfloresc şi

dispar imediat primăvara.

Băiatul ăsta e o enciclopedie ambulantă.

— Aşa cum şi clădirea a devenit muzeu dintr-o reşedinţă particulară, cum familia a trăit aici şi-acum nu mai e.

— Aşa e!

„Tot aşa s-a întâmplat şi cu diamantul: un giuvaier preţios al familiei a devenit apoi un mister nedesluşit”, dar nu a spus nimic cu voce tare, şi şi-au mâncat în continuare sendvişurile într-o tăcere stânjenitoare.

După ce a terminat de mâncat, Joshua s-a lăsat pe spătarul scaunului, sprijinindu-şi mâinile pe coapse.

— Şi dacă tot nu putem să ieşim de aici, ar fi ceva de făcut – ştiu asta pentru că s-a mai făcut la o petrecere în decembrie –, să aprindem focul în şemineul din salon. Nu ştiu câte lemne mai sunt, dar cel puţin aşa nu o să murim de frig până dimineaţă.

Sus, în salon, Joshua a aşezat nişte scândurele şi buşteni din stativul de lângă şemineu, în timp ce Veronica, în picioare, îl privea.

— N-ai vrea să stai jos? a întrebat-o el, întors pe jumătate spre ea, în timp ce aşeza un buştean în foc.

— Păi nu eram sigură că pot... adică dacă e permis.

— Dacă nu strici nimic, cred că se poate. Azi-dimineaţă, prietenele tale nu păreau că au habar cum se stă pe un fotoliu.

Se referea la Gigi, care îşi întinsese picioarele peste braţele fotoliului.

— Nici nu sunt prietenele mele.

S-a aşezat cu mare grijă pe o canapea, ale cărei perne erau extrem de moi după anii îndelungaţi de folosinţă.

— Când te gândeşti că astea au fost cândva la modă! Catifea verde cu ciucuri!

— Stilul ăsta nu e pe gustul tău?

— Nu prea.

Focul s-a înteţit, încălzindu-i degetele de la picioare. S-a lăsat cu spatele pe spătar şi a început să privească atent cele trei portrete de pe perete.

— Nu că aş avea un stil anume. Adică, locuiesc încă acasă, cu părinţii. Dar nu cred că mi-ar plăcea să-i văd pe oamenii ăştia trei atârnaţi pe perete în salonul meu, dacă aş avea unul.

— Sir Thomas More, Sfântul Ieronim şi Thomas Cromwell, i-a explicat el, arătând cu degetul de la stânga la dreapta.

— Ce nostim sunt aranjaţi, pare că More şi Cromwell se împung din priviri. Şi chiar aşa şi este, având în vedere că s-au duşmănit în realitate. Domnul Frick ăsta al tău trebuie că avea umor, nu glumă.

— Îmi place să cred că avea. Mie îmi place mai ales More, cu mânecile alea mari de catifea şi barba care începe să-i crească.

Veronica trebuia să recunoască că îi plăcea şi ei, mai ales după ce el îi atrăsese atenţia asupra măiestriei artistice a pictorului.

— Dar tu cum ai ajuns să lucrezi aici?

— Mama e pictoriţă, şi când eram mic veneam des la Muzeul Frick. Ei i-a venit ideea să mă înscriu să fac practică aici, spunând că îmi va folosi la masteratul în istoria artei, ca să nu mai vorbim de un pas înainte, dacă vreau o carieră în domeniul artelor.

— Şi la ce universitate înveţi?

— Sunt în ultimul an la Brooklyn College, unde tata predă istorie. Părinţii mei glumesc spunând că stagiul ăsta de practică al meu e o îmbinare perfectă a meseriilor lor.

— Aha...

— Adică ce?

— Adică, dacă gândim aşa, eu ar trebui să fiu un şofer de taxi care să ia cursuri de steno dactilo graf ie.

— N-aş vrea să merg cu taxiul condus de tine.

— Ai dreptate. S-ar putea să te cam zgâlţâi.

*

Când a deschis ochii, Veronica era întinsă pe canapea, acoperită cu o pătură groasă pe care o văzuse în dormitorul de la etaj. Doborâtă de diferenţa de fus orar şi de ziua obositoare de muncă, adormise buştean în salonul muzeului.

S-a ridicat în capul oaselor şi a privit în jur. Nu mai era noapte, dar în loc să se reverse soarele strălucitor prin ferestre, ele erau zgâlţâite de un vânt aprig în timp ce lapoviţa, ca mii de unghii, lovea geamurile fără încetare. Viscolul se înteţise mai mult decât în seara precedentă. Ceasul de la mâna ei arăta ora nouă.

Apoi a intrat Joshua cu două căni de cafea şi i-a dat şi ei una.

— Am auzit la radioul din bucătărie că primarul a declarat stare de urgenţă din pricina viscolului. Tot oraşul este închis până mâine-dimineaţă.

— Vrei să spui că suntem blocaţi aici până miercuri?

— Cred că da.

În cazul acesta, cariera ei de model era definitiv terminată. Nu era chip să anunţe pe cineva despre locul unde se afla sau despre ce i se întâmplase. Avusese ocazia să schimbe soarta familiei sale şi iată că stricase totul. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la centrul de amanet al unchiului şi la viaţa ei de dinainte, plină de griji şi nevoi. Biata Polly merita mai mult. Dacă alţi pacienţi din Kent House habar nu aveau unde se aflau, Polly ştia exact despre ce era vorba, că fusese internată acolo pentru că nu puteau să-şi permită să o mai ţină acasă, de parcă ar fi fost un ponei cumpărat unui copil dintr-o toană.

Trebuia să facă ceva.

Giuvaierul se afla încă acolo. Chiar dacă seara trecută ideea de a-şi însuşi ceva ce nu-i aparţinea părea mai degrabă de domeniul fanteziei decât al realităţii, acum ceva se schimbase. Nu se putea întoarce în Anglia fără nimic după toată isprava asta. Polly conta pe ea.

Poate că ziua aceasta căpătată în plus era un semn, un fel de dar. Şi nu avea să irosească următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Ziceai că ai adormit aseară înainte de a ne întâlni, nu? Unde lucrezi?

— Jos, în subsol, în vechea popicărie. Acolo nu sunt nici ferestre, nici lumină de vreun fel, aşa că uneori mai pierd noţiunea timpului.

— Aveţi şi o popicărie?

— A fost făcută în 1914 de familia Frick cu dotările cele mai moderne. Şi funcţionează încă perfect. Dacă o să ne plictisim, o să te duc jos şi-ai să vezi şi tu cum merge.

Părea mai puţin neîncrezător decât fusese seara trecută sau poate că, ştiind că erau blocaţi acolo mai mult decât se aşteptau, i se domoliseră bănuielile.

— Dacă e vorba de distracţie... mi-ar plăcea. Şi pe tine de ce te-au pus în popicărie?

— Când au instalat sistemul de alarmă, muncitorii au descoperit acolo câteva cutii cu dosare şi scrisori. Fuseseră vârâte într-un dulap şi date uitării în tot acest timp, aşa că eu le iau la mână şi le cataloghez, căutând tot felul de legături.

Când vorbea, ochii i se luminau; se vedea clar că îi plăcea nespus ceea ce făcea. Şi ea simţise uneori această plăcere la

centrul de amanet, ca în ziua aceea când desfăcea nişte cutii primite de la vânzarea unei case şi dăduse peste un teanc de scrisori. Unchiul Donny i-a spus să le azvârle la lada de gunoi, dar ea le-a păstrat să le citească atunci când nu avea prea mult de lucru. Le-a parcurs pe fiecare în parte, închipuindu-şi cum arătau cei ce le scriseseră, unde locuiau şi pe cine iubeau.

— Interesant! Şi ce-ai descoperit până acum?

— O mulţime de lucruri, inclusiv corespondenţa dintre copiii lui Henry Clay Frick, Childs şi Helen.

— Şi ei ce părere au despre descoperirile tale?

— Childs a murit anul trecut. Nu ştiu dacă Helen Frick, sau Miss Helen, cum îi spune personalul de-aici, ştie ceva despre asta. Cred că tocmai ăsta e motivul pentru care mă ţin să lucrez la subsol, în secret. E o persoană cam ţâfnoasă, să ştii.

— Câţi ani are?

— Vreo optzeci cred.

— Îmi închipui că trebuie să fie greu să vezi cum casa îţi este smulsă şi deschisă publicului, ca muzeu. Scoasă în stradă, cum s-ar zice.

— Păi s-a mutat la o fermă de câteva miii de metri pătraţi mai spre nord, aşa că n-aş zice că a fost scoasă chiar în stradă. Cât despre ţâfnoşenia ei, e... are resentimentele ei faţă de anumiţi oameni.

Veronica a tăcut, încercând să-şi dea seama ce voia să spună.

— Vrei să spui că este rasistă?

— Nu chiar, a râs el. Dar urăşte nemţii. Ani de-a rândul nu a permis nimănui cu nume de familie german să lucreze pentru ea, indiferent pe ce post, şi nici măcar să păşească în biblioteca de artă de lângă muzeu, pe care o conduce. A refuzat până şi unelte de fabricaţie germană la ferma ei. Se pare că i se trage de la Primul Război Mondial.

— Mare scorpie!

— Nu cred că se sinchiseşte de ce crede lumea.

— Dar numele tău de familie care e?

— Lawrence. Deci sunt la adăpost de mânia ei. Pe tine cum te cheamă?

— Weber, a răspuns ea, înghiţind cu greu.

— Vai de mine, fetiţo! Asta nu e bine. Trebuie să recunosc că e plăcut să privesc de pe cealaltă parte a baricadei.

La lumina focului din şemineu, pe chip i se citea îngâmfarea.

— Probabil aşa se simt cei albi!

Ea s-a abţinut să nu râdă, nefiind sigură dacă se cuvenea sau nu.

— Am glumit, să ştii!

— Scuze, aşa am crezut şi eu. Dar apoi m-am gândit că nu s-ar cuveni să gândesc aşa.

— *Nu s-ar cuveni*?!? Ce expresie ridicolă, tipic britanică!

Înţelegea de glumă.

— De ce e ridicolă?

— Nu ştiu. Că e foarte aleasă, aristocratică.

Era amuzant ce gândea, având în vedere că el avea studii universitare şi îndeplinea un stagiu într-o instituţie de elită.

— Adică n-ar face parte din vocabularul unui manechin?

— Nu, nu asta am vrut să zic.

Lemnele din foc au trosnit cu zgomot, producând o întrerupere binevenită. Joshua s-a ridicat şi a împins buştenii cu un vătrai aflat la îndemână.

Veronica nu intenţionase să replice cu atâta asprime. Scăpată de această discuţie, şi-a reamintit de ce adusese vorba despre munca lui.

— Dacă vrei, poţi să continui să lucrezi ce aveai de făcut astăzi. De ce să-ţi pierzi timpul, dacă tot te afli aici oricum?

— Eşti sigură? a întrebat el, privind-o neîncrezător.

— Cum să nu? Mă descurc, hai, du-te!

A aşteptat vreo cinci minute după plecarea lui, apoi s-a îndreptat către biblioteca de alături şi a deschis cartea care cuprindea foaia cu indiciul următor. Se afla tot acolo unde o lăsase.

Ani cincizeci şi doi parc-aş avea
Dar nu mă simt în firea mea
Deşi regală-mi e înfăţişarea
Nimic să fie al meu
Nu am.

Dacă prima indicaţie o făcuse să-şi amintească imaginea tabloului la care se referea, aceasta nu-i sugera nimic. Dezamăgită, şi-a dat seama că avea să fie mult mai greu decât se aşteptase.

Tocmai atunci l-a auzit pe Joshua urcând scările. Repede şi-a

mai terminat treaba! A închis iute cartea cu foaia în ea, a îndesat-o la loc pe raft şi a fugit înapoi pe canapeaua din salonul cu şemineu, tocmai când Joshua intra aducând două pateuri.

— Am dat de astea prin frigider. Nu e mare lucru, dar o să ne tină de foame.

Nu era cu putinţă ca Veronica să dezlege misterul giuvaierului Magnolia, chiar dacă avea încă o zi întreagă la dispoziţie, mai ales cu Joshua, care venea din cinci în cinci minute să vadă ce face. Casa era enormă. Dacă voia să rezolve misterul, avea nevoie de ajutorul lui.

O posibilă recompensă făcea să merite riscul. Şi, dacă ar fi lucrat împreună cu Joshua, nu ar fi putut fi învinuită de furt sau că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Aşa că a tras adânc aer în piept şi a început:

— Motivul pentru care nu am plecat cu toţi ceilalţi mai devreme e că am găsit ceva în încăperea aia ciudată cu tuburi din spatele scării principale.

— Ai intrat în sala cu orga? Ce naiba ai căutat acolo?

— M-am ascuns. Sesiunea foto nu a ieşit chiar aşa cum mi-aş fi dorit şi căutam să scap puţin de toţi.

Nu voia să recunoască ce zi dezastroasă avusese şi, din fericire, nici el nu a întrebat-o mai mult.

Joshua şi-a şters pe îndelete degetele cu şerveţelul, fără să o slăbească din ochi.

— Şi ce zici c-ai găsit? Partituri sau ce altceva?

— Nu.

A scos foile din buzunarul puloverului şi i le-a dat.

— Ştii despre ce poate fi vorba?

El s-a tras mai aproape de fereastră şi le-a cercetat cu atenţie.

— Cred că descriu nişte lucrări de artă din casă. Le-ai găsit în camera cu orga?

— Am vrut să-ţi spun de aseară, dar am adormit. Îmi pare rău.

El a rămas o clipă pe gânduri, după care s-a uitat din nou la foi. Era evident că nu ştia dacă să o creadă sau nu.

— Cred că e un joc de-a căutatul comorii, şi-a dat ea cu părerea. Şi eu mă jucam aşa cu sora mea, când eram mici.

— Şi-astea erau acolo, în camera cu orgă?

— Erau pe jos, a răspuns ea, ridicând din umeri, printre tuburi, ca şi cum ar fi căzut.

— Sunt incredibile, a exclamat Joshua, apucându-le cu mare

grijă de margini şi citindu-le încă o dată. Absolut incredibile. Şi cred că ştiu cine le-a scris, a continuat el emoţionat.

CAPITOLUL NOUĂ

1919

— Angelica! a exclamat din nou doamna Whitney. Nu-i aşa?

Lillian şi-a strâns carnetul la piept şi a privit-o mirată pe doamna Whitney, care s-a apropiat şi mai tare de ea. În galerie a sunat un clopoţel, anunţându-i pe oaspeţi să se îndrepte spre sufragerie. S-au îngrămădit cu toţii, şi Lillian s-a dat la o parte din prag să-i lase să treacă.

Spre dezamăgirea ei, doamna Whitney s-a tras lângă ea, în spaţiul acela îngust.

— Semeni exact cu un model al unui artist, o fată pe care am întâlnit-o de câteva ori în oraş. O chema Angelica.

— Cred că vă înşelaţi. Eu lucrez pentru Miss Helen, a spus ea, verificând în carnet şi bifând ceva. Vă rog să o luaţi pe aici, masa va fi servită.

Dar femeia nu s-a lăsat intimidată.

— E ceva nemaipomenit, parcă aţi fi gemene.

Şi în clipa aceea a observat un bărbat care tocmai coborâse pe scara de serviciu; nimeni altul decât domnul Graham, organistul. Era încolţită de-a binelea.

— N-am auzit niciodată de ea, a răspuns Lillian, care simţea că-i curgeau sudorile pe sub rochie.

Nu se putea să aibă aşa un ghinion!

Domnul Graham s-a apropiat şi a apucat-o uşor de braţ, spunându-i:

— Domnişoară Lilly, puteţi veni o clipă sus, vă rog?

Apoi a luat-o înapoi spre scara de serviciu, iar Lillian, uşurată, i-a cerut iute scuze doamnei Whitney, şi a pornit-o după el. La etajul al doilea, s-a îndreptat spre aripa de sud cu un pas mai domol, ducând un teanc de partituri sub braţ. O auzise oare pe doamna Whitney numind-o Angelica? Nu-şi putea da seama.

— Femeia aceea a fost îngrozitor de nepoliticoasă, a spus el, aruncându-i o privire în fugă, dar mergând mai departe. Nu mi-a plăcut cum te privea, de parcă ai fi fost unul din emailurile domnului Frick.

— Vă mulţumesc că spuneţi asta. Cred că i-am amintit de cineva. Mi se întâmplă adesea.

El a luat-o la stânga spre scara principală, şi au început să coboare unul lângă celălalt. Era îmbrăcat cu un costum de tweed, cu o cravată cu dungi, cu batistă asortată în buzunarul de la piept, iar haina era croită după ultima modă. Ajuns pe palierul de jos, şi-a aşezat partiturile pe pupitrul orgii.

Ea ar fi trebuit să fie în sufragerie să verifice dacă era gata de servit primul fel, dar mai întâi avea nevoie să-şi dea seama ce auzise el.

— De când lucraţi aici, domnule Graham?

— De vreo patru ani. Şi acum, spune-mi adevărul...

A simţit că se învârte pământul cu ea, dar şi-a revenit.

— Adevărul?

— Da, cum ţi-a plăcut?

— Ce să-mi placă? s-a mirat ea, clipind derutată.

— *Rosariul*. L-am cântat zilele trecute, şi domnul Frick a fost încântat. Speram că şi dumitale ţi-a plăcut la fel de mult.

Bărbatul zâmbea, încercând să fie curtenitor, înfăţişarea lui şi încreţiturile din jurul ochilor au făcut-o să-i zâmbească.

— A, da... a fost minunat.

Dar nu avea, desigur, nici cea mai vagă idee cum sunase melodia aceea. Spera doar că răspunsul va fi convingător.

— Sunt încântat să aud asta, nu prea aud multe comentarii despre muzica mea, ascuns cum sunt acolo sub scară.

Ea şi-a concentrat privirea asupra orgii, stânjenită de atenţia pe care i-o acorda bărbatul.

— Ce instrument grozav!

— Nu vezi prea des aşa ceva într-o casă particulară, a spus el cu o undă de mândrie în glas, asemeni unui jocheu care se laudă cu calul lui cel mai rapid. E o frumuseţe!

Lillian a arătat spre tuburile de alamă care se înălţau deasupra palierului.

— Ele înseşi sunt o adevărată operă de artă.

— N-ai să mă crezi dacă-ţi spun că sunt puse acolo doar de frumuseţe.

— De frumuseţe? Şi-atunci unde sunt tuburile adevărate?

— În spatele celor false, acolo, a spus el, arătând spre o uşă de la primul etaj. Nici mai mult, nici mai puţin de patru mii şapte sute în total.

Domnul Graham se aşezase, dar Lillian a rămas în picioare, foindu-se stânjenită. Dacă auzise ceva despre Angelica, se prefăcea bine. Se ruga în sinea ei ca el să nu fi prins partea aceea din discuţie sau, dacă nu, să nu-şi fi dat seama despre ce era vorba.

El s-a aşezat, a verificat registrele orgii, a tras aer adânc în piept înainte să apese una dintre clape, care a răsunat atât de tare, încât ea, speriată, mai că a căzut de pe ultimele două trepte care duceau spre orgă.

— Domnule Graham!

— Hai, că glumesc! a exclamat el, zâmbindu-i.

A ajustat registrul, şi-a întors ochii spre partitură şi a început să cânte o sonată de Bach.

Ea s-a încruntat şi-a pornit-o spre sufragerie, sperând că oaspeţii nu au vărsat nimic pe faţa de masă, speriaţi de sunetul orgii. Când s-a uitat înăuntru, a văzut-o mai întâi pe doamna Whitney, cu spatele spre uşă, absorbită într-o discuţie cu domnul Frick. La masa de lângă şemineu, stătea bosumflată Miss Helen, iar scaunul de lângă ea era gol.

Dar unde era oaspetele principal?

Chiar atunci uşa de la intrare s-a deschis, lăsând să intre o pală de aer rece. Un domn îmbrăcat de gală tocmai îi întindea haina şi pălăria valetului. A făcut apoi câţiva paşi nesiguri, de parcă pardoseala de marmură de sub picioare s-ar fi putut preface în nisipuri mişcătoare, dar, când a dat cu ochii de Lillian, care se uita la el, i-a zâmbit cu toată faţa.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus el, arătând spre carnetul lui Lillian. Domnul Richard Danforth, prezent, notat!

Ultima piesă lipsă a puzzle-ului.

— Vă mulţumesc, domnul Danforth, a spus ea, ştergând numele de pe listă cu o mişcare exagerată a creionului. Suntem încântaţi că aţi venit.

— Pot să ştiu cine anume îşi exprimă încântarea?

— Sunt Miss Lilly, secretara particulară a lui Miss Helen.

Când a pronunţat cu voce tare cuvintele *secretară particulară* a simţit un fior de mândrie, şi-a îndreptat mai bine spatele, grăbindu-se să-l conducă la locul lui, lângă Miss Helen. Era un bărbat cu înfăţişare plăcută, cu o gropiţă în bărbie şi ochi blânzi, albaştri. Oare o să o socotească şleampătă pe Miss Helen? Sau va fi în stare să descopere femeia sensibilă, desăvârşită,

ascunsă sub poleiala de îngâmfare?

L-a încredinţat pe domnul Danforth unui valet, căci nu voia să-i atragă din nou atenţia doamnei Whitney intrând în sufragerie, dar a urmărit prin uşa întredeschisă cum e condus la locul lui şi cum i-a luat elegant mâna lui Miss Helen. Aceasta a întors capul şi a surprins-o pe Lillian privindu-i, i-a făcut cu ochiul şi s-a întors din nou spre oaspetele ei, cu toată graţia gazdei, de parcă asta ar fi făcut de mai multe ori pe săptămână.

Cât a durat dineul, Lillian a rămas în holul cel mare, ascultând muzica de orgă. În faţa ei era atârnat un tablou mare în ulei de Turner, reprezentând Rinul care curgea prin oraşul german Köln. În stânga se vedea plutind măreaţă, pe ape liniştite, o ambarcaţiune plină de călători, dar privirea i-a fost atrasă de un câine jigărit din dreapta, care bea apă pe mal de lângă o gură neagră de scurgere, în timp ce nişte salahori trudeau pe malurile nisipoase. New Yorkul avea şi el acelaşi amestec de frumuseţe şi urâţenie, cu palatele de pe Fifth Avenue şi mahalalele din Lower East Side.

Râsul strident al lui Miss Helen a făcut-o să sară în picioare. Suna aproape isteric, aşa cum se întâmpla ori de câte ori era emoţionată sau obosită peste măsură. Lillian s-a apropiat de uşă şi a privit în sufragerie. Miss Helen chicotea fără să se mai poată opri la ceva ce spusese domnul Danforth, în timp ce el, amuzat de veselia ei, îşi întorsese capul într-o parte, stânjenit poate de situaţia neplăcută. De la celălalt capăt la încăperii, domnul Frick îi arunca priviri încruntate fiicei sale.

Lillian a dat fuga în cămăruţa majordomului şi i-a spus:

— Mergi în sufragerie şi aminteşte-i domnului Frick că domnii ar trebui să se retragă în salon.

— Dar nu aşa se face, a protestat Kearus.

Doamna Frick sau Miss Helen sunt cele care trebuie să se ridice primele, să invite doamnele în salonul Fragonard.

Doamna Frick era prea timidă să aibă o iniţiativă atât de curajoasă şi se vedea că Miss Helen pierduse noţiunea timpului şi a bunelor maniere.

— Ba trebuie să te duci. O să-i explic eu după aceea domnului Frick, dacă se supără.

Kearns a intrat şovăind, şi Lillian l-a văzut cum îi spune ceva în şoaptă domnului Frick, arătând spre ea.

Domnul Frick s-a uitat spre Lillian şi, înţelegând, a încuviinţat

din cap şi s-a ridicat.

Miss Helen nu avea să fie de mare ajutor.

*

A doua zi, Miss Helen era binedispusă, fredonând încetişor, aşezată într-un fotoliu în salonul ei, frunzărind un album uriaş despre Renaştere, în timp ce Lillian sorta scrisorile de mulţumire ale oaspeţilor din seara trecută. Petrecerea fusese reuşită din toate privinţele, iar domnul şi doamna Frick chiar coborâseră în sala de mese a personalului în timpul micului dejun, să le mulţumească. Doamna Frick a tras-o pe Lillian de-o parte şi, strângându-i mâna, i-a spus:

— Ai avut atâta grijă de fiica mea, a exclamat ea, iar domnişoara Winnie zâmbea fericită în spatele ei.

Miss Helen nu povestise nimic despre discuţia apropiată din seara trecută, iar Lillian s-a abţinut să o întrebe ceva. Tocmai desfăcea un alt plic, când a recunoscut imediat numele.

— Aceasta este de la domnul Danforth, doriţi să v-o citesc eu cu voce tare?

— Nu, dă-mi-o mie, a răspuns ea, închizând albumul cu zgomot. O s-o citesc singură.

Şi, în timp ce Miss Helen parcurgea scrisoarea, Lillian le aranja pe celelalte în teancuri ordonate, aşa cum fusese învăţată în prima zi. De-acum se descurca de minune şi nu mai era corectată sau dojenită.

— A, vai de mine! a exclamat Miss Helen, ducându-şi o mână la gură, în aşa fel încât Lillian nu şi-a putut da seama dacă zâmbea sau era supărată.

— Ce s-a întâmplat? Ce scrie?

— Spune că ar dori să îmi facă o vizită, a răspuns ea, încruntată. Şi eu ce să-i răspund?

— Ar trebui să-l încurajaţi. De fapt, ce-ar fi să-l invitaţi mâine la ceai?

— Nu pot, nu se cuvine, a răspuns ea, lăsând scrisoarea să-i cadă în poală.

— Ce-ar fi poate să-l invitaţi peste o săptămână să vină la ceai?

— Poate să-i răspund peste o săptămână.

Nu era bine. Dacă era după Miss Helen, ar curta-o ani de zile.

— Dar v-aţi simţit atât de bine împreună.

— N-aş şti ce să vorbesc cu el la ceai.

— Dar la dineu ce-aţi vorbit?

— M-a întrebat despre câini, şi eu i-am povestit despre fiecare câine pe care l-am avut până acum, începând cu Charlie şi până la Fudgie, prezentându-le pe rând personalităţile atât de diferite. Ştii, a spus că-i plac câinii...

Lillian abia a schiţat un zâmbet.

— Şi câţi aţi avut până acum?

— Doisprezece.

Doamne Sfinte!

— Sunt convinsă că a fost fermecat.

— Nu mi-am dat seama, să spun drept.

— Ei... dacă l-aţi invita la ceai, aţi putea să-l întrebaţi dacă a avut şi dânsul câini şi aţi vedea ce vă spune.

Miss Helen a căzut pe gânduri.

— Cred că aş putea. Uită-te şi tu la ce mi-a scris.

Era mai mult decât un bilet de mulţumire.

Domnul Danforth pomenea amabilitatea domnişoarei Helen de a-l invita la dineu la reşedinţa familiei, neuitând să vorbească despre zâmbetul ei cuceritor şi inteligenţa-i sclipitoare.

— A, Miss Helen, sigur că vă place. Eu asta înţeleg.

— Crezi? a întrebat ea, privind cu jind spre albumul de artă, de parcă ar fi preferat să se cufunde din nou în lectură în loc să se ocupe de capriciile cuceririi unui partener. N-ai vrea să-i răspunzi tu în locul meu? Ai să ştii mult mai bine decât mine ce să-i spui.

Lillian a profitat de ocazie, căci putea astfel să o facă pe Miss Helen să pară mai puţin excentrică decât era, creând o bază mai solidă pentru această relaţie. Dacă rămânea în seama lui Miss Helen, Dumnezeu ştie ce-ar mai fi spus. Ceva legat de răsuflarea puturoasă a căţelului Fudgie, te pomeneşti.

Şi-a adunat gândurile o vreme, înainte de a începe să scrie răspunsul. În numele lui Miss Helen, i-a mulţumit pentru cuvintele amabile, care îi dovedeau neîndoios sufletul nespus de bun, şi îl invita la ceai a doua zi, când spera că va putea afla mai multe despre aspiraţiile şi dorinţele sale. Cuvântul *dorinţe* era cam tare, dar era imperios necesar ca lucrurile să se întâmple repede. A semnat-o şi a lipit-o înainte ca Miss Helen să apuce să o vadă.

— O să trimit valetul să i-o ducă după masă, a spus Lillian, împreună cu toate celelalte scrisori.

— Ba nu, a protestat Miss Helen, netezindu-şi rochia. Du-i-o tu chiar acum! Aşa am să pot să-i spun lui Papsie la prânz ce a răspuns.

Lillian s-a uitat să vadă unde era adresa. Domnul Danforth locuia în East Fifties, uşor de ajuns pe jos, şi nu-i strica să mai ia o gură de aer proaspăt. Avea să-şi tragă voaleta pălăriei pe faţă, ca să nu fie recunoscută dacă trecea pe lângă vreo cunoştinţă sau pe lângă doamna Whitney.

— Să ştii că sfatul dumitale de aseară mi-a prins extraordinar de bine, domnişoară Lilly. La început, când am intrat în galerie, şi toată lumea aceea s-a întors să se uite la mine, mi-a venit să o iau la fugă, să mă întorc în camera mea. Dar atunci mi i-am închipuit pe toţi în pielea goală, şi asta m-a făcut să zâmbesc, şi atunci au zâmbit şi ei.

— Foarte bine!

— Totuşi, nu am putut face la fel cu domnul Danforth. În primul rând, nu s-ar fi cuvenit şi, în al doilea rând, nici nu a fost nevoie. Până când am dat cu ochii de el, mă simţeam foarte stăpână pe mine.

Bravo! era cât pe ce să exclame Lillian, dar s-a corectat repede:

— Eram convinsă că aşa veţi fi, Miss Helen.

Lillian şi-a luat pălăria şi poşeta şi a ieşit. Era neobişnuit de cald, şi soarele de octombrie înveselea faţadele magazinelor de pe Madison Avenue. În dreptul unei florării s-a oprit să admire nişte crizanteme ruginii şi şi-a pus în minte să se oprească la întoarcere să-şi cumpere un buchet să-l pună în camera ei. Până atunci economisise fiecare bănuţ din salariu şi merita şi ea să-şi facă o mică bucurie după atâta muncă.

Domnul Danforth locuia în cartierul Turtle Bay, într-una dintre casele cu faţadă cărămizie înşirate de-a lungul străzii. Lillian a intrat pe poarta de fier forjat şi a sunat la uşă.

I-a deschis un servitor cocârjat de bătrâneţe. Ea a explicat motivul venirii sale şi a întrebat dacă ar putea să aştepte să-i ducă stăpânei răspunsul. El a şovăit o clipă, după care a invitat-o să intre într-un salon cu pereţii panotaţi cu lemn maroniu, plin de scaune şi fotolii cu tapiţeria rigidă. După ce valetul a ieşit, Lillian s-a întors încetişor să privească în jur. Era cu totul diferit de casa familiei Frick, aranjat după moda victoriană, cu vaze, fotografii înrămate şi şerveţele de dantelă îngrămădite peste

tot. Nici nu aveai cum să te mişti fără să răstorni o măsuţă cu o lampă rotundă cu petrol sau să te împiedici de vreun taburet acoperit cu dantelă cam ponosită.

Domnul Danforth a dat buzna în cameră cu scrisoarea în mână. Văzând-o pe Lillian, i s-a luminat faţa de uşurare.

— Bună ziua, domnişoară Lilly. Sunteţi secretara particulară, nu-i aşa?

— Da.

— Când mi-a spus valetul că avem o vizitatoare, am crezut pentru o clipă că poate e chiar Miss Helen, care a trecut să-mi aducă personal invitaţia.

Lillian nu-şi dădea seama dacă se simţea uşurat pentru că n-ar fi vrut ca Miss Helen să vadă cum arăta casa lui sau pentru că el nu ar fi vrut să o vadă pe Miss Helen.

— Stăpâna mea are alt program în dimineaţa aceasta.

— Sigur, este o persoană foarte ocupată, fără îndoială.

— Are destul de multe întâlniri, a minţit Lillian.

— O, vă mulţumesc. Văd că mi-a trimis o invitaţie la ceai.

— Mi-a cerut să aştept răspunsul, dacă nu vă deranjează.

— Cred că nu, a spus el, arătând în jur. Sper că înfăţişarea casei mele nu vă deranjează prea tare. Îmi închipui cum este să vii de la reşedinţa familiei Frick în modestul meu sălaş. Un adevărat exemplu al contrastelor.

Deci înfăţişarea casei îl deranja, nu prezenţa lui Miss Helen.

— Aceasta este casa mea părintească, aici am crescut eu şi aici au locuit părinţii mei până la începutul anului acesta, când s-au prăpădit de gripă spaniolă.

Probabil că mai suferea încă din pricina dispariţiei lor, nefiind în stare să arunce nimic, înţelegea de ce păstra totul aşa cum fusese. Şi după moartea lui Kitty, Lillian nu aruncase nimic din rochiile sau pantofii ei. Ori de câte ori deschidea şifonierul, o năpădea tristeţea. Dar apoi, pe măsură ce se uita la fiecare lucru pe rând, amintirile începeau să o umple de bucurie, ca atunci când mama ei dansa prin casă în pantofii ei de piele de aligator, cu tocuri Ludovic XV, pe care Lillian îi făcuse surpriza să îi cumpere după ce avusese o lucrare foarte bine plătită.

Dar acum, probabil că toate lucrurile lor fuseseră scoase în stradă, să fie luate de măturători. Îi venea să plângă, gândindu-se la furourile şi ciorapii mamei ei, toate aruncate la gunoi, ca să cureţe apartamentul pentru următorul chiriaş.

— Domnişoară Lilly, nu vă simţiţi bine? a întrebat el, arătând spre o canapea. N-aţi vrea să staţi jos? E cam cald aici, ştiu...

Ea s-a aşezat în timp ce el i-a turnat apă dintr-o carafă. A sorbit de câteva ori din pahar, iar lichidul rece a înviorat-o, readucând-o în prezent.

— Vă mulţumesc, mi-a prins bine.

A pus paharul pe măsuţa de alături, lângă o fotografie a unui cuplu arătos. Bărbatul avea aceeaşi bărbie ascuţită ca a domnului Danforth.

— Sunt părinţii dumneavoastră?

— Da, fotografiaţi acum câţiva ani, a răspuns el, ferindu-se să privească fotografia.

— Şi mama mea a murit în februarie de gripă spaniolă. Începuse să se simtă mai bine, aşa credeam, dar apoi s-a stins atât de repede.

— Îmi pare rău.

— Aşa că înţelegeţi...

Ea a încuviinţat din cap.

— Oricum, vă asigur că am de gând să schimb totul, de îndată ce o să-mi fac timp. Nu intenţionez să locuiesc pe vecie într-o casă decorată ca în secolul trecut.

— Nu putem grăbi ieşirea din doliu.

El a privit-o atent în lumina slabă.

— Sunteţi foarte înţeleaptă. De cât timp sunteţi secretara lui Miss Helen?

— Ieri s-a împlinit o lună de zile.

— Aţi făcut o treabă foarte reuşită cu petrecerea de aseară.

— Vă mulţumesc. De fapt, Miss Helen e cea care decide totul, eu duc doar la îndeplinire hotărârile dânsei.

— Se pare că-i plac câinii foarte mult.

Chipul lui nu lăsa să se întrevadă nimic, iar ea nu-şi dădea seama dacă îşi bătea joc de Miss Helen sau nu. Răspunsul său la invitaţie nu fusese clar, iar acum Lillian putea prinde ultima ocazie de a-l convinge să accepte, mai ales dacă discuţia de aseară nu fusese atât de reuşită cum credea Miss Helen.

— Da, e adevărat că îşi iubeşte mult câinii. Dar a şi călătorit foarte mult, cunoaşte bine arta. Miss Helen are o personalitate mai puternică decât alte doamne din societate. Iar eu cred că asta e ceva foarte reconfortant. Ştiaţi că a fost pe front în Franţa în timpul războiului?

— Cine? Miss Helen?

— Da. S-a înrolat voluntară la Crucea Roşie şi a mers practic în linia întâi cu soldaţii.

Lui Lillian nu-i venea să creadă că ea trebuia să-i spună aceste lucruri importante, căci ar fi trebuit să i le povestească ea însăşi; nu ar fi fost prea dificil să le strecoare în conversaţie.

— Ei bine, asta mă face să o admir şi mai mult. Ce vremuri groaznice pentru noi toţi!

— Cred că dumneavoastră şi Miss Helen aţi putea descoperi că aveţi multe în comun, dacă îi acordaţi o şansă. O să o faceţi?

— Sunteţi o mare susţinătoare a stăpânei dumneavoastră.

O mie de dolari puteau cumpăra destulă susţinere. Dar mai bine să nu-i dezvăluie acest mic amănunt.

— O să veniţi?

A privit-o intens o clipă înainte de a se îndrepta spre masa de scris din dreptul ferestrei.

— Da, o să vin. O să-i scriu un bilet ca să i-l duceţi acum. Dacă doriţi, pot să poruncesc să vi se aducă nişte cafea cât aşteptaţi.

— Sunteţi foarte amabil, a spus ea, privindu-l cum scoate din sertar un stilou şi o coală de hârtie.

Era destul de chipeş, cu o înfăţişare copilărească totuşi, iar mişcările îi erau şovăitoare, amintindu-i de pasul nesigur cu care ea însăşi intrase în casa familiei Frick. De parcă se străduia să se strunească, fără să se entuziasmeze sau să se întristeze prea tare, căutând o cale de mijloc ca să nu strice echilibrul momentului.

Sorbind din cafeaua pe care i-o adusese valetul, a început să se uite mai atent prin încăpere, observând tapetul care se umfla în unele locuri pe sub petele de mucegai şi covoarele destul de ponosite. Averea lui Miss Helen avea desigur să fie foarte folositoare, dacă înfăţişarea precară a casei oglindea situaţia lui financiară. Orologiul cel mare a bătut ora unsprezece, dar domnul Danforth nu mâzgălise decât câteva cuvinte şi rămăsese apoi cu privirile pierdute pe fereastră, cu gândul aiurea.

— Domnule Danforth, a început ea, făcându-l să tresară de parcă rupsese tăcerea cu un strigăt puternic.

— Da, scuzaţi-mă!

— N-am vrut să vă sperii, dar chiar ar trebui să plec.

— Aveţi dreptate, a spus el, trecându-şi degetele prin păr. Pot

să vă mărturisesc ceva?

— Desigur.

— Scrisoarea lui Miss Helen a fost încântătoare. Presimt că răspunsul va fi foarte plicticos prin comparaţie, a şovăit el, uitându-se la coala de hârtie. Ce credeţi că s-ar cuveni să-i scriu? Aş vrea să-i arăt că sunt interesat, fără să par însă că întrec măsura.

Lillian s-a ridicat şi s-a dus lângă el să se uite la scrisoare. Nu scrisese decât numele lui Miss Helen şi data. Trebuia oare să facă ea singură totul? Pentru numele lui Dumnezeu, să ajungă un dublu Cyrano de Bergerac, scriindu-şi scrisori de dragoste sie însăşi?

— Aş fi bucuroasă să fiu de ajutor.

Aşa că a însăilat câteva propoziţii drăguţe, după care a cerut să folosească această ocazie pentru a întâlni câinele Fudgie.

— Asta o să fie de ajuns.

El, vizibil uşurat, a semnat scrisoarea şi a pus-o în plicul pa care apoi l-a sigilat.

— Am rezolvat, prin urmare! Vă întoarceţi pe jos, sau luaţi o maşină?

— E frumos afară, aveam de gând să merg pe jos.

— Vă supăraţi dacă vă însoţesc o parte din drum? Merg la un prânz la Plazza şi este în drum. Aş fi bucuros să vă conduc.

— Desigur.

*

Aerul proaspăt şi soarele strălucitor l-au înviorat pe domnul Danforth, care s-a pus pe sporovăit nestânjenit, dezvăluindu-i lui Lillian detalii picante despre oaspeţii de la dineu. l-a povestit şi despre copilăria lui, când urmase o şcoală selectă de băieţi din Manhattan, după care a studiat patru ani la Harvard. Mama lui provenea din sud, iar familia ei avea nişte fabrici de bumbac. Iar tatăl lui s-a ocupat toată viaţa de afacerile familiei.

— Şi dumneavoastră aţi preluat afacerile familiei?

— Deocamdată, da. Din păcate, producţia şi veniturile au început să scadă încă înainte de moartea tatălui meu. Astăzi ar fi trebuit să mă duc la birou, dar pur şi simplu nu am fost în stare. Mă bucur totuşi că am stat acasă, căci apariţia dumneavoastră m-a înseninat.

— Dar dumneavoastră ce v-ar plăcea să faceţi în loc să vă

ocupaţi de afacerile familiei?

El a pregetat să răspundă, de parcă ar fi cumpănit dacă e sau nu prudent să i se confeseze.

— Eu cred că veacul acesta va aduce lucruri extraordinare, mai ales în privinţa medicinei. Mi-ar plăcea să devin doctor. Să ajut oamenii bolnavi.

— Şi e prea târziu să vă schimbaţi profesia acum?

— Aşa se pare.

Asta însemna că, dacă se ajungea la o căsătorie, el avea să fie implicat în afacerile familiei Frick. Dar şi Miss Helen se străduia să-şi croiască propria viaţă prin crearea bibliotecii, să devină independentă de familie, în ciuda opoziţiei tatălui ei. Ar fi putut să-i placă să aibă un soţ care să lucreze în domeniul medical. Lillian s-a gândit că trebuia să pomenească asta ca subiect de discuţie pentru a doua zi.

Tot vorbind, au ajuns la fântâna din Plazza[17], pe care Lillian o asemăna întotdeauna cu un tort de mireasă făcut din apă, cu două niveluri de ţâşnitoare azvârlind apele unele peste altele, iar sus, în vârf, trona statuia de bronz a zeiţei Pomona.

— Mereu mă întreb de ce au ales zeiţa 9 roadelor pomilor să stea tocmai în locul acesta, a spus domnul Danforth cu privirile aţintite la ea.

— Mă surprinde că ştiţi cine este! a exclamat Lillian.

— Păi nu ţine în braţe un coş cu fructe...?

Lillian a râs. Îşi amintea cât de greu îi fusese, cum trebuise să-l ţină într-o parte şi să stea uşor aplecată, ceea ce-i produsese mari dureri de spate. Ce minunat era să o vadă acolo, în aer liber, unde putea trece oricine voia pe lângă ea să o admire. De aceea îi plăcea atât de mult că trupul ei reprodus în marmură împodobea clădirile şi podurile oraşului, că operele de artă nu erau ascunse în case particulare sau în muzee simandicoase, erau lăsate afară, ca toată lumea să se poată bucura de ele.

— Statuia a fost concepută de Thomas Hastings, acelaşi arhitect care a proiectat şi casa familiei Frick. Statuia a sculptat-o Karl Bitter. Zeiţa Pomona reprezintă abundenţa.

— E rândul meu să fiu surprins! a spus domnul Danforth, întorcându-se spre ea. Văd că vă ridicaţi la înălţimea familiei

[17] Fântâna Pulitzer a fost construită la iniţiativa magnatului Henry Pulitzer care, în 1911, a lăsat prin testament 50 000 de dolari destinaţi realizării acesteia.

Frick, apoi a adăugat, uitându-se în sus la statuie, şi apoi la Lillian: Pomona! Ia te uită... incredibil!

Nu ar fi trebuit să-i atragă atenţia asupra statuii. Ce o fi fost în capul ei?

— Ştiţi... chiar trebuie să plec.

— Ba nu, ia staţi! a oprit-o el, apucând-o de braţ şi arătând în sus. Aveţi acelaşi profil ca zeiţa aia. Nu vedeţi?

Pe de altă parte, s-a simţit năpădită de un val de mândrie la gândul că o recunoscuse. Era aceeaşi senzaţie ca atunci când fusese la apogeul carierei ei de model, slăvită ca muză a marilor artişti, aproape la fel de cunoscută ca artiştii înşişi. Îşi închipuise că avea să meargă în Europa, să pozeze pentru Degas şi Picasso, şi cu faima aceasta să se lanseze ca actriţă de cinema. Avusese posibilităţi nenumărate.

Dar domnul Danforth înainta pe un teren periculos. Lillian nu a răspuns, dar s-a străduit să roşească. Nici nu era prea greu. La urma urmei, el o compara pe secretara particulară a lui Miss Helen cu o femeie goală. În văzul tuturor.

— A, vai de mine! îmi cer scuze. Ce îndrăzneală pe mine! Dar să ştiţi că nu mă referem la... ei bine... nu la restul corpului ei, ci doar la trăsăturile feţei. Vai, Doamne, o dau din lac în puţ!

Ar fi trebuit să se comporte ca o fecioară ruşinoasă şi să plece imediat, dar nu putea să-l lase aşa pe bietul om, nu merita. L-a privit aşadar drept în ochi cu un zâmbet liniştitor pe chip.

— Nu-i nimic, domnule Danforth. Miss Helen urmează să vă întâlnească mâine, nu-i aşa?

— O să vin negreşit, promit!

După care ea a pornit-o spre centrul oraşului, bucuroasă că scăpase să fie cercetată mai departe.

CAPITOLUL ZECE

— Doamna Frick vă cheamă în salonul de mic-dejun.

Servitorii adunaţi în jurul mesei de la subsol s-au uitat mai întâi la domnişoara Winnie, care stătea în prag, şi apoi la Lillian.

— Ehei, altceva! a exclamat Bertha, care şedea lângă Lillian. Probabil că o să bei cafea dintr-aia bună acolo sus!

Lillian s-a ridicat şi a urmat-o pe domnişoara Winnie pe culoar. Felul cum aceasta îşi mişca şoldurile o făcea să se gândească la caii de povară Clydesdale, care trăgeau căruţe pline de butoaie

prin tot oraşul.

După cum îi povestise cu sufletul la gură ieri, întâlnirea de la ceai cu domnul Danforth fusese foarte reuşită – ea îşi amintise să-i pună câte două întrebări pentru fiecare întrebare pe care i-o adresa el – şi plănuiseră să facă o plimbare în Central Park, împreună cu doamna Frick, mai târziu în aceeaşi zi. Miss Helen nu-şi mai încăpea în piele de bucurie când îi povestise cum decursese vizita, iar Lillian înţelesese că nu va trece mult până când îşi vor anunţa logodna, şi ea va putea să-şi primească banii ca să pornească spre California.

În salonul unde se servea micul-dejun, lumina untoasă a soarelui se revărsa prin ferestre. Deasupra bufetului atârna un tablou de Millet, reprezentând o ţărancă cosând la lumina lămpii[18]. Rochia ei simplă şi încăperea întunecată nu se potriveau deloc cu salonul acela, împodobit cu un şemineu cu două feluri diferite de marmură italiană, cu tapiserii de mătase pe pereţi şi cu un paravan mobil, frumos ornamentat, aflat într-un colţ.

Doamna Frick a băgat de seamă că se uita la tablou.

— Domnul Frick a ţinut cu tot dinadinsul ca tabloul acesta de Millet să fie pus în salonul de mic-dejun, să-i aducă mereu aminte că a pornit fără nimic în viaţă. Stai jos, te rog.

Lillian şi domnişoara Winnie şi-au ocupat locurile la masă. În ultimele săptămâni, doamna Frick nu fusese văzută mai deloc, făcându-şi apariţia doar când era absolut necesar. Acum, când începuse să priceapă cum era condusă gospodăria aceea, Lillian nu putea să se abţină să nu îi ia în nume de rău lipsa de participare. Totul cădea pe umerii lui Miss Helen – şi implicit ai lui Lillian când ar fi fost de fapt treaba doamnei Frick.

— Domnul Frick a realizat desigur multe în viaţă, a spus Lillian despăturind şervetul din dreptul ei, dar nu am ştiut că a pornit de la zero.

— A mers la şcoală doar iarna şi, cu toate acestea, a avut prima companie la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Şi cred că tocmai de aceea se necăjeşte pe copiii lui, care se dondănesc fără rost.

Servitoarea a turnat cafea în ceştile aşezate pe farfurioare decorate cu flori de magnolie.

— Fiica mea spune că te pricepi la artă.

---

[18] *Femeie cosând la lumânare* de Jean-Francois Millet (1814-l875).

— Nu chiar aşa de mult. Cunoştinţele dumneaei sunt mult mai bogate decât ale mele.

— Ei bine, trebuie să recunosc că ai făcut minuni cu ea în mai multe privinţe. Am auzit că întâlnirea de la ceai cu domnul Danforth a decurs bine, a continuat ea, uitându-se spre domnişoara Winnie, care a încuviinţat atotştiutoare din cap.

— Sper să fie aşa, a răspuns Lillian, stăpânindu-se să nu bată în lemn.

— Soţul meu se va bucura să audă asta.

Lillian a luat o gură de cafea, era într-adevăr mult mai bună decât cea servită jos. Sau poate porţelanul fin o făcea să aibă gust mai bun.

— Sunt curioasă să aflu ce crezi despre domnul Danforth, domnişoară Lilly, a întrebat-o doamna Frick după ce a ieşit servitoarea.

— Pare să fie un pretendent foarte potrivit.

Domnişoara Winnie a chicotit, dar s-a stăpânit când a văzut că doamna Frick nu schiţează nici măcar un zâmbet.

— Un pretendent potrivit, a repetat doamna Frick. Glumeşti poate. Consideri că nu ar fi un pretendent potrivit?

— Nicidecum! a protestat Lillian repede, neştiind ce să înţeleagă de la doamna Frick. Cred că ar fi un cuplu potrivit. Desigur că nu lucrez aici de prea mult timp, dar Miss Helen pare a fi la fel de entuziasmată de domnul Danforth pe cât este de bibliotecă.

— Biblioteca... s-a strâmbat doamna Frick, punând jos ceaşca. Şi eu, şi domnul Frick suntem de părere că astfel de preocupări să fie lăsate pe seama învăţaţilor şi a universităţilor, nu a prostuţei noastre de Helen. Mai ales după ce se mărită. Nu putem accepta aşa ceva.

— În vremurile de azi, lucrurile nu mai stau chiar aşa, a spus Lillian, sperând să o facă să gândească altfel. Femeile sunt încurajate să aibă şi alte preocupări, la fel ca bărbaţii. La urma urmei, avem dreptul să votăm. De ce ne-am opri doar la asta?

— O femeie ar trebui să fie preocupată doar de soţul şi de copiii ei.

Ce ciudat să o audă spunând aşa ceva, mai ales că doamna Frick ieşea rareori din camera ei şi nu părea să o intereseze ceva, lăsând-o pe fiica ei să joace rolul de pereche a tatălui ei.

Doamna Frick stătea cu spatele sprijinit pe spătarul scaunului,

ţinându-şi mâinile în poală.

— Ştiu la ce te gândeşti, că nu sunt nici pe departe un exemplu bun a ceea ce susţin, dar... ştii... eu sunt bolnavă.

După câte vedea Lillian, faţa ei avea o culoare rozalie, sănătoasă, iar trupul îi era îndesat şi vânjos.

— Când copiii erau foarte mici eram altfel, a continuat ea, uitându-se spre domnişoara Winnie. Îţi mai aduci aminte? Ce subţire şi ce veselă eram...

— Ce veselă şi tânără... a repetat domnişoara Winnie.

— Când Helen era mică, şi-a luat sarcina imposibil de grea de a încerca să ne înveselească pe mine şi pe tatăl ei după o perioadă istovitoare. Şi a reuşit doar cu unul din noi... a continuat ea, abia putând rosti cuvintele.

— Ei, lăsaţi... doamnă Frick, a spus domnişoara Winnie. Să nu ne mai întoarcem în trecut.

Dar Lillian ar fi vrut să afle mai mult. Familia aceasta fusese zguduită din temelii de ceva îngrozitor, şi curiozitatea i se stârnise deja. Întruna dintre serile trecute o întrebase pe Bertha despre sora care murise de mult, dar ea nu putuse să-i spună mai mult decât ştia deja, că fusese vorba de o boală de lungă durată.

— Îmi pare rău, doamnă Frick. Miss Helen vorbeşte foarte frumos despre Martha.

Doamnei Frick i s-au înroşit ochii, şi-a scos iute o batistă din mânecă şi şi-a acoperit gura.

— Nu pot!

Şi-a împins scaunul şi-a pornit-o spre uşă, făcând să foşnească poalele rochiei. Domnişoara Winnie a dat să o urmeze, dar doamna Frick i-a făcut semn cu mâna liberă, cu cealaltă apăsându-şi încă gura.

— Lasă-mă acum, a mormăit ea pe sub palmă, oprindu-se în pragul uşii. Dar peste o jumătate de oră să-mi aduci apa de trandafiri.

Lillian a rămas aşezată la masă, uimită de-a binelea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să o tulbur pe doamna Frick.

— O mai apucă uneori... dar îi trece, a spus domnişoara Winnie, turnându-şi cafea.

Tragedia se petrecuse cu zeci de ani în urmă, dar numele copilului nu putea fi pronunţat fără să o facă pe doamna Frick să fugă din cameră. Lillian cunoscuse şi alte familii care pierduseră

copii din cauza unor accidente, de scarlatină, oreion – erau atâtea pericole pentru copiii mici şi vulnerabili dar rudele care supravieţuiseră găsiseră o cale de a-şi duce viaţa mai departe. Dar poate că Lillian nu putea să înţeleagă, neavând ea însăşi copii sau fraţi. Nu avusese niciodată pornirea să se căsătorească şi să fie la casa ei, când erau atâtea de lucruri de făcut, iar părerea amară a lui Kitty despre acest subiect avusese o înrâurire hotărâtoare asupra ei.

— Înainte de a se îmbolnăvi, Martha era o minunăţie de copil cu buze rumene, cu bucle, mereu veselă, a început domnişoara Winnie după o pauză. Când te gândeşti că şi eu eram doar o copilă când m-am angajat la ei. N-aveam decât treisprezece ani, îţi închipui? Din păcate, primii trei ani de viaţă ai lui Miss Helen au fost ultimii trei ani de viaţă ai surorii sale, ceea ce înseamnă că Miss Helen a trăit zi de zi doar înconjurată de durere şi boală. Poate că ai văzut chipul Marthei peste tot prin casă.

Asta era puţin spus!

— Era un copil frumos. Pot să vă întreb ce i s-a întâmplat?

Domnişoara Winnie a aruncat o privire spre uşă de parcă ar fi vrut să se asigure că doamna Frick plecase cu adevărat.

— Când familia a plecat în voiaj în Europa, au angajat o doică străină. Doi ani după nenorocita aia de călătorie, Martha a noastră a avut dureri cumplite, şi nimeni nu a ştiut de la ce. O apucau şi o lăsau... o zi credeau că e bine, pentru ca apoi să o apuce din nou. Familia a adus doctor după doctor, şi ei le-au spus ba că îi ieşeau dinţii, ba că are indigestie gravă şi nici un leac nu a fost de folos. Într-o dimineaţă i-a apărut pe şold o umflătură ciudată. Era plină de puroi şi, spre uimirea doctorului, din ea a ieşit un bold de croitorie. Cum nu avusese supravegherea cea mai bună acolo, în Europa, Martha înghiţise bucăţica aia mică de metal, care i-a străpuns încet trupul şi a ieşit afară în cele din urmă. Dar a fost prea târziu. Infecţia a mai durat încă vreo doi ani, şi s-a stins în dureri cumplite. În fiecare an, în ziua morţii ei, domnul Frick mă cheamă la el în birou, scoate o buclă de păr de-a ei şi toarnă câte un pahar cu tărie pentru amândoi. Şi închinăm în memoria ei, a continuat ea în şoaptă, deşi nu era nimeni în jur să o audă. Dar nu-i spui doamnei Frick despre asta, că n-o să-i placă.

Cât de greu trebuie să le fi fost domnului şi doamnei Frick să o vadă pe Martha în dureri fără că nimeni să ştie din ce pricină şi

să descopere apoi cu groază boldul? Era de neconceput. Abia acum înţelegea Lillian de ce Miss Helen încerca să dovedească că nu era mai prejos. Ea era copilul care supravieţuise, iar asemănarea izbitoare cu Martha nu făcea decât să le amintească părinţilor de pierderea suferită.

— Îmi pare rău.

Domnişoara Winnie a oftat zgomotos.

— Asta a fost cu mulţi, mulţi ani în urmă.

Deşi nu s-ar spune.

Lillian s-a gândit la medalion şi la carnetul de cecuri, la toate acele portrete împrăştiate prin casă. I se rupea sufletul de mila lui Miss Helen, pentru rolul neînsemnat pe care-l deţinea în familie. Nu era vina ei că Martha murise. Ar trebui să plece şi să-şi construiască biblioteca, aşa cum şi domnul Danforth ar trebui să urmeze o carieră medicală – de ce să le pese de părerea celorlalţi?

Chiar dacă viitorul ei depindea din punct de vedere financiar de banii proveniţi de pe urma logodnei între domnul Danforth şi Miss Helen, Lillian îl plăcea pe domnul Danforth, nutrea un respect profund pentru Miss Helen şi nu ar fi vrut cu nici un preţ ca iluziile cu care îi amăgea pe amândoi să ducă la o căsătorie dezastroasă.

— Credeţi că această căsătorie este o idee bună?

— Probabil că nu, a răspuns domnişoara Winnie fără să clipească. Dar uite, domnul şi doamna Frick au reuşit să trăiască împreună.

Lillian spera că domnul Danforth şi Miss Helen se vor descurca mai bine.

— Să nu te laşi indusă în eroare de domnul şi doamna Frick, totuşi mai există o scânteie între ei, după atâţia ani, a continuat ea, arătând spre o floare de magnolie roz aşezată lângă farfuria doamnei Frick. În fiecare dimineaţă, domnul Frick alege o floare din buchetul din holul de la intrare şi o duce în bucătărie, ca să îi fie oferită doamnei Frick împreună cu micul-dejun.

Lillian nu s-a putut abţine să nu se emoţioneze la gândul că domnul Frick putea să stea pe lângă o vază cu flori ca să aleagă una cât mai frumoasă. Şi-l închipuia şi pe domnul Danforth făcând un gest asemănător. Totuşi, ar putea ei să formeze un cuplu reuşit?

— Domnul Danforth nu e bogat, să ştii, a spus Lillian, sperând

ca vorbele ei să sune a îngrijorare, nu a bârfă.

— Asta se ştie. În înalta societate din New York nu se poate ascunde nimic. Dar nu cred că lor le pasă. Miss Helen are peste treizeci de ani, la urma urmelor!

— Şi-atunci de ce le mai pasă? îşi vede de drumul ei.

— Domnul Frick vrea asta cu tot dinadinsul. Cred că şi el simte apăsarea vârstei în ultima vreme. Vrea să se asigure că nu rămâne de izbelişte.

Domnişoara Winnie s-a oprit, uitându-se atentă la Lillian.

— Dar de ce mă întrebi toate astea? Crezi că nu se potrivesc?

Dacă nu se comporta cu băgare de seamă, avea să distrugă tot ce realizase. Avea fără îndoială nevoie ca această căsătorie să se întâmple şi, aşa cum lăsa de înţeles şi domnişoara Winnie, Miss Helen şi domnul Danforth se potriveau destul de bine.

Acum, când se afla sub aripa familiei Frick, îi era uşor să dea uitării cât de vulnerabilă fusese înainte. Nu trebuia să scape din vedere care era miza: un întreg păienjeniş de scandaluri şi poate chiar închisoare, sau salvarea cu preţul banilor promişi de domnul Frick dacă se face logodna.

— Ba mă bucur mult pentru dânsa, a adăugat Lillian, terminând de băut cafeaua şi ridicându-se. Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, se vor obişnui unul cu altul şi se vor descurca ei... până la urmă.

*

Mai târziu, în salonul lui Miss Helen, Lillian termina de scris biletul de amor al stăpânei ei către domnul Danforth, când a apărut domnul Frick.

— Fiica mea e aici?

Lillian ştia că nu e bine să dezvăluie că Miss Helen lucra în subsol în dimineaţa aceea.

— A ieşit cu o treabă, cred. Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat ea, ridicând scrisoarea la piept, atrăgând astfel atenţia domnului Frick.

— Ce scrii acolo? a întrebat el, apropiindu-se şi uitându-se peste umărul ei.

Mirosea a mentă şi a pomadă de ras. A oftat adânc şi a ocolit biroul, aşezându-şi trupul masiv în scaunul de lemn din faţa ei. Lillian spera că nu se va rupe sub greutatea lui.

— Scrii o scrisoare de dragoste în locul fiicei mele, nu-i aşa?

Cum putea să-i explice?

— Miss Helen mi-a cerut.

— Ba cred că a fost ideea dumitale de la bun început, a spus el, arătând cu degetul spre ea. Am dreptate, nu-i aşa?

Se pare că-i era sortit să-i supere pe ambii stăpâni în decursul aceleiaşi jumătăţi de oră. Fie ce-o fi!

— Ca secretară a dânsei, e treaba mea să îi aştern gândurile pe hârtie.

— Ale ei, sau ale dumitale?

Ea a aşteptat să termine fără să mai spună nimic.

— Ei, dar nici nu-mi pasă, a continuat el, fluturând din mână. De fapt, asta ne-a fost şi învoiala. Chiar îmi place iniţiativa dumitale. Dumneata semeni cu mine, amândurora ne place să tragem sforile, să-i convingem pe alţii să facă ce vrem noi. Eşti un adevărat cameleon, aşa cum am fost şi eu la început, când eram mic funcţionar, făcând pe placul oricărui şef, dar având grijă să îl mulţumesc şi mai mult pe şeful şefului. Îmi place că nu ne este frică să fim creativi atunci când ne croim drumul către reuşită.

Unul dintre cei mai bogaţi oameni din America îi admira calităţile, tocmai spusese că se asemănau. Gândul acesta a făcut-o să zâmbească uşor. Totuşi nu ar fi vrut să semene prea tare cu domnul Frick. Nu-i plăcea deloc cum îşi întărâta membrii familiei unul împotriva altuia. Şi, pe deasupra, motivul pentru care ea îi influenţa pe Miss Helen şi pe domnul Danforth era dictat de situaţia ei disperată, pe când domnul Frick era rău intenţionat, găsindu-şi bucurie în asta.

— Îţi place să locuieşti aici, domnişoară Lilly?

— Sigur că da, a răspuns ea, uşurată că schimbase subiectul. Să pot vedea zi de zi un portret de Gainsborough[19] sau un tablou diafan de Hoppner[20] este cea mai divină experienţă a vieţii mele.

— Şi mie îmi place să mă înconjor de femei frumoase, a adăugat el, zâmbind cu toată faţa, chiar dacă unele sunt bidimensionale.

Era limpede că domnul Frick prefera misterul femeilor din

---

[19] Thomas Gainsborough (1727-l788), unul dintre cei mai cunoscuţi portretişti şi piesagişti britanici ai secolului al XVIII-lea.

[20] John Hoppner (1758-l810), pictor britanic renumit pentru portrete şi coloristica strălucită.

portrete faţă de complicaţiile concrete ale soţiei şi fiicei sale.

— Poate că tocmai de aceea sunt atât de atrăgătoare.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de îndrăzneaţă. El a rămas cu privirea pe fereastră şi, când a vorbit în cele din urmă, avea vocea şovăitoare.

— Eşti isteaţă, aşa cum ţi-am mai spus. Se pare că n-am avut prea mult succes la femei în viaţa mea, li se pare că sunt un boşorog bătrân şi respingător. Şi totuşi, eu le iubesc, a spus el, ridicându-se cu greu în picioare şi scoţând o batistă. Trebuie să plec acum, am pierdut destul timp. Spune-i lui Helen că am căutat-o.

Şi, până să apuce ea să spună ceva, s-a făcut nevăzut.

*

Lillian o supraveghea pe Bertha să îi facă bagajul lui Miss Helen, când aceasta a dat năvală în cameră cu un teanc de cărţi în braţe.

— Trebuie să faci loc şi pentru astea, Bertha.

Bertha a rămas cu ochii la cărţi, uitându-se apoi la cufărul care era deja plin ochi cu lenjerie şi rochii.

— Păi nu încap.

— Atunci du-te în cămara cu cufere şi mai adu unul.

După ce s-a strâmbat, dându-şi ochii peste cap pe la spatele stăpânei, Bertha a ieşit. Lillian a luat cărţile din braţele lui Miss Helen şi le-a pus încetişor pe pat.

— Tot pentru bibliotecă?

— Sigur că da. Nu-mi permit să pierd o săptămână întreagă.

Domnul Frick nu se simţise bine, şi doctorul îi recomandase să facă o cură de aer la mare, aşa că familia pornea către Eagle Rock, moşia lor de pe malul mării, în Massachusetts. Lillian avea să rămână acasă şi abia aştepta cele şapte zile de libertate relativă. O să aibă timp să se ocupe de toate problemele contabile, să îndosarieze chitanţele şi să rezolve alte treburi. Gândul că nu avea să o întrerupă nimeni o făcea să simtă o emoţie ciudată. Încheierea bilanţului contabil pe o lună sau refuzarea unei invitaţii cu o scrisoare frumoasă deveniseră calităţi preţioase, după cum se vedea. Deocamdată.

— Cum a fost aseară? a întrebat-o Lillian pe Miss Helen, fără să o privească.

— Minunat. Am ascultat Rahmaninov, şi după aceea domnul

Danforth m-a condus acasă.

Totul decurgea bine, şi grijile lui Lillian despre potrivirea lor se dovedeau, slavă Domnului, nefondate.

— Când te gândeşti că în curând o să mergeţi la altar.

Aici se cam grăbea, dar nu avea timp de pierdut.

— L-aţi invitat pe domnul Danforth la Eagle Rock?

— Nu poate veni, are nu ştiu ce tâmpenie de făcut. Poate că e mai bine să nu apuce să-i cunoască prea bine pe mama şi pe Papsie de la început, o să aibă destul timp după nuntă, când se mută la noi.

— Să se mute? Aici?

Lillian nu-şi putea închipui un început mai rău pentru o căsnicie decât a locui în casa familiei Frick, sub stricta supraveghere a tatălui lui Miss Helen.

— Bineînţeles că o să se mute. Aici îmi fac toată munca de cercetare. Şi aici e şi Papsie. Oricum, l-am întrebat dacă o să-i fie dor de mine, şi a spus că îi va fi cu siguranţă. Şi apoi mi-a sărutat mâna. Apoi i-am spus că am o surpriză pentru el, a continuat ea după o pauză.

— Ce anume?

Obrajii îi ardeau de emoţie. S-a dus la noptieră, de unde a luat un plic adresat domnului Danforth.

— Am conceput o vânătoare de comori pe care s-o dezlege cât sunt eu plecată.

— Vânătoare de comori? Unde?

— Aici, unde altundeva, prin toată casa! Am pus douăzeci de indicii ascunse peste tot, şi uite care e primul. Când vine, să-i dai plicul şi să-l laşi să cutreiere prin casă. Aşa o să înveţe care sunt obiectele pe care Papsie şi cu mine le îndrăgim cel mai mult. Dacă tot urmează să intre în familia noastră, trebuie să ne asigurăm că cunoaşte bine toată colecţia. Uite, aici e primul indiciu.

Lillian s-a străduit să zâmbească, ca să nu trădeze cât de puţin îşi dorea să-l dădăcească pe domnul Danforth săptămâna care urma.

— Ce frumos că v-aţi gândit! Ştiţi cumva când o să vină?

— Nu, dar a spus că-şi va face timp. Iar dumneata o să fii aici, bineînţeles, să-l primeşti. Şi o să mai ai de organizat şi masa pentru Ziua Recunoştinţei. Ţi-am lăsat câteva notiţe cu sugestii pentru meniu, a adăugat ea, arătând spre un morman de hârtii.

Undeva pe-acolo. Iar cu ocazia asta, poţi să-mi şi faci ordine pe birou.

S-a dus timpul ei liber! Lillian abia şi-a stăpânit un suspin şi a continuat să-i împacheteze lucrurile.

*

După ce au plecat, casa s-a liniştit de parcă ar fi intrat în hibernare odată cu dispariţia stăpânilor. Nu se mai auzea sunetul orgii, nu se mai servea mâncarea, servitorilor le era îngăduit să-şi ia câte o dimineaţă sau o după-amiază liberă, atât timp cât se făceau treburile esenţiale ale casei. Lillian chiar a reuşit să iasă într-o după-masă, susträgându-se de la îndatoririle sale şi petrecându-şi câteva ore într-o sală întunecată de cinema. Văzuse *Daddy Long Legs*[21] şi îi plăcuse totul: costumele, ochii strălucitori ai lui Mary Pickford, decorurile detaliate. Se şi vedea printre ele. Nu Angelica, o fiinţă dăltuită în piatră, ci o femeie vie, care gândeşte, şi simte, şi rosteşte replici cu glas tare, chiar dacă publicul nu putea să-i audă vocea. Era convinsă că ea era capabilă să facă toate acestea.

De multe ori, atunci când poza sub numele de Angelica, artiştii obişnuiau să îi ceară uneori să coboare de pe piedestal şi să o întrebe ce părere are despre lucrarea lor, ascultându-i părerea cu atenţie. Tare îi mai plăcea să participe la actul de creaţie. De fapt, cu cât se gândea mai bine, cu atât îşi dădea seama că tot ce ştia despre artă îi e de folos nu numai pentru cariera ei de starletă în devenire, ci şi ca angajată a familiei Frick. Ştia instinctiv ce rol ar trebui să joace în orice împrejurare: de confidentă atunci când vorbea cu doamna Frick, de soră mai mare atunci când vorbea cu Miss Helen despre cum se curtează un pretendent, de secretară de încredere atunci când se ocupa de treburile stăpânei. Se comporta întotdeauna ca o actriţă în multe privinţe.

După film, a mers la Central Station şi a întrebat un funcţionar de la biroul de informaţii cum se ajungea cel mai bine de la New York la Los Angeles. Acesta i-a dat orarul trenului expres 20th Century Limited, care mergea până la Chicago de unde trebuia să ia alt tren către San Francisco. Îşi şi imagina cum ar arăta ţinuturile americane care s-ar perinda prin faţa ferestrei

[21] Film mut din 1919, în regia lui Marshall Neilan, bazat pe un roman al lui Jean Webster, cu Mary Pickford în rolul principal.

trenului, lăsând în urmă toată familia Frick.

În drum spre casă a cumpărat un ziar şi l-a răsfoit, după care l-a aruncat în lada de gunoi. Se pomenea doar o singură dată despre Angelica, în legătură cu crima Watkins, şi asta doar la sfârşitul unui articol. Procesul urma să aibă loc în ianuarie, dar până atunci ea va fi fost de mult plecată.

A doua zi, domnul Danforth s-a prezentat punctual la ora patru, arătând foarte îngrijorat. Lillian l-a primit în bibliotecă şi i-a înmânat plicul sigilat, dându-i instrucţiunile lăsate de Miss Helen, printre care era şi menţiunea că Lillian nu trebuia să-l ajute în nici un fel.

— Scuzaţi-mă? Ce trebuie ss... să fac? s-a bâlbâit el.

— E o vânătoare de comori. Nu ştiu exact la ce anume s-a gândit. Nu mi-a destăinuit nimic din planul ei. Trebuie să citiţi ce scrie acolo şi să urmaţi indicaţiile care vă vor îndruma spre următorul indiciu. Şi aşa mai departe.

— Şi câte indicii sunt?

— Douăzeci.

— Ştie Miss Helen cum să îmi ocupe timpul cât e plecată! Şi eu, care am asigurat-o că o săptămână nu e deloc o povară şi am îndemnat-o să se ducă, să aibă grijă de tatăl ei şi să se simtă bine la mare.

— Nu cred că intenţionează să vă ocupe timpul. Doreşte să cunoaşteţi comorile acestei case, să puteţi înţelege pasiunea pe care ea şi tatăl ei o au pentru colecţia lor de artă.

— Bine, daţi-mi-le! Să mă apuc de treabă!

Ea a făcut întocmai şi l-a urmărit cum deschide plicul.

— Vă doresc succes!

O jumătate de oră mai târziu, una dintre servitoare a bătut la uşa salonului lui Miss Helen unde Lillian îşi vedea de treburile ei.

— Domnul Danforth întreabă de dumneavoastră. E în galeria cu tablouri.

— N-aţi rezistat prea mult, a glumit ea.

— Ăsta e un fel de a mă pune la încercare şi mi-e teamă că nu am să mă descurc, a spus domnul Danforth cu o voce speriată. Nu ştiu prea multe despre artă şi nu am descoperit nici măcar primul indiciu. Mi-ar părea rău să o dezamăgesc pe Miss Helen. Ştiu că vi s-au dat ordine stricte, dar n-aţi vrea să mă ajutaţi?

Foaia purta data de noiembrie 1919, şi în colţul din dreapta sus era notat 1/20.

După minunata comoară Magnolia porneşti în căutare,
Plăcut mai e să te pun la încercare,
O cutiuţă ascunde primul semn,
Ca să-l găseşti, îngeraşul îl cată
Acolo unde datoria şi-o face-al meu tată.

Lillian nu se prea pricepea la poezie, dar îşi dădea seama ce rime groaznice erau.

— O cutiuţă? Păi casa asta e uriaşă! Dacă toate indiciile sunt aşa, n-o să termin de căutat până se întorc ei.

— Să mă gândesc, a spus Lillian, privind în jur. Biroul domnului Frick e la capătul galeriei, unde presupun că îşi îndeplineşte datoria. Îmi aduc aminte că Miss Helen mi-a spus că, mai demult, înainte de a cumpăra emailurile de Limoges de la J.P.Morgan[22], se afla în cealaltă parte.

S-au dus împreună la sala cu emailuri, care niciodată nu-i plăcuse lui Lillian. Arăta ca o peşteră, cu pereţii acoperiţi cu panouri grele de lemn, spre deosebire de liniile simple şi drepte ale celorlalte încăperi de la etajul întâi, de parcă arhitectul şi-ar fi concentrat toate capriciile întruna dintre cele mai mici încăperi.

— Nu o fi asta? a întrebat el, arătând spre o cutiuţă viu colorată.

Lillian a recunoscut-o pe dată din catalogul lui Miss Helen.

— Cred că aveţi dreptate. După câte ştiu eu, e o casetă matrimonială[23] împodobită cu îngeraşi sau amoraşi.

— Casetă matrimonială? Ce combinaţie ciudată de cuvinte!

— Aveţi dreptate. Este pictată cu email, de la mijlocul secolului al şaisprezecelea, a adăugat ea, uimită de câte amănunte reţinuse.

Domnul Danforth a fluierat uimit.

— Par a cânta la un instrument sau îşi fac curte.

— Nu ştiu ce scrie, dumneavoastră cum staţi cu limba franceză?

---

[22] Henry Clay Frick a achiziţionat în 1916, contra sumei de 1 157 500 de dolari, colecţia de emailuri de Limoges a bancherului J. Pierpont Morgan, constând în 46 de obiecte (plachete, sipete, vase ornamentale).

[23] *Marriage casket* (engl.), cutie de bijuterii bogat ornamentată oferită de un pretendent înainte de a adresa cererea în căsătorie. Sensul de bază al lui *casket*, coşciug, explică replicile următoare.

— Destul de bine, dar aici e în franceza veche: *Dragostea oferă bucurie. Înfrânt din dragoste.* Credeţi că următorul indiciu se află înăuntru?

Lillian a ridicat cu grijă capacul casetei şi a scos o hârtie împăturită pe care i-a dat-o domnului Danforth. El a refuzat să o ia.

— Nu puteţi să lăsaţi totul în seama mea. Promit că n-am să-i spun lui Miss Helen că m-aţi ajutat, dar trebuie s-o faceţi.

— Nu sunt convinsă că se cuvine.

— Vă rog. Şi înainte de a spune da sau nu, a adăugat el după o pauză, vă rog să acceptaţi scuzele mele pentru ceea ce s-a întâmplat ultima dată. La fântână. Nu am avut nici o intenţie să spun ceva necuviincios.

Dacă ar fi ştiut el! S-a străduit să se îmbujoreze feciorelnic şi şi-a muşcat buza aşa cum făcea Mary Pickford în film.

— Desigur, domnule Danforth, nu m-am supărat deloc, vă asigur.

— Vă mulţumesc, a spus el, citind apoi cu voce tare indicaţia numerotată 2/20: *„Stai pe loc/Opreşte-te/Şi uită-te după stâlpul de sare.“*

— Hm, e oare vreo solniţă pe-aici? a întrebat el, uitându-se în jur.

— Se referă la povestea biblică a lui Lot şi a soţiei sale, a explicat Lillian, întorcându-se şi dând cu ochii de ceea căuta: o cupă mare de cupru. Uitaţi-vă aici!

S-au apropiat să cerceteze o cupă de email de un albastru intens. Lillian i-a explicat semnificaţia ornamentelor:

— Uitaţi-l pe Lot, şi mai încolo pe soţia lui prefăcută în stâlp de sare.

Educaţia ei catolică dădea în fine roade.

— Aşa! Ea s-a uitat înapoi spre Sodoma, deşi îngerii îi spuseseră să nu întoarcă ochii într-acolo. Ceea ce nu a fost o idee bună.

Scena era plină de mişcare. Într-un colţ, flăcările cuprindeau oraşul, într-altul se vedeau copaci cu rădăcini ca nişte gheare, dar privirea luneca iute spre sânul dezgolit al uneia din fiicele lui Lot, spre pielea strălucind ca o rază pe fundalul în tonuri de verde şi albastru. După cum îşi amintea ea, povestea se termina cu cele două fiice ale lui Lot care îl îmbată şi îl seduc pe tatăl lor.

Doamne sfinte! Doar Miss Helen putea să găsească aşa o

poveste sordidă pentru şarada ei. Dar Lillian şi-a dat seama de ce a făcut-o. Miss Helen nu vedea altceva decât frumuseţea obiectului, nu şi senzaţia stânjenitoare a scenei de seducţie, ca să nu mai pomenim şi de felul în care aceasta ar fi putut descuraja un posibil pretendent.

Domnul Danforth şi-a dres vocea.

— Hmmm, bine...

Înainte ca el să o rupă la fugă, Lillian a ridicat suportul pe care se afla cupa, scoţând la iveală un alt indiciu, care i-a trimis la un bust de bronz din secolul al XVIII-lea. De acolo, mai departe în salonul din aripa de nord, la o pictură în ulei a lui Degas, reprezentând nişte balerine. Nu era o sarcină uşoară, şi, pentru a descoperi la ce lucrări se referea Miss Helen, era nevoie să cerceteze de mai multe ori fiecare încăpere. Curând soarele a ajuns la apus.

Domnul Danforth arăta destul de istovit.

— Ar trebui să stau aici toată săptămâna în loc să-mi văd de treabă.

Lillian trebuia să facă ceva, dacă voia ca această logodnă să se încheie cu bine.

— De ce nu aţi veni în fiecare zi, şi eu am să vă ajut până le găsiţi pe toate? O să ne ia ceva timp.

— Vreţi să faceţi asta?

— Desigur. Şi ar mai trebui să ştiţi că Miss Helen intenţionează să creeze o bibliotecă de artă, un motiv în plus să ajungeţi să cunoaşteţi bine întreaga colecţie.

— O femeie să conducă o bibliotecă? Dar o să îngăduie tatăl ei aşa ceva? Mă surprinde!

Nu i-a plăcut reacţia lui, dar nu a vrut să-l descurajeze.

— Dacă vreţi să o cuceriţi, vă sugerez să nu luaţi în râs această idee.

— Sigur, aveţi perfectă dreptate. Căci vreau să-i fiu pe plac. Şi dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă mărturisesc ceva: intenţionez să o cer în căsătorie de Ziua Recunoştinţei.

Asta însemna peste două săptămâni. Destul de repede.

De îndată ce domnul Frick i-ar fi dat plata, Lillian ar fi găsit o scuză, pretinzând că are o mătuşă bolnavă în California, şi ar fi plecat cu primul tren. Iar aranjamentele pentru nuntă ar intra în sarcina următoarei secretare particulare pe care aveau să o angajeze. Şi, oricine ar fi această persoană, Lillian spera că va fi

în stare să o îndrume pe Miss Helen să-şi aleagă o rochie de mireasă potrivită, căci, dacă era lăsată de capul ei, aceasta ar putea apărea îmbrăcată într-o urâţenie cu crinolină.

— Minunat! Dar i-aţi cerut domnului Frick permisiunea să-i cereţi mâna domnişoarei?

— Da, chiar înainte de a pleca la Eagle Rock.

Totul e aranjat. A, mi-am adus aminte, domnul Frick m-a rugat să vă dau această scrisoare, a spus el, vârându-şi mâna în buzunarul hainei şi scoţând o hârtie.

În scrisoare i se cerea lui Lillian să îi dea domnului Danforth un cec aflat pe biroul din salon, a cărui valoare să fie folosită pentru cumpărarea inelului de logodnă pentru Miss Helen.

— Să vă spun cinstit, e destul de stânjenitor, a spus domnul Danforth, ferindu-şi privirea, eu aş fi folosit inelul mamei mele, dar nu este nici pe departe potrivit pentru Miss Helen. Domnul Frick îmi cunoaşte situaţia financiară precară, despre care sunt convins că v-aţi dat şi dumneavoastră seama când aţi fost la mine. Ştiu că nu aşa se procedează de obicei, şi că dumneavoastră, ca secretară particulară, cunoaşteţi pe dinafară regulile curtării unei femei. Sper că nu sunteţi prea uimită.

— Cel mai important este ca Miss Helen să fie fericită, a spus ea, atingându-l uşor pe braţ, să-l liniştească. Şi sunt convinsă că orice îi veţi alege îi va face mare plăcere. Mă duc să vă aduc cecul imediat.

Pe când trecea pe lângă dormitorul lui Miss Helen de la etajul al doilea, Lillian şi-a amintit de diamantul Magnolia din medalionul Marthei din cutia de bijuterii. Ar fi tocmai nimerit pentru un inel de logodnă, dar a-l folosi în acest scop ar fi cu siguranţă considerat de domnul şi doamna Frick drept o pângărire a memoriei copilei. Câtă nedreptate pentru Miss Helen!

Cecul se afla pe biroul domnului Frick, cu chipul Marthei care privea în sus spre Lillian. A coborât apoi şi i l-a dat domnului Danforth, care o aştepta afară, sub portalul de la intrare.

— Sunteţi o comoară, domnişoară Lilly. Vă mulţumesc că sunteţi atât de bună şi înţelegătoare. Nu o să uit asta, promit.

Zâmbind, ea l-a urmărit cum se îndepărta. Mai erau doar două săptămâni.

*

După trei zile de căutări, Lillian şi domnul Danforth descoperiseră doar zece din cele douăzeci de obiecte. Biletele cu indicaţii scrise de Miss Helen erau ascunse după tablouri, sub statuete de bronz şi în sertarele meselor. Unul fusese descoperit sub covorul din salon, unde stăteau amândoi să privească portretul aspru al lui Thomas Cromwell, pictat de Holbein. Când ea şi domnul Danforth s-au repezit să se aplece deodată să scoată biletul, şi-au lovit capetele destul de tare. Au căzut amândoi pe spate, iar Lillian nu s-a sinchisit că se afla în cea mai nepotrivită poziţie în care se găsise vreodată, îmbrăcată fiind, desigur.

— Vă doare capul? a întrebat el.

— Acum mă doare la fel de tare şi pe afară cum mă durea pe dinăuntru după descifrarea acestor indicii absurde.

Domnul Danforth a încremenit, rămânând cu gura căscată, după care a izbucnit în râs.

— Nu sunteţi deloc cum m-am aşteptat să fie secretara particulară a lui Miss Helen!

— Îmi închipui. Dar şi Miss Helen e o persoană unică în felul ei.

El s-a ridicat şi i-a întins amândouă mâinile să o ajute. După ce s-a ridicat şi ea, el nu i-a lăsat mâinile.

— Vreau să vă mulţumesc, sincer vă spun! Eu nu dovedesc aceeaşi apreciere a artei ca familia Frick, iar dumneata mi-ai dat ocazia să nu par atât de netot cum sunt de fapt.

Cu toată neplăcerea pe care o simţise la început să se ocupe de domnul Danforth, în ultimele zile ajunsese să aştepte cu plăcere întâlnirile lor de după-amiază. Se pomenea nerăbdătoare să vadă ce aveau să mai descopere şi se bucura să găsească răspunsurile. Îi urmărea cu bucurie uimirea la descoperirea fiecărei poezii groaznice, pe care o recita cu un accent preţios, european. Devotamentul desăvârşit cu care îndeplinea aceste sarcini ridicole o amuza de fiecare dată.

Ea s-a aşezat pe canapea, frecându-şi capul acolo unde se lovise.

— Mai întâi, să ştiţi că membrii familiei Frick nu doar apreciază arta, ci sunt şi extrem de pasionaţi de ea, într-un mod mai puţin obişnuit. Domnul Frick şi fiica lui tratează toate aceste capodopere ca pe o colecţie de timbre ilustrate. Cumpără tablouri de mii de dolari, aşa, dintr-un capriciu. Nu mii, ci milioane de dolari. Tablourile acelea mari de Fragonard au

costat un milion şi două sute cincizeci de dolari. Vă puteţi închipui? a întrebat ea, dar apoi şi-a dat seama că mersese prea departe, să sporovăiască aşa despre cheltuielile familiei. Mă scuzaţi, nu a fost prea frumos din partea mea să spun aşa ceva.

El s-a aşezat pe canapea lângă ea.

— Acesta e încă un motiv pentru care cred că sunteţi diferită. Nu e nevoie să vă cereţi scuze. Banii daţi pe tablourile alea de Fragonard mi-ar fi ajuns să fac toate reparaţiile de care are atâta nevoie casa mea. Şi-ar fi ajuns şi s-o mobilez după ultima modă.

— Înţeleg că vă veţi muta aici după nuntă.

— Da, aşa s-a decis, a spus el, căzând pe gânduri.

— Sunteţi îngrijorat? Vă asigur că nu aveţi de ce, personalul este foarte amabil şi este un loc divin în care se poate locui.

— A, nu! Desigur. Aveţi dreptate. Dar cred că e mai degrabă vorba de despărţirea de obiectele părinţilor mei, căci va trebui să le dau pe toate. E ca şi când mi-aş lua la revedere din nou de la ei. Dacă i-aş fi văzut înainte de a muri, poate că nu m-ar fi afectat atât de mult, dar ultima oară când ne-am întâlnit a fost cu doi ani în urmă, după care eu am plecat în Europa. Şi mi-am închipuit că am să-i găsesc tot acolo când am să mă întorc. E greu să treci mai departe.

Lillian s-a gândit la hainele mamei ei.

— Ştiu. Şi eu a trebuit să las toate lucrurile mamei în urmă când am fugit...

— Ce-ţi făcut?

— Când am plecat, adică...

Nu a părut îngrijorat de bâlbâială ei.

— Ei, bine! Abia aştept să lucrăm împreună când o să mă instalez aici definitiv. Eu şi Helen s-ar putea să avem nevoie de un mediator. E cam ciudată, trebuie să recunosc. Dar nici eu nu sunt altfel. Poate că o să facem o pereche potrivită.

Lillian s-a simţit vinovată, ştiind că nu va mai fi acolo atunci când el se va muta în casa familiei Frick. Va trebui să se descurce singur cu noua lui soţie şi cu părinţii ei. Totuşi, voia să-l ajute.

— Doamna Frick nu vorbeşte prea mult şi rareori iese din camera ei, dar Miss Helen compensează cu asupra de măsură absenţa ei. Când se porneşte pe vorbit, e bine să o lăsaţi să-şi verse năduful până la capăt. Dacă o întreruperi, poate să-şi

piardă cumpătul. Iar despre domnul Frick, nu poţi să-ţi dai niciodată seama ce gândeşte, aşa că să nu presupuneţi că, dacă tace şi ascultă, nu are să izbucnească supărat, de obicei din pricina vreunei plăţi întârziate sau a unei facturi neaşteptate. Dacă însă consideră că cineva îşi bate joc de el, atunci să vă aşteptaţi să tune şi să fulgere.

Domnul Danforth a pălit, spusese prea mult.

— Aşa văd eu, ca angajat, desigur. Dumneavoastră fiind ginere, veţi fi tratat altfel.

Când şi-a ridicat ochii spre ea, avea privirea pierdută.

— Nu cred că o să pot face faţă.

— Atunci putem face o pauză, să veniri mâine dis-de-dimineaţă. Dumnealor se întorc cu trenul de după-amiază.

— Nu, nu la asta mă referam. Ci la toată povestea.

Voia să spună că nu ar fi fost la înălţimea acestei căsătorii? Lillian stricase ceva vorbind atât de deschis. Dacă o ţinea tot aşa, domnul Danforth avea să dea bir cu fugiţii, şi logodna nu va mai avea loc niciodată. Şi era atât de aproape de tintă.

— Nu spuneţi asta, vă rog.

El şi-a scos batista şi şi-a şters faţa.

— E înăbuşitor de cald aici, nu credeţi?

— Ştiţi ceva? Haideţi să facem o mică plimbare în Central Park. Aerul proaspăt ne va face bine amândurora.

Spre uşurarea ei, domnul Danforth a fost de acord. Pe măsură ce se îndepărtau de reşedinţa familiei Frick, îi dispărea paloarea din obraji şi îşi mai venea în fire, în aerul rece de toamnă.

— Mi-a venit o idee. Haideţi să o luăm pe aici, a spus el.

Au apucat-o pe o alee spre East Drive şi, pe măsură ce înaintau pe malul de sud al lacului Turtle Pond, Lillian şi-a dat seama încotro se îndreptau.

— Mergem la castel?

— Chiar acolo.

Castelul Belvedere se zărea în faţa lor. Prima dată când Lillian şi mama ei trecuseră pe lângă el – Kitty nu fusese niciodată amatoare de plimbări lungi –, Lillian fusese de-a dreptul fermecată. Castelul fusese construit pe unul din cele mai înalte locuri din parc, o ridicătură uriaşă de piatră de şist care se înălţa din lac, înconjurat de ulmi şi platani, ca o fortăreaţă din poveste, chiar în inima unui oraş american atât de aglomerat.

— M-am întrebat întotdeauna pentru ce anume o fi fost

construit, a spus ea în timp ce urcau treptele spre una din terase. Mi-am închipuit că s-au gândit ca aici să locuiască primarul New York-ului, ca un rege care domneşte peste regatul său.

— De fapt, a fost construit în 1870, ca un moft, o simplă structură decorativă fără nici o utilitate concretă. Ceva frumos de admirat, a explicat domnul Danforth, luând-o uşor de braţ ca să o conducă spre marginea terasei ce dădea spre nord, unde sclipea în soare apa dintr-un mare bazin dreptunghiular aflat dincolo de Turtle Pond. Dar acum serveşte de staţie meteorologică.

— Mă bucur că e folosit la ceva. Orice pe lumea asta trebuie să aibă o utilitate.

— Chiar şi oamenii?

— Mai ales.

— Miss Helen spune că vă faceţi treaba foarte bine, deci puteţi considera că faceţi parte dintre oamenii utili.

A fost uimită să audă că Miss Helen vorbise de bine despre ea.

— A spus ea asta?

— Da, şi a mai spus că vă pricepeţi destul de bine la artă, ceea ce am descoperit şi eu în timpul căutărilor noastre. Unde aţi învăţat atât de multe lucruri?

— Am citit, a răspuns ea rece. Presupun că asta înseamnă că reşedinţa familiei Frick nu este nicidecum o fantezie, căci domnul Frick a hotărât deja că va deveni muzeu al oraşului.

Domnul Danforth nu a răspuns imediat.

— „Să sufli aurul, să faci alb crinul/ Să torni mireasmă peste viorea/ Risipă este ori trufie goală“[24], a recitat el.

— Din ce este asta?

— Shakespeare, *Regele Ioan*.

Cuvintele erau frumoase, dar creau o senzaţie neplăcută, fiind rostite de cel care urma să se căsătorească cu Miss Helen.

— Vreţi să spuneţi că întreaga colecţie de artă a domnului Frick este trufie goală?

— Cu preţul unui singur tablou de-al lui, s-ar putea hrăni ani de-a rândul toţi oamenii dintr-un bloc sărac din Lower East Side. Şi-aş zice că se pune întrebarea dacă nu cumva hotărârea de a-şi dona oraşului picturile şi casa se trage dintr-un sentiment de

[24] Trad. de Dan Botta, în *Opere*, vol. I, Act IV, Scena 2, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955.

vinovăţie.

— Vinovăţie? Pentru ce anume?

— Pentru ceva ce s-a întâmplat demult, cu vreo treizeci de ani în urmă, multă lume a uitat... dar poate că nu toţi!

Ea nu a spus nimic şi, după o vreme, el a continuat:

— Domnul Frick şi alţi prieteni bogaţi de-ai lui aveau un lac numai al lor pentru clubul de pescuit, în susul râului ce trecea printr-un oraş numit Johnstown, din Pennsylvania. Acolo era un baraj care ar fi trebuit reparat, dar s-a rupt şi a inundat localitatea, distrugând-o cu totul. Au murit peste două mii de persoane.

— Îngrozitor! Şi a fost vina domnului Frick?

— A lui şi a celorlalţi membri ai clubului, că nu au avut grijă să facă reparaţiile necesare. După aceea au format un comitet ca să ajute supravieţuitorii, dar se zice că şi-au folosit influenţa ca să oprească cercetările. Nimeni nu a fost tras la răspundere.

Peste două mii de oameni! O adevărată catastrofă. Dar reputaţia domnului Frick nu a avut de suferit în anii ce s-au scurs de atunci, căci şi-a consolidat puterea, şi averea sa tot mai mare l-a făcut intangibil.

— Aşa că vedeţi, domnişoară Lilly, cei din familia Frick sunt „cei suflaţi cu aur“ din oraşul acesta. Ce noroc au!

Ea i-a aruncat o privire.

— Poate că sună ridicol venind din partea mea, dar noi, cei din familia Danforth, facem parte din aristocraţie doar cu numele. Afacerile familiei mele au mers prost ani de zile, încă înainte de moartea tatălui meu. Eu nu mai am decât un majordom acum, căci am fost nevoit să renunţ la valet, la bucătar şi la ceilalţi servitori, într-un fel, a continuat el, râzând, e o nebunie ce fac eu, că nu urmăresc altceva decât să-mi salvez renumele şi averea familiei căsătorindu-mă din interes. Deşi, să nu mă înţelegeţi greşit, sunt foarte recunoscător că Miss Helen mă socoteşte demn de ea. Dar o să mă ţină din scurt, n-am nici o îndoială.

Gândul că domnul Danforth se simţea în largul său să-i mărturisească lui Lillian lucruri atât de intime îi producea o mică tresărire de bucurie, dar îi părea rău să-l audă cât de mult se subestima.

— Zilele trecute aţi pomenit că aţi vrut să urmaţi medicina. Ce v-a determinat să faceţi o astfel de alegere?

— Mi-e teamă că nu e o poveste prea plăcută.

— Nu-i nimic, vă ascult.

— Când eram pe front în timpul războiului, ni s-a spus să fim atenţi să detectăm mirosul de usturoi şi să ne punem masca de gaze la cea mai mică adiere. Unul dintre camarazii mei se pare că nu avea miros şi, în timp ce noi ne echipam cu măşti, el amesteca cărţile de joc, gata să înceapă o nouă partidă acolo, în tranşee. Peste două ceasuri, se zvârcolea în dureri, vomitând, ţipând, şi l-am dus la doctor, care n-a putut să-i facă altceva decât să-i toarne apă pe faţă ca să i-o cureţe de gaz. Sunt convins că puteam face mai mult decât să ne uităm neputincioşi cum îi curgea sânge pe nas şi pe gură, cum abia trăgea aer în piept, căci plămânii îi erau distruşi. Şi nu vreau să mai simt acea neputinţă.

— Acum veţi avea ocazia, domnule Danforth. Gândiţi-vă ce putere veţi dobândi să schimbaţi lumea după ce deveniţi membru al familiei Frick. Tot aşa a făcut şi Miss Helen în timpul războiului, când a ajutat sute de refugiaţi. Sunt convinsă că veţi forma un cuplu grozav.

— Cred că da, a spus el cu un zâmbet şters. Pot să vă încredinţez un secret?

Ea a încuviinţat din cap.

— Înainte de toată povestea asta cu Miss Helen, eu făcusem cerere să fiu admis la Facultatea de Medicină. Acum câteva zile, am aflat că am fost admis.

— Minunat! Atunci trebuie să vă duceţi!

— Păi nu o să fie prea uşor acum. Facultatea de Medicină e tocmai la Boston.

O adiere neaşteptată de vânt a făcut să i se desprindă eşarfa de la gât. Amândoi au dat să o prindă, dar nu au reuşit. Zburase şi căzuse pe stâncile de dedesubt, o rază roşie printre pietrele cenuşii.

— Poftiţi, luaţi fularul meu.

Domnul Danforth nu s-a lăsat şi, până să-şi dea Lillian seama, i-a pus pe umeri fularul cald încă de la gâtul lui, în timp ce se întorceau către casa familiei Frick.

Pe drum, au vorbit degajat despre subiecte mai plăcute decât războiul şi crinii auriţi, farmecul înţelegerii lor liniştite de pe terasa Belvedere fiind risipit de prezenţa gălăgioasă a trecătorilor.

Când s-au aflat din nou în salon, domnul Danforth a arătat spre măsuţa cu băuturi şi a întrebat:

— Credeţi că aş putea să iau nişte coniac? Emoţiile...

— Desigur.

El s-a ridicat şi şi-a turnat în pahar.

— Insist să beţi şi dumneavoastră.

Asta nu ar fi înţelept. Nu voia ca matroana sau Kearns să raporteze că se servea din băuturile fine ale domnului Frick. Şi, pe deasupra, nu se cuvenea în nici un fel ca ea să bea un pahar împreună cu viitorul soţ al lui Miss Helen fără nimeni altcineva în preajmă.

Totuşi, se străduia Lillian să gândească, ea se prefăcea numai că este o secretară cu adevărat, ceea ce nu trebuia să piardă din vedere, dacă voia să se facă nevăzută după anunţarea logodnei. Pe vremea când lucra ca model, mama ei accepta adesea un păhărel de băutură din partea artistului după sesiunea de lucru şi, când a mai crescut şi Lillian, îi permitea şi ei să li se alăture. Chiar dacă îngheţase toată stând nemişcată ore întregi, prima înghiţitură o încălzea, punând-o iute pe picioare. Iar acum i-ar prinde bine să prindă curaj.

— Da, accept.

Domnul Danforth a sorbit de câteva ori şi a oftat uşurat.

— Ah, ce bine e. Vă mulţumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulţumiţi.

— Ce anume vă place la casa aceasta? a întrebat el, privind pe fereastră la peluza de afară.

Lillian a stat o clipă pe gânduri. Erau atât de multe de spus. Operele de artă, ghirlandele de flori sculptate pe hornul din bibliotecă, parcul pe care-l vedea din camera ei, felul în care soarele poleia totul la apus.

— Ideea că orice este posibil. Faptul că domnul Frick a pornit fără mai nimic, şi acum trăieşte regeşte. Că se poate întâmpla orice. De pildă, dacă chiar v-aţi dori cu tot dinadinsul, aţi putea deveni doctor. Nu vă stă nimic în cale.

— Dar dumneavoastră? Ce-aţi vrea să faceţi, dacă nu aţi fi secretară particulară?

— Aş vrea să fiu stea de cinema, a răspuns ea fără să stea pe gânduri.

Se aştepta ca el să râdă, răsturnându-şi paharul la auzul unei astfel de trăsnăi. Dar nu a râs.

— Sunteţi destul de frumoasă ca să jucaţi şi pe scenă, şi în film.

Cuvintele lui au rămas plutind în aer, pe lângă ticăitul ceasului cu barometru de pe una din măsuţele de lângă ei. S-au privit o vreme, Lillian simţind că inima i se zbate mai repede.

— După plimbare şi paharul acesta, a început el, terminând băutura, mă simt complet refăcut. Hai să mai facem o căutare, şi-apoi o să mă duc acasă.

A scos din buzunarul pardesiului teancul de hârtii cu indiciile.

— Am ajuns la a zecea încercare: *„Greu de desluşit e răsunetul de muzici/ La numărul unu, pe East Seventy Street, aici/ Află de unde izvorăşte cu-adevărat/ Că la jumătatea căutării ai aflat/ Indicii.“*

Lillian s-a strâmbat.

— Vă rog frumos! Să nu cumva să recitaţi cu accent rusesc! N-aş putea să îndur.

— O să mă străduiesc să nu mă simt jignit.

— Din fericire, cred că ştiu la ce se referă. Veniţi cu mine!

L-a dus pe scara principală până la primul etaj şi i-a arătat tuburile orgii despărţite de patru coloane subţiri de marmură.

— Ştiu dintr-o sursă demnă de încredere că tuburile acestea sunt false.

A pornit-o mai departe pe scări, şi la etajul al doilea a luat-o la stânga, pe lângă ascensor, şi a deschis larg uşa de mahon de la capătul culoarului.

— Aici este sala orgii, dar trebuie să recunosc că nu am intrat niciodată.

În stânga se afla un spaţiu îngust, mărginit de mii şi mii de tuburi, aşezate în şiruri ce se îndreptau spre tavan, cu înălţimi şi grosimi diferite, unele nu mai mari decât un pai de băut răcoritoare, altele cât un picior de bărbat, toate înălţându-se spre tavan. Spre deosebire de tuburile ornamentate de pe partea cealaltă a zidului, acestea aveau o înfăţişare obişnuită, dar lui Lillian i se părea că sunt frumoase, chiar năucitor de frumoase. De parcă ar fi păşit într-o operă de artă tridimensională.

Au intrat cu mare băgare de seamă, orice pas greşit ar fi fost o nenorocire atât pentru orgă, cât şi pentru persoana care s-ar fi împiedicat acolo.

— Domnul Graham, organistul nostru, spune că sunt patru mii

şapte sute de tuburi aici.

Deşi se ferise să mai dea ochii cu domnul Graham după întâlnirea cu doamna Whitney, cu câteva săptămâni în urmă el a oprit-o pe coridor şi i-a cerut părerea despre cum ar putea să-şi mai diversifice repertoriul. În glumă, ea i-a sugerat un cântec la modă, *I'm Forever Blowing Bubbles*[25]. Nu la mult timp după aceea, a cântat un superb aranjament în stil clasic al melodiei, pe care domnul Frick cerea mereu să-l asculte după aceea, fără să-şi dea seama că era un şlagăr modern. Ori de câte ori domnul Graham îl cânta, Lillian nu se putea stăpâni să nu zâmbească.

— Indiciul ar putea fi ascuns oriunde, a exclamat domnul Danforth, e un adevărat coşmar!

Au înaintat amândoi pe la capetele opuse ale spaţiului îngust şi au ajuns faţă în faţă, chiar la mijloc. Nu era prea mult loc să se mişte.

El i-a zâmbit, iar respiraţia îi mirosea dulce a coniac.

— Dacă nu îl găsim, aş putea să fug cu dumneata la Hollywood?

— Sigur că da, că nu am vrea să vedem mânia lui Miss Helen.

Lillian se simţea ameţită după coniac şi se clătina uşor. Domnul Danforth a prins-o de braţ ca să o sprijine, iar gestul acesta atât de intim a surprins-o. Mama ei obişnuia să-i perie părul în fiecare seară, dar, de când murise ea, nimeni nu o mai atinsese în afară de domnul Danforth, care o ajutase să se ridice după ce se ciocniseră cap în cap mai devreme, şi apoi acum.

— Uite-aici! L-am găsit.

I-a dat drumul şi s-a răsucit pe jumătate, scoţând o bucată de hârtie care se vedea printre tuburi.

Bun! Acum, următorul indiciu.

Dar nici măcar nu s-a uitat la el, ci l-a îndesat în teancul celorlalte bilete pe care le-a împăturit în două.

— M-am săturat de toată povestea asta! a răbufnit el, punându-le pe o mică poliţă de lemn aflată între tuburi, un loc destul de nesigur fără îndoială, după care s-a întors către Lillian.

Şi au rămas aşa, nemişcaţi, o vreme ce li s-a părut a fi ore

---

[25] Cântec foarte cunoscut compus de John Kelette în 1918, reluat în numeroase interpretări de către cântăreţi faimoşi (Doris Day, Vera Lynn, Dean Martin), care a fost adoptat drept imn al echipei de fotbal West Ham United.

întregi. Când s-a aplecat spre ea, Lillian nu s-a clintit, nu s-a dat înapoi şi nu a făcut nimic ca să-l oprească, pe de o parte, pentru că nu voia să alunece şi să cadă şi, pe de alta, pentru că era curioasă să vadă cum se simt buzele lui pe ale ei. La urma urmei, se gândea ea, dacă tot va trebui să sărute în filme, atunci ar trebui să ştie cum se face de-adevăratelea. Oricum avea să plece curând şi ar putea păstra amândoi secretul. Aveau amândoi aceeaşi durere şi pur şi simplu părea cel mai nimerit lucru de făcut acolo, în spaţiul acela atât de îngust: să se sărute.

Buzele li s-au atins, şi totul a dispărut: casa familiei Frick, tablourile, căutarea de comori.

Rămăsese doar senzaţia minunată a mâinilor domnului Danforth pe spatele ei, a buzelor lui uşor întredeschise, şi ea a răspuns la fel.

De undeva, de departe, s-a auzit Kearnes bombănind nedesluşit. Probabil că sosise vreun pachet la uşa nepotrivită. Intrarea servitorilor făcându-se prin subsol, producea adesea confuzii.

Când a răsunat o voce ascuţită strigând „Am ajuns acasă“, Lillian s-a trezit la realitate.

Miss Helen se întorsese cu o zi mai devreme. Şi, după sunetul paşilor, părea că urcă scările. Iar uşa sălii cu orgă era larg deschisă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

1966

— Rândurile acestea au fost scrise de cineva care era îndrăgostit.

Joshua a răsfirat biletele pe o măsuţă în stil baroc francez din holul aflat în faţa salonului şi s-a dat înapoi, ca Veronica să se poată apleca să le cerceteze. Buştenii din şemineu se auzeau trosnind şi sfârâind uşor.

— Sunt destul de jucăuşe, a încuviinţat Veronica.

— Minunata comoară Magnolia, hmmm...

— Crezi că se referă la diamantul acela despre care ai pomenit înainte de sesiunea foto? nu s-a putut ea abţine să nu întrebe.

— Familia Frick a adunat tot felul de obiecte cu imagini de magnolii: tacâmuri, gravuri. Poate să însemne orice.

— Aha...

— Adică poate însemna orice, dar mă îndoiesc. Deci, avem de la numărul unu la unsprezece, şi primul bilet are şi data pe el: 1919.

— Cine din familia Frick ar fi putut flirta în anul 1919?

— Fiul lor, Childs Frick, era căsătorit şi locuia în Long Island la vremea aceea. Singurii membri ai familiei aflaţi acasă erau Henry, şi Adelaide Frick, şi Helen. Trebuie să mai verific, dar cred că ar putea fi scrisul lui Helen Frick.

— Câţi ani ar fi putut avea Helen?

— Treizeci şi unu, a spus Joshua după o clipă de gândire. Mi-aduc aminte că am citit ceva în corespondenţa familiei despre o logodnă cam pe la vremea aceea, dar nu sunt sigur cine era norocosul logodnic.

— Poate că am descoperit scrisorile ei de dragoste. Dar de ce să le fi ascuns în sala cu orgă?

— Cel de al unsprezecelea indiciu conducea aici. Vezi? a întrebat el, arătând cu degetul în text, să găsească locul de unde vine sunetul muzicii. Asta ar însemna începerea cu orga, desigur.

Avusese dreptate să îi dezvăluie lui Joshua ce descoperise, căci el cunoştea cu de-amănuntul întreaga casă, poate chiar mai bine decât o cunoscuseră cei din familia Frick.

Joshua a început să strângă biletele cu grijă.

— Am să i le arăt şefului meu imediat ce se redeschide muzeul, să vedem ce părere are.

Veronica abia s-a putut abţine să nu i le smulgă din mână.

— Dar de ce să aşteptăm?

— Cum adică?

— Tot nu avem nimic de făcut. Hai să vedem dacă putem găsi indiciile acum.

El şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi.

— Pentru că e întuneric, şi frig, şi nu avem curent electric.

— Dar avem o lampă. E lumină suficientă. Mai ales în timpul zilei, chiar dacă e mai întunecat.

— Nu sunt sigur că e o idee bună. Ar trebui totuşi să cer voie îndrumătorului meu.

Ezitarea lui o enerva. Îi aştepta o zi întreagă fără să aibă nimic

de făcut decât să se uite la foc, ceea ce ar fi însemnat să piardă o ocazie perfectă de a-şi băga nasul peste tot. S-a aplecat şi a luat un bilet la întâmplare: *„Iepurele de-l găseşti, rolul ţi-l îndeplineşti/ Lumina caldă din tablou inima iubitului meu o încălzeşte.”*

— Iepuri? Există vreun tablou cu iepuri?

— Chiar aici, a spus el, arătând spre peretele opus şemineului, unde se afla un tablou mare cu un peisaj din deşert. E *Sfântul Francisc în deşert*, de Bellini. E socotit cel mai important tablou renascentist din America. E atât de cunoscut, încât trebuie să schimbe mereu covorul din faţa lui, tocit de public.

Veronica s-a apropiat şi, într-adevăr, covorul era tocit pe o porţiune de câţiva metri de la perete. Pictura înfăţişa un bărbat care iese dintr-o peşteră şi, în zare, un oraş.

— Şi unde e iepurele? a întrebat ea, aplecându-se să vadă mai bine.

Capul unui animal cu blană se ivea dintr-o gaură din zidul de piatră, chiar sub mâna dreaptă a personajului principal.

— L-am găsit! Parcă s-ar ascunde. E tare drăguţ totuşi. Despre ce e vorba?

Joshua se apropiase în spatele ei, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă cu capul drept peste tablou.

— Sfântul Francisc a primit stigmatele în 1224, iar tabloul reprezintă chiar acel moment – poţi vedea rănile din palme. El priveşte în sus la lumina venită din cer din colţul din dreapta, sus. E o revelaţie plină de căldură.

— Exact cum spune în poezie. Ei, Joshua, văd că te pricepi!

— Ăăă, mulţumesc... a bâiguit el, încântat de compliment.

Era uşor de ghicit, de fapt.

— Hai să urmărim indiciile, să începem cu ultimul pe care l-am găsit. Când căutam comori cu sora mea, mereu lăsam „bomboana” la sfârşit de tot.

— Tu chiar speri că am putea găsi vreo acadea seculară pe-aici?

Sau vreo nestemată. Ea mai spera încă.

— Ce altceva am avea de făcut?

— Ei bine cred că am putea încerca, a spus el, studiind cel de al unsprezecelea bilet, după care l-a citit cu voce tare:

O frumuseţe înnăscută

De niciunde apărută
Fecioară-mbujorată
De toţi curtată
Ale lui Horaţiu poezii iubitoare
Cu un căţel ţinut în strânsoare
Haide, caut-o în ascunzătoare

— Vai, groaznică poezie... dar răspunsul e uşor. Se găseşte în încăperea de dincolo.

A condus-o în bibliotecă până la tabloul cu femeia ce ţine un câine în braţe, pe care îl văzuse cu o zi înainte.

— E *Lady Hamilton reprezentând Natura*, pictată de George Romney[26].

Veronica a cercetat chipul femeii, cu zâmbetul ci prefăcut şi bărbia înclinată, de parcă abia atunci ar fi văzut-o prima dată.

— Cine a fost Lady Hamilton?

— Fiică de fierar, Amy Lyon a devenit amanta unor aristocraţi englezi bogaţi şi a sfârşit prin a-i atrage atenţia lordului Nelson. A avut o faimă incredibilă şi a fost extrem de preţuită, dar, după moartea lui Nelson, a pierdut totul şi a murit în sărăcie.

Povestea a iritat-o pe Veronica. Când văzuse prima dată portretul, presupusese că era o femeie cu o viaţă uşoară şi veselă, fără vreo altă grijă în afară de fericirea căţelului ei. Dar ea văzuse desigur doar felul în care artistul şi-o imaginase, nu femeia în carne şi oase. Aşa că a mormăit ceva în loc de răspuns.

— Ce? Nu-ţi place?

— Tabloul e frumos, dar mă irită faptul că succesul lui lady Hamilton a depins doar de cât de atrăgătoare le-a părut unor bărbaţi puternici, a spus ea, arătând apoi spre tabloul de deasupra şemineului. Uită-te la domnul Frick, el nu a fost frumos, dar asta nu a contat câtuşi de puţin, pentru că era bărbat. Asta nu e drept.

— Da, cred că nu e.

— Şi-acum, hai să căutăm indiciul, a adăugat ea, uitându-se în jos, la rafturile cu cărţi.

---

[26] Referire la Emma Hamilton (1765-l815), o femeie deosebit de frumoasă, cu origine modestă, căsătorită cu sir William Hamilton, ambasadorul britanic la Napoli. Tabloul menţionat este unul dintre numeroasele ei portrete pictate de artistul britanic George Romney (1734-l802).

Joshua a încremenit.

— Stai aşa! Când te-am văzut prima dată, stăteai pe podea, uitându-te într-o carte. Tu ai citit indiciul, l-ai descoperit şi de fapt îl căutai pe următorul.

Ea şi-a dat seama că nu avea rost să nege.

— Da, ai dreptate. Eram curioasă dacă aş putea să-l descopăr.

— Şi-atunci de ce toată prefăcătoria asta? a întrebat el tăios.

— Îmi pare rău. Am greşit. Ştii, ieri am încercat să caut indiciile, ca să nu îmi pierd minţile gândindu-mă că sunt închisă aici pe întuneric, şi tocmai atunci ai apărut tu. Îmi dau seama că manechinele şi sesiunea foto v-au deranjat şi m-am gândit că ai să te superi că mi-am băgat şi eu nasul. Îmi pare rău că am sărit peste cal.

El s-a încruntat, dar a părut că se îmbunează.

— Şi l-ai găsit?

— Da, al cincilea volum din stânga, a răspuns ea, aşteptând ca el să deschidă cartea şi să scoată biletul cu indiciul.

Joshua l-a citit în tăcere, apoi, fără să vrea, şi-a ridicat ochii triumfător. Ştia răspunsul.

— E în galeria de tablouri, chiar alături.

Cel de al doisprezecelea indiciu se referea la un autoportret foarte serios al lui Rembrandt, care se afla într-adevăr în galeria de artă. Haina în culori aurii şi roşii dovedea că pictorul nu era chiar atât de sărac, i-a explicat Joshua în timp ce priveau tabloul.

— „Capul unui leu ţinut în frâu, istovit şi melancolic”.

— Chiar aşa şi este, asta ai inventat-o tu?

— A, nu... aşa l-a descris Muzeul Metropolitan la o expoziţie din 1909, la trei ani după ce l-a cumpărat domnul Frick. Iar indiciul lui Helen Frick se referea la „leul cu brâu roşu“.

— Bravo ţie! Ce părere ai, să mergem mai departe?

— Cred că da.

*

Pe măsură ce căutau împreună, tensiunea dintre ei s-a mai risipit. Indiciile se găseau de obicei în preajma tablourilor sau a obiectelor la care se refereau, vârâte sub vreun covor sau lipite pe spatele vreunei mobile din apropiere. Următoarele câteva ore au fost surprinzător de plăcute, chiar dacă uneori enervante, căci nu toate indiciile erau la fel de simple precum cel referitor

la Lady Hamilton sau la Rembrandt. Joshua era un ghid priceput şi, ori de câte ori ghicea răspunsul, ochii i se măreau de emoţie. Privite în licărul blând al lămpii, picturile şi sculpturile păreau şi mai curioase, de parcă se mişcau uşor în rame, ca şi cum ar fi avut viaţă. Când li s-a făcut foame, au făcut o pauză scurtă să mănânce, după care au luat-o de la capăt.

Cel de-al nouăsprezecelea indiciu i-a purtat în spatele galeriei, la un tablou de Goya intitulat *La fragua*. Înfăţişa trei fierari în jurul unui fier încins şi se deosebea de celelalte tablouri din jur – care prezentau nobili plictisiţi sau peisaje frumoase – prin duritatea sa. Braţe musculoase, un baros ridicat în aer, toate indicau forţă bărbătească.

— Acesta e atât de diferit de celelalte.

— Nu e la fel de frumos cred.

— Henry Frick era magnat al oţelului, din asta şi-a făcut el averea, i-a explicat Joshua, poate că îi amintea de începuturile sale.

Veronica s-a uitat mai de aproape. Unui dintre fierari – cel care ţinea obiectul de metal – era cărunt şi se apleca foarte mult, apropiindu-şi periculos faţa de foc.

— Mă întreb cu cine se asemuia el, cu fierarii mai tineri sau cu cel bătrân.

— Poate că şi-a schimbat părerea pe măsură ce îmbătrânea. Uneori tablourile pot fi interpretate diferit.

— Ca şi cărţile.

— Ai dreptate, a exclamat el, privind-o surprins.

— Să ştii că şi manechinele citesc, a spus ea, zâmbindu-i ghiduş. Ai putea să scrii un eseu despre indiciile acestea şi despre felul în care descriu lucrările. Pun rămăşag că ai lua o notă mare.

— Să ştii că e o idee grozavă!

După dojana de la început, îi făcea plăcere să audă şi o laudă. O tăcere plăcută s-a aşternut în timp ce se uitau la tablou.

— Îţi place să lucrezi aici?

— Îmi place partea de cercetare, deşi uneori simt că nu sunt în lumea mea, înconjurat de toate picturile astea ale unor albi bogaţi. Tata zice că e un loc bun unde să-mi încep cariera şi are dreptate. El are întotdeauna dreptate.

— Parcă ziceai că mama ta e artistă. Ea ce părere are?

— Ea înţelege de ce sunt iritat – cred că ăsta ar fi cuvântul

pentru ceea ce simt, deşi nu e chiar cel mai potrivit. Nerăbdător cred că ar fi mai bun. Dar am convingerea că sunt predestinat să lucrez în domeniul artistic. Când m-am născut, mama a ţinut morţiş să-mi dea numele primului artist negru cunoscut în America, Joshua Johnson.

— Şi ce-a făcut el?

— A trăit în Baltimore, pe la sfârşitul anilor 1700 şi începutul anilor 1800. Şi-a câştigat existenţa pictând portretele unor albi înstăriţi. Se pare că a fost autodidact.

— N-am auzit niciodată de el.

— Păi asta e problema, a exclamat el, încreţindu-şi nasul şi ridicând mâinile în aer. De ce să fi auzit? În afară de faptul că vii din Anglia? Oricum asta nu e o scuză.

— Să-ţi spun drept, nu ştiu dacă aş putea recunoaşte multe opere de artă. Pentru că eu nu prea merg pe la muzee. Îmi place Van Gogh.

După cum şi-a strâmbat Joshua buzele, se pare că nu era ceva de mare laudă. Veronica nu avea habar despre lumea artei şi nu ştia cum să vorbească despre ea altfel decât să înşiruie lucrurile care îi plăceau (Renoir-ul din hol, cu fetiţele cu blănuri) sau cele care nu-i plăceau (*La fragua* lui Goya).

— Să înţeleg că ţie nu-ţi place Van Gogh? E prea convenţional pentru tine?

— Ba nu, îmi place. Cred că e unul din cei mai mari postimpresionişti. Doar felul în care ai spus-o mă face să râd. Van *Goff*, a spus el, subliniind ultimul cuvânt. Aici, în America, se spune Van *Go*.

Ea a zâmbit uşurată că nu râdea de ea. Cel puţin nu o credea proastă.

— Ei bine, îmi pare rău.

— De ce îţi ceri scuze?

— Păi aşa facem noi.

— Care noi?

— Noi, britanicii. Ne cerem scuze. Dar, de obicei, nu asta vrem să spunem, e un fel de a face conversaţie.

— Îmi pare rău că ai nevoie de aşa ceva, a spus el, schiţând un zâmbet.

Ea a izbucnit în râs fără să vrea.

— Încerc să mă dezobişnuiesc de asta. Ia spune-mi, cum e pictura lui Joshua Johnson?

— Portretele sunt ciudate, cam ţepene, dar au ochi blânzi. Acordă însă o atenţie extraordinară detaliilor, cum ar fi o dantelă care pare că acum dă să iasă din ramă.

— Mi-ar plăcea să-i văd tablourile.

— Dar să fii sigură că n-o să le vezi aici.

— Cred că nu. N-ai vrea să trecem la ultimul indiciu? a spus ea după o pauză.

Joshua a ridicat pernuţa de pe un scaun aşezat sub un tablou.

— Uite ceva aici, a spus el, scoţând o foaie de hârtie. Numărul douăzeci din douăzeci.

S-au aplecat să vadă mai bine, iar în timp ce citea biletul, ea îi simţea respiraţia lângă gât. „Premiul e în camera unde-am început/ Caută panoul care trebuie şi voilà/ Mulţumeşte-mi, hai, că poţi.“

Joshua a răsfoit celelalte bilete cu indicii, ajungând la primul.

— Cred că ştiu unde să mergem. Primul indiciu se referă la ceea ce acum se numeşte sala emailurilor, unde se afla înainte biroul domnului Frick. Hai pe-acolo, a spus el, arătând spre o uşă din celălalt capăt al încăperii, înspre Fifth Avenue.

Şi într-adevăr acolo erau expuse vase de argilă lăcuite şi de ceramică viu colorată. Joshua a dat ocol încăperii, fără să se uite la obiectele de artă, studiind în schimb cu atenţie pereţii acoperiţi cu lemn de culoare închisă, divizaţi în panouri pătrate.

— N-ar fi de mirare ca în spatele acestor panouri să fi fost spaţii de depozitare pe vremea când domnul Frick lucra aici.

S-au apucat să verifice fiecare câte un perete, cercetând şi bătând uşor în fiecare panou. Veronica pipăia lemnul cu degetele, căci nu avea încredere doar în ce vedea în lumina aceea slabă. Amândoi au ajuns în colţul de nord-vest al sălii. Tocmai când degetele Veronicăi dibuiseră o uşoară imperfecţiune pe marginea unui panou, Joshua a scos un strigăt.

— Uite-aici e o gaură, de parcă ar fi fost cândva un buton sau altceva în ea, a exclamat el, scoţând din buzunarul cămăşii un pix pe care l-a vârât în gaură şi cu un oarecare efort a deschis uşurel o uşiţă.

Înăuntru nu se vedea nimic. A băgat mâna şi a scos foarte lent o panglică îngustă de vreo doisprezece centimetri, care avea un lănţişor delicat agăţat la capătul ei. Celălalt capăt era în forma literei V întoarse, şi din mijloc atârna un medalion aurit.

— Ce e asta? a întrebat Veronica.

Putea fi orice, dar nu un diamant roz.

— Un lanţ de ceas de buzunar de demult, cred, a spus el, ridicându-l mai în lumină. Cu ajutorul lui se putea scoate mai uşor ceasul din buzunarul vestei. Şi are nişte iniţialele: RJD.

— Ale cui ar fi?

— Nu sunt sigur, a răspuns el, trecându-şi degetul peste iniţiale. E şi o floare aici. O magnolie.

— Să văd şi eu!

Avea dreptate. O floare delicată de magnolie roz era brodată pe panglica de mătase.

Veronica era dezamăgită. Atâtea cărţi răscolite, fotolii ridicate şi căutat după tablouri nu dăduseră nici un rezultat. Comoara Magnolia era de fapt un lanţ de ceas, nu o nestemată strălucitoare.

— Valorează mult? a întrebat Veronica, sperând încă.

— Mă cam îndoiesc. Dar va fi o mare descoperire pentru arhiva familiei. Şeful meu o să fie într-al nouălea cer.

Veronica s-a aplecat şi a mai pipăit o dată locul, să verifice. Era gol. Lanţul de ceas era singura comoară ascunsă acolo, şi nici măcar nu era vreo comoară de-adevăratelea.

S-a dat înapoi şi s-a uitat la panoul pe care îl cercetase înainte să strige Joshua. Ar fi fost normal să fie mai multe locuri de depozitare, dacă acolo fusese un birou. Pe când pipăia cu degetul lemnul, a dat şi ea de o gaură.

— Cred că am mai găsit încă o ascunzătoare, Joshua.

S-a dat la o parte, iar el a făcut din nou şmecheria cu pixul, deschizând uşiţa cu mare băgare de seamă. De data aceasta însă, a băgat ea mâna înăuntru, fără să mai aştepte nici o clipă. Şi a dat de ceva tare şi rece.

A scos obiectul: era o broşă camee de modă veche, cu profilul ivoriu al unei fetiţe bucălate, cu trăsături delicate. Şi mama Veronicăi avea o camee asemănătoare, care îi fusese lăsată de bunica ei. Trish o dusese la unchiul Danny, după ce îi murise soţul, sperând că ar putea lua ceva pe ea, dar nu făcea prea mult, deşi unchiul Donny o evaluase cu multă generozitate.

— Asta nu e aceeaşi fată ca aceea din portretul din dormitorul de sus? a întrebat ea.

În momentul acela nu mai spera decât să aibă măcar o valoare sentimentală.

— Ar putea fi, a răspuns el, cercetând-o cu atenţie. E Martha.

— Cine e Martha?

— Cealaltă fiică a familiei Frick. Trebuie să mă uit în documentele din subsol să văd dacă e vreo legătură cu ce am descoperit noi. Parcă-mi aduc aminte ceva, dar nu sunt sigur.

— Ce-ar trebui să facem cu broşa şi cu lănţişorul?

El s-a gândit o clipă.

— Să le punem la loc unde le-am găsit, deocamdată. Mai bine să nu le mişcăm prea mult, ar trebui să le tratăm ca arheologii pe şantier. Dar biletele trebuie să le luam cu noi ca dovadă.

După ce a pus la loc lănţişorul şi cameea, Joshua i-a făcut semn Veronicăi să-l urmeze:

— Hai cu mine.

*

— Am crezut că glumeşti, e chiar o popicărie adevărată, a exclamat Veronica, uitându-se uimită la două piste lungi şi lucioase de popice.

— Sunt de lemn de pin şi arţar, iar culoarul de întoarcere acţionează prin gravitaţie, şi chiar funcţionează. Vrei să încerci?

— Păi e permis?

— Stai o clipă! a spus el, aşezând lampa în mijlocul încăperii şi mărind flacăra la maximum, în aşa fel încât s-a luminat aproape toată pista.

— Hai, încearcă!

Ea a luat o bilă şi şi-a scos pantofii. Dacă, aşa cum prezisese Joshua, căutarea comorii nu-i împlinise aşteptările, îi pica bine să izbească cu ceva greu.

— Am văzut asta doar în filme. Eşti sigur că e în regulă?

— Atâta timp cât arunci bila pe pistă, e bine!

A ridicat bila până în dreptul bărbiei, şi apoi a balansat braţul înapoi şi înainte, iar când a ajuns destul de sus a azvârlit-o. Bila a căzut cu zgomot, şi ea s-a cutremurat toată, dar a văzut-o apoi cum străbate uşor culoarul şi, spre uimirea ei, loveşte chiar popicul din mijloc, care le-a doborât şi pe celelalte ca la domino.

— Ai nimerit! a strigat Joshua. Bravo!

— Acum ştiu de ce trebuie să mă apuc!

— Popicar pe lângă manechin. Ce-mi place!

În ultimele ore nu se mai gândise la întâmplările din ziua precedentă, dar vorbele lui i-au adus aminte. Cariera ei de manechin se încheiase poate, şi spaima cumplită pentru ceea ce

urma să se întâmple o făcea să simtă o durere în stomac de parcă ar fi fost plin cu pietre colţuroase. Polly avea să rămână permanent la Kent House, iar ea şi mama ei aveau să trudească veşnic în slujbe care abia puteau plăti facturile.

Doamne, cum de zădărnicise totul? Spre deosebire de ea, Joshua părea atât de împlinit şi deştept. Era de-a dreptul vrednică de milă.

Joshua o privea nedumerit. Şi-a luat o expresie neutră şi a întrebat:

— Şi returul cum funcţionează?

El s-a dus până la celălalt capăt, unde căzuseră popicele, şi a ridicat bila.

— În mod normal, aici ar trebui să stea un servitor care să facă asta.

— Normal, sigur.

El a aşezat bila pe un culoar îngust care mergea de-a lungul pistei şi i-a dat drumul. Bila s-a rostogolit încet spre ea, oprindu-i-se la picioare, gata să fie ridicată din nou şi aruncată încă o dată.

— Nu vrei să încerci şi tu? a întrebat ea. Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Poate că da, după ce mă uit la nişte scrisori, ca să-mi dau seama despre ce este vorba. Te las să te bucuri de scurta ta victorie.

Şi s-a îndreptat spre mesele aşezate pe culoarul care mergea paralel cu pista de popice, despărţit de aceasta de nişte coloane arcuite. Pe una dintre mese se aflau nişte cutii, iar cealaltă era goală, ca să se poată lucra pe ea, şi avea un scaun dinainte. Şi-l închipuia pe Joshua adormit acolo, la masă, ce drăguţ trebuie să fi arătat fără ochelari, cu capul sprijinit pe braţe. Acolo jos, în măruntaiele clădirii, nu era de mirare că adormise şi nu o auzise cum strigase mai devreme după ajutor. Până acolo nu ajungea nici un zgomot.

— La astea lucrai tu? a întrebat ea.

— Da, cei care au instalat alarma au găsit cutiile acestea într-un dulap la capătul coridorului. Aici lucra Helen Frick atunci când a conceput biblioteca, aşa că nu e de mirare.

— Spuneai că nu i s-a spus despre asta încă.

El a scuturat iute din cap.

— E o persoană foarte retrasă. Dar acestea n-o privesc doar pe

ea, ci întreaga familie, aşa că cei de la arhivă vor să le studieze ei mai întâi.

— Şi nu o să se supere? Pe mine m-ar deranja ca cineva să găsească scrisori de-ale mele şi să nu-mi spună.

— Tot ce se poate, de aceea stau eu blocat aici până când sunt ei pregătiţi să o abordeze.

— Ca o misiune secretă.

— Da, doar dacă îţi place să vezi doar scrisori greţoase de mulţumire şi meniuri pentru dineuri opulente cu şase feluri de mâncare. N-am găsit nimic de mare interes, a spus el, întorcând cu grijă paginile de culoarea ceaiului dintr-un dosar. Dar îmi aduc aminte de o scrisoare a lui Miss Helen către secretara ei despre un fel de joc. Era trimisă din casa lor din Massachusetts în noiembrie 1919, a spus el, scoţând o filă cu un gest teatral. Uite-o!

Veronica a început să citească cu voce tare: *„Miss Lilly, sper că totul merge bine în absenţa mea. Las în seama priceperii dumitale organizarea Jocului din reşedinţa Frick, pe care l-am gândit pentru domnul Danforth. Te rog să te asiguri că înţelege cât de important este pentru viitorul nostru împreună.”*

— Jocul din reşedinţa Frick, a repetat Joshua. Mă întreb dacă nu cumva se referea la căutarea de comori.

— Dar domnul Danforth cine era?

— Nu sunt sigur, dar poate că nu e o întâmplare că numele lui începe cu litera D. Am un teanc întreg de corespondenţă, nu vrei să-l împărţim să vedem dacă se iveşte ceva?

— Vrei să te ajut?

— Sau preferi să joci popice? a replicat el, zâmbind răutăcios.

— Dă-le încoace!

El a tras un scaun din popicărie şi s-au aşezat unul lângă altul la masă. Veronica nu ştia ce anume trebuie să caute, dar după o vreme s-a cufundat în lectură. A descoperit amănunte minunate despre viaţa din casa aceea, de la bilete politicoase adresate domnului Frick de organist, un oarecare domn Archer Graham, care îi scria să-i spună că se încheia încă o „serie plăcută de muzică pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră”, la o scrisoare de şase pagini scrisă în 1919 de un bucătar dat afară pentru că fusese acuzat pe nedrept că a spart porţelanuri şi care se plângea că cei din familia Frick „dădeau ordine atât de lipsite de sens, încât erau imposibil de dus la îndeplinire”.

Lectura documentelor recent descoperite a readus la viaţă casa tăcută şi goală de deasupra lor, compensând aproape faptul că eşuase căutarea diamantului Magnolia. Veronicăi i se părea că aude înjurăturile bucătarului după ce mai spărsese încă o farfurie sau sunetul monoton al orgii în timp ce domnul Frick îşi citea ziarele în bibliotecă. Dacă ar fi avut norocul să poată studia istoria la universitate, poate că ar fi obţinut şi ea o slujbă ca a lui Joshua, să citească scrisori vechi şi să dezlege enigme. Ce mândru ar fi fost tatăl ei!

Pregătiri pentru dineu, 29 octombrie 1919, ora opt, scria pe unul dintre documente. Cuprindea un meniu de şase feluri şi o listă de oaspeţi.

— Uite-aici o listă de oaspeţi de la un dineu din octombrie 1919, care cuprinde şi numele unui domn Richard J. Danforth, a spus ea arătând numele cu degetul.

— RJD. El trebuie să fie! Bravo!

Ea s-a înroşit plină de mândrie.

— Mă întreb de ce nu a găsit lănţişorul de ceas.

— Indiciile au fost destul de dificile, aşa că poate nici nu a dus căutarea la bun sfârşit.

Au continuat apoi să citească mai departe, şi de data asta a fost rândul lui Joshua să exclame:

— Uite ceva foarte ciudat!

Ţinea în mână o filă cu urme ce arătau că fusese împăturită în trei.

— E o scrisoare a lui Helen Frick către fratele ei, Childs, la câteva luni mai târziu: *„După părerea mea, tu şi Dixie i-aţi smuls-o pe draga noastră Martha din mâinile lui reci. Cum aţi putut face aşa ceva? Ştiai foarte bine cât de mult însemna broşa aceea pentru mine, ce valoare avea. Gelozia ta e ceva foarte rău, frate!“*

— Asta nu sună bine! a spus Veronica. Crezi că „broşa“ e cameea pe care am găsit-o noi?

Poate că totuşi găsiseră ceva de valoare, suficient cât să merite o recompensă.

Lampa a sfârâit şi s-a stins, lăsând întregul subsol în întuneric. Veronica a întins mâna şi a apucat mâneca lui Joshua, iar el i-a pus palma peste a ei.

— Nu te speria, nu-i nimic. Probabil că s-a terminat gazul din lampă. Ţine-te de mine şi te conduc eu pe scări.

Joshua şi Veronica au pornit păşind cu grijă prin beznă, asemenea unui cuplu de demult care trece pe o stradă pietruită. Când au ajuns la trepte, el i-a pus mâna pe balustrada de metal şi au ajuns la parter. Veronica a descoperit cu uimire că se întunecase de-a binelea afară, timpul trecuse mai repede decât credea ea.

— O să caut altă lampă pe aici, a spus Joshua. Ce-ar fi să mă aştepţi în galerie? Intră ceva lumină pe luminator şi nu e aşa de lugubru.

Ea şi-a îndreptat spatele, înfruntându-l în glumă:

— Dar mie nu mi-e frică.

— Da, sigur... de-aia mă strângeai aşa pe scări.

— Voiam doar să mă asigur că nu te împiedici, atâta tot.

Galeria era şi mai sinistră pe întuneric. În loc să-l aştepte pe Joshua acolo, s-a dus drept în sala cu emailuri, fostul birou al domnului Frick.

A pipăit cu degetul marginea uşiţei panoului unde se aflase broşa. Nu se închisese de tot, şi cu ajutorul unghiei a deschis-o cu mare grijă, a scos broşa şi s-a dus mai aproape de fereastră unde se vedea ceva mai bine. Când se aflau jos la subsol, Joshua îi arătase o fotografie alb-negru din secolul trecut a doamnei Frick, care purta un medalion cu o perlă cât un ochi de mare, iar părul îi era prins cu o panglică bătută cu pietre scumpe. Fiica ei, Helen Frick, avea probabil destule rubine şi smaralde cât să umple o cutie întreagă, mult mai scumpe decât acea camee, dar felul în care se exprimase în scrisoarea adresată fratelui ei era ciudat. *Ştiai ce valoare avea*, scria ea.

Poate că se referea la valoarea sentimentală. Dar dacă nu era aşa?

Pe neaşteptate, cameea s-a desfăcut. Speriată, Veronica a ţipat, auzind că din ea s-a rostogolit ceva pe jos. Acum chiar că era distrusă! Broşa era un obiect delicat, foarte vechi, şi ea o mânuise nerăbdătoare prea neglijent.

Miss Helen avea să se supere foarte tare, ca şi Joshua de altfel. Dar, pe măsură ce se uita mai atentă la broşă, Veronica şi-a dat seama că nu se rupsese. Un buton minuscul de pe o latură se deschisese, scoţând la iveală un spaţiu unde se putea păstra ceva ca amintire.

Şi acel ceva căzuse. S-a lăsat pe vine şi a pipăit pe jos cu palmele. Nu putea să fi căzut prea departe, indiferent ce era,

căci rostogolirea nu a durat prea mult. A dat de ceva tare şi a apucat cu degetele.

S-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră. Cu tot întunericul, o piatră mare, rozalie, sclipea de parcă ea însăşi emana lumină. Strălucirea era de netăgăduit. Acesta era obiectul de valoare la care se referise Miss Helen, nu broşa în sine. Un diamant roz, de dimensiuni foarte mari.

Diamantul Magnolia! îl găsise!

Timp de aproape cincizeci de ani, piatra se aflase în interiorul broşei, ascunsă într-un locaş tainic.

Veronica a auzit paşii lui Joshua apropiindu-se. În cadrul uşii a apărut o lumină slabă – căutarea lui fusese încununată de succes. Veronica îşi închipuia cum ar fi fost să-i arate diamantul, ce bucuros ar fi fost când şi-ar fi dat seama peste ce dăduseră.

Şi după aceea ce ar fi urmat?

Veronica s-a gândit la Polly, care o aştepta să se întoarcă şi să-şi ţină promisiunea de a o scoate din Kent House. Diamantul acesta ar putea să rezolve toate problemele Veronicăi: ar putea să o aducă pe Polly acasă şi să angajeze pe cineva să o îngrijească, iar ea ar putea să se ducă la universitate în loc să se întoarcă să lucreze în centrul de amanet, iar mama lor nu şi-ar mai face griji pentru cele mai neînsemnate cheltuieli. Unchiul Donny ar şti cum să se ocupe de o tranzacţie de acest fel, ar aranja cu discreţie să fie tăiat în aşa fel încât bucăţile să fie reşlefuite şi vândute fără să stârnească nici o bănuială. Şi ar putea să-i spună mamei că banii provin din şedinţele ei foto.

Ar putea să-l ascundă cu uşurinţă.

A închis broşa şi a pus-o la loc în compartimentul secret. Pe măsură ce Joshua se apropia, ea a răsucit piatra între degetul cel mare şi cel arătător, neştiind ce să facă. În centrul de amanet, unchiul Donny atingea uneori diamantele cu limba să vadă dacă sunt veritabile. „Sunt reci“, spunea el. Veronica a pus piatra pe vârful limbii. Era rece de parcă ar fi atins un cub de gheaţă. Dar în casa Frick era destul de frig, aşa că nu era de mirare. Poate că era fals. Dar dacă norocul era de partea ei?

Înainte ca Joshua să intre în sală, Veronica a îndesat piatra în buzunarul pantalonilor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Ce se întâmplă aici?

Lillian şi domnul Danforth s-au desprins iute, sărutul furat rămânând între ei asemenea unei pânze de păianjen invizibile, bătătorite, tocmai în clipa când Miss Helen îşi vâra capul pe uşa sălii cu orgă.

— Eram convinsă că am să vă găsesc aici! Văd că vă ţineţi de căutat!

Domnul Danforth s-a răsucit cu băgare de seamă în spaţiul strâmt.

— Miss Helen! V-aţi întors! Cu o zi mai devreme!

— Şi dumneata se vede că mă înşeli.

— Cum adică vă înşel?

Vocea îi suna răguşită, dar Miss Helen părea a nu fi băgat de seamă. De jos se auzea forfota servitorilor. Probabil chiar sub încăperea unde se aflau ei, domnul şi doamna Frick îşi lăsau hainele şi pălăriile şi, în urma lor, intrau cuferele şi celelalte bagaje. Iar Lillian fusese surprinsă în clipa când îl săruta pe pretendentul lui Miss Helen.

— Uite-aşa! V-am spus că trebuie să căutaţi de unul singur, dar se vede limpede că aţi atras-o şi pe Miss Lilly. Ce băiat rău sunteţi!

— Cum?

— A, nu dumneata! Scumpetea asta! a exclamat ea, aplecându-se şi ridicând un pui de cocker cu ochi mari, căprui, care o trăgea de poalele rochiei. Avem un nou membru al familiei. Vă rog să faceţi cunoştinţă cu Wrigley.

Domnul Danforth s-a apropiat şi a mângâiat capul câinelui, după care Miss Helen s-a răsucit pe călcâie şi a spus:

— Vino cu mine!

Ieşind pe palier, Lillian a închis uşa sălii cu orgă şi s-a sprijinit o clipă de ea. Era convinsă că aveau să o lase picioarele dintr-o clipă într-alta.

— Ei, ce-ai de spus? a întrebat-o Miss Helen.

Trebuia să-şi vină în fire, căci altminteri totul ar fi fost pierdut.

— Despre ce anume?

— Despre căţel, desigur.

Entuziasmată de noua ei achiziţie, Miss Helen nu băgase de seamă stânjeneala şi agitaţia domnului Danforth şi a lui Lillian.

Dar, de fapt, Miss Helen nu era niciodată atentă la schimbările imprevizibile ale firii omeneşti, în afară de cele ale preaiubitului ei tată.

Lillian a mângâiat căţelul şi l-a alintat pe îndelete, până când Miss Helen s-a arătat satisfăcută. În tot acest timp, domnul Danforth se retrăsese stânjenit într-o parte.

— Ne-am întors cu o zi mai devreme pentru că Papsie nu s-a simţit bine. Aerul de mare n-a făcut altceva decât să-l congestioneze şi mai tare.

— Miss Helen, a început domnul Danforth, trebuie să vă mărturisesc: mi-e teamă că nu am reuşit să termin căutarea comorii.

— Ar trebui să mă supăr foarte tare pe dumneata, dar m-ai prins în toane bune. Poate că atunci când ai să locuieşti aici o să te pun să o termini. Dar hai mai bine să-l instalăm pe micuţul ăsta.

Şi cât se străduiseră să descopere indiciu după indiciu! Iar Miss Helen găsise deja alt subiect de interes.

Până atunci, Lillian nu-şi dăduse seama cât de absorbită fusese de căutare, în mare parte datorită faptului că se bucurase de prezenţa domnului Danforth, dar şi pentru că acest lucru o făcuse să simtă viaţa pulsând în casă. Se bucurase să descopere fiecare nouă ghicitoare, oricât de stângaci ar fi fost formulată. Restul biletelor cu indicii rămăseseră acolo unde le lăsase domnul Danforth, aşezate pe bagheta de lemn dintre tuburile orgii. Ar trebui să se ducă înapoi să le ia de acolo, dar nici nu a apucat să-şi ducă gândul până la capăt, că Miss Helen i-a pus căţelul în braţe.

— Du-l la mine în salon şi cere să-i aducă nişte apă. Apoi ai grijă să vezi cum îmi despachetează Bertha bagajele, să-mi pună lucrurile la loc cum trebuie. Are prostul obicei să îmi aşeze pantofii invers, să pună dreptul în locul stângului, a spus ea, zâmbindu-i plină de cochetărie domnului Danforth, jur că o face într-adins, doar ca să mă necăjească, după care s-a întors către Lillian fără nici o urmă de zâmbet şi i-a spus: După ce termini, vreau să vedem împreună corespondenţa din săptămâna asta. Sper că ai reuşit să împărţi corect scrisorile cât am lipsit.

Lillian a amuţit o clipă, iar domnul Danforth şi-a ferit privirile.

— Sigur că da, Miss Helen.

Ajunsă sus, Lillian simţea că i se învârte capul în timp ce

Bertha despacheta la întâmplare cuferele lui Miss Helen, povestindu-i cât de mult se distrase în zilele ei libere cu un şofer din Park Avenue.

— Cred că mi-am găsit perechea, a exclamat ea, smucind capacul de pe cutia de pălării, în timp ce Lillian ridica un teanc de cărţi de artă din cufăr, punându-le într-un colţ, ca să le ducă mai târziu jos, în sala cu popicăria.

— Rody e isteţ nevoie mare şi dansează ca nimeni altul. E perfect, nu-i aşa?

— Aşa e.

Lillian nu îşi revenise bine după ce Miss Helen o întrerupsese din primul ei sărut şi nu putea fi atentă la povestea Berthei.

— Ce e cu tine, Lilly?

— Scuză-mă, nu am nimic, mă bucur să aud asta.

Şi chiar se bucura. Bertha trudea din greu pentru familia Frick şi merita să aibă parte şi de puţină distracţie în viaţă, de o ocazie să-şi întemeieze o familie.

— Dar tu cum stai? Am văzut eu cum se tot uită după tine organistul nostru cel chipeş când treci pe lângă el! Cred că e nostim să te vezi cu cineva cu aşa talent muzical.

— Ce tot zici acolo?

— Ei, domnul Graham. Doamne, ce păr are! Tare mi-ar plăcea să-mi trec degetele prin chica lui!

— Eşti de-a dreptul ridicolă, a râs Lillian fără să vrea. Sper că îţi dai seama, nu?

— Ei, ia spune tu că nu e chipeş.

Domnul Graham era cu siguranţă cel mai arătos bărbat pe care-l întâlnise până atunci, dar nu putea să recunoască asta în faţa nimănui, mai ales a Berthei. Îi răsuna şi acum în urechi sfatul mamei, de parcă Kitty ar fi fost lângă ea chiar în clipa aceea: *Fereşte-te de slăbiciuni sentimentale, să nu te bizui niciodată pe vreun bărbat.*

Dar domnul Danforth, dacă ar urma Facultatea de Medicină şi ar deveni doctor, ar putea să-i ofere un alt fel de viaţă. A alungat însă repede acest gând. Lillian nu era nici pe departe „Miss Lilly”. Ea era Angelica şi avea să poarte după ea toată viaţa povara acelui nume. Pentru prima dată se gândea cum ar fi să fie o fată obişnuită, ca Bertha, şi să găsească un băiat bun, să se aşeze la casa ei. Dar aşa ceva nu avea să se întâmple. Chiar înainte de scandalul cu proprietarul, trecutul ei neobişnuit

nu-i dădea decât două alegeri: fie să treacă de la muză a artiştilor la actriţă de cinema, stăpână pe propria ei viaţă, fie să devină amanta vreunui bogătaş care să vrea să o aibă pe Angelica pentru plăcerea lui până avea să se plictisească de ea. Chiar dacă ar fi vrut să-şi facă o familie, nici un pretendent cumsecade nu s-ar fi împăcat cu trecutul ei. Nici măcar blândul domn Danforth.

*

Trei zile mai târziu, domnul Frick a chemat-o pe Lillian în bibliotecă, unde se afla întreaga familie dinaintea focului care ardea cu putere. El era răsturnat într-un fotoliu al cărui spătar se arcuia spre faţă, iar pântecul proeminent i se revărsa printre picioarele larg depărtate. Doamna Frick stătea ţeapănă pe marginea canapelei, căci corsetul nu-i permitea nici un fel de relaxare. Helen se afla pe celălalt fotoliu.

— Domnişoară Lilly, fiica mea spune că, de când ne-am întors de la Eagle Rock, nu a mai primit nici o scrisoare şi nici un telefon de la domnul Danforth. Aşa e? a întrebat el, uitându-se spre Miss Helen, care se făcuse mică de tot, încercând să se ascundă în tapiseria de catifea.

Miss Helen nu mai primise nici un fel de corespondenţă; era adevărat. Dar Lillian primise în schimb câte trei scrisori pe zi, aduse la intrarea servitorilor, una mai înflăcărată ca cealaltă, pline de vorbe romantice ce explodau precum dinamita. Îi scrisese că acele clipe petrecute printre tuburile orgii fuseseră atât de neaşteptate, o adevărată plăcere, că putuse să vorbească cu ea cu o uşurinţă pe care nu o mai întâlnise vreodată până atunci. Chiar în dimineaţa aceea, domnişoara Winnie îl surprinsese pe valetul lui când îi dădea o scrisoare şi, când o întrebase despre ce era vorba, Lillian îi explicase iute că îl sfătuia pe domnul Danforth cum să facă montura inelului de logodnă. Domnişoara Winnie a încuviinţat din cap şi şi-a văzut de treburile ei.

Lillian nu a răspuns în nici un fel rugăminţilor lui fierbinţi. El o credea o tânără cuviincioasă şi nu ar fi avut cum să-i înţeleagă trecutul. Probabil se gândea că visul ei de a deveni o stea de cinema era doar o aiureală de copil, nu un scop adevărat, pe cale de a fi atins. Nici nu se putea să fie mai diferiţi unul de celălalt. Fără să mai pomenim că, dacă domnul Frick ar fi aflat

că ea îi distrăsese atenţia de la Miss Helen, şi-ar fi revărsat toată mânia asupra ei, pedepsind-o aspru. Nimeni nu se punea cu domnul Frick. Nimeni.

Avea de gând să ardă scrisorile – era o prostie să le lase la vedere –, dar în fiecare seară, înainte de a se duce la culcare, doar văzându-le simţea cum i se aprinde sângele în vene şi retrăia momentul sărutului, amintindu-şi cum o privise domnul Danforth, de parcă ea ar fi fost tot ce era mai de preţ în lume pentru el. Aşa că nu reuşise să aprindă chibritul să le dea foc.

Domnul Frick o ţintuia cu privirile, aşteptând un răspuns.

— Este adevărat, domnul Danforth nu i-a dat nici un semn lui Miss Helen după câte ştiu eu.

— Aveam de gând să anunţăm logodna de Ziua Recunoştinţei şi mi-e frică că fiica mea a făcut sau a spus vreo prostie care să ne zădărnicească speranţele. Poţi să ne lămureşti?

Cum putea să vorbească aşa în faţa propriei fiice? Lillian a simţit cu mirare că o năpădeşte un val de milă. Îi venea să îngenuncheze lângă ea şi să-i spună că nu merita să primească cuvinte atât de aspre din partea tatălui ei. Merita să fie iubită, iar tăcerea domnului Danforth nu era din vina ei.

— Sunt sigură că Miss Helen nu a făcut ceva ce nu se cuvine.

— Atunci ce s-a întâmplat?

În clipa aceea şi-a dat seama pe deplin ce prostie făcuse în timpul căutării de comori: se lăsase pradă momentului, în casa aceea somptuoasă, în singurătatea măreaţă din săptămâna liberă, când se purtase ca şi cum reşedinţa şi operele de artă ar fi fost ale ei, ca şi când pretendentul lui Miss Helen ar fi fost tot al ei. Va trebui să îndrepte totul.

— Domnul Danforth mi-a adresat în secret nişte întrebări despre montura inelului, despre cum să facă cererea în căsătorie şi altele de acest gen, a răspuns ea, uitându-se la Miss Helen, căreia îi mai venise inima la loc. Îmi pare rău că nu v-am spus, dar voia să fie o surpriză. Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic rău.

Doamna Frick a bătut din palmele ei micuţe, iar chipul lui Miss Helen s-a luminat de uşurare. Înfăţişarea domnului Frick nu s-a schimbat însă deloc, fixând-o pe Lillian cu ochii lui albaştri.

— Ei, bine atunci! Presupun că asta e o veste bună.

— Tată, ce-ar fi să o trimitem pe domnişoara Lilly mâine la el? Aşa o să-i poată răspunde la întrebări şi o să ne spună ce-a zis.

Dar, Miss Lilly, n-ai să-i spui că-i ştim secretul, nu-i aşa?

Chiar dacă avea să-i fie greu, era cel mai bun lucru de făcut.

— Sigur că nu am să-i spun că ştiţi, nu vă faceţi griji.

A doua zi s-a pomenit din nou în faţa casei domnului Danforth, aducând un bilet de la Miss Helen – pe care ea insistase să-l scrie Lillian, desigur. Se cuvenea să pună capăt ideii nebuneşti a domnului Danforth că puteau fi împreună. Îşi punea în pericol toată truda din ultimele două luni.

Cât de nesăbuită fusese să zdrobească viitorul lui Miss Helen. Era, e drept, dificilă şi uneori arţăgoasă fără motiv, dar nu pe de-a întregul din vina ei. Războiul şi toate aranjamentele familiei ei o afectaseră, deviindu-i evoluţia firească. Merita să aibă un cămin fericit, să iasă de sub influenţa tatălui ei şi a fantomei surorii mai mari. Iar soluţia ar fi fost domnul Danforth, deci Lillian trebuia să se dea la o parte din calea ei.

Valetul a condus-o în salonul din faţă. Înainte de a intra şi el acolo, l-a auzit pe domnul Danforth poruncindu-i să se ducă să cumpere ceva de la băcănie, după care s-a auzit închizându-se uşa de la intrare. Pe fereastră l-a văzut pe valet îndreptându-se spre Third Avenue.

Uşa salonului s-a deschis şi a apărut domnul Danforth. Când i-a văzut chipul împietrit, s-a posomorât de tot.

— Domnişoară Lilly! a exclamat el, apucându-i mâna înmănuşată.

— De la Miss Helen pentru dumneavoastră, a spus ea, întinzându-i biletul.

— Se întreabă unde am dispărut, a spus el fără să-l desfacă imediat.

— Au trecut trei zile şi într-adevăr şi ea, şi domnul Frick se tem că v-aţi schimbat intenţiile.

— Oare mi le-am schimbat? a întrebat el, privind-o plin de speranţă.

— Nu eu trebuie să răspund la asta.

A rupt plicul şi, citind biletul, a zâmbit parcă fără voia sa.

— Dumneata l-ai scris, nu-i aşa? Nu ea.

Nu avea nici un rost să-l mintă.

— De unde ştiţi?

— După zilele petrecute cu dumneata acolo în casă îţi cunosc stilul. De fapt, tot dumneata ai scris şi celelalte scrisori, nu-i aşa? De la bun început?

Lillian a privit pe fereastră, sperând că valetul nu se va întoarce prea curând. I se părea o cutezanţă mult mai mare să rămână singură cu domnul Danforth decât atunci când stătuse goală într-un atelier de sculptură. Se putea întâmpla orice.

— Da, eu le-am scris.

— Deci, încă de la bun început, a izbucnit el în râs, îţi scriai singură tot dumitale, în locul presupuşilor îndrăgostiţi.

Ea nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— E ridicol, recunosc. Deşi atunci când e vorba despre căsătoriile din lumea bună, probabil că nu e ceva neobişnuit.

— Căsătoriile din lumea bună! a oftat el. Cam despre asta e vorba. Eu îi ofer lui Helen o căsnicie respectabilă şi o ocazie de a ieşi de sub tutela strictă a tatălui ei, iar ea îmi deschide calea către averea familiei Frick şi către o viaţă confortabilă de-acum încolo.

— Atât timp cât vă purtaţi cum se cuvine unul cu altul nu văd nici un motiv pentru care să nu fie bine. Eu ştiu ce-i sărăcia şi aş da-o într-o clipă pe o viaţă de huzur.

— Deci, dacă aş fi bogat, a început el, arătând în jurul lui, te-ai căsători cu mine?

Dar nu asta a vrut ea să spună.

— Aşa aţi cere pe cineva în căsătorie? Dacă da, atunci prefer să o îmbunătăţesc pe cea pentru Miss Helen, dacă doriţi să o accepte.

— Dar poate că nu doresc asta, a spus el, apropiindu-se de ea. Ştii prea bine ce vreau.

— Iar eu vreau doar ca Miss Helen să fie fericită.

— Chiar vrei asta? Domnişoară Lilly, dumneata eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

De-ar fi ştiut de câte ori auzise ea cuvintele acelea. Vorbe prea des folosite, fără nici o valoare.

— Te rog să mă scuzi, a spus el, observând dezamăgirea de pe chipul ei. Îmi dau seama că sună banal, ştii, eu nu mă pricep să fac curte şi nu ştiu să mă exprim prea bine.

— Conaşule Danforth, s-a auzit vocea valetului care deschidea cu zgomot uşa de la intrare, m-am întors. Am uitat lista cu ce trebuia să cumpăr.

Sunetul uşii trântite i-a răsunat în cap lui Lillian, amintindu-i pentru ce venise acolo.

— Să-i scrieţi astăzi.

— Şi ce să-i spun?
— Să-i spuneţi că o să vă vedeţi de Ziua Recunoştinţei.
El s-a posomorât.
— Şi cu noi ce-o să se întâmple?
— Am venit astăzi aici să vă spun cu tărie că prietenia noastră trebuie să rămână doar atât. Nu mă interesează avansurile dumneavoastră şi vă sugerez să vă vedeţi de treabă. Familia Frick contează pe dumneavoastră. Eu nu.
— Nu cred că asta vrei să spui cu adevărat.
— Mă aştept ca până la ora trei să-i trimiteţi lui Miss Helen o scrisoare, a spus ea, ieşind din salon şi luând-o la fugă pe scările casei, simţindu-se mai în siguranţă pe stradă.

*

Domnul Danforth a făcut întocmai cum îi ceruse Lillian, iar uşurarea de pe chipul lui Miss Helen când i-a fost dată scrisoarea pe o tavă de argint i-a întărit hotărârea. Procedase cum se cuvenea. El scria că a trebuit să meargă mai întâi să-şi vadă mătuşile din Jersey, dar că de Ziua Recunoştinţei va veni să ia desertul împreună cu familia Frick.
Lillian îndreptase situaţia, şi acum planul ei mergea din nou cum îl gândise. De îndată ce Miss Helen şi domnul Danforth se logodeau, ea avea să-şi primească plata de la domnul Frick şi avea s-o şteargă în California, lăsând în urmă toată încurcătura asta mizerabilă. Stricase aproape totul îndrăgostindu-se de domnul Danforth, dar astăzi ştia ce dorea cu adevărat: o carieră, nu o aventură amoroasă complicată.
Masa din sufrageria familiei Frick fusese extinsă ca să încapă toţi oaspeţii invitaţi de Ziua Recunoştinţei: pe lângă domnul şi doamna Frick, Miss Helen şi Childs Frick, fusese poftită în ultima clipă şi Lillian. Soţia lui Childs Frick nu putea să vină, căci unul din copii era bolnav, şi ea nu voia să plece prea departe de casa lor din Long Island. Miss Helen a insistat ca Lillian să ocupe locul rămas gol. Mai târziu, după ce sosea şi domnul Danforth, avea să se servească desertul în salonul Fragonard, iar Lillian se gândea că ar putea găsi o scuză să nu participe.
Miss Helen arăta frumos în rochia ei albă, mătăsoasă, cu un şirag lung de perle la gât, o ţinută pe care i-o sugerase Lillian ca să arate mai la modă, mai feciorelnică. Din păcate, tot timpul mesei îşi însoţise vorbele cu un chicotit ciudat, ascuţit, care o

făcea să pară un pic nelalocul ei. Lillian spera să nu răspundă cererii domnului Danforth în acelaşi mod, căci omul avea s-o rupă la fugă.

După primul fel, domnul Frick a ridicat paharul.

— Aş dori să închin un pahar...

Lillian a băgat de seamă că paharul lui Helen era aproape gol. Aşa se explica râsul ei nefiresc. A încercat să-i prindă privirile, dar Miss Helen tocmai făcuse semn majordomului să umple paharele tuturor.

— E minunat să avem din nou toată familia adunată la un loc. Nimic nu te face mai fericit decât să-ţi vezi copiii mulţumiţi. Chiar dacă uneori te dezamăgesc.

Vorbele lui erau pline de sarcasm. Ceilalţi au înţepenit în scaunele tapisate cu damasc de mătase, presimţind că domnul Frick era într-una din toanele lui rele.

— Childs, a continuat el, întorcându-se spre fiul lui, sunt mândru că ai să duci mai departe numele familiei, mult timp după ce eu nu o să mai fiu.

— Aşa e, tată, a spus domnul Childs, strâmbându-se către Helen. Acum ai un nepot, eu şi Dixie nu mai putem de bucurie.

— Ei, tată, l-a întrerupt Helen, dar şi eu pot duce mai departe numele familiei. Acum doi ani mi-am schimbat numele din Helen Childs Frick în Helen Clay Frick, a urmat ea, privind spre Lillian. Nu-ţi aduci aminte, tată, ce fericit ai fost atunci? Şi acum, că o să mă mărit, înseamnă că s-ar putea să-ţi dau şi eu un nepot.

Domnul Childs a pufnit dispreţuitor, dar, cu o privire, domnul Frick l-a redus la tăcere.

— Nunţile mă fac să devin sentimental, a spus mai departe domnul Frick, poate pentru că-mi aduc aminte de anumite lucruri, de oameni care nu mai sunt, pe care i-am pierdut. Dar viaţa merge mai departe, şi acum sunt sigur că numele de Frick nu va fi dat uitării. Am colecţia de opere de artă, îmi am urmaşii şi ştiu că toate vor continua să existe şi după ce nu o să mai fiu.

— Nu fi trist, tată. Nu pot să rabd să te văd aşa, a strigat Miss Helen.

Domnul Childs a pus paharul jos fără să fi băut din el.

— Interesant e că pui colecţia mai presus de orice, a mormăit el.

— Childs, nu te purta aşa cu tata tocmai astăzi, când nu se simte bine. Lucru pe care l-ai fi ştiut de altfel, dacă ai fi

catadicsit să vii pe aici mai des.

— Mai las-o baltă, surioară.

Din pricina tensiunii din încăpere, lui Lillian îi venea să se scoale în picioare şi să răstoarne masa. Aiurelile sentimentale debitate de domnul Frick păreau că nu au alt scop decât să-i aţâţe pe copiii săi unul împotriva celuilalt, asemeni regelui Lear.

— Mă terorizezi, Childs. Aşa ai făcut întotdeauna, a răbufnit Miss Helen, întorcându-se spre Lillian. Ştii ce îmi făcea când eram mică? Se ascundea sub pat şi mă apuca de picioare când voiam să mă sui în pat. Sau mă punea să mă uit în oglindă şi-mi tot repeta că sunt urâtă până când începeam să plâng.

— Ia nu vă mai tachinat! atât, a intervenit doamna Frick.

Lillian şi-a întors capul spre ea, uimită că a putut să articuleze o părere în loc să rămână invizibilă.

— Ba nu, Adelaide, un pic de tachinare nu strică deloc, a contrazis-o domnul Frick. Ce altceva ar putea să-i întărească pe copiii ăştia, care au trăit toată viaţa în puf, cu treizeci de servitori la dispoziţie?

— Ba numai douăzeci şi şapte, l-a corectat doamna Frick.

Până când i-a răspuns domnul Frick, a trecut un timp încărcat de tensiune, asemeni unei furtuni de vară.

— Văd că ţii la cifrele exacte, a continuat el în cele din urmă. Atunci ce părere ai despre alta: şaizeci? Nu e o vârstă chiar de bătrâneţe, dar nici departe nu e!

Doamna Frick şi-a întors tristă privirea spre fereastră, de parcă ar fi dorit să fie oriunde într-altă parte decât în sufrageria aceea.

Miss Helen s-a ridicat de pe scaun şi a căutat ceva în buzunar.

— Tată, uite ce ţi-am făcut!

A scos o mică miniatură pe care i-a oferit-o, în timp ce Lillian se crispa de jenă. Se străduise să o facă pe Miss Helen să renunţe la această idee. Şi ea venea acum să o prezinte în faţa întregii familii?

— Ia să văd, a spus domnul Frick, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas şi privind obiectul care, în palma lui mare, părea un ciob de sticlă rotunjit de apa mării.

Lillian ştia despre ce era vorba: chipul Martei pictat pe când avea cam patru, cinci ani, cu părul roşu şi obrajii rumeni, îmbrăcată cu o bluză de dantelă, privind senină din rama subţire de aur. Într-un moment de mare inspiraţie, după cum credea ea, Miss Helen pusese un pictor să adauge chipul ei din copilărie

lângă cel al surorii ei. Arătau de parcă ar fi fost gemene, doar că Miss Helen era mai blondă şi avea fruntea mai lată.

— Am crezut că ţi-ar plăcea să ai portretul celor două fiice favorite ale tale, a spus ea.

Domnul Frick a strâns medalionul în palmă, şi apoi l-a ridicat ca să-l vadă toţi cei de la masă. Doamna Frick s-a schimbat la faţă, de parcă îi venea să vomite.

— N-ai nici un strop de tact, de ce oare ai vrea să o pângăreşti cu moaca ta hidoasă?

— Vezi, tată, a şuierat Miss Helen printre dinţi. Uite-aşa m-a chinuit el toată viaţa. Înţelegi de ce ţi-am făcut medalionul, nu-i aşa? Ca să-ţi fac o plăcere.

— Pe tine te interesează doar testamentul, nu s-a lăsat domnul Childs, nu te mai face că-ţi pasă de altceva.

— Childs, a intervenit doamna Frick, care îşi recăpătase vocea, e îngrozitor ce spui!

Domnul Frick stătea sprijinit pe spătarul scaunului, privind amuzat – după părerea lui Lillian – agitaţia din jurul lui. Cruzimea cu care se purta cu copiii lui în după-amiaza aceea nu se potrivea defel cu omul sensibil pe care îl cunoscuse în galeria de artă târziu, în toiul nopţii, care mărturisea cu lacrimi în ochi cât de mândru era de Miss Helen şi cât dorea să o ocrotească. Acolo, noaptea târziu, era probabil singurul loc unde îşi îngăduia să dea la iveală cel mai mic semn de milă şi înţelegere.

— Acum înţelegem ce se ascunde în toată linguşeala voastră, a continuat tărăgănat domnul Frick. Amândurora ar trebui, a adăugat el, arătând cu degetul spre Miss Helen, şi apoi spre domnul Childs, să vă fie ruşine. Martha nu s-ar fi purtat atât de oribil. Va trebui să aşteptaţi, n-aveţi încotro. Dar ştim bine că răbdarea nu vă caracterizează pe nici unul.

Apoi s-a ridicat, dar s-a trântit la loc pe scaun, cu mana pe pântece.

— Ce s-a întâmplat, tată? Altă criză? a întrebat Miss Helen, punându-i o mână pe umăr.

— Ajută-mă să merg în salonul meu, Helen, te rog.

Domnul Childs s-a ridicat să dea o mână de ajutor, dar sora lui i s-a adresat lui Lillian:

— Ia-l tu de celălalt braţ, Miss Lilly.

L-au dus la ascensor şi au urcat până la etajul al doilea. Până când a ajuns în dreptul salonului, îi mai pierise paloarea. S-a

aşezat pe canapea, cu privirile pierdute în sus, la tavanul casetat, în timp ce Miss Helen s-a dus să-i aducă un pahar cu apă.

— Mulţumesc, scumpa mea, a spus el când ea s-a întors şi a îngenuncheat la picioarele lui, ca să-l urmărească cum bea, după care i-a întins paharul lui Lillian.

— Da, tată. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

El a mângâiat-o pe obraz.

— E o miniatură minunată, o s-o păstrez toată viaţa. Tare mi-ar fi plăcut să creşti pe lângă Martha, ca soră a ta mai mare. Avea o fire atât de blândă. Poate că te-ar mai fi domolit.

Omul ştia exact unde să înfigă cuţitul şi cum să-l răsucească.

— Doi ani am tot dojenit-o pe Martha: Nu mai plânge, nu te mai văita!

Chiar dacă avea privirea aţintită asupra lui Helen, nu la ea se uita, se cufundase în amintirea celeilalte fiice.

— Nu ştiam ce făcuse. Credeam că era doar încăpăţânată, greşeala a fost a mea.

— Ba nu, n-ai greşit, n-ai ştiut, a încercat să-l convingă ea.

— Eu le-am spus să nu o opereze, să folosească leacuri homeopatice în care eu am mare încredere. Dar dacă aş fi acceptat să o vindece cum trebuia? S-ar fi putut pune pe picioare şi nu ar mai fi avut patru ani de suferinţe groaznice. În cele din urmă, nu mai putea nici să mănânce, nici să bea, vărsa totul. Abia mai putea vorbi sau respira, era zdrobită de durere, tot corpul era cuprins de infecţie. I-am dat mâna mea şi i-am spus să muşte, a continuat el, întinzând mâna cu cicatricea pe care Lillian o văzuse în noaptea aceea, în galerie. Uite-aici!

— Ştiu, Papsie, a spus Miss Helen. Ai făcut ce-ai putut. Erau alte vremuri atunci, nu existau radiografii şi nici medicamente ca lumea.

— Şi-atunci a făcut şi mama ta nevralgia. N-ar trebui să fiu aşa de aspru. Te rog să-i spui că-mi pare rău.

— Dar poţi să-i spui tu singur. Ea e bine, toţi suntem bine.

— Eşti o fată bună.

Miss Helen a zâmbit fericită, de parcă ar fi fost binecuvântată de Papă.

Cu tot bănetul lor, familia aceasta fusese lovită de o tragedie care afecta mai multe generaţii. Moartea Marthei scosese la iveală tot ce era mai rău în ei: doamna Frick era şubrezită şi

bolnavă, domnul Frick era crud, fiul lor abia aştepta să mai stârnească un scandal, iar Miss Helen se dădea peste cap să le intre în voie.

De jos s-a auzit clopoţelul de la intrare.

— Trebuie să fie domnul Danforth, a spus Miss Helen. Du-te să-l întâmpini, Lilly. Roagă-l să vină mâine.

În toată agitaţia aceea, Lillian uitase că îl aşteptau să sosească. L-a găsit păşind prin holul de la intrare, părând tulburat.

— Domnule Danforth, mi-e teamă că s-a produs o schimbare.

— Domnişoară Lilly, a început el pe un ton ridicat, teatral. S-a întâmplat ceva?

— S-a ivit o problemă, veniţi, vă rog, cu mine.

L-a condus prin bibliotecă, afară pe terasa care se întindea de-a lungul întregii laturi de sud a galeriei de artă. Patru perechi de coloane despărţeau pardoseala de peluză. În noaptea aceea fără lună, nu puteau fi văzuţi de nimeni acolo, şi ea avea nevoie de aer proaspăt după zăpuşeala din salonul domnului Frick.

— Domnul Frick a avut o problemă, şi Miss Helen are grijă de el, sus.

— Îmi pare rău să aud că încă nu se simte bine.

— Da, a spus ea iute. Va trebui să replanificăm cererea. Mâine-dimineaţă, la prima oră, o să verific agenda şi o să vă trimit o propunere de date.

— Dar eu nu am venit să o cer în căsătorie, Lilly. Am venit să le spun că nu mă pot căsători cu Miss Helen.

Lillian a simţit că se năruie ceva în sufletul ei. Banii. Banii ei. Visurile ei. Şi, cu toate acestea, domnul Danforth renunţa la avere din pricina ei? Avea ea oare o influenţă atât de distrugătoare asupra lui?

— Nu, aşa ceva nu se cuvine, a rostit ea, dar cuvintele abia s-au auzit, părând că-i sporesc avântul domnului Danforth.

— Dar nu o iubesc şi nu cred că ne potrivim deloc. Dumneata poţi să înţelegi mai bine decât oricine.

O rază de lumină s-a reflectat pe iarbă, venind de la o fereastră din salonul cel mare. Cineva a mişcat perdeaua şi a privit afară. Domnul Danforth s-a dat la o parte în întuneric, trăgând-o pe Lillian lângă el.

— Ştiu că nu pot oferi mare lucru, doar un mic venit anual, a început el. Dar m-am gândit mult la ce am vorbit noi. Vreau să

studiez medicina la Boston şi să duc o viaţă simplă. Toate acestea, a continuat el, arătând spre casa care se contura ameninţător ca un mormânt, nu sunt pe placul meu. Şi nici pe al dumitale, aşa cred, Lilly. Am putea să avem o viaţă bună, fericită împreună.

El îi oferea şansa de a duce altă viaţă decât îşi imaginase, o viaţă stabilă, alături de cineva. Cunoscându-i destul de bine tristeţea şi blândeţea, precum şi faptul că nu era impresionat de bogăţia familiei Frick, îşi dădea seama că era un om bun. Un om bun, care era îndrăgostit de ea.

Toată agitaţia zilnică din casa familiei Frick nu făcuse decât să-i abată gândul că şi ea era de fapt la fel de singură şi, oricât îi plăcea să creadă că serviciile ei îi erau indispensabile lui Miss Helen, îşi dădea seama că putea fi înlocuită într-o clipită. Atâta timp fusese la dispoziţia altora, pozând răbdătoare, dezgolită, pentru artişti. Asigurându-se că Kitty avea din ce trăi. Supunându-se moşturilor şi istericalelor lui Miss Helen. Ea se adapta după cerinţele oricui şi se pricepea de minune să o facă. Cum de nu-şi dăduse seama de asta până acum?

Dacă ar accepta propunerea lui, ar însemna să renunţe la visul ei de a deveni actriţă de cinema.

Dar, de fapt, ea îşi punea toate speranţele şi visurile în câteva scrisori scrise la repezeală de un producător de film. Probabil că domnul Broderick scria câte o sută de scrisori de felul acesta pe săptămână. Era chiar atât de naivă să se socotească deosebită?

Dar domnul Broderick căuta o actriţă care să semene cu Angelica. Chiar pe ea o căuta. Muncise atât de mult, ajunsese atât de aproape de ţel şi, dacă nu încerca, n-ar fi ştiut niciodată dacă ar fi putut reuşi în California. Fără să mai pomenim că, dacă fugea cu domnul Danforth, ar fi stârnit mânia neamului Frick.

Şi dacă s-ar căsători cu el, ar trebui să-i spună adevărul despre Lillian. Despre Angelica.

— Nu sunt sigură.

Avea oare curajul să se dezvăluie cu totul? Să nu se mai ascundă? Dar asta înseamnă dragostea, după câte spun toate cântecele, poeziile şi cărţile scrise de-a lungul vremurilor. Însemna să te dăruieşti altcuiva, căruia să-i încredinţezi toate secretele. Nu-şi închipuise niciodată că i se va ivi această ocazie, dar sărutul domnului Danforth schimbase totul. El o

iubea, în ciuda pericolului care-i pândea pe amândoi.

— Poate că dumneata nu eşti sigură încă, dar eu sunt convins. Vino luni în parc, pe terasa Castelului Belvedere, la ora unsprezece. O să fugim, o să ne căsătorim şi o să începem o viaţă nouă împreună. Vrei? a întrebat el după un moment de tăcere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A doua zi de dimineaţă, Lillian a aflat că domnul Frick tot nu se simţea bine şi fusese chemat doctorul. Împreună cu Miss Helen au aşteptat la uşa salonului în timpul consultaţiei, şi după ce doctorul a terminat, l-au condus în hol.

— Are pleurezie, a spus doctorul cu o înfăţişare sumbră. De aceea nu poate respira bine.

— Sper că nu i-aţi spus asta.

— Nu, aşa cum mi-aţi cerut, nu i-am spus cât de grav este. I-am spus că vremea rea e sursa congestiei. Să bea multe lichide deocamdată şi să vă asiguraţi că se odihneşte. O să vin să-l văd mâine.

Sus, în salonul lui, domnul Frick stătea întins pe o canapea, acoperit cu o plapumă albastră ale cărei margini le strângea în mâini. Cu barba lui albă şi pântecele proeminent, ar fi putut fi însăşi imaginea Sfântului Nicolac, dar domnul Frick nu era nici pe departe simpatic, nici chiar în zilele când se simţea bine.

Lângă el stătea valetul care scria ceva.

— La prânz o să vreau tocană de măruntaie şi cartofi gratinaţi. Să-mi pregăteşti şi o ţigară de foi după aceea, cu un cocktail cald de Scotch[27].

— Ba nu, Papsie, asta nu se poate, a ripostat Miss Helen, adresându-i-se apoi valetului: O să mănânce un consommé slab şi ceai.

— Nici vorbă, s-a răţoit domnul Frick, ultima mea masă nu o să fie supă.

— Dar cine a spus că va fi ultima ta masă? Hai, te rog, Papsie!

Valetul a ieşit, aruncându-i o privire compătimitoare lui Miss Helen. Ea s-a aşezat pe scaun lângă el.

---

[27] *Hot Scotch* (engl.), amestec de apă fiartă, whisky, lămâie şi miere.

— Nu vrei să mă asculţi deloc?

— De ce te-aş asculta? De ce ai şti tu mai bine ce vreau să mănânc la prânz?

— Păi asta e mai sănătos pentru tine.

— Aiurea! Hai să jucăm dame.

— O să joci cu domnişoara Lilly, eu am ceva de făcut, a spus ea, ridicându-se şi arătând spre o tablă de dame lăcuită, cu intarsii, aşezată pe o măsuţă. Domnişoară Lilly, pune măsuţa lângă el şi jucaţi. Ştii să joci dame, nu?

— Da, ştiu.

— Să nu cumva să-mi schimbi meniul, a urlat domnul Frick când Miss Helen a ieşit din cameră, dar nici nu a terminat bine, că a şi început să tuşească.

Lillian i-a turnat un pahar de apă dintr-o carafă de cristal şi i l-a dat. A băut apa şi şi-a domolit tuşea.

— Stai jos şi joacă cu mine, a spus el, tuşind încă o dată să-şi dreagă vocea.

Felul în care era tratată Lillian şi ceilalţi servitori depindea de tensiunea care se simţea în casă, asemeni curentului electric. În dimineaţa aceea, acolo, de faţă cu domnul Frick, simţea că nu e altfel decât Wrigley, căţelul, primind porunci cărora era de aşteptat să li se supună.

S-a aşezat în faţa domnului Frick şi a aranjat piesele care se mişcaseră. El a făcut prima mutare. Au jucat tăcuţi o vreme, auzindu-se doar respiraţia lui, ca şuieratul unei locomotive cu aburi.

În răstimpul în care el se gândea cum să facă următoarea mutare, Lillian a început să se uite cu atenţie la tablourile de pe pereţi, comparându-le în minte cu descrierea lor din sistemul de catalogare din biblioteca de artă a lui Miss Helen. Asta o mai liniştea, luându-i gândul de la faptul că domnul Danforth aştepta ca peste trei zile ea să ia o hotărâre. Dacă îşi părăsea slujba de la familia Frick, nu avea să fie martoră la înfiinţarea bibliotecii de istorie a artei a lui Miss Helen, ceea ce constata cu surprindere că o întrista. Lui Lillian îi plăcuse tare mult să o ajute pe Miss Helen să caute printre imaginile celor mai frumoase opere de artă din lume, să se gândească cum organizeze cel mai bine pe categorii diferite peisaje şi portrete, statui de bronz şi busturi. Munca aceasta îmbina plăcerea ei pentru ordine – pe care o descoperise după ce începuse să-şi ia

în serios munca de secretară particulară – cu dragostea pentru artă, dezvoltată în timpul cât pozase pentru artişti.

Urmările acestei decizii o apăsau din greu.

Domnul Frick şi-a ridicat ochii şi i-a urmărit privirea.

— Când am început să adun opere de artă, nu mi-am închipuit nici o clipă că o să ajung să trăiesc într-o casă înconjurat de capodopere.

— Trebuie să fiţi tare mândru.

— Mândru? Păi nu le-am pictat eu, a protestat el, sprijinindu-se pe spate. Totul pare atât de obişnuit acum.

Obişnuit! Era ultimul cuvânt la care s-ar fi gândit. L-a cuprins din nou tuşea şi, pentru prima dată, l-a văzut ca pe un bătrân slăbit, cu fruntea brăzdată de riduri şi ochii speriaţi. În viaţa lui cucerise tot ce îşi propusese, iar acum plămânii lui bolnavi îi reaminteau că era un simplu muritor.

— Ce moştenire nemaipomenită, să lăsaţi toate acestea newyorkezilor, a spus ea, sperând să-i mai ridice moralul.

— Dar crezi că o să le mai aprecieze peste şaptezeci-optzeci de ani? Cui o să-i mai pese de casa unui bogătaş mort, plină de opere de artă vechi? a întrebat el, continuând apoi după o pauză: O să mă duc curând, să ştii.

Ea şi-a ferit privirea, nevrând să se lase atrasă într-o discuţie atât de lugubră.

— Doctorul e destul de optimist.

— Minte.

Lillian a mormăit ceva în semn de protest.

— Ştii că o dată era să mor? a întrebat el, mutând o piesă spre capătul cel mai îndepărtat al tablei, pe care ea a blocat-o conştiincios.

Îşi amintea că Bertha îi spusese despre atentat, ceva cu un anarhist rus.

— Ce groaznic trebuie să fi fost!

— Eram într-o întâlnire în biroul meu din Pittsburgh, şi când mi-am ridicat ochii, am văzut un om cu un pistol. Mi-a tras două gloanţe în gât şi m-a înjunghiat în piept şi picioare. Am refuzat să fiu anesteziat în cele patru ore cât i-au trebuit doctorului să scoată gloanţele. Doctorii m-au vindecat, dar ştii cine m-a salvat de fapt?

— Cine?

— Fiica mea cea mare. Când nebunul acela şi-a îndreptat

pistolul spre mine, am văzut o strălucire de lumină şi sunt sigur ca a fost Martha. L-a orbit şi nu a nimerit ţinta. Martha m-a salvat, a continuat el, întinzând mâna cu mica cicatrice. Dintre toate cicatricele mele, asta mă obsedează cel mai tare. Fiica mea a suferit timp de patru ani. Prin comparaţie, rănile mele au fost o nimica toată.

A luat apoi piesa lui Lillian cu o mişcare largă, plină de satisfacţie.

— Te-ai lăsat bătută într-adins? Ca să înveseleşti un bătrân?

— N-aş face asta niciodată!

Au zâmbit amândoi.

— Promiţi că o să ai grijă de fiica mea după ce eu nu o să mai fiu? O să aibă nevoie de îndrumare. Dumneata ai un cap limpede pe umeri, înţelegi cum merge lumea, după câte văd eu. O să ai grijă de ea?

Nici nu a apucat să răspundă, că s-a deschis uşa şi a intrat Miss Helen cu o tavă în mână.

— Papsie, ţi-am adus un cocktail cald de whisky. O să te pună pe picioare. Când eram bolnavă, nu-mi spuneai tu că nu e leac mai bun ca o băutură caldă cu whisky?

— Nu vreau. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai ocupa atâta de mine! Du-l înapoi.

Pe chipul lui Miss Helen s-a citit dezamăgirea. A trântit tava pe bufet şi s-a aşezat la capătul canapelei. Tatăl ei nu şi-a mişcat picioarele ca să-i facă loc, aşa că a rămas pe jumătate pe margine.

— Cum a fost jocul? Văd că ai bătut-o pe domnişoara Lilly. Nu se pricepe la jocuri.

— Nu e nepricepere, ci îşi lasă adversarul să câştige, a răspuns domnul Frick. Domnişoara Lilly e deşteaptă. Ar trebui s-o asculţi.

— Dar despre ce aţi vorbit? a întrebat ea, uitându-se bănuitoare la Lillian.

— Am putut să mă spovedesc ei, exact ce-mi trebuia. Acum mă simt mult mai bine.

Lui Lillian îi venea să-l sugrume, dacă nu ar fi respirat şi aşa destul de greu. Lui îi venea la fel de uşor să învrăjbească oamenii unul împotriva celuilalt ca şi cum ar fi respirat. Poate ca asta era ceva folositor în lumea afacerilor, dar familia lui, şi aşa şubrezită, se dezmembra.

— Cine ştie ce-o să se întâmple după ce mă căsătoresc?

Domnul Danforth şi cu mine am putea hotărî să revizuim posturile angajaţilor. Domnişoară Lilly, a continuat ea, arătând către scaunul din colţul camerei, te rog să iei *New York Times* şi să te aşezi acolo. Alege articolele care crezi că l-ar interesa pe tata să i le citesc cu voce tare.

O altă poruncă, fără să mai pomenim de ameninţarea făţişă că ar putea să o dea afară. Dar Lillian s-a supus, aşezându-se pe scaunul cel mai incomod din încăpere. Domnul Frick era bolnav, îşi repeta ea în gând. Familia era foarte preocupată, neştiind ce se va alege de viaţa lor după moartea lui, întrebându-se dacă se vor putea descurca fără el la cârmă.

— Papsie, în timp ce ea alege articolele, eu am să-ţi citesc din *The World*. Ţi-ar plăcea?

— Da, foarte mult, a spus el, aşezându-se confortabil, mulţumit că le învrăjbise pe Lillian şi Miss Helen.

Dar dacă Lillian chiar ar fi fugit cu domnul Danforth?

Richard. Va trebui să se obişnuiască să-i spună pe nume dacă avea să fugă cu el. În unele momente, precum cel de acum, era convinsă că Miss Helen nu-l merită. Richard era mult prea bun şi prea blând pentru ea. Aveau să fie nefericiţi din prima lună de căsătorie, şi fără îndoială că domnul Frick avea să-l chinuie în puţinul răgaz ce-i mai rămânea, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi. Dacă accepta propunerea lui Richard, Lillian avea să scape de cruzimea din casa aceasta şi ar putea să ducă o viaţă decentă, ca soţie a unui om bun. Merita asta, nu-i aşa? Dar, pe măsură ce se gândea la ce alegeri avea, îşi dădea seama că nu era corect să accepte să se căsătorească cu cineva din ranchiună. Trebuia să se gândească mai bine, să vadă dacă era dispusă să facă aşa ceva. Şi trebuia să se hotărască până luni.

În timp ce Miss Helen îi citea tatălui ei, Lillian a răsfoit ziarul *Times*. Domnul Frick prefera articolele despre afaceri, dar ea a trecut la secţiunea culturală mai întâi. Dumnezeu ştie cât va citi Miss Helen, doar ca să o ţină pe ea la colţ.

Interviu exclusiv cu domnul Alan Broderick, producător de filme mute.

Văzând titlul, i-a sărit inima din piept şi l-a citit în grabă. Producătorul era la New York, în căutare de locuri unde să toarne un nou film pentru care nu-şi alesese încă actorii. Interviul avusese loc la hotelul Piaza, unde locuia domnul Broderick până la mijlocul săptămânii viitoare, când avea să se

întoarcă în California.

Era acolo!

A rămas în colţul ei până când domnul Frick a aţipit, şi apoi a întrebat-o pe Miss Helen dacă putea să se ducă să-şi vadă de registre. Miss Helen i-a dat drumul, dar, în loc să se ducă în salonul stăpânei, Lillian s-a dus în camera ei, unde s-a rujat şi s-a pieptănat repede, după care a coborât în goană scările.

Ajunsă la hotel, şi-a tras voaleta mai tare pe ochi şi l-a rugat pe recepţioner să ducă un bilet domnului Broderick. Când i s-a spus că dânsul se afla încă în apartamentul său, ea a repetat că aşteaptă răspuns şi l-a răsplătit generos.

S-a aşezat lângă o jardinieră mare, privind clienţii hotelului, care intrau şi ieşeau din hol. Interiorul cu decoraţii rococo, cu pereţii tapetaţi cu brocard roz şi verde, îi dădeau o uşoară durere de cap după austeritatea din casa familiei Frick. Probabil că, în clipa aceea, Miss Helen bătea din picior întrebând-o pe Bertha unde e Lillian, supărată că dispăruse aşa, pe neaşteptate. Riscase foarte mult.

După zece minute interminabile, recepţionerul a apărut cu un bilet.

— De la domnul Broderick, a spus el, înclinându-se.

L-a deschis, rugându-se să fie o veste bună. Scria că domnul Broderick va fi încântat să o întâlnească la începutul săptămânii viitoare. Luni la ora unsprezece.

Chiar când trebuia să se întâlnească cu Richard.

*

Sfârşitul săptămânii a trecut cu greu, Miss Helen fiind tot mai agitată pe măsură ce tatăl ei se simţea mai rău, căci trupul i se umfla, şi doctorul îi administra morfină, ca să-i mai aline durerile. Duminică, domnul Childs a venit împreună cu familia să-l vadă. Copiii solemni, cu ochii măriţi de uimire, au fost repede trimişi să stea cu bona, în timp ce domnul Childs şi soţia lui au mai rămas lângă patul bolnavului timp de un ceas, după care s-au întors acasă, în Long Island.

Nemulţumită cu diagnosticul doctorului, Miss Helen l-a dat afară şi a angajat altul. Nu mai dormise de douăzeci şi patru de ore şi până şi doamna Frick, într-o manifestare neobişnuită a sentimentelor sale materne, îi ceruse în cele din urmă să se odihnească. Luni dimineaţă, la ora nouă, Lillian se afla în

camera ei, cu două scrisori în mână. Una adresată domnului Broderick, în care refuza întâlnirea cu el, cealaltă adresată lui Richard, în care îşi exprima regretul. Pe care să o expedieze?

Kitty îl blestema amarnic pe tatăl lui Lillian că le părăsise fără să le lase nimic. Cât despre Lillian, ea nu se încredea uşor în bărbaţi. Nici în tatăl ei, nici în domnul Watkins, şi în nici un caz în domnul Frick, care îi mânuia pe membrii familiei sale de parcă ar fi fost marionete trase de sfori. Oricât de înţelegător ar fi fost, Richard nu ştia de fapt cine era ea şi cu siguranţă nu i-ar permite să fie actriţă. Nu era o slujbă demnă de o doamnă, cel puţin nu în cercurile în care se învârtea el. De fapt, el nu avea decât o imagine închipuită despre ea, ca secretara particulară dichisită, ceea ce în multe privinţe nu era cu mult diferită de imaginara Angelica.

Fusese bine să se piardă o vreme în anonimat ca o simplă lucrătoare, dar adevărata ei forţă venea din înfăţişarea şi frumuseţea ei. Dacă scăpa acum ocazia să se facă actriţă, s-ar fi întrebat tot restul vieţii cum ar fi fost dacă ar fi făcut-o. Şi simţea încă ameninţarea procesului domnului Watkins din luna ianuarie. Chiar dacă accepta propunerea lui Richard, şi până atunci ar fi devenit o femeie măritată, respectabilă, nu avea nici o garanţie că nu ar fi fost implicată în scandal. Deci, singura ieşire era să se pună la dispoziţia domnului Broderick şi să părăsească pentru totdeauna Coasta de Est a Americii.

Aşa că a rupt scrisoarea către domnul Broderick şi a aruncat-o în coşul de gunoi, iar pe cea adresată lui Richard i-a dat-o valetului, în timp ce ieşea din casă, cerându-i să o ducă de îndată.

Ajunsă la hotelul Piaza, cu puţin înainte de ora unsprezece, a bătut la o uşă de la etajul al cincilea. Un tânăr cu maxilarul de sus extrem de proeminent, dar cu un zâmbet amabil, a poftit-o într-un salon foarte elegant, decorat cu totul într-un galben pal, ale cărui ferestre cu perdele de organdi brodat dădeau spre Central Park.

— Ce bucuroşi suntem să vă întâlnim, a întâmpinat-o el, invitând-o înăuntru.

Domnul Broderick s-a ridicat de pe canapea şi i-a întins mâna. Era mai tânăr decât se aşteptase, treizeci spre patruzeci de ani, iar faţa bronzată îi scotea în evidentă ochii verzi strălucitori. Tinereţea şi sănătatea întruchipate, mai ales prin comparaţie cu

paloarea bolnăvicioasă şi respiraţia şuierătoare a domnului Frick.

— Mă bucur mult să vă cunosc. Spuneţi-mi cum vă numiţi, vă rog.

— Angelica, a răspuns ea, uitându-se nedumerită de la unul la altul.

— Bine, bine, i-a tăiat-o domnul Broderick, privind-o cu un aer glumeţ. La început, am auzit o mulţime de femei pretinzând că sunt Angelica. Toate drăguţe, cu părul lung şi negru. Dar, de când a izbucnit scandalul, nu a mai apărut nici una. Ai ceva curaj să apari acum, oricine ai fi.

Oricine ar fi? Dar el ştia cine e ea.

— Aţi fost atât de amabil în scrisori, mi-am închipuit că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Ce scrisori? a întrebat nedumerit, apoi a fluturat din mână. A, da, nu mă ocup eu de corespondenţă. E treaba asistentului meu.

Lillian s-a uitat spre tânărul cu dinţii mari. Lui îi scrisese şi îi răspunsese? Lui îi încredinţase toate amănuntele vieţii ei de model – Angelica –, ca să-i dovedească că era într-adevăr ea? Şi el era cel care îi răspunsese atât de entuziasmat?

— Eu cred că ea e cea adevărată, domnule Broderick, a spus asistentul. Eu cred că aşa e, a întărit el, adresându-i lui Lillian un zâmbet încurajator, scuzându-se oarecum.

— Nu mai spune? s-a mirat el, măsurând-o din priviri.

Ei bine, Lillian îşi primea răsplata, căci şi ea scrisese în numele altcuiva în ultimele câteva luni. Dar nu avea de gând să se împiedice de acest mic amănunt, dacă tot ajunsese atât de departe.

— Ba sunt chiar ea. Adică, Angelica.

Domnul Broderick l-a expediat pe asistent şi a poftit-o să se aşeze pe sofa.

— Dacă aşa stau lucrurile, ce mai faci dumneata, dragă Angelica?

La o întrebare atât de simplă, a amuţit de-a binelea. Atât de multe depindeau de răspuns. Domnul Broderick o privea atât de insistent, cu atâta compasiune, încât, spre marea ei surprindere, a izbucnit în plâns.

El a scos din buzunar o batistă cu monogramă. Ea şi-a şters ochii cu băgare de seamă, să nu-şi întindă creionul dermatograf.

După cele câteva luni când nu se machiase, simţea fardul pe care şi-l aplicase de dimineaţă ca pe o mască densă ce-i acoperă chipul.

— Vă rog să mă scuzaţi, s-a bâlbâit ea.

— Nu-i nimic, lăsaţi! a liniştit-o el, luându-i mâna.

Palma lui era moale ca o mănuşă de piele fină.

— Ai trecut prin atâtea în ultima vreme, sunt convins. Povesteşte-mi tot, copilă dragă.

Să îndrăznească oare? Ar fi putut chema poliţia în orice clipă. Trebuia să-i câştige încrederea, să-l facă să-i vadă adevărata valoare şi să accepte să o ia cu el la Hollywood.

— M-am ţinut deoparte, după articolele apărute în presă. Şi vă mulţumesc încă o dată că m-aţi primit.

— Am senzaţia că te văd peste tot în New York. În faţa hotelului unde stau, deasupra unei fântâni, pe un piedestal lângă parc, pe frontonul bibliotecii. Eşti peste tot, Angelica.

— În ultima vreme, tare aş fi vrut să nu mai fiu. Crima aceea oribilă... eu nu am fost implicată în nici un fel. Doar că eram chiriaşa bărbatului acela, asta a fost tot.

— Sigur că da. Şi unde ai fost în tot acest răstimp?

— Mi-am găsit o slujbă la o familie şi am stat deoparte. Aveam de gând să vin la dumneavoastră, în California, dar am citit în ziar că sunteţi aici, în oraş, şi am venit să vă întâlnesc.

— Ce greu ţi-a fost, fată dragă, a exclamat domnul Broderick, trăgându-se mai aproape. Să ştii de la mine, reporterilor ăstora nu le pasă de adevăr. Nici poliţiei. Ai făcut bine că te-ai ţinut deoparte şi că m-ai căutat. Eu o să am grijă de tine. Să nu duci lipsă de nimic.

— O să faceţi asta?

Procedase bine să i se destăinuiască.

— De-abia aştept să vin la o audiţie pentru orice rol, oricât de mic ar fi.

El s-a ridicat şi a început să umble prin cameră cu paşi mari.

— Văd deja cu ochii minţii, ceea ce e un semn bun. Aşa lucrez eu, aştept până-mi vine inspiraţia. Nu poţi grăbi procesul de creaţie.

S-a simţit străbătută de un val de curaj.

— Asta-mi aminteşte de artiştii cu care am lucrat. Cei mai buni se învârteau în jurul meu vreun ceas înainte de a se apuca de lucru. În timpul acesta murmurau, făceau schiţe, lucruri de-

astea. Şi de îndată ce se apucau de lucru, intram într-un fel de parteneriat. Adesea le făceam şi eu unele sugestii care-mi veneau în minte în timp ce pozam.

— Aşa cum le-ai fost lor muză, vei fi şi muza mea, sunt convins. Ai vreo obligaţie care să te reţină aici, la New York?

Ea s-a gândit la Miss Helen şi Richard. Era mai bine să plece, ca ei să poată să descopere cum să trăiască mai departe fără amestecul ei.

— Nu, nu am pe nimeni.

— Mă referem la investigaţia aceea. Există vreun mandat de arestare?

— Bănuiesc că s-ar putea să fiu chemată pentru interogatoriu, sau cel puţin aşa s-a vehiculat în presă.

— Bine, atunci poţi să pleci mâine cu mine şi o să te cazăm undeva aproape de studio, şi între timp ne vom gândi ce să spunem presei. O să zicem că ai fugit din oraşul cel mare şi înrăit, căutând refugiu în însoritul Los Angeles, unde ai renăscut.

— Renăscut?

— Mi-ar plăcea să facem o probă în studio, cu decoruri şi costume adevărate, dar sunt dispus să încercăm cu ce avem la îndemână aici. Du-te şi stai acolo, a spus el, arătându-i spre mijlocul camerei.

Ea s-a executat şi a aşteptat. El s-a dat înapoi, privind-o printre palmele aşezate în formă de L, lăsându-se pe vine.

— Aşa... bine, ridică-ţi bărbia acum şi uită-te în depărtare peste mine.

Pentru o clipă a fost din nou năpădită de emoţii, dar şi-a impus să se gândească că mai fusese privită îndeaproape, că de data aceasta nu era nimic diferit de alte sute de ocazii când fusese cercetată, studiată. Spera doar ca nu i se vedeau prea tare cearcănele de sub ochi, produse de nesomnul din ultimele zile.

— O, Doamne! Arăţi bine din toate unghiurile, a exclamat el. Acum eu am să spun ceva şi am să te rog să reacţionezi exact cum simţi că-ţi vine în mod natural. Eşti pregătită?

Ea a încuviinţat din cap.

— Mergi la uşă.

Ea s-a îndreptat spre locul prin care intrase în cameră.

— Uite cum mă gândesc să facem: aş vrea să spun povestea ta.

— Povestea mea?

— Da, vom lucra împreună: *Angelica, muza artiştilor.*

O colaborare! Să-i apară numele pe generic?

— Trebuie să scoatem în evidentă ceea ce ai făcut până acum, să dovedim că eşti un simbol adânc înrădăcinat în cultura New York-ului, că ai fost persecutată şi ponegrită, dar că sufletul îţi este încă neîntinat.

Ponegrită? Dar ea nu voia să atragă atenţia asupra scandalului cu proprietarul. Scopul plecării ei în California ca să devină actriţă era tocmai să depăşească momentul acela, să facă un pas înainte. Era pe punctul de a mărturisi că era mulţumită să joace într-un film deja conceput, dar nu a apucat să spună nimic. El turuia înainte.

— Hai să zicem că vii pentru prima dată într-un atelier de sculptor şi ţi se cere să pozezi. Dă-i drumul! Acţiune!

— Acţiune?

El s-a oprit şi a răsuflat zgomotos.

— Da, intră în cameră ca şi cum ar fi un atelier. Poţi să faci asta?

— Mama a mers întotdeauna cu mine.

— Las-o pe mama! Trebuie să ridicăm pretenţiile, să îmbogăţim povestea. Eşti singură şi e prima dată când faci asta. Îţi mai aduci aminte cum a fost?

Îşi amintea şi s-a înfiorat puţin la gândul acesta.

— Aşa, exact ce-mi trebuie! Cum ai făcut acolo. Hai, mergi mai departe.

Chiar dacă nu asta era ceea ce-şi închipuise, l-a impresionat cu talentul ei actoricesc. A intrat în cameră şi a rămas acolo, în picioare, privind în jur cu ochii mari, de parcă ar fi fost înconjurată de statui terminate şi de alte lucrări în curs de finisare.

— Minunat! Acum apare artistul care se învârte în jurul tău.

Ea a încremenit, privind bărbatul imaginar ce-i dădea târcoale.

— Extraordinar! Şi-acum să ne închipuim ce se întâmplă cu tine în studio. Îţi dai seama că el vrea mai mult decât să-i fii model, şi asta te înspăimântă. Arată-mi!

— Dar niciodată nu s-a întâmplat aşa! a izbucnit ea, revenind nedumerită la realitate. Toţi sculptorii cu care am lucrat erau artişti profesionişti, nu seducători. Mama a avut grijă de asta.

— Mai lasă-mă în pace cu mama! Nu e nici o mamă, n-ai înţeles?

— Dar, dacă o să fie povestea mea, atunci n-ar trebui să fie adevărată? Mie nu mi-e ruşine cu ce am făcut, când am pozat ca model. Nu am făcut nimic necuviincios.

Domnul Broderick s-a trântit pe un scaun, cu coatele sprijinite pe genunchii depărtaţi, cu bărbia sprijinită în palme. Apoi a vorbit răspicat, ca un părinte dezamăgit care îi explică unui copil, cu răbdare, regulile.

— Tu nu eşti o ţărăncuţă oarecare din Omaha de care n-a auzit nimeni până acum. Dacă eşti cu adevărat Angelica, trebuie să ne folosim de faima căpătată în ultima vreme.

— Eu aş vrea să trecem cu vederea această faimă, dacă se poate.

— Acum e prea târziu, dar, dacă ai să poţi face publicul să se îndrăgostească de tine, dacă îi faci pe oameni să simtă că îţi înţeleg situaţia disperată şi că sunt de partea ta, atunci ai să capeţi toată puterea din lume. Şi această putere o să te scoată din ananghia în care te afli acum.

Ea şi-a încrucişat braţele, şovăitoare.

— Studioul nu îmi permite să filmez nimic de prost gust sau stângaci. Lângă mine eşti în siguranţă. Dar trebuie să ai încredere în mine. Poţi să faci asta?

— Cred că da, a răspuns ea, privindu-l înspăimântată.

— O să-ţi cer mult, Angelica. Va trebui să te expui şi vreau să ştiu de pe acum dacă eşti dispusă să faci asta?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, uite, am nevoie să arăţi emoţie pură, neprefăcută. Să răscoleşti profund. Şi va fi cel puţin o scenă cu gropiţele tale faimoase.

Ultimele vorbe le-a rostit aproape ca pentru sine, de parcă ea nici nu ar fi fost în încăpere.

Ei i s-au tăiat picioarele, poate că are să-l descurajeze.

— Cum, aşa? a întrebat ea, zâmbind.

— Nu, nu gropiţele alea, a protestat el aspru. Vrei, sau nu vrei, Angelica? Tu hotărăşti. Dacă eşti adevărata Angelica, de ce te-ar deranja? Eşti adevărata Angelica?

Pe domnul Broderick nu-l interesa să lucreze împreună ca să creeze ceva minunat. Voia să-i folosească povestea ca să o prefacă în ceva sordid. Să o prezinte ca pe o victimă, ca pe o copilă fără nici o forţă, şi nu ca o muză a celor mai buni artişti din lume, ca pe o fiinţă care reuşise foarte bine. O vreme.

— Am minţit.

— Cum?

— Da, am minţit, nu sunt Angelica. Îmi pare rău că v-am răpit timpul.

— Tâmpită, a şuierat el, eram convins! Ai nasul prea mare. N-ai rezista nici o zi în atelierul unui sculptor, darămite într-un studio de film!

În timp ce ieşea, l-a auzit strigându-i asistentului să îi prezinte următoarea candidată.

CAPITOLUL PAISPREZECE

1966

În interiorul muzeului Frick s-au auzit bătăile unei pendule, sunetul reverberând prin clădirea întunecată, pătrunzând până departe în sălile pline cu pânze acoperite de vopsele groase şi canapele tapiţate cu mătase. Sunetul s-a rostogolit prin galeria de artă, mare cât o peşteră, unde se aflau Veronica şi Joshua. Diamantul roz stătea vârât adânc în buzunarul ei. Ar trebui să-i spună ce a găsit. Dar s-a gândit la Polly şi nu a mai găsit cuvintele potrivite.

Înarmat cu o altă lampă cu gaz, Joshua s-a oferit să-i facă o prezentare clădirii, acum, că terminaseră căutarea indiciilor.

— O să-ţi fac prezentarea rezervată acţionarilor speciali ai muzeului.

— Adică a deţinuţilor care nu au nici o cale de scăpare de aici, asta vrei să spui?

— Exact!

Ea s-a arătat de acord, gândindu-se că poate, la un moment dat, se va ivi o ocazie să-i mărturisească ce găsise. Nu era încă prea târziu. Dar Joshua era de neoprit, arătându-i cu mândrie noile extensii ale muzeului: grădina cu fântână arteziană şi cu plante, care fusese demult aleea de acces în clădire, şi zona de recepţie, pe locul fostei intrări pentru trăsuri.

— Ai văzut cumva statuia de deasupra uşii când ai intrat?

Venise în mare grabă, dar îşi amintea vag de o femeie goală sculptată în piatră, cu părul împletit în cozi lungi de o parte şi de alta a capului. I s-a părut destul de nepotrivită cu arhitectura clădirii, atât de sobră şi plicticoasă.

— Da.

— A fost cândva deasupra intrării pentru trăsuri, apoi a fost mutată deasupra noii intrări a muzeului. Cea care a servit drept model sculpturii a fost o femei pe nume Angelica, a cărei înfăţişare se regăseşte în multe statui din Manhattan, pe vremea aceea era celebră pentru frumuseţea ei clasică. Dar mai apoi a fost implicată într-un fel de crimă pasională şi a dispărut.

Veronica văzuse cu ochii ei ce soartă aveau manechinele lăudate pentru frumuseţe, care puteau pierde totul din pricina abuzului de alcool, sau de droguri, sau pentru că mâncau prea mult, sau nu mai mâncau deloc. Ce păcat că această Angelica a lăsat în urmă atâtea dovezi de măreţie şi frumuseţe, fără să se poată bucura de ele.

— A dispărut? Oare ce s-a întâmplat cu ea?

— Am încercat să fac unele cercetări în toamna asta, dar se pare că nu se ştie nimic.

Au luat liftul până la ultimul etaj, unde Joshua i-a arătat fosta debara în care se păstrau blănurile, care era acum un spaţiu de depozitare, şi o altă debara pentru rufărie, unde sertarele masive se deschideau fără nici un zgomot.

— Mecanismul e făcut din oţelul produs de Frick.

Entuziasmul lui debordant de a împărtăşi acest detaliu neînsemnat a făcut-o să zâmbească.

— Ce e?

— Nimic, spune mai departe, te rog.

La etajul de mai jos, a deschis uşa biroului directorului unde, deasupra pianului, se afla un portret al magnatului.

— Acesta e omul nostru: domnul Henry Clay Frick. Are nişte ochi atât de sfredelitori, c-ar putea să te găurească cu privirea.

— Muzeul Frick are mare noroc cu tine! De când lucrezi aici? a întrebat ea, înaintând prin încăpere şi mângâind uşor cu degetele capacul pianului.

— Din septembrie.

— Sper că te apreciază îndeajuns. Cred că faci prezentări mult mai amănunţite decât oricare alt ghid.

— Tot personalul de aici e de primă mână. Am învăţat foarte mult, a continuat el, ridicând din umeri. Deşi uneori mă frământă acele poveşti care nu sunt spuse.

— Ce poveşti?

— Cum ar fi originea acestei uriaşe averi, a spus el, arătând în

jur cu un gest larg. Vizitatorii rămân uimiţi de felul cum arată locul acesta, dar rareori îşi pun întrebarea cum au fost adunaţi toţi aceşti bani. Pe spinarea muncitorilor, prin înăbuşirea violentă a grevelor. Oamenii erau împuşcaţi pentru că protestau pentru o plată mai bună, pentru condiţii mai decente. Toată frumuseţea asta aurită ascunde un trecut întunecat. Mă gândeam să tratez chestiunea asta în disertaţia mea, am vorbit chiar cu îndrumătorul meu, dar el m-a descurajat. Mi-a spus că aş putea s-o fac când am să-mi dau doctoratul, dar că acum e prea devreme.

— S-ar considera că stârneşti controverse?

— Eu sunt din start considerat un intrus, a încuviinţat el, o ameninţare pentru *status quo*, aşa că a scrie ceva oricât de vag controversat nu ar fi bine primit. E destul de greu să fii de culoare în locuri dintr-acestea, să faci un tur al muzeului Metropolitan şi să vezi că ghidul nici nu ia în seamă mâna ta ridicată, în timp ce ceilalţi vizitatori privesc stânjeniţi în jos.

— Îmi închipui cât de supărător trebuie să fie, mai ales că tu eşti unul dintre cei mai tari tocilari din domeniul artei pe care i-am întâlnit vreodată.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Aşa şi este.

Se gândea la confruntarea ei cu Barnaby din ziua aceea. Acum, când se mai risipise şocul iniţial, nu se mai simţea îngrozită. De fapt era destul de mândră că îşi exprimase opinia.

— Poate că ar trebui să mergi mai departe, să faci ceea ce îţi place. De ce să înghiţi aiurelile lor?

— Dacă vreau să îndrept lumea artei într-o nouă direcţie, trebuie mai întâi să o înţeleg pe cea veche. Să o înţeleg profund, cu toată fiinţa. Faptul că nu sunt de acord cu mijloacele prin care şi-a dobândit averea domnul Frick nu înseamnă că nu-i apreciez gustul. Căci omul chiar avea gust artistic.

— Sigur că avea, păcătosul! a exclamat ea, căscând.

— A, scuză-mă, am tot bătut câmpii. Trebuie să fii obosită şi flămândă.

Şi-au încropit ceva de mâncare în bucătărie, şi apoi s-au dus să se încălzească în faţa şemineului.

— Dacă vrei, poţi să dormi la noapte în dormitorul doamnei Frick, deşi nu ştiu cât de comodă o fi o saltea într-atât de veche.

— Mai bună oricum decât canapeaua asta. Mai ales dacă pun

mai multe pături.

— Atunci, o să rămân eu aici, a spus el, uitându-se la canapea. Dar mai bine să-ţi luminez drumul până acolo, înainte să mă culc.

Ajuns în dormitorul doamnei Frick, el a arătat spre geamantanul ei.

— Ce bine că ai periuţa de dinţi cu tine.

— Îmi pare rău că nu am una în plus. Dacă vrei însă un cordon sau un ruj corai, dă-mi de veste.

— Cu siguranţă.

Afară şuiera vântul. Viscolul se înteţea şi mai mult. Nu-i plăcea ca Joshua să se instaleze la etajul de jos, mai ales după orele petrecute împreună.

— Ştii, poţi să te culci aici, pe fotoliul ăsta, dacă vrei, a spus ea într-o doară, încercând să pară că nu-i pasă dacă rămâne sau nu. Ce rost are să te mai duci până jos?

— Ţi-e frică? a întrebat el, zâmbindu-i maliţios.

— Nu... adică ba da. Casa asta e ciudată. Au murit nişte oameni aici, nu-i aşa?

— Domnul Frick, cu siguranţă. Dar nu în camera asta, dacă te linişteşte să afli. Oricum, aşa se proceda pe vremea aia.

— Ei, totuşi... Aş prefera să nu stau singură, să-ţi spun drept.

— Atunci o să rămân de pază.

S-a îndreptat spre fotoliu şi şi-a scos pantofii. Ea s-a aşezat pe marginea patului şi l-a urmărit cum îşi deznoda, unul câte unul, şireturile de la pantofii negri, după care şi i-a scos încet, aşezându-i ordonat unul lângă celălalt. Se vedea că ţine la pantofii aceia, aşa cum şi ea ţinea la pantofii ei de mătase cu tocuri înalte. Şi-l imagina cum şi-i lustruieşte în fiecare zi înainte de a veni la lucru şi a simţit că-i tresaltă inima fără vreo pricină anume.

S-a cuibărit în pat şi a încercat să nu ia în seamă izul uşor de mucegai, cercetând mai degrabă tavanul pictat cu ghirlande de flori.

— Ai spus mai devreme că mai era şi o altă fiică în afară de Helen. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Martha?

— Aşa... da, Martha.

— Eşti sigură că vrei să afli? S-ar putea să visezi urât.

I-a spus că nu o să păţească nimic şi, cu o blândeţe binevenită

în încăperea aceea rece, întunecată, el i-a povestit despre un bold înghiţit, apoi ani întregi de dureri şi diagnostice greşite, până când fata s-a stins. Povestea a întristat-o pe Veronica peste măsură, părându-i rău de biata copilă şi de familia care fusese martoră a suferinţelor ei. Şi astfel, domnul Frick i-a apărut dintr-odată nu atât un capitalist monstruos, cât mai degrabă un om imperfect.

— Cum ai aflat toate astea?

— Am citit scrisorile familiei. Ei nu şi-au dat seama ce avea până când nu s-a mai putut face nimic. Copila era prea mică să vorbească cu ei.

— Nici sora mea nu poate să vorbească.

Veronica nu înţelegea de ce spusese acest lucru. Stând acolo pe întuneric, cu Joshua, fără să-şi vadă chipurile, se simţea în siguranţă, de parcă ar fi fost acasă, în dormitorul din Notting Hill, pe care îl împărţea cu Polly. Lipiseră pe tavan steluţe reflectorizante şi, noapte de noapte, Polly râdea uimită de cum începeau ele să strălucească după ce se stingea lumina.

— S-a întâmplat ceva la naştere şi nu a putut vorbi niciodată. Doar mama şi cu mine înţelegem ce vrea să spună, nimeni altcineva.

— Aveţi un limbaj secret?

— Eu îmi dau seama ce vrea după sunetele pe care le scoate. Şi după cum râde. Are un umor grozav şi înţelege orice glumă. Odată, când s-a întors mama de la cumpărături, nu îşi dăduse seama că îi rămăsese un bigudiu roz atârnat în păr la spate, iar Polly a râs de era să cadă de pe scaun. Şi eu m-am prăpădit de râs.

— Şi eu mi-am dorit mereu să am un frate sau o soră, să mă pot bucura de glume ca asta. Polly e mai mare, sau mai mică decât tine?

— Suntem gemene.

O vreme au tăcut, dar era o tăcere încurajatoare, de parcă el îi lăsa spaţiu să-şi rânduiască gândurile, să decidă ce să-i împărtăşească şi ce nu.

— Polly nu se uită direct la tine, dar vede tot ce se întâmplă în jur. Din păcate, mai toată lumea o evită. Îi sperie. A locuit acasă cu noi până acum câteva luni, când mama a insistat să o interneze ca să putem lucra amândouă. Mi-e greu să o ştiu acolo, înconjurată de oameni care nu o înţeleg.

— Dar tatăl tău?

— Era şofer de taxi şi făcea ture de noapte, într-o dimineaţă, când am ieşit din casă, l-am găsit adormit în maşină, ceea ce nu era neobişnuit. Când venea târziu nu-i plăcea să ne scoale din somn. Doar că nu dormea, făcuse un atac de cord.

— Îmi pare rău! Ce grozăvie să treci prin aşa ceva!

Veronica şi-a alungat din minte imaginea lui la volan, cu bărbia în piept.

— Cred că vestea bună e că o să o văd pe Polly mai repede decât mă aşteptam.

— Cum aşa?

— Sesiunea foto trebuia să dureze o săptămână. Urma să mergem apoi la Breakers, în Newport, dar am zbârcit-o.

— Ce vrei să spui?

— Fotograful a ţipat la una dintre fete, a fost de-a dreptul măgar. Şi i-am spus să înceteze.

— Asta pare o faptă de curaj.

— Sigur că da, dar celelalte manechine nu păreau să creadă la fel. Au plecat fără mine. Probabil s-au gândit că m-am lăsat păgubaşă şi mi-am luat tălpăşiţa. Poate că aşa şi trebuia să fac.

— Dar atunci nu am mai fi găsit indiciile sau compartimentele acelea secrete.

— A fost distractiv.

— Aşa e.

— Cred că, de fapt, asta e treaba ta... să-ţi bagi nasul peste tot. Să descoperi secrete uitate.

O vreme nu au mai vorbit. Veronica a crezut că el adormise, dar după o vreme l-a auzit spunând:

— Poate că lui Polly o să-i placă acolo după ce se acomodează.

Ea s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot. Ochii i se acomodaseră cu întunericul şi putea să-i distingă faţa.

— Cum poţi să spui aşa ceva? E tare nefericită acolo.

— Aşa a fost şi bunica atunci când a trebuit să meargă la azil. Cădea mereu, şi era periculos, tata s-a hotărât cu greu s-o ducă acolo. Dar acum e mulţumită, şi-a făcut o mulţime de prietene. Crede-mă, e atât de ocupată, că abia mai găseşte timp să ne vadă şi pe noi.

— Tot aşa zicea şi mama, dar nu are dreptate. Nici tu nu ai dreptate. Nu e chiar aşa.

— Bine, bine! îmi pare rău.

L-a auzit cum se aşază la loc în fotoliu. Nu avusese de gând să se răstească, dar el nu avea habar de situaţia familiei ei. Veronica era convinsă că Polly nu ar fi trebuit să fie internată într-un sanatoriu.

Iar acum avea posibilitatea să schimbe totul; se afla chiar în buzunarul ei. Încă de când a văzut diamantul sclipind în lumină, a simţit un firicel de speranţă. Era pierdut de atâta timp, că nu-l mai căuta nimeni, nu i se simţea lipsa. Probabil că şi domnul Frick ar fi făcut la fel, şi-a spus ea în sinea ei, furând tot ce se putea ca să-şi netezească drumul în lume. Era mai bine ca diamantul să fie folosit pentru cineva care chiar avea nevoie de el decât să rămână într-o instituţie care era deja putred de bogată.

Totuşi se simţea prost pentru reacţia ei involuntară.

— Câţi ani ai, Joshua?

— Douăzeci şi unu. Dar tu?

— Optsprezece. Ai ştiut mereu ce profesie vrei să ai?

Întunericul şi liniştea îi dădeau curaj să-l descoasă. Viaţa lui era atât de diferită de a ei, în atâtea privinţe.

— De mic copil, părinţii m-au dus la muzee şi galerii de artă. Dar nu cred că o să lucrez într-un loc ca ăsta toată viaţa. Am alte planuri.

— Cum ar fi...?

— Visul meu e să fac o expoziţie de *art brut*.

— Ce înseamnă asta?

— E denumirea franceză a „artei primitive”, „artei neşlefuite”. Se referă la artişti care nu au o pregătire formală, academică, ce nu fac parte din lumea artistică oficială, cum ar fi Joshua Johnson. Sau Bill Traylor, care s-a născut în sclavie şi a murit pe la vreo patruzeci-cincizeci de ani. Şi pun rămăşag că, dacă merg în sud şi fac ceva cercetări pe acolo, am să găsesc şi alţi artişti nedescoperiţi încă.

— Asta sună grozav. Poate vin şi eu cu tine.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte i-a părut rău. În primul rând, pentru că presupuneau o intimitate pe care nu a vrut să o insinueze. Şi apoi, chiar dacă ea nu era era americancă, ştia că un negru şi o femeie albă nu puteau să călătorească prea departe prin sud fără să dea de bucluc.

— Ştim bine amândoi că aşa ceva nu se poate, a spus Joshua încetişor.

— Îmi pare rău, ai dreptate.

Acasă, la Londra, prietenii tatălui ei se adunau la sfârşit de săptămână să vadă la televizor meciurile echipei West Ham United şi făceau tot felul de comentarii răutăcioase despre John Charles, primul jucător negru din echipă. Şi chiar dacă tatăl ei nu se complăcea să sporească răutăţile rasiste, nici nu făcea nimic să le oprească.

— Dar poate o să fie posibil într-o bună zi.

— Ziua aceea este însă foarte departe. Oricum, îţi mulţumesc că te-ai oferit.

Încă de când se reîntâlniseră acolo, a vrut să-i spună ceva, şi acum găsise în fine ocazia. A tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău pentru felul cum s-a comportat Barnaby cu tine când ai apărut prima dată.

— Adică atunci când m-a luat drept omul de serviciu? Nu mi se întâmplă prima dată. În prima zi la cursul introductiv de istoria artei, profesorul m-a întrebat dacă nu greşisem cumva sala. Ca şi cum ar fi fost de neconceput ca un negru să vrea să studieze istoria artei.

— E îngrozitor!

— De acord. Şi într-o bună zi am să organizez o expoziţie a artiştilor negri, care îi va face să vadă totul altfel. Asta ţi-o promit!

Veronica era impresionată de încrederea pe care el o avea în capacitatea sa, era un om care nu se temea să ceară ce voia de la viaţă.

— Acum pot să te întreb şi eu ceva?

— Sigur că da.

— Am două întrebări, de fapt. Ai vrut din totdeauna să te faci manechin? Şi ce e cu părul tău?

— Aha, a râs ea, tunsoarea mi se trage dintr-o greşeală cumplită, care mi-a asigurat o carieră fulminantă, dar scurtă, de manechin.

— Îmi place cum îţi flutură.

— Mulţumesc. Şi ca să-ţi răspund la cealaltă întrebare: nu, nu mă gândisem deloc să fiu manechin.

O pală de vânt a făcut geamul să se zgâlţâie. S-a deschis apoi cu zgomot, lăsând să intre zăpada şi frigul. Amândoi au dat fuga spre fereastră, dar Joshua a ajuns primul şi a închis-o la loc.

— Crezi că o să se pornească alarma? a întrebat ea, tremurând

de frig.

— Funcţionează doar la parter. Păcat că nu avem o scară, a continuat el, punându-şi arătătorul pe geam. „Sufletul i se topea încet, în timp ce auzea zăpada căzând uşor peste univers şi la fel de uşor căzând, ca o pogorâre a zilei de pe urmă...“

— „Peste toţi cei vii şi cei morţi”[28], a completat ea.

El a privit-o surprins.

— Ai citit James Joyce?

— Sigur că da, aşa cum ţi-am mai spus, unele manechine mai şi citesc.

— Deci nu eşti doar o fată frumoasă.

A privit-o de parcă era vreo specie exotică de pasăre sau altceva de felul acela, făcând-o să se înroşească. La Londra avea câţiva prieteni, dar nici unul prea apropiat, doar nişte băieţi care o mai scoteau la dans sau la un pahar la cârciumă. Locuia încă acasă cu părinţii, la fel ca toţi băieţii pe care-i ştia din şcoală – puţinii care plecaseră la universitate rareori se mai întorceau acasă.

— Cred că nu. Bănuiesc că amândoi suntem deseori subestimaţi.

— Poate că ai dreptate.

— Şi ce vrei să faci după ce termini facultatea?

— Aş vrea să fac masteratul la Columbia, dar cum tata lucrează la Brooklyn College, ar fi o alegere mai rezonabilă. Şi, pe deasupra, ar putea ca astfel să mă ţină mai bine sub control, ca să se asigure că îmi ating potenţialul.

Ea s-a gândit la diamant. Ar putea să le rezolve problemele amândurora.

— E scump la Columbia?

— Foarte scump.

Îi venea din nou să scoată diamantul ca să i-l arate, dar nu a apucat să o facă, pentru că el a schimbat vorba.

— Şi tu ce ai de gând să faci după ce ne eliberăm de aici?

— Să mă duc la aeroport şi să mă întorc acasă. Să nu o iau în seamă pe agenta mea, care o să mă certe că m-am purtat urât.

— Şi dacă banii nu ar fi o problemă? a iscodit-o el mai departe. Ce-ai face?

Suna de parcă el chiar ştia ce făcuse.

---

[28] Citat din povestirea „Cei morţi“ de James Joyce, în *Oameni din Dublin*, trad. de Radu Paraschivescu, Humanitas Fiction, Bucureşti, 2023, p. 241.

— Nu ştiu, a spus ea într-o doară. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Te-ai duce la facultate?

— În Anglia, cei care merg la universitate o apucă pe o cale, iar cei care trebuie să-şi ia o slujbă o pornesc pe alta. După moartea tatei, eu am luat-o pe cea de a doua.

— Faptul că te exprimi atât de îngrijit mă face să cred că ar trebui să o urmezi pe prima. Sunt gelos, ca să-ţi spun drept. Uneori, insistenţa părinţilor mei ca eu să nu-i fac de ruşine mă îmboldeşte să-mi doresc să fac ca tine mai devreme, la sesiunea foto. Să mă revolt împotriva autorităţii şi s-o denunţ.

— Ce fel de insistentă?

— Trebuie să stăpânesc cultura celor două lumi: cea a cercurilor în care trăiesc părinţii mei superintelectuali, unde suntem toleraţi de majoritatea albilor, şi cea locuită de majoritatea negrilor tineri, care începe să clocotească.

— Îmi pare rău, Joshua.

— Şi mie, V., şi mie.

Şi au tăcut. Veronica zâmbea fericită că îi dăduse un nume de alint.

*

Primele sunete pe care le-a auzit apoi Veronica au fost şase bătăi de pendulă. Adormise, şi o dureau umerii din pricina saltelei tari. Afară se auzea trecând un plug de curăţat zăpada, scrâşnetul cupei de metal pe asfalt fiind primul semn de libertate apropiată. Viscolul încetase.

În cealaltă parte a camerei se mişca şi Joshua.

— Te-ai trezit? a întrebat ea.

— Da.

— Ai dormit vreun pic?

— Da, oarecum.

— La ce oră se deschide clădirea în zilele obişnuite?

— Paznicul vine la opt.

Mai erau două ore.

— Mă întreb ce părere ar avea domnul Frick că noi doi ne-am tolănit în dormitoarele lui şi-am hălăduit pe întuneric prin casa lui.

— Probabil că se răsuceşte în mormânt, a chicotit el.

I-a făcut plăcere că a reuşit să-l facă să râdă. Când îl văzuse

prima oară în pragul sălii cu panourile acelea frumoase, înfăţişarea lui arăta un amestec de îngrijorare şi autoritate pe care majoritatea tinerilor stagiari de vârsta lui n-ar fi reuşit să o afişeze. Fusese educat să preţuiască arta şi se implica cu tot sufletul în ocrotirea obiectelor frumoase.

A pipăit piatra dură aflată în buzunarul ei. Ar putea folosi nu numai la acoperirea îngrijirii lui Polly, ci şi la plătirea studiilor lui Joshua la Universitatea Columbia. A început să o scoată încetişor din buzunar.

— Joshua, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce?

Dar nu a mai apucat să continue, căci s-a auzit o uşă trântită tare la parter.

— Să fie vântul?

Ea s-a ridicat şi a început să se încalţe, iar Joshua a făcut la fel.

— Nu, vântul s-a potolit.

Viscolul se domolise, iar afară fulgi mari de zăpadă făceau viraje leneşe de partea cealaltă a ferestrelor. Joshua a scos un vătrai din setul de ornamente de lângă şemineu.

— A intrat cineva. Rămâi aici şi încuie uşa după mine.

— Nu cred că e bine. Hai mai bine să ne ascundem, n-are rost să cobori să dai piept cu cine o fi acolo.

— Dar dacă e vreun hot?

— Poate o fi poliţia şi face verificări, a spus ea plină de speranţă, după care şi-a adus aminte discuţia lor despre cum ar fi dacă ar apărea poliţia. Poate că ar trebui să mă duc eu jos.

— Nici vorbă!

— Atunci mergem amândoi.

Au coborât pe scara cea mare, păşind cât mai încet cu putinţă.

S-a auzit un alt zgomot şi încă o bufnitură.

— Vine dinspre grădină, a spus Joshua.

Când îi făcuse turul clădirii, îi arătase grădina înconjurată de ziduri, cu o mulţime de plante aranjate în jurul unei fântâni. Fusese adăugată mai târziu, după ce familia Frick se mutase de acolo, ca un loc liniştit în care vizitatorii să se poată odihni şi să-şi adune gândurile.

Au intrat cu băgare de seamă, Joshua păşind primul înăuntru. Prin luminatoarele arcuite, acolo unde zăpada prea grea alunecase, străbăteau primele raze de lumină. În stânga se vedea un şir de uşi mari cu geam de-a lungul întregului hol de la

parter.

Se auzea un fel de mormăit, dar Veronica nu-şi dădea seama de unde vine. Apoi un chicotit ca de vrăjitoare. Veronicăi i-a sărit inima din piept.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea în şoaptă.

Joshua a făcut un pas înainte, ea l-a apucat de cămaşă să-l tragă înapoi, dar pânza acesteia i-a scăpat din mână.

A înaintat încet şi ea.

Nu era nimic acolo. Nu se vedeau decât plante şi nu se auzea decât susurul molcom al fântânii.

Poate că era doar zgomotul zăpezii căzute de pe acoperiş. S-a uitat spre Joshua şi era pe punctul de a-i spune asta, când din capătul celălalt al holului a apărut o umbră.

În lumina slabă a dimineţii, Veronica abia a zărit o femeie îmbrăcată în negru. Avea gura încleştată de furie, iar mâinile i se coroiaseră ca nişte gheare. Nu mai erau singuri, probabil că nici nu fuseseră în tot acel răstimp.

Iar acum femeia se repezea spre ei ţipând.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1919

Străbătând în grabă Fifth Avenue, Lillian îşi derula în minte întâlnirea cu domnul Broderick. Ce prostie făcuse crezând că un producător de filme ar fi putut să-i rezolve toate problemele, să o salveze de la distrugere. Orele pe care le petrecuse în atelierele sculptorilor fuseseră dedicate doar artei, dar asta era cu totul altceva. Ceea ce domnul Broderick avea de gând să realizeze cu actriţa Angelica era complet diferit de talentul dramatic al lui Mabel Normand – şi ea model cândva – sau de drăgălăşenia îndrăzneaţă a lui Mary Pickford. Voia ca ea să se înjosească pentru a ajunge celebră.

Ajunsă înapoi la casa familiei Frick, s-a ascuns în garderoba doamnelor din holul de la intrare, ca să se liniştească. Era o încăpere micuţă, unde musafirele îşi scoteau hainele şi pălăriile şi îşi verificau ţinuta în oglindă înainte de a fi primite de gazde. Familia nu mai primise pe nimeni de când se îmbolnăvise domnul Frick, aşa că garderoba era o ascunzătoare potrivită pentru ca Lillian să-şi revină în fire. Avea nevoie de un timp de

gândire înainte de a se preface din vedeta de cinema eşuată în secretara particulară a lui Miss Helen.

Şi-a scos acele din pălărie şi s-a privit în oglindă. Fardul de pe obraz arăta prea ţipător în lumina ştearsă a amiezii; a scos o batistă din poşetă şi l-a şters, curăţându-se cât a putut de bine.

Vina îi aparţinea în totalitate. Îşi ruinase şansele atât cu domnul Danforth – nu-i mai putea zice „Richard” care primise deja biletul cu refuzul, cât şi cu domnul Broderick. Şi nu-i rămânea decât slujba ei de secretară particulară şi pericolul de a fi dată în vileag, dacă era recunoscută. Simţea că o podideşte plânsul, dar şi-a înghiţit lacrimile. Nu avea rost să jelească după un vis pierdut.

A ieşit din garderobă şi a dat peste domnul Graham, care pregătea orga.

— Bună ziua, domnişoară Lilly.

Ea a sperat că el îşi va vedea de treabă înainte, dar s-a oprit şi a privit-o cu atenţie.

— Ai păţit ceva?

Spre groaza ei, chipul i s-a boţit de tot.

— Stai jos, te rog, trage-ţi sufletul, a spus el, arătându-i bancheta din faţa orgii.

Trebuia să se adune cât mai iute.

S-a aşezat pe banchetă, mulţumită că nu trebuiau să se privească. A atins uşor cu mâna clapele de jos şi şi-a domolit respiraţia. Ce liniştitor trebuie să fie să-ţi poţi trece degetele pe clape şi să produci acea muzică înălţătoare.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Frick? a întrebat domnul Graham.

Ea a clătinat din cap. În decursul unui singur ceas, refuzase o cerere în căsătorie şi şansa de a juca în filme. Iar acum nu-i rămăsese decât să o împace pe Miss Helen. Ridicolul acestor situaţii a făcut-o să izbucnească tare într-un râs al cărui ecou reverbera sub tavanul arcuit şi nu-i păsa deloc că părea nebună de-a binelea.

— Îţi place ce faci, domnule Graham, să cânţi tot timpul?

— Da, unele aspecte îmi plac, altele nu prea mult. Dar este un privilegiu să trăieşti o viaţă plină de muzică. Încerc să mă gândesc la asta atunci când îmi este greu.

— Eu nu fac decât să îndeplinesc sarcini umile doar ca să le fac pe plac altora.

— Presupun că trebuie să fie foarte greu, chiar dacă se întâmplă într-o casă înţesată cu obiecte de artă minunate.

Gândul i s-a dus la tabloul de Vermeer aflat la câţiva metri mai încolo în hol, cu fata care râde, pe care ea îl îndrăgea atât de mult.

— Ajută, într-adevăr. Şi trebuie să recunosc că nu tot ce fac e umil.

— Ce-ţi place mai mult la slujba dumitale?

— Atunci când Miss Helen mă lasă să o ajut la munca de documentare pentru bibliotecă. Atunci mă simt cel mai bine.

— O bibliotecă? s-a mirat domnul Graham, şi ochii i-au sclipit.

— O bibliotecă de documentare pentru artă, l-a lămurit ea. Biblioteca de Artă Frick. Miss Helen a hotărât numele acum câteva zile.

— Ei, da! Aşa surpriză mai zic şi eu! a exclamat domnul Graham, lovindu-se uşor peste bărbie. Nu te poţi pune cu Miss Helen... ce idee minunată!

Lillian a simţit o mică împunsătură de gelozie.

— De fapt a fost ideea mea.

— O idee grozavă, domnişoară Lilly. După câte ştiu eu, nu există aşa ceva în America. O bibliotecă de artă!

— Credeţi?

— Cum să nu! Uite, vărul meu lucrează la Secţia de artă şi arhitectură a Bibliotecii Publice din New York, şi s-ar potrivi de minune. Vă rog să-mi spuneţi când Miss Helen începe să caute un bibliotecar-şef.

Bibliotecar-şef. Un post prestigios. Oare ce trebuie să faci ca să ajungi bibliotecar-şef? Sau orice fel de bibliotecar? Dacă tot avea să rămână în slujba familiei Frick, ar putea şi ea să aspire la un rol mai acătării decât cel de achizitor de hârtie igienică. Dar, până să apuce să-l descoasă mai mult pe domnul Graham despre slujba vărului său, s-a auzit vocea domnişoarei Winnie, care o striga.

Lillian s-a ridicat de pe banchetă şi a privit spre etajul de sus, unde domnişoara Winnie stătea aplecată peste balustradă.

— Unde Dumnezeu ai fost până acum? Miss Helen are nevoie de tine imediat. E în dormitor la domnul Frick.

— Acum mă duc!

Ajunsă în holul de sus, a bătut încetişor la uşa domnului Frick înainte de a intra.

Acesta dormea, sforăind uşor. Miss Helen stătea lângă el cu un dosar în mână.

— Cum se simte? a întrebat Lillian încet.

— A adormit, în fine. Mă gândesc să caut alt doctor, cel nou nu-mi place deloc.

Lillian se îndoia că un al treilea doctor le-ar putea da un diagnostic mai optimist, dar ştia că e mai bine să-şi ţină gura.

— Vreţi să caut eu altul?

— Da... nu... nu sunt sigură.

— Pot să iau hârtiile acestea? a întrebat Lillian, după o pauză.

Miss Helen s-a uitat la dosar de parcă nu-l mai văzuse până atunci.

— Sunt nişte datorii mai vechi de care tatăl meu vrea să mă ocup. Crede că i-a venit sfârşitul. I-am spus că vorbeşte prostii, că e sănătos tun. Adică, nu are nici măcar şaptezeci de ani. E doar o indigestie, atâta tot... nu-i aşa?

— Sunt convinsă că nu are nimic altceva, a consolat-o Lillian, mângâindu-i umărul.

Miss Helen a izbucnit în lacrimi, aşa cum făcuse şi Lillian mai devreme în faţa domnului Graham. Nici una din ele nu era obişnuită să i se arate bunătate şi duioşie. Ceea ce făcea ca atunci când cineva îşi deschidea sufletul în faţa lor blând, cu mare grijă, să fie suficient pentru a zdrobi zidul lor de apărare şi sfidare.

Şi a rămas acolo o vreme, frecându-i umerii os o şi până când Miss Helen şi-a revenit în fire.

— Mulţumesc, domnişoară Lilly, a spus ea, scoţând o batistă din mânecă şi ştergându-şi nasul. Ştiu că pot conta pe dumneata ca pe nimeni altcineva.

Dacă ar fi ştiut adevărul! S-a auzit o bătaie în uşă, şi s-a ivit capul domnişoarei Winnie.

— A venit domnul Danforth, care doreşte să vă vadă, Miss Helen.

— Vai de mine... nici vorbă! Nu-l pot primi acum, a exclamat ea, uitându-se la Lillian. Du-te, te rog, jos şi explică-i, spune-i despre Papsie. Nu pot să plec de lângă el.

— Poate că e mai bine să stau cu dumneavoastră, ar putea să-i spună domnişoara Winnie.

— Ba nu, e mai bine să audă de la dumneata. Hai, du-te! Spune-i că-l caut eu când o să pot să primesc vizite.

Coborând scările, Lillian l-a auzit pe domnul Graham interpretând o fugă furtunoasă. Domnul Danforth îşi ţinea pălăria în mână şi şi-a ridicat privirea spre ea. Era palid la faţă.

— Miss Helen nu vă poate primi acum, s-a pomenit ea spunând cu voce mai tare decât era nevoie, atât ca să acopere muzica, cât şi ca să-l avertizeze pe domnul Danforth să fie atent ce vorbeşte. Tatăl ei este bolnav. O să vă dea de ştire când va putea primi din nou vizite.

El s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat?

Era clar că nu se referea la Miss Helen.

— Nu aici...

Lillian l-a condus afară, unde ploua încet. S-au adăpostit într-un colţ al intrării pentru trăsuri, cât mai îndepărtat cu putinţă de intrarea principală, să nu fie văzuţi de cineva ce s-ar fi putut uita pe ferestrele holului.

— De ce mi-ai trimis scrisoarea aceea, să ne despărţim?

— Nu pot să-i fac una ca asta lui Miss Helen. Nu merită să mă port aşa cu ea.

— Eu m-am dus totuşi la castel, sperând că ai să te răzgândeşti şi ai să vii.

— Nu era cinstit să fug cu dumneata şi îmi pare rău că te-am indus în eroare până acum. Eu nu sunt ceea ce crezi dumneata.

El a clătinat din cap.

— Ştiu că nu provenim din aceleaşi cercuri sociale, dar trăim alte timpuri acum. Nu-mi pasă câtuşi de puţin că nu faci parte din înalta societate din New York. Nu mai vreau nici eu să aparţin acestei societăţi!

— Nu despre asta e vorba. Nu mă cunoşti deloc.

— Eu te vreau pe tine, oricine ai fi sau oricine crezi că eşti. Nimic nu mă poate convinge altfel, şi promit că am să am grijă de tine. Din cât îmi dau seama, Miss Helen se poartă urât, e mofturoasă şi supărăcioasă. Nu-mi dau seama de ce vrei să o protejezi.

— Da, aşa e ea, dar în momentul acesta plecarea mea ar lovit-o tocmai când e mai vulnerabilă.

— Dar până şi cu câinii se poartă mai frumos decât cu tine!

Remarca era dură, dar parţial adevărată. Numai săptămâna trecută, Miss Helen a înşfăcat sendvişul lui Lillian de pe tava cu mâncarea de prânz ce le fusese adusă în salon şi i l-a dat lui

Wrigley să-l mănânce.

Cu toată tensiunea ce fierbea între ei, ea a râs amar.

— Ai dreptate.

Pe uşa principală a ieşit un valet. Lillian şi domnul Danforth s-au dat în lături, aşteptând ca acesta să treacă de ei şi să iasă în stradă.

— Ştiu că modul în care ne-am apropiat nu e obişnuit, a început domnul Danforth, al cărui chip se înmuiase de tot. Cred că meritǎm amândoi să o luăm de la capăt.

— Ce vrei să spui?

— Am venit să-i spun lui Miss Helen că nu am să o cer în căsătorie. Vreau să încep o viaţă nouă cu tine, cinstit, onorabil. O să accept locul ce mi s-a oferit la Facultatea de Medicină de la Harvard, la Boston. Am să vând casa părinţilor şi o să închiriem ceva acolo cât timp o să studiez eu, cât mai departe de familia Frick. Ia gândeşte-te... să facem picnicuri pe Commons, să ne plimbăm pe malul râului Charles. Să vin acasă după o zi întreagă de consultat pacienţii şi să mă scufund în braţele tale.

Oricât de ademenitoare erau imaginile pe care i le sugera, erau umbrite de Angelica, mereu prezentă. Procesul din luna ianuarie va face să apară şi mai multe articole în ziare, va fi relatat în toată presa, şi s-ar afla până la Boston. Aşa că a mai încercat încă o dată să-l convingă.

— Nu ştii totul despre mine.

— Ştiu că vezi tot ce se întâmplă în jurul tău, că poţi sta nemişcată şi observa ca nimeni altcineva. Ştiu că îţi este dor de mama ta, aşa cum îmi este şi mie de mama şi de tata. Ştiu că eşti capabilă să te adaptezi în aşa fel încât să le faci pe plac altora, cum faci cu Miss Helen, dar asta nu te reprezintă pe de-a-ntregul. Ştiu că-ţi place cafeaua cu lapte, dar fără zahăr, şi o să fiu mândru să-mi fii alături ca soţie. Şi n-o să mă opresc până nu ai să spui „da“.

Din toată înşiruirea aceasta romantică lipsea faptul că ea nu era cea adevărată în prezenţa lui. Ea îşi modela comportamentul ca să se potrivească felului cum şi-o închipuia el, aşa cum făcea şi cu Miss Helen.

— Asta nu e nici măcar jumătate din tot adevărul.

— Şi care este cealaltă jumătate? Te rog, Lillian, eşti cea mai blândă şi mai pură femeie pe care o cunosc. Dacă doreşti, am să-i mărturisesc despre noi lui Miss Helen chiar astăzi, ca să te

poţi elibera. Şi o să cad în genunchi chiar aici, chiar acum. Spune-mi că vrei să te măriţi cu mine.

Nu putea face una ca asta, îl putea vedea cineva.

— Vă rog, domnule Danforth, ajunge!

— Draga mea domnişoară Lilly. Lillian, a început el, îngenunchind, cu ambele mâini în dreptul inimii. Te rog să te căsătoreşti cu mine.

Aşa ceva nu era cu putinţă, pur şi simplu. Era cazul să afle adevărul. Felul în care avea să reacţioneze va dovedi dacă o iubea cu adevărat sau dacă iubea doar închipuirea lui despre ea. L-a apucat de braţ şi tras în sus.

— Veniţi cu mine.

L-a dus până pe la mijlocul aleii de la intrare, apoi s-a întors cu spatele, arătându-i spre silueta sculptată în piatră de deasupra intrării de trăsuri.

— Vezi femeia aceea?

— Da.

— Aceea sunt eu.

Îşi asuma un mare risc, ar fi putut să se ducă direct la poliţie să o denunţe. Dar nu credea că era capabil de aşa ceva.

El s-a uitat la sculptură, şi apoi la Lillian şi a exclamat, râzând:

— Aşa e!

— Înainte de a lucra pentru Miss Helen, am pozat pentru artişti. Am avut mult succes. Pentru sculptura asta de aici, Sherry Fry[29] m-a angajat să pozez ca reprezentare a Adevărului. Nu-mi place prea mult, să fiu cinstită. Ţii minte statuia aceea a Pomonei pe care ai admirat-o în faţa hotelului Plazza? Tot eu sunt. Ai avut dreptate când ai observat că semănăm din profil.

— Ce? De ce? s-a bâlbâit el, uimit.

— Pentru că a trebuit să câştig bani pentru ca mama şi cu mine să avem ce mânca şi cu ce plăti chiria.

El şi-a purtat din nou privirea de la silueta sculptată la ea, cercetând-o altfel, mai obiectiv. Comparând trăsăturile: nasul, bărbia.

— Ai fost model?

— Da. Asta sunt eu. Am fost Angelica. Eu sunt Angelica.

Chipul i-a fost cuprins de uimire.

---

[29] Sherry Edmunson Fry (1879-l966), sculptor american de succes la începutul secolului XX, autor al unor monumente publice, printre care şi friza de la intrarea Muzeului Frick.

— Domnişoară Lilly!

De sub arcadă apăruse domnul Graham. Nu-l văzuse acolo mai înainte. Să fi stat ascuns oare în umbră, ascultând ce vorbeau?

— Da, a răspuns ea, simţind cum i se ridică spaima în gât ca un val de fiere.

— Vă caută Miss Helen, e cam de agitată – trebuie să vă previn. Mă scuzaţi că v-am întrerupt.

Ascultase ce vorbiseră, era convinsă. El fusese de faţă şi când o recunoscuse doamna Whitney, şi acum... Numai că ea avea treburi mult mai urgente de rezolvat.

— Mă duc imediat, a răspuns ea aspru. Vă mulţumesc.

După ce el a plecat, ea s-a întors către domnul Danforth, care rămăsese în tot acest timp cu ochii la imaginea ei dăltuită în piatră.

— Îmi pare rău că v-am şocat, dar nu îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Adică pentru că am pozat. Am fost muza unor artişti, să ştiţi.

Domnul Danforth se făcuse roşu la faţă.

— Ţi-ai scos hainele de pe tine ca alţi bărbaţi să te picteze?

— Am lucrat mai ales cu sculptori, nu cu pictori.

— Mama ta te-a forţat să faci asta?

Se străduia să găsească o scuză, o cale de a accepta această noutate. Parcă îi părea rău pentru el.

— Nu m-a forţat de fapt, am hotărât împreună. Am putea spune că a fost o afacere reuşită.

— Şi ai făcut-o, şi ţi-a plăcut.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. O punea la încercare.

— Am câştigat bani buni şi am inspirat opere de artă importante. Aşa că da, mi-a plăcut. Nu mi-e ruşine de asta.

Auzind aceste vorbe, el s-a dat stângaci înapoi.

— Trebuie să plec.

Precum se temuse, îi dispăruse orice urmă de interes faţă de ea. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi judecat-o atât de aspru. Lui îi plăcea să creadă că nu făcea parte din societatea înaltă a New York-ului, dar în sinea sa îi aparţinea cu totul. Şi asta nu avea să se schimbe vreodată. Nu s-ar fi înjosit niciodată să se căsătorească cu o femeie ca Lillian.

Primul ei sărut, prima ei întâlnire efemeră cu dragostea fuseseră zdrobite de adevăr.

*

Lillian a intrat în salonul lui Miss Helen oftând uşor. Deşi silită de domnul Danforth să-i mărturisească despre trecutul ei, făcuse ceea ce trebuia, căci asta îi arătase clar poziţia lui. Nu se punea problema să mai fugă cu el la Boston, nici să facă lungi plimbări pe malul râului Charles. Dăduse uitării sfaturile lui Kitty despre bărbaţi şi se lăsase amăgită de visuri despre dragoste. Trebuia să recunoască cinstit că, în privinţa relaţiilor cu bărbaţii, Lillian era aproape la fel de neştiutoare ca Miss Helen.

— Auzi ce spun eu?

Miss Helen era aşezată la masa ei de lucru şi avea dinainte deschis dosarul pe care-l ţinea în mână mai devreme în dormitorul domnului Frick. Din el ieşeau câteva plicuri albe, strălucitoare, pecetluite cu ceară roşie.

— De când tata nu se simte bine, am umblat printre lucrurile lui.

— Scuzaţi-mă, cu ce vă pot fi de folos? Şi cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

— Mult mai bine. Chiar şi doctorul spune că şi-a mai revenit.

Era o veste bună.

— Ai vorbit cu domnul Danforth? a întrebat Miss Helen, foindu-se pe scaun, cu ochii mijiţi.

— Da. Ştie că tatăl dumneavoastră e bolnav.

Se îndoia că el se va mai reîntoarce vreodată acolo, numai că Miss Helen nu trebuia să afle asta chiar acum. Dar un ghimpe de îngrijorare a început să o îmboldească. Dacă domnul Danforth le-a spus adevărul celor din familia Frick? Nu. Nu ar face aşa ceva. În rubricile mondene ale ziarelor apăruseră deja zvonuri despre logodnă, şi apropierea lui de familia Frick era de-acum binecunoscută. Orice ar fi făcut ca să-i ponegrească i-ar mânji şi propria reputaţie. Spera că ceea ce-i dezvăluise ea pe neaşteptate ajungea ca să-l descurajeze, nu să îi destabilizeze pe toţi.

— Am aflat ce-ai făcut.

Abia atunci a observat că Miss Helen avea pumnii strânşi şi că i se zbătea o venă pe frunte. Lillian şi-a îndreptat ochii spre fereastră. Să fi văzut oare Miss Helen discuţia aprinsă cu domnul Danforth, care încercase să îngenuncheze dinaintea secretarei ei particulare şi să îşi dea seama că era o ceartă între iubiţi?

Lillian era sigură că stătuseră destul de feriţi. Poate că i-a auzit. Fereastra era însă închisă, dar dacă atunci fusese deschisă?

— Să nu mă minţi. Ştiu totul.

Lillian a încercat să-şi păstreze calmul şi să se concentreze la ce vorbeşte cu Miss Helen.

— Ce anume?

— Ai şi tu un cal în cursa asta. Unul despre care n-ai suflat nici o vorbă.

— Vă rog, Miss Helen, nu înţeleg nimic.

Miss Helen a apucat unul din plicurile de pe masă. Spre deosebire de celelalte, sigiliul era rupt.

— Papsie spunea că vrea să-şi plătească toate datoriile şi scrisorile pe care trebuia să le trimit erau adresate negustorului de tablouri, croitorului, bărbierului, dar, a continuat ea, ridicând plicul cu două degete, acesta avea numele tău pe el, ceea ce nu avea nici o noimă.

Eu te plătesc din bugetul gospodăriei, nu dintr-al lui. De ce ar fi avut el de plătit o datorie către tine?

Lillian ştia că nu era cazul să răspundă.

— L-am deschis şi am citit. Se pare că tu şi cu Papsie aţi avut un fel de înţelegere referitoare la mine şi la domnul Danforth, a spus ea, scoţând scrisoarea şi despăturind-o. Scrie că era sigur că tu vei putea să duci la capăt încheierea căsătoriei, chiar dacă el nu va mai fi în viaţă, aşa că îţi trimitea cecul promis de o mie de dolari, căci voia să se ştie că este un om de cuvânt.

Lillian s-a grăbit să caute o scuză. Cel puţin Miss Helen nu aflase despre interesul pe care i-l purta domnul Danforth. Măcar pentru asta trebuia să fie recunoscătoare. Totuşi, această scrisoare dovedea esenţa vulnerabilităţii lui Miss Helen: că tatăl ei îi controla orice mişcare, chiar şi după moarte. Avea să rămână veşnic „fetiţa tatei“, lipsită de independenţă, chiar şi după dispariţia lui. Nu era de mirare că era atât de furioasă. Lillian n-o putea învinovăţi.

— Dar nu a fost deloc aşa.

— Aţi crezut amândoi că eu nu am să fiu în stare să fac asta singură. Cum ai putut să faci asta?

— Vă rog... lăsaţi-mă să vă explic.

Încercând să risipească tensiunea din încăpere, Lillian s-a aşezat într-un fotoliu de lângă şemineu. Pentru o clipă, Miss Helen a părut că nu se va clinti, dar în cele din urmă s-a înmuiat

şi s-a aşezat şi ea, evitând să o privească direct şi îndreptându-şi ochii spre portretul aspru al domnului Frick de pe un perete mai îndepărtat, de parcă ar fi fost şi el prezent în salon.

— Când am început să lucrez aici, a spus Lillian, tatăl dumneavoastră şi-a exprimat dorinţa ca dumneavoastră să vă căsătoriţi cu domnul Danforth. Şi mi-a cerut să ajut la îndeplinirea ei.

— Să ajuţi?

— Nu era vorba despre nimic în plus faţă de ceea ce făceam deja. Nu vă aduceţi aminte de scrisori? Că v-am ajutat să le scrieţi atunci când mi-aţi cerut?

— Dar ţi-a promis bani. O mie de dolari. E o sumă uriaşă!

— Tatăl dumneavoastră e generos. Eu nu am vrut să iau banii, dar a insistat. Nu puteam să-l refuz fără să-l jignesc.

— Dar eu am fost cea care l-a făcut pe domnul Danforth să se îndrăgostească de mine, nu-i aşa? a întrebat ea cu o voce piţigăiată ca de copil.

Lillian nu ştia ce să-i răspundă.

— Aţi făcut tot ce trebuia.

Miss Helen a deschis plicul şi a scos cecul.

— Atunci, poftim, ia-l!

— Nu îl vreau.

Miss Helen a fluturat cecul, făcând să danseze în aer chipul Marthei imprimat pe el.

— El vrea să ţi-l dea. Plata pentru peţire, a spus ea şi i l-a azvârlit în poală.

Lillian l-a cercetat cu băgare de seamă. O mie de dolari. Semnătura era tremurată. Ea nu mai avea nevoie de bani. Nu va ajunge niciodată o stea de cinema. Nu va avea nevoie nici de haine frumoase, şi nici de lecţii de actorie, nici de un automobil cu care să umble prin Los Angeles.

Dar, înainte de a apuca să spună ceva, Miss Helen a înşfăcat cecul înapoi şi l-a rupt în două. Lillian a icnit, uimită de ferocitatea gestului.

— M-am răzgândit. Nu ţi-l mai dau, a spus ea, zâmbind răutăcios.

— Nici nu îl vreau. V-am mai spus, asta a fost înainte de a vă cunoaşte mai bine. Aşa cum şi dumneavoastră eraţi îngrijorată că nu veţi avea succes în dragoste, eram şi eu la fel de îngrijorată că nu o să îmi pot face treaba bine, că voi da greş.

Faţă de dumneavoastră, nu de tatăl dumneavoastră. Îmi pare rău că aţi aflat asta în acest moment groaznic, dar trebuie să ştiţi că eu nu doresc decât ce e mai bine pentru dumneavoastră.

— Adică ce anume?

— Vreţi să ştiţi adevărul?

— Da, îmi eşti datoare.

Domnul Danforth nu avea să o ceară în căsătorie niciodată. Mai ales după cât stricase Lillian. Aşa că nu-i rămânea să facă altceva decât să o facă pe Miss Helen să creadă că fusese ideea ei.

— Poate că domnul Danforth nu e chiar cel mai potrivit soţ pentru dumneavoastră. Poate că faceţi parte din aceeaşi societate, dar dumneavoastră aveţi biblioteca, câinii, v-aţi construit o viaţă minunată în jurul pasiunilor dumneavoastră şi mi-e teamă că prin această căsătorie veţi fi nevoită să renunţaţi la unele din aceste lucruri.

— Ce vrei să spui? I-ai văzut scrisorile? Avem acelaşi pasiuni, arta, ogarii. Vorbea frumos despre biblioteca mea.

Cum ar fi putut să-i explice?

— Ce scrie un bărbat în timp ce curtează o femeie nu coincide neapărat cu ceea ce gândeşte cu adevărat.

Miss Helen a cugetat o clipă, apoi a clătinat uşor din cap.

— Poate nu crezi că eu aş fi genul care să mă căsătoresc.

— Nu sunteţi, a răspuns ea, după care a tăcut o vreme. Chiar dacă tatăl dumneavoastră vrea asta, eu nu cred că sunteţi.

Miss Helen l-a luat pe Wrigley în poală şi l-a scărpinat pe creştet.

— Poate ai dreptate, a spus ea după un răstimp. Poate că aş fi fost dispusă să mă căsătoresc înainte de război. Dar acum, prefer relaţii fără complicaţii, ca acelea cu prietenii mei blănoşi. Dar tu, tu eşti genul care să te căsătoreşti?

Lillian s-a gândit mult ce să răspundă.

— Nu, nici eu nu cred că sunt. Vreau să-mi croiesc singură drumul în lume.

— Deci o să rămânem amândouă nişte fete bătrâne, hodorogite?

Întrebarea lui Miss Helen avea o undă de entuziasm. Legătura ei cu domnul Danforth era destul de firavă, şi în sinea ei era conştientă de asta.

— Şi vom rămâne împreună până la sfârşitul vieţii?

Lillian şi-a amintit reacţia entuziastă a domnului Graham la ideea înfiinţării bibliotecii. Odată deschisă Biblioteca de Artă Frick, ar fi prima de acest fel din America şi ar reprezenta o realizare importantă, nu-i aşa? Ar fi ceva solicitant, mulţumitor. Miss Helen nu avea răbdare să lucreze cu arhitecţi şi cărturari, era autoritară şi ţâfnoasă. Lillian ar putea fi de folos să netezească drumul, aşa cum făcuse cu domnul Danforth. Aşa cum făcuse cu domnul Frick. Nu era viaţa pe care Lillian şi-o închipuise, dar poate că ar fi fost posibil.

— Dacă asta e ceea ce doriţi... a răspuns ea în cele din urmă.

*

A doua zi dis-de-dimineaţă, Lillian a fost trezită de nişte bătăi puternice în uşă. S-a ridicat în capul oaselor, nedumerită, crezând că se afla din nou în apartament cu mama ei şi că dormise prea mult, că întârziase la vreo sesiune pentru care trebuia să pozeze şi că urma să fie certată. Soarele nu răsărise încă.

Dar se afla în dormitorul ei, de la mansarda casei familiei Frick. Avea mâncare pe săturate şi trecea zilnic pe lângă pereţi plini de cele mai desăvârşite opere de artă. Era la adăpost.

Bătăile se înteţeau.

— Ce este? a strigat ea, trecându-şi picioarele peste marginea patului, ca să se dea jos.

— Domnişoară Lilly! s-a auzit vocea domnişoarei Winnie.

Lillian a deschis uşa. Mai încolo, pe culoar, Bertha ieşea şi ea din camera ei, năucită şi adormită.

— Ce s-a întâmplat?

Domnişoara Winnie abia răsufla după ce urcase scările.

— Nu-i treaba ta, du-te înapoi să te culci. Am venit după domnişoara Lilly.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lillian, luându-şi capotul din cuiul de pe uşă.

— Te cheamă Miss Helen în dormitor la tatăl ei, acum!

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

În lumina slabă, Lillian a zărit cearcănele negre din jurul ochilor stăpânei sale. Miss Helen stătuse probabil toată noaptea de

veghe lângă tatăl său, care zăcea acum cu ochii închişi, cu faţa la perete, răsuflând din greu.

Pereţii dormitorului domnului Frick erau acoperiţi de sus până jos cu panouri de lemn de culoare închisă, şi privirea i-a fost atrasă de un tablou reprezentând o fetiţă cu un medalion mic cu o piatră albastră, agăţat pe un lănţişor în jurul gâtului micuţ, atât de bine pictat, încât ar fi putut să întindă mâna să-l apuce.

— E un tablou de Sir Thomas Lawrence[30], a spus Miss Helen, care era aşezată lângă patul domnului Frick. Nu mi-a plăcut niciodată.

— De ce?

Lillian şi-a tras un scaun lângă ea. Situaţia nu părea atât de gravă pe cât pretindea domnişoara Winnie şi, de fapt, Miss Helen părea mai liniştită şi mai degrabă îngândurată decât furioasă.

— I-a adunat toate trăsăturile în mijlocul feţei de parcă se strâmbă la privitor, nu te atrage.

Lillian nu i-a spus cât de mult semăna cu Martira. Buclele roşii, obrajii îmbujoraţi. Domnul Frick nu stătea niciodată departe de fiica lui pierdută, nici chiar atunci când dormea.

— Unde e mama dumneavoastră?

— A trecut pe aici astă-noapte. Spunea că trebuie să se odihnească, că o durea capul din nou.

Ceea ce însemna că Miss Helen a stat singură cu el. Dacă măcar s-ar fi înţeles mai bine cu Childs, ar fi putut să împartă această povară.

— Cu ce pot să vă ajut?

Gemând, domnul Frick s-a răsucit şi s-a uitat la cele două femei cu ochii larg deschişi, cu faţa asudată.

— Sunt eu, trandafiraşul tău, a răspuns Miss Helen, acoperindu-l mai bine.

Domnul Frick s-a ridicat în capul oaselor.

— Cum naiba să pot dormi, dacă voi urlaţi aici tot timpul? Mi-era foarte bine până acum, a răbufnit el, scuturându-se de năuceala de mai devreme şi reluându-şi înfăţişarea lui obişnuită. Aşteptaţi să pic, nu? Mai bine dă-mi ceva de durere, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sigur, Papsie, a spus Miss Helen, iar chipul i s-a boţit de

[30] Thomas Lawrence (1769-l830), pictor englez, preşedinte al Royal Academy, faimos în epocă pentru portretele sale realiste.

plâns.

Lillian a ieşit după ea în micul vestibul dintre dormitor şi salon. Infirmiera pe care Miss Helen o angajase cu câteva zile în urmă s-a ridicat de pe canapea de îndată ce le-a văzut.

— De ce nu ajuţi cu ceva? a strigat Miss Helen la ea. Are din nou dureri. Nu văd de ce te plătim, ca să stai degeaba toată noaptea.

Lillian asistase de multe ori la această rostogolire a mâniei pe spinarea altora. Dacă domnul Frick îşi înţepa sau îşi insulta fiica, o făcea să se răzbune pe oricine avea nefericirea să-i apară în cale, fie că era vreo slujnică ce ştergea praful pe bibliotecă sau, de cele mai multe ori, pe Lillian.

— Dar sunt aici, a răspuns infirmiera, încrucişându-şi braţele, după care a pornit spre dormitor în urma lor.

Răsuflarea grea a domnului Frick se prefăcuse în geamăt. Lillian şi Miss Helen au stat de-o parte în timp ce infirmiera îl cerceta. El a gemut din nou.

— Fă ceva!

Infirmiera s-a întors spre ea, morocănoasă.

— I-am pus şase cataplasme cu terebentină la miezul nopţii şi i-am dat ceva de dormit după aceea. Acum trebuie să aşteptăm să vină doctorul Partrige la ora nouă.

— Nouă!?! Mai sunt patru ore până atunci! N-am să-l las să sufere atâta timp! E palid şi transpiră puternic. Trebuie să mai fie ceva ce putem face. Du-te şi cheamă doctorul!

— Miss Helen, nu se poate face nimic.

Lillian se vedea nevoită să fie de acord cu ea. Omul avea nevoie de odihnă şi de linişte.

Dar asta nu era suficient pentru Miss Helen.

— Du-te jos şi spune-le să cheme doctorul. Acum.

Când infirmiera ieşea, domnul Frick şi-a pus o mână pe piept. Miss Helen a alergat spre el şi şi-a pus mâna peste a lui.

— Ai nevoie de ceva, tată?

— Apă, dă-mi apă.

— Dă-i apă! i-a strigat Miss Helen lui Lillian. Iute.

Lillian s-a dus în baie, unde a găsit un pahar cu apă pe marginea chiuvetei de porţelan. L-a luat şi şi-a văzut chipul în oglindă. În lumina slabă de dimineaţă, îi dispăruseră toată exuberanţa şi strălucirea tinereţii. Părul ei, strâns pe ceafă într-un coc, aşa cum făcea Miss Helen, îi făcea nasul să pară ca un

clonţ mai degrabă decât acvilin, iar gura prea mică. *Trasă la faţă* – aşa ar fi spus Kitty. *Arăţi trasă la faţă.*

— Ce tot faci acolo?

În oglindă a văzut-o pe Miss Helen în spatele ei, supărată şi încruntată.

— Tata zace acolo, şi tu te admiri în oglindă?

I-a smuls paharul din mână şi s-a repezit în dormitor. Lillian a mai aruncat o privire în oglindă şi a oftat.

Ajunsă în dormitor, Miss Helen îi ridicase capul tatălui ei.

— Hai, bea. O să te simţi mult mai bine. Doctorul Partrige vine acum, şi după aia o să te simţi ca nou-născut.

— Mulţumesc, fata mea.

Din pragul uşii, Lillian îi privea cum zâmbesc tăcuţi unul lângă altul. Cu câteva zile în urmă, îl auzise pe doctor spunându-i infirmierei că inima lui nu o mai ducea mult. Nu mai putea să pompeze sângele la plămânii care se umpleau astfel cu lichid. Nu mai avea mult, spusese doctorul. Una, două săptămâni, cel mult.

Biata Miss Helen! Curând va avea nevoie de Lillian mai mult ca oricând, iar ea nu voia să ia în seamă răutatea acestei femei. Acum trebuia să aibă milă. Când Lillian fusese în doliu, domnul Watkins încercase să profite, dar ea avea să rămână acolo, ca să o protejeze pe Miss Helen în momentele ei de durere, să o păzească de oamenii care voiau ceva de la ea. Şi cu siguranţă că aveau să apară destui, gândind la moştenirea cu care rămânea.

Dar poate că, după dispariţia domnului Frick, Miss Helen va putea să hotărască singură ce voia să facă fără să fie controlată la fiecare pas de părintele ei, veşnic comparată cu sora ei moartă de atâta timp. S-ar putea să fie grozav să o vadă pe Miss Helen ridicându-se pe propriile picioare. Avea toate calităţile: inteligenţă, poziţie socială, pasiune pentru biblioteca ei, bani, şi poate că ar putea să se dezbare de meschinărie şi să-şi domolească firea în aşa fel încât să devină mai blândă, mai bună.

— Papsie?

Capul domnului Frick a căzut greu pe pernă, cu ochii închişi.

Miss Helen şi-a trecut privirea năucită de la Lillian la tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat?

Lillian s-a dus lângă ea, la marginea patului. S-a uitat la omul

de sub plapumă, aşteptând vreo mişcare. Nimic.

— Papsie?

Aplecată deasupra lui, Miss Helen îi plesnea uşor obrajii, strigându-l.

Infirmiera a apărut din nou şi a cuprins cu degetele încheietura groasă a mâinii domnului Frick. După cât de grea se lăsase, Lillian îşi dădea seama că nu mai avea puls, ceea ce a recunoscut şi infirmiera după câteva clipe.

— Îmi pare rău, Miss Helen.

Miss Helen a privit-o cu ochii goi.

— Ai venit prea târziu. S-a stins. Nu eşti bună de nimic, s-a răstit ea, ridicându-se în picioare. Ar trebui să mergem să-i spunem mamei.

Lillian îşi dădea seama că lipsa de reacţie faţă de ceea ce se întâmplase se datora şocului. A cuprins-o pe după umeri pe Miss Helen şi s-au îndreptat spre uşă.

— Îmi pare nespus de rău.

S-a întors apoi spre infirmieră şi i-a aruncat o privire, încercând să scuze purtarea stăpânei sale, deşi era convinsă că aceasta mai văzuse astfel de situaţii.

Dar infirmiera nu se uita la ele. Ridicase paharul gol de pe noptieră şi îl mirosea cu o înfăţişare ciudată.

Lillian şi-a concentrat însă toată atenţia asupra lui Miss Helen, conducând-o în holul pustiu, în casa pe care domnul Frick o visase toată viaţa, dar în care îşi petrecuse doar cinci ani.

*

Lillian a fost ocupată toată dimineaţa şi o parte din amiază organizând vizita de condoleanţe pentru domnul Frick chiar în aceeaşi zi. Înmormântarea urma să aibă loc la cripta Frick din Pittsburgh, dar familia dorea să dea ocazia unui grup de prieteni apropiaţi şi unor parteneri de afaceri să-şi prezinte omagiile la reşedinţa Frick înainte de plecare.

Doamna Frick se ascunsese la etajul al doilea, lăsându-le pe Miss Helen şi pe Lillian să se ocupe de toate acestea. Sau, mai bine zis, doar pe Lillian, căci Miss Helen izbucnea în lacrimi din zece în zece minute şi ieşea în fugă din salon. Lillian a revăzut lista cu cele necesare pe care o începuse cu câteva săptămâni în urmă, imediat după ce starea domnului Frick se înrăutăţise. Au chemat un pictor să facă nişte desene ale decedatului, după

care trupul a fost dus la pompele funebre. După-amiază, aveau să aducă coşciugul cu rămăşiţele pământeşti ale domnului Frick, care urma să fie expus în galeria de artă, împodobit cu trandafiri, lăcrimioare şi lalele. La cinci şi jumătate fix, oaspeţii se vor aduna în holul cel mare, unde li se va citi Predica de pe Munte, după care vor fi invitaţi să-l vadă, timp în care domnul Graham avea să cânte la orgă. Invitaţiile fuseseră trimise încă de dimineaţă. Valetul domnului Danforth a răspuns că stăpânul lui era plecat din oraş, dar că transmitea condoleanţe. Lillian nu era convinsă că domnul Danforth spunea adevărul, dar s-a simţit uşurată să-i şteargă numele de pe listă.

Apoi, întreaga familie va pleca cu trenul în Pennsylvania, însoţind sicriul domnului Frick.

Lillian se afla în holul de la intrare, dându-i şoferului nişte plicuri să le ducă la destinaţie, când s-a auzit strigată de Miss Helen la etajul al doilea.

Lillian a luat-o la fugă pe scări.

— Ce doriţi?

— Vreau să mutaţi patul tatei în dormitorul meu.

— Cum?

— Ai auzit prea bine.

— Servitorii sunt ocupaţi acum să pregătească totul pentru slujbă.

Cameristele fuseseră chemate jos să ajute la aranjarea mobilelor pentru a face loc pentru lumea venită să-şi ia rămas-bun, iar servitoarele erau adunate la bucătărie să ajute bucătarii.

— Dar nu putem aştepta până mâine? Ştiţi că o să fiţi plecată mai bine de o săptămână la Pittsburgh.

— Nu, trebuie mutat chiar acum!

Lillian abia s-a stăpânit să nu răbufnească, dar a înţeles dorinţa aceea ciudată. După ce murise Kitty, se aşezase în patul mamei ei să miroasă ceea ce mai rămăsese din parfumul ei, un amestec de mentă şi săpun Pears, de trup bolnav şi sănătos. Trupul mamei ei fusese luat imediat şi dus la cimitir – erau în mijlocul celui de al doilea val de gripă, şi toţi doctorii, toate spitalele şi cioclii erau copleşiţi de numărul morţilor. Nu apucase nici măcar să pună o floare pe mormântul mamei ei.

— Foarte bine, o să trimitem pe cineva să îl care.

I-a cerut apoi lui Kearus să trimită sus un muncitor însoţit de

câţiva valeţi şi, împreună cu Miss Helen, au supravegheat demontarea patului domului Frick şi al ei. Apoi au cărat patul ei în subsol, după ce l-au montat pe al domnului Frick în dormitorul lui Miss Helen. În tot acest timp, Miss Helen se preocupase să nu se zgârie lemnul.

După ce oamenii au plecat, Lillian se aştepta ca Miss Helen să se arunce pe pat într-o criză de disperare, dar ea s-a dus la măsuţa de toaletă şi a rămas acolo, privind pe fereastră, dând cu totul uitării schimbarea paturilor.

— N-a venit încă sicriul cu tata de la pompele funebre?

— Vine curând, a răspuns Lillian, uitându-se la ceasul de pe poliţa şemineului.

Miss Helen a deschis un sertar.

— Vreau să fie îngropat cu asta, a spus ea scoţând medalionul Martei.

Lillian s-a gândit la tot ce s-ar fi putut face cu diamantul din medalion: haine, mâncare, bani pentru chirie. Gândul că ar putea fi îngropat, pierdut pe veci, i se părea indecent.

— Sunteţi sigură? Ce-ar fi dacă aţi îngropa medalionul şi aţi vinde diamantul, ca să donaţi banii uneia din organizaţiile caritabile susţinute de domnul Frick?

— Nu. El a iubit-o cel mai mult pe Marta. Aşa ar fi ca şi cum ar fi îngropat pe veci cu o parte din ea.

O parte extrem de valoroasă.

Pe Lillian o îngrijora uşurinţa cu care Miss Helen se descotorosea de el. Ar putea să nu-l mai poată recupera, la urma urmelor, Miss Helen nu se gândea prea mult la consecinţele acţiunilor ei. Şi dacă avea să-i pară rău mai târziu?

— Ce-ar fi dacă l-aţi monta într-un inel pentru mama dumneavoastră?

— Nu, Papsie ar vrea aşa, sunt sigură. Vino cu mine.

Au pornit amândouă pe scara de serviciu.

— Când ne întoarcem din Pennsylvania, a spus Miss Helen, o să insist ca eu şi domnul Danforth să ne căsătorim imediat ce se termină doliul.

Lui Lillian i s-au tăiat picioarele.

— Şi cum rămâne cu ceea ce aţi spus ieri că vreţi să vă păstraţi independenţa?

— Tata a vrut ca eu să mă mărit. A vrut asta cu tot dinadinsul, după cum se vede din înţelegerea pe care a făcut-o cu tine. Aşa

că o să mă mărit!

Iar asta însemna că Lillian va fi iar prinsă la mijloc. Oare avea domnul Danforth să se răzgândească, acum, când Lillian refuzase să fugă cu el, şi să aleagă să rămână cu Miss Helen în schimb? Primul ei gând a fost că nu o va face, dar amintindu-şi gesturile lui grandioase de pe alee – când era cât pe ce să cadă în genunchi – îşi dădea seama cât de puţin îl cunoştea. Prezenţa lui în casa aceea însemna dispariţia ei.

Bertha tocmai ieşea din galeria de artă, când ele ajunseseră acolo.

— Au venit florile, Bertha? a întrebat Miss Helen.

— Nu, domnişoară. Nu încă.

— Sa mi le aduci imediat ce sosesc. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Coşciugul fusese instalat în capătul mai îndepărtat al galeriei, înspre sala cu emailuri, chiar sub un autoportret foarte trist al lui Rembrandt.

— Ce mult i-ar fi plăcut să vadă asta! a exclamat Miss Helen. E perfect, nu-i aşa?

Lillian trebuia să recunoască în sinea ei că era cel mai bun mod de a se despărţi de domnul Frick, înconjurat de operele de artă pe care le iubise cel mai mult, de familie, în locul pe care îl crease cu averea lui şi cu dragostea sa pentru frumuseţe.

— Da, aşa e.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Lilly, că ai avut atâta grijă de el. Şi de mine.

Lillian s-a foit, stânjenită. Se străduise atât de mult să facă toate pregătirile, să se asigure că toate cerinţele erau executate după cum le gândise, mai ales pentru că nu putuse face asta pentru Kitty. În dimineaţa aceea rece de februarie, cei de la pompe funebre scoseseră cu greu targa pe care duceau trupul inert al mamei ei, coborând-o cu dificultate pe scările blocului, împingând-o într-un camion plin de noroi, şi trântind uşa, după care au pornit-o în grabă. Tatăl lui Miss Helen va fi condus altfel pe ultimul drum. Lillian va avea grijă de asta.

Miss Helen a scos medalionul din buzunar. În coşciug, domnul Frick arăta liniştit, şi palid, şi ciudat de prezent, ca şi cum abia ar fi închis ochii ca să-şi amintească ceva important, urmând să-i deschidă în orice clipă.

Miss Helen i-a pus medalionul în palmă, strângându-i degetele

groase în jurul lui. Aceeaşi mână cu cicatrice de la muşcătura Marthei, aflată în dureri, ţinea acum diamantul roz al fetei. O alăturare potrivită. Poate că Miss Helen avusese dreptate, şi în acest fel îşi găseau odihna împreună şi sufletul fiicei pierdute, şi tatăl ei, şi se încheia totul.

Bertha a băgat capul pe uşă să anunţe că veniseră florarii, Lillian s-a dus să supravegheze aranjarea florilor, iar Miss Helen a urcat sus să se schimbe. Apoi a coborât să vadă ce se întâmpla la bucătărie şi a revenit în galerie să facă ultimele verificări.

În timp ce sunetul muzicii de orgă se revărsa în hol, Lillian stătea alături de domnişoara Winnie, privind cum se aduna familia în jurul sicriului într-un scurt răgaz de linişte înainte de venirea oaspeţilor. Domnul Childs stătea lângă soţia lui, Dixie, la picioarele sicriului. Suflându-şi cu zgomot nasul în batistă, doamna Frick s-a apropiat împreună cu Miss Helen şi a trecut într-o parte.

Dar Miss Helen s-a tras imediat înapoi, ca şi cum ar fi fost împinsă de o forţă nevăzută.

— A dispărut! a strigat ea, uitându-se la Lillian. Unde e?

— Ce să fie? a întrebat doamna Frick, suflându-şi din nou nasul.

— Medalionul Marthei, cu diamantul?

Întreaga familie a tresărit.

— Ce diamant? a întrebat doamna Dixie.

— Dar ce Dumnezeu ai făcut cu el? a întrebat doamna Frick.

— L-am pus în mâna lui Papsie, să-l ia cu el. Dar nu mai e aici, a spus ea, arătând spre coşciug.

Domnişoara Winnie şi Lillian s-au apropiat. Era adevărat: degetele inerte ale domnului Frick erau răsfirate, nu strânse în jurul medalionului aşa cum le lăsase Miss Helen. Ea s-a apropiat şi a ridicat mâna, dar nu era nimic sub ea.

Cineva luase medalionul.

*

În săptămâna când întreaga familie plecase la înmormântare, casa rămăsese întunecată şi tăcută, de parcă ar fi fost învăluită în catifea. Lillian şi-a văzut de treburi, adunând mormanele de scrisori de condoleanţe la care urma să răspundă Miss Helen, veghind asupra florilor din galeria de artă şi hotărând care

trebuiau aruncate.

Înainte de plecare, Miss Helen dăduse ordin menajerei-şefe să caute în toate camerele servitorilor, dar medalionul era de negăsit. Cineva îl luase chiar din mâinile domnului Frick, şi gândul acesta era îngrozitor. Cum de-a ştiut cel care-l luase despre ce anume era vorba? Singura care ştia că Miss Helen îl pusese acolo era Lillian. Aşa că ea se ruga să apară cât de iute.

În după-amiaza zilei în care familia trebuia să se întoarcă, Lillian lucrase în arhiva din sala cu popicăria. Îşi rezolvase toate treburile obişnuite legate de gospodărie şi ştia că, înainte ca tatăl ei să se îmbolnăvească, Miss Helen intenţiona să studieze conţinutul câtorva cutii cu documente de arhivă. Se gândea că ar putea ea să înceapă treaba asta, sperând să îi facă plăcere lui Miss Helen şi să-i stârnească entuziasmul pentru înfiinţarea bibliotecii mai degrabă decât să se grăbească să încheie o căsătorie nepotrivită. Tăcerea locului acela din subsolul adânc al clădirii îi dădea o stare de linişte, la fel ca ordonarea cronologică a numeroaselor chitanţe de la cumpărarea unor lucrări de artă. Degas, El Greco, Manet – valoarea totală a achiziţiei unor statuete de bronz şi a tablourilor era de ordinul a zeci de milioane de dolari.

Cu toate acestea, Miss Helen ţinea la acel medalion mai mult ca la orice. Nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu-l găseau.

— Domnişoară Lilly? s-a auzit o voce bărbătească de pe casa scării şi a apărut domnul Graham.

— Domnule Graham! Ce faceţi aici, jos?

— Mi-a spus Kearns că s-ar putea să vă găsesc aici. Am venit să-mi iau cecul cu salariul.

Uitase complet de asta, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— Îmi cer scuze, sunt un pic dată peste cap şi mi-e teamă că am uitat să o rog pe Miss Helen să semneze cecul înainte de a pleca.

— Nu-i nimic, o să-l iau săptămâna viitoare, dacă se poate. Dar păreţi copleşită de treabă aici.

— Da, tocmai sortez nişte documente vechi.

Se aştepta ca el să-şi ceară scuze şi să plece, dar rămânea, uitându-se la ceea ce făcea ea.

— Astea sunt pentru noua bibliotecă?

— Sper. Să vă spun cinstit, nu ştiu dacă Miss Helen o să mai vrea să continue proiectul acesta, acum, că s-a stins tatăl ei.

— Ar fi păcat.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva?

El şi-a dres glasul. Îi dispăruse farmecul băieţesc, şi chipul îi era întunecat.

— Mă întrebam, ştiţi cumva dacă familia Frick va mai dori să le cânt în continuare în timpul prânzului? Ştiu că a fost idea domnului Frick încă de la început, dar sper că aţi putea să-i convingeţi să mă ţină mai departe.

Ea a căzut pe gânduri. Muzica nu ar face decât să le reamintească de pierderea suferită. Totuşi, domnul Graham era angajat acolo de o vreme şi merita să primească o înştiinţare din timp, dacă nu mai aveau nevoie de el.

— Am să vorbesc cu Miss Helen şi cu mama ei.

Şi... mai voiam să vă spun... e problematic, şi nu aş vrea să vă sperii, a continuat el, făcând apoi o pauză. Dar să fiţi atentă.

— Cum adică?

Nu putea citi pe chipul lui ce voia să spună. Să fi fost o ameninţare? Sau voia să o ajute?

— La ce vă referiţi?

— Nu demult am auzit o discuţie care m-a tulburat. Şi care ar putea să vă afecteze.

Probabil că se referea la discuţia ei tensionată cu domnul Danforth, când îl respinsese mărturisindu-i despre trecutul ei.

Oare domnul Graham îi dădea de înţeles că ştia ce se întâmplase? Şi că avea să spună totul, dacă ea nu convingea familia să-l păstreze în continuare în slujbă? Lillian reuşise să ajungă în această poziţie şi nu se putea lăsa şantajată de muzicantul familiei Frick.

— Nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiţi, domnule Graham.

El s-a cutremurat uşor auzindu-i tonul arţăgos.

— Nu, ceea ce voiam eu să spun...

— Să nu vă supăraţi, i-a tăiat-o ea, dar eu chiar am treabă de făcut. O să vă las luni cecul cu salariul la Kearns.

— Dar, domnişoară Lilly...

— Ajunge! V-am spus doar... ajunge!

Şi s-a aplecat şi mai tare peste hârtiile de pe masă, rămânând încremenită până când i-a auzit paşii pierzându-se în sus pe scări.

Nu putea să le cuprindă pe toate! De îndată ce se va întoarce

Miss Helen, avea să o convingă că era în interesul ei să rupă orice legături cu domnul Danforth şi să-l dea afară pe domnul Graham. Dacă nu va reuşi, cei doi o vor avea la mână şi vor putea oricând să dezvăluie adevărul despre identitatea ei. Şi, brusc, a simţit că o apasă zidurile încăperii de la subsol. Un val de disperare ameninţa să o zdrobească, dar Lillian s-a cufundat în studierea documentelor de provenienţă a portretelor lui Gainsborough cumpărate de domnul Frick. Să facă orice, doar să nu se gândească la ce se întâmpla în prezent.

*

Citirea testamentului se stabilise să se facă în ziua când se întorcea familia de la înmormântare. Lillian l-a poftit pe avocatul familiei în bibliotecă şi i-a servit o cafea. După ce au sosit ceilalţi din familie, a dat fuga cu Miss Helen în apartamentul ei.

— Au prins hoţul diamantului? a întrebat ea, de îndată ce au închis uşa.

Avea ochii roşii, şi pistruii i se vedeau şi mai tare.

— Nu încă, îmi pare rău.

— Dar a trecut atât de puţin timp din momentul când i l-am pus în mână până când am văzut că a dispărut!

Era adevărat. Ca şi cum cineva coborâse din tablourile de pe perete şi îl luase.

— Sper să apară curând.

— Nu am încredere în Childs şi vreau să vii când se citeşte testamentul ca să iei notiţe, a spus Miss Helen. Ia-ţi ceva de scris.

Lillian s-a executat. În bibliotecă se simţea palpabil tensiunea dintre Miss Helen şi fratele ei, care nu-şi spuneau nici o vorbă. El şi doamna Dixie se aşezaseră pe fotolii, în timp ce Miss Helen rămăsese în picioare în spatele fotoliului cu spătarul curbat, unde stătea mama ei, dreaptă, cu bărbia ridicată, de parcă s-ar fi aflat pe un tron, înainte de asta, Lillian schimbase câteva vorbe cu domnişoara Winnie în holul de la etaj şi o întrebase cum decurseseră lucrurile în săptămâna aceea. Domnişoara Winnie îşi dusese mâna la ureche, şi Lillian repetase întrebarea, ceva mai tare decât intenţionase.

— Au fost cât pe ce să-şi ia gâtul, a strigat domnişoara Winnie.

Exact cum şi-ar fi dorit domnul Frick, de fapt. El era cel care îi asmuţea şi, chiar şi după moarte, deţinea toată puterea. Cu

toate că existau probabil suficienţi bani pentru toţi. Deşi casa şi colecţia de artă urmau să fie donate oraşului, restul averii era considerabil, cu siguranţă.

Avocatul stătea la o masă Chippendale cu testamentul domnului Frick deschis în faţa lui.

Ochelarii îi alunecaseră pe nas. Lillian s-a aşezat mai la o parte pe un scaun lângă fereastră, de unde putea observa discret ceea ce se întâmpla. Toţi erau nemişcaţi şi tăcuţi, în afară de doamna Dixie, care se legăna uşor, fredonând în şoaptă. Să fi fost emoţionată, sau să fie adevărate bârfele Berthei că îi plăcea să mai guste câte un păhărel de sherry?

— Începem? a întrebat avocatul.

— Vă rugăm. Ştim că şi-a dorit ca tot ce e aici, a început domnul Childs, arătând în jur cu un gest larg, ca şi cum ar fi invocat spirite, să fie lăsat municipalităţii New York-ului.

Apoi, zâmbind arogant, i-a făcut semn avocatului să înceapă.

— E adevărat. Acum, dacă ne-am adunat aici cu toţii, voi da citire testamentului domnului Henry Clay Frick, din data de 24 iunie 1915.

— Cum? s-a mirat domnul Childs, aplecându-se înainte. O mie nouă sute cincisprezece? Mie mi-a spus că avea de gând să-şi facă altul, a sărit el, uitându-se supărat către mama sa. Îţi aduci aminte, nu? Erai de faţă, mamă. Nu-ţi aduci aminte?

Doamna Frick şi-a ridicat ochii spre fiica ei, apoi spre fiul ei.

— Da, îmi aduc aminte, dar a fost atât de bolnav, încât... a lăsat ea vorba neterminată, apoi întorcându-se spre avocat a întrebat: Şi ce spune în testamentul acesta?

— Acesta este singurul testament, a precizat avocatul. Vreau să fie clar.

A început să citească monoton, sperând poate că în acest fel avea să compenseze efectul exploziv pe care l-ar fi produs documentul.

După prima pagină, domnul Childs l-a întrerupt:

— Rezumaţi, vă rog. Treceţi la esenţial.

Domnul Smith şi-a dres glasul.

— Foarte bine. În conformitate cu testamentul, doamna Frick primeşte proprietatea pe viaţă a clădirii din One East Seventieth Street şi a reşedinţei din Eagle Rock, precum şi un milion de dolari imediat, şi alte cinci milioane de dolari în custodie.

— E ridicol, a protestat domnul Childs, e o nimica toată.

Domnul Smith nu a răspuns, ci a aşteptat ca domnul Childs să se calmeze. Doamna Frick a rămas tăcută, deşi mâinile i se încleştau şi i se desfăceau în poală.

— Domnul Childs va primi un milion imediat, şi două milioane în custodie.

— Nu! Cum aşa? a strigat domnul Childs, iar soţia lui s-a albit la faţă.

Miss Helen şi-a muşcat buza, aşa cum făcea ori de câte ori era emoţionată.

— Ce altceva?

— Pentru dumneavoastră, Miss Helen, e vorba de cinci milioane direct, proprietatea asupra reşedinţei Eagle Rock şi a tuturor posesiunilor din ea după moartea mamei dumneavoastră, proprietatea asupra reşedinţei din Pittsburgh şi, hmmm, mai multe milioane în titluri bancare.

Domnul Childs şi-a subţiat buzele, dezgolindu-şi dinţii.

— Doamne sfinte! Cât primeşte în total sora mea?

— Treizeci şi opt de milioane de dolari.

Până şi Lillian a fost uimită să afle suma, împărţeala nedreaptă era de-a dreptul crudă. Fiul şi soţia domnului Frick erau pedepsiţi, după cum se vedea. Totuşi, aproape toată viaţa, Miss Helen fusese confidenta tatălui ei, mai mult decât mama şi, cu siguranţă, mai mult decât fratele ei. Aşa că poate aceasta îi era răsplata.

Childs s-a ridicat în picioare.

— Domnule Smith, vă cer să-mi arătaţi forma revizuită a testamentului. Nu acesta. Acesta nu este valid.

— Acesta e singurul, a spus domnul Smith, lovind documentul cu degetul. Într-adevăr, dânsul m-a contactat spre sfârşitul lui noiembrie şi am presupus că voia să revedem ultimele sale dorinţe. Dar apoi s-a îmbolnăvit şi mi-a cerut să amânăm.

— Dar nu e drept! Ce-o să zică lumea când o să vadă că sora mea mai mică, fără nici un moştenitor, fără nici o valoare, primeşte totul?

— Fără nici o valoare? s-a ofensat Miss Helen, privindu-l de sus. Lumea va spune că tata a ştiut ce face, că era convins că eu îi voi duce mai departe misiunea aşa cum a dorit el, şi n-am să-i risipesc banii pe fosile şi pe pietroaie.

Domnul Childs s-a uitat spre soţia sa, care a clătinat uşor din cap.

— Nu fă asta, a spus ea calmă. Nu acum. Nu ştim sigur încă.

— Ce anume? a întrebat Miss Helen. Poţi contesta testamentul, dacă doreşti, dar domnul Smith spune că Papsie nu a făcut altul.

— Pentru că ai avut tu grijă să nu facă.

Domnul Childs s-a ridicat şi a început să meargă prin cameră, subliniindu-şi cuvintele cu degetul îndreptat spre ea.

— Speram că nu voi fi nevoit să ridic problema aceasta, dar împrejurările mă forţează să o fac.

— Ce să faci, dragul meu? a întrebat doamna Frick.

— În dimineaţa când tata a murit, infirmiera a venit la mine şi mi-a spus că a observat pe fundul paharului lui nişte rămăşiţe, ca atunci când adaugi un somnifer în apă. Aşa cum i-a dat Helen tatei chiar înainte ca el să-şi dea răsuflarea.

— Ce ridicol, a râs Miss Helen, i-am dat apă. Ştiam că i se dăduse un somnifer cu câteva ore mai devreme.

— Infirmiera a venit la mine, se temea că i-ai mai dat încă unul.

Miss Helen s-a uitat spre Lillian, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i dea dreptate.

— Era doar apă. Mi-aduc aminte că am văzut paharul lângă chiuvetă. Tu mi l-ai dat.

Toţi şi-au întors privirile spre Lillian.

— Da, îmi aduc aminte.

Parcă vedea paharul plin pe trei sferturi, aşezat pe marginea chiuvetei. Un simplu pahar cu apă.

— L-am luat de pe marginea chiuvetei şi vi l-am dat dumneavoastră.

Lillian şi-a amintit că domnul Frick a căzut fără vlagă la puţin timp după ce băuse din pahar. Probabil că şi Miss Helen îşi amintea acelaşi lucru.

— Dacă în pahar era un somnifer, atunci infirmiera a făcut o greşeală, a susţinut Miss Helen, roşie toată la faţă de mânie. Una mortală. Dacă e adevărat, am să-i anulez licenţa de practică, o s-o arunc în închisoare.

— Ea a spus că nu-i lăsase nici un somnifer, a răspuns domnul Childs. De aceea s-a speriat atât de tare când a văzut resturile din pahar. Mi-a spus că el a murit imediat după ce a băut.

— Cum îndrăzneşti? s-a cutremurat Miss Helen. N-aş fi îndrăznit niciodată să fac aşa ceva. Am crezut că era apă. Şi pe deasupra... a continuat ea, uitându-se spre Lillian. Miss Lilly a intrat în baie înaintea mea.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

1966

— Ce naiba căutaţi în casa mea?

Femeia care striga s-a oprit brusc la vreo câţiva metri de Veronica şi Joshua, chiar în clipa când o porţiune de zăpadă s-a prelins de pe luminator, căzând cu zgomot. În lumina dimineţii, Veronica a văzut că era îmbrăcată ca o văduvă din Sicilia, într-o jachetă neagră, fustă lungă, neagră şi nişte pantofi bărbăteşti grosolani, tot negri. Singura pată de culoare era o eşarfă de mătase verde strânsă cu nod la baza gâtului. Se clătina uşor, ca o umbră neagră pe fundalul holului de marmură albă. Avea părul strâns într-un coc pe ceafă, cu câteva şuviţe creţe scăpate după urechi. Pielea feţei îi era pătată de bătrâneţe, pleoapele îngreunate de riduri, iar buzele subţiri şi drepte. Ochii îi erau albaştri ca ouăle de măcăleandru.

— Voi cine sunteţi? a întrebat ea, trecându-şi greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, ca un boxer bătrân.

Nu era nici vagaboandă, nici nălucă şi nici de la poliţie. Era doar o bătrână cu minţile duse.

Joshua s-a apropiat, şi Veronica l-a urmat. Dar femeia a luat asta ca un semn că vor să o atace şi s-a năpustit din nou, strigând, cu mâinile întinse înainte. Nici n-au apucat să facă vreo mişcare, că s-a şi năpustit la ei.

Joshua abia a simţit impactul, dar Veronica, cu blestematele ei tocuri, nu şi-a putut menţine echilibrul. A făcut un pas în spate ca să nu cadă, dar s-a lovit de ceva tare şi, fără să-şi dea seama, s-a pomenit căzând în fund. În fântână.

Nu avea decât câţiva centimetri de apă, dar şocul impactului cu umezeala rece, adăugat la umilinţa poziţiei dizgraţioase în care căzuse, cu picioarele spânzurate peste marginea fântânii, genunchii depărtaţi, erau mai mult decât putea suporta. Cine era băbătia asta care răcnea, cine se credea?

— Scoate-mă de aici!

Joshua a apucat-o de braţe şi a tras-o afară. Apa îi înmuiase pantalonii şi i se scurgea acum pe pardoseala de marmură.

— Chiar nu era nevoie de aşa ceva! a pufnit Veronica.

Bătrâna nu a părut impresionată în nici un fel.

— Ce naiba căutaţi în casa mea?

— Tocmai încercam să vă explic, a început Joshua, când v-aţi năpustit asupra noastră. Eu sunt Joshua Lawrence, sunt stagiar aici, iar ea este Veronica. E manechin şi a participat la o şedinţă foto ieri, aici.

— Da, am auzit că a fost aprobată de comitet, a pufnit femeia. Nu s-ar fi putut aşa ceva, dacă aş mai fi avut eu un cuvânt de spus, credeţi-mă. Şi mai e şi acum? Ce credeţi voi, că aici e un fel de club de noapte?

— Nu, am rămas amândoi încuiaţi aici. Aşteptam să vină Sam să ne dea drumul.

Auzind pronunţat numele paznicului, femeia s-a mai domolit puţin.

— Aţi rămas şi dumneavoastră încuiată aici, Miss Helen? a întrebat Joshua.

Deci aceasta era celebra cotoroanţă Miss Helen! Era greu de închipuit că ea era cea care pusese tot felul de indicii prin casă pentru a fi descoperite de iubitul ei sau cea care scrisese versurile acelea stângace. Poate că ei înţeleseseră greşit.

— Doamne fereşte! Nu, nu am rămas încuiată, a ripostat Miss Helen. De ce-aş face aşa o prostie? Am rămas peste noapte alături, la bibliotecă, doar nu eram proastă să plec cu maşina pe ninsoarea asta! Astă-noapte am văzut o lumină pâlpâind aici şi mi-am închipuit că e paznicul de noapte. Dar chiar acum mi-am adus aminte că nu mai avem pază de noapte din 1931, ceea ce înseamnă că e ceva în neregulă aici şi am venit să văd despre ce e vorba.

— Vă asigur că nu e adevărat. Dar staţi aşa, a reluat el după o pauză, aţi fost în bibliotecă? Şi cum aţi intrat aici fără să declanşaţi alarma?

— Biblioteca şi casa sunt conectate. Dar prefer să nu se ştie, căci îmi permite să intru şi să ies când poftesc.

Când te gândeşti că ar fi putut ieşi de acolo în tot acest timp! Deşi, la drept vorbind, Veronica recunoştea că nu avea să uite prea uşor aceste două zile şi, chiar dacă ar fi putut ieşi, oraşul era complet blocat.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc să mă usuc. Daţi-mi voie...

A dat să o ia în sus pe scară, dar femeia a oprit-o, apucând-o de braţ cu o putere surprinzătoare.

— Ba nu. Nu vă scap din ochi pe nici unul din voi. Din partea

mea, nu sunteţi decât nişte adolescenţi care aţi intrat ilegal aici, să vă faceţi de cap.

— Vă asigur că nu este aşa, a spus Veronica.

Tocmai avea de gând să adauge că nu-i plăcea să fie bruscată, când a observat privirea rugătoare a lui Joshua. Şi-a amintit că el avea nevoie de acest stagiu. S-ar simţi îngrozitor de rău dacă ar fi dat afară. Aşa că şi-a îndulcit vocea.

— Am sus nişte haine de schimb şi, dacă nu mă credeţi, puteţi să veniţi cu mine.

— Nu, nu merge aşa! Am în birou o listă cu angajaţi! şi vreau să verific, aşa că veniţi amândoi cu mine.

Ea a dat să pornească, dar Veronica a rămas pe loc.

Miss Helen s-a oprit ezitând, privind-o din cap până în picioare.

— Dar chiar eşti udă de tot, nu? O să-ţi dau eu ceva să te schimbi.

Când a trecut pe lângă ei, Veronica şi Joshua s-au uitat unul la celălalt. Ea a înţeles că el murea de curiozitate să vadă uşa secretă, voind în acelaşi timp să nu o irite şi mai mult pe Miss Helen.

— Veniţi, sau nu? le-a strigat Miss Helen nerăbdătoare.

Veronica a încuviinţat din cap.

— Da, venim.

Au ieşit pe uşa din colţul de nord-est al curţii interioare, intrând într-o încăpere rotundă, plină cu scaune.

— Hm, sala de muzică, a pufnit Miss Helen. Altă adăugire nepotrivită. Tatei nu i-ar plăcea deloc.

În dreptul peretelui cel mai îndepărtat, Miss Helen a împins ceva ce Veronica a crezut că era un panou, dar acesta s-a dat în lături. Casa aceasta era plină de ciudăţenii, după cum se vedea.

Dincolo de prag se aflau un mic hol cu o garderobă, un birou semicircular şi un ascensor, toate de lemn de stejar frumos sculptat.

— Unde suntem? a întrebat Veronica, derutată.

— Suntem chiar în Seventy-First Street, în Biblioteca de artă Frick, a răspuns Joshua. Habar n-aveam că există o uşă secretă care leagă cele două clădiri.

Miss Helen a deschis uşiţa garderobei şi a dispărut înăuntru, reîntorcându-se mai apoi cu câteva umeraşe cu nişte fuste negre, lungi, asemănătoare cu cea cu care era ea îmbrăcată.

— O să-ţi vină una din astea.

A apăsat butonul ascensorului şi s-au înghesuit cu toţii înăuntru.

— Vreţi să vă prezint capodopera mea?

Veronica nu voia altceva decât să scape de hainele ude, dar Joshua a încuviinţat viguros din cap. O prezentare individuală făcută chiar de Miss Helen nu se număra printre beneficiile obişnuite ale postului de stagiar.

Când s-a oprit ascensorul, au luat-o imediat la dreapta, intrând într-o sală cu patru mese lungi, fiecare cu câte opt scaune împrejur. Pe un perete se afla o frescă aurită, iar pe celălalt, un portret al lui Henry Clay Frick. Cu pardoseala de cărămidă roşie şi bârnele groase de lemn de pe tavan, sala arăta mai degrabă a capelă italiană, chiar dacă se simţea un iz de mucegai provenind de la cărţile vechi.

— Sala de lectură, le-a spus Miss Helen. Am proiectat-o ca o sală de lectură din secolul al şaisprezecelea din Italia, deşi ei nu aveau acolo pereţi concepuţi ca să absoarbă zgomotul.

— E uimitor, când te gândeşti că totul a început în popicărie! Eu doar acolo am lucrat în tot timpul ăsta.

— Săracul de tine! De ce te ţin acolo? a întrebat Miss Helen.

Joshua a dat să răspundă, dar n-a spus nimic. Cât timp stătuseră închişi în muzeu, pomenise de faptul că Miss Helen avea o relaţie destul de tensionată cu Comitetul de conducere al Muzeului Frick, care culminase cu demisia ei furtunoasă cu cinci ani în urmă. Veronica şi-a dat seama că el nu putea să-i spună adevărul: că studia pe ascuns corespondenţa particulară a lui Miss Helen.

Dar ea trecuse deja la alt subiect.

— Am înfiinţat biblioteca în 1920 şi am deschis-o în 1924. Am extins-o în 1933, şi acum are o capacitate de şase mii de cititori pe an. A fost închisă doar în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, când am ajutat Ministerul de Război să facă hărţile cu cele mai importante aşezăminte culturale din Europa. Prin asta am salvat de la a fi bombardate mii de tezaure culturale.

— Incredibil!

Joshua era într-al nouălea cer, dar Veronica avea totuşi hainele ude pe ea.

— Pot să mă schimb, vă rog?

Când s-au întors în ascensor, Miss Helen a apăsat butonul pentru mansardă.

— Poţi să încerci hainele astea sus. După sperietura pe care mi-aţi tras-o mai devreme, am nevoie de o ceaşcă de cafea şi puteţi să vă serviţi şi voi, dacă vreţi.

Câtă generozitate! Mare pacoste mai era femeia asta!

Miss Helen i-a dus într-un birou care îi amintea Veronicăi de încăperile din Muzeul Frick, cu ferestrele mari, mobilierul sobru, dar de mult bun gust, şi neapărat cu portretul Marthei deasupra şemineului.

— Când am proiectat încăperea asta, am vrut să păstrez vie amintirea familiei mele. Toată feroneria – balamalele, clanţele, întrerupătoarele – sunt din vechiul dormitor al tatălui meu.

Ce alegere ciudată! Dar Veronica şi-a ţinut gura.

— Du-te şi încearcă astea acolo, în baie, a spus Miss Helen, arătând spre o uşă.

În baie, Veronicăi i-au trebuit câteva clipe să-şi revină. În toată învălmăşeala aceea, uitase de tot de diamantul roz din buzunarul pantalonilor. L-a simţit fierbinte când l-a scos, deşi îşi dădea seama că nu era cu putinţă aşa ceva. Avea mustrări de conştiinţă.

S-a îmbrăcat cu singura fustă cu buzunare, care-i atârna peste şolduri, şi a pus diamantul cu grijă într-unul din ele.

Când s-a întors în birou, Miss Helen i-a aruncat o privire aprobatoare din colţul unde îşi făcea de lucru cu o cafetieră.

— Aşa mai zic şi eu. Nu înţeleg de ce sunt atât de apreciate minijupele în ziua de azi. Nu văd de ce trebuie să-ţi arăţi picioarele.

— Pot să vă întreb de ce aveţi atâtea fuste în garderobă? a întrebat Veronica.

Auzise că la restaurantele simandicoase se dădeau cravate celor mai puţin eleganţi, dar de fuste nu auzise până atunci.

Miss Helen i-a aruncat o privire aspră.

— Pentru că vizitatorii bibliotecii mele trebuie să respecte regulile mele vestimentare. Fără pantaloni, fără fuste scurte, fără tocuri cui la femei, iar bărbaţii trebuie să poarte sacouri. Dacă ai fi acum în timpul serviciului, ar trebui să porţi jachetă, tinere, i-a spus ea lui Joshua.

Veronica s-a aşezat lângă el pe canapea.

— Am şi eu pretenţiile mele, a spus ea, aşezând o tavă cu ceşti de cafea pe măsuţa din faţa lor. Care e numele tău de familie? l-a întrebat pe Joshua.

— Lawrence.

Ea s-a dus la birou şi a scos un dosar.

— Ia să vedem, a spus ea, plimbându-şi degetul pe o foaie. Joshua Lawrence, stagiar, Colegiul Brooklyn.

— Eu sunt.

— *Lawrence*, forma englezită a franţuzescului Laurent. Un nume serios, de ispravă. Încă de pe vremea Războiului cel Mare, eu nu mai vreau să am de a face deloc cu orice e teutonic şi vă sfătuiesc şi pe voi, cei tineri, să faceţi la fel. Locuiesc acum la o fermă, mai la nord de aici, şi vă rog să mă credeţi când vă spun că nici un neamţ nu a călcat pe proprietatea mea. Când eram eu la cârmă, refuzam accesul vizitatorilor germani în Muzeul Frick şi la fel în biblioteca mea. Dar am mai cedat în privinţa asta. Nu de bună voie. Dar numele tău de familie care este? a întrebat-o ea pe Veronica.

Vai, nu! Putea să mintă şi să-i spună un nume fals, dar tatăl ei fusese întotdeauna mândru de familia sa.

— Weber.

Miss Helen s-a cutremurat de parcă fusese tocmai electrocutată.

— Asta nu e bine. Nu e bine deloc.

— Nu cred că vorbiţi serios, i-a spus Veronica. Cum puteţi să anulaţi o întreagă ţară şi un popor întreg?

— S-a dovedit că am avut dreptate în cel de-al Doilea Război Mondial, nu-i aşa? Şi, cu toate acestea, nimeni nu a vrut să mă asculte. Nimeni.

— Părinţii mei sunt englezi, a continuat Veronica cât a putut de calmă. Am trăit acolo timp de mai multe generaţii, eu sunt britanică, nu nemţoaică. Nu că asta ar avea vreo importanţă, a adăugat ea, enervată că trebuia să se apere de o acuzaţie atât de absurdă. Toate astea au fost cu zeci de ani în urmă.

— Am văzut cu ochii mei ce au făcut păgânii aceia. Tu poţi să rămâi, a spus ea, arătând cu degetul spre Joshua, dar tu, să-ţi scoţi fusta aia şi să ieşi afară de aici. După părerea mea, ai dat buzna în casa tatălui meu sa jefuieşti. Comportament tipic german!

Veronica s-a ridicat, inima i se zbătea în piept.

Chiar jefuise casa aceea. Era mai bine să îşi ia lucrurile şi să plece de-acolo cât mai iute cu putinţă.

— Staţi puţin! a strigat Joshua, ridicându-se în picioare. Miss

Helen, vrem să vă arătăm ceva. Credem că vă aparţine.

Joshua a început să vorbească calm, fără să ridice vocea, ca şi cum s-ar fi apropiat de o iapă nărăvaşă. I-a explicat că găsiseră indiciile pentru o căutare de comori care părea să fi fost concepută cu zeci de ani în urmă, înainte ca reşedinţa familiei Frick să devină muzeu.

Veronica se aştepta ca Miss Helen să se înfurie şi mai tare auzind de descoperirea lor, dar, pe măsură ce Joshua vorbea, ea părea că se face şi mai mică, şi mai slabă.

— Pot să văd şi eu indiciile acelea?

— Veronica, arată-i-le.

Veronica a băgat mâna în buzunarul pulovărului şi le-a scos.

— Dar ce, eşti cangur? s-a răţoit Miss Helen, ale cărei mâini au început să tremure pe măsură ce citea fiecare bilet în parte.

Câteva hârtii au căzut pe jos, şi Joshua s-a repezit să le ridice.

— În zilele acestea, când am fost închişi în muzeu, le-am căutat, a spus Joshua. A fost un mod unic de a vedea operele de artă din punctul de vedere al unui cunoscător din interior. M-am gândit că am putea să le folosim în prezentările noastre. Să-i punem pe vizitatori să încerce să le descopere.

— E o idee proastă, a pufnit Miss Helen. Asta fost o prostie pentru un domn, dintr-o altă epocă.

— Richard D. Danforth, a completat Joshua.

Miss Helen şi-a sumeţit bărbia.

— N-am mai auzit numele acesta pronunţat din 1919. De unde ştii?

— L-a găsit Veronica pe o listă de oaspeţi, cam de prin vremea aceea, şi am comparat cu monograma de pe lanţul de ceas pe care l-am găsit.

— Doamne Dumnezeule! Uitasem cu totul de asta! Aţi reuşit să ajungeţi la capătul căutării? Domnul Danforth nu a reuşit. Probabil cu tine trebuia să mă mărit.

— Ăăă, eu... am ajuns până la capăt, s-a bâlbâit Joshua. Dacă vreţi vă putem arăta.

— Hai, ia-o înainte, domnule Lawrence. Ia-o înainte!

*

Veronica a luat-o după Joshua şi Miss Helen pe uşa secretă care dădea în reşedinţa Frick, în galeria de artă. Pe când au ajuns în sala cu emailuri, picioarele îi tremurau. Fusese atât de

idioată să ascundă diamantul.

Joshua s-a apropiat de primul compartiment secret şi l-a deschis cu vârful pixului, scoţând lanţul de ceas pe care i l-a dat lui Miss Helen.

Ea a pipăit mătasea cu degetul arătător.

— Eu l-am comandat special pentru acea căutare de comori, dar pretendentul meu nu a ajuns până aici, la capăt. Ciudat, în ziua de azi nimeni nu mai poartă aşa ceva, a spus ea, ridicându-l cu două degete şi dându-i-l înapoi lui Joshua. Poţi să-l păstrezi. Pentru mine nu mai are nici o însemnătate.

Apoi a făcut un pas în spate şi a privit în jur.

— Când ne-am mutat în casa aceasta, aici era biroul tatălui meu. În compartimentul acela obişnuia să-şi ţină bomboanele de mentă. Credea că eu nu ştiu, dar mă strecuram în birou şi furam mereu câteva, a continuat ea, ducându-şi o mână la obraz. Nu-i de mirare că mi s-au stricat dinţii atât de tare.

Vocea îi era moale, muzicală, pierdută în trecut. Pentru o clipă, Veronica a văzut umbra tinerei care fusese cândva. O femeie cu o ţinută dreaptă şi păr răvăşit. Nu o frumuseţe clasică, ci mai degrabă chipeşă.

— Şi ce s-a întâmplat cu curtezanul dumneavoastră? a întrebat Veronica.

— Am fost trădată de una din propriile angajate, a răspuns Miss Helen, aruncându-i o privire mânioasă. Mi l-a furat pe el şi încă ceva şi mai preţios pentru mine.

— Dar noi am mai găsit şi altceva, a spus Joshua şi a deschis cel de al doilea compartiment, în timp ce Veronica îşi aduna curajul privindu-l cum bagă mâna înăuntru.

El s-a întors spre Miss Helen şi a deschis palma strânsă, arătându-i medalionul.

Ea i l-a smuls din mână şi l-a apropiat de ochi să-l vadă mai bine.

— Nu se poate. Nu, nu pot să cred. A fost acolo tot timpul?

— Nu ştiu sigur, a răspuns Joshua. Dar asta e ceea ce aţi crezut că a furat angajata dumneavoastră?

— Secretara mea particulară... da! Dar nu are nici o noimă. Ea nu avea de unde să ştie despre panouri. Nu lucra aici când le foloseam.

— Şi cu ea ce s-a întâmplat?

Afară soarele a început să strălucească pentru prima dată

după două zile. Miss Helen arăta la fel de albă la faţă ca zăpada de afară.

— Nu vreau să mă gândesc la asta. A fost groaznic.

Şi a rămas în picioare, cu privirea pierdută în gol, ţinând strâns medalionul cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost un şirag de mătănii.

— Nu vreţi să vă aduc nişte apă? a întrebat Veronica.

Nu voia să mai rămână în încăperea aceea; toate începeau să se lege.

— Nu, nu. N-am nimic. Mai e ceva totuşi, a continuat ea, începând să râdă aproape isteric. În interiorul medalionului descoperit în compartimentul secret se află propriul lui compartiment secret. Nu e ceva nemaipomenit? Ei, ăsta ar fi un indiciu pe cinste pentru o căutare de comori. Adevărata nebunie Frick!

Cuvintele i se rostogoleau de parcă şi-ar fi pierdut simţul realităţii.

Veronica a aşteptat, sperând că Miss Helen va înceta să vorbească, îi va conduce afară, mulţumindu-le pentru ajutor. Dar speranţa ei s-a risipit când Miss Helen a răsucit medalionul, degetele au dibuit micul buton şi cu o uşoară apăsare a deschis capacul din spate.

Veronica era pierdută!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

1919

În bibliotecă, o grămadă de chipuri şi-au întors privirile spre Lillian: domnul Childs, doamna Dixie, Miss Helen, doamna Frick şi avocatul. Ea s-a ghemuit în fotoliu, uluită de bănuiala că ar fi otrăvit băutura care i-a cauzat moartea domnului Frick.

— Eu nu am făcut nimic cu paharul de apă, a răbufnit ea, doar i l-am dat lui Miss Helen, vă asigur. În dimineaţa aceea fusese obosită şi năucită, dar cu siguranţă nu într-atât de năucită, încât să pună ceva din greşeală în pahar. Cineva o făcuse însă şi lăsase paharul să fie dat pacientului de către altcineva total nevinovat.

— Poate că infirmiera a lăsat din greşeală o a doua doză în

pahar, a spus Miss Helen.

— Şi-atunci de ce-ar fi venit să-mi spună? a ripostat domnul Childs. N-ar fi trebuit să spună nimic, şi noi n-am fi avut nici cea mai mică idee.

Nici vorbă! Ea bănuieşte că cineva a făcut asta intenţionat. Şi din cauza asta am chemat un detectiv particular să vină acum, aici, a continuat el ridicându-se şi ducându-se la uşă, de unde i-a strigat lui Keams: Spune-i domnului DeWitt că putem să-l primim!

— Cum îndrăzneşti, Childs? a strigat Miss Helen. Ai venit cu noi să-l înmormântăm pe Papsie, ştiind tot timpul că ai să conteşti testamentul cu această acuzaţie falsă? Dar, dacă banii ţi-ar fi revenit ţie în cea mai mare parte, atunci l-ai fi lăsat să plece pe detectivul ăsta?

— Nu încerc altceva decât să desluşesc ce s-a întâmplat în noaptea când a murit tata.

— E suficient de îngrozitor, Childs, a spus mama lui, înăbuşindu-şi vorbele cu batista îndesată în dreptul gurii. Cum ai putut face aşa ceva?

Atunci a intrat detectivul particular – un om mărunţel, cu un nas cârn rozaliu –, iar domnul Childs s-a adresat avocatului familiei cu un gest dispreţuitor din mână, de parcă ar fi fost un simplu coşar:

— Nu mai avem nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule Smith.

Şi, în timp ce avocatul se grăbea să iasă, adunându-şi hârtiile, detectivul particular cerceta încăperea. Lillian îşi închipuia că socotea valoarea totală a operelor de artă, a mobilei şi a draperiilor, gândindu-se cu cât s-ar putea alege de pe urma ciorovăielilor familiei Frick.

Prima ei reacţie a fost să o ia la fugă. Nu făcuse nimic rău, dar cât de uşor ar putea domnul Childs să pretindă că ea conspirase alături de Miss Helen.

S-a străduit să se desprindă din starea de şoc produsă de această întorsătură ciudată şi să gândească limpede. Oricine din familie ar fi putut să vrea să-l omoare pe domnul Frick. Oricât de ridicol ar fi părut, până şi Miss Helen ar fi avut un motiv, chiar dacă ar fi ştiut că tatăl ei intenţiona să-şi schimbe testamentul. Dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, domnul Childs avea toate motivele să-l vadă mort pe tatăl său în condiţii suspecte, ceea

ce i-ar fi permis să conteste testamentul sau, chiar mai bine, să o învinuiască pe Miss Helen pentru moartea lui şi să o deposedeze de moştenire. Şi, la drept vorbind, chiar şi doamna Frick – care îndurase ani întregi de tachinări şi lipsă de afecţiune din partea soţului ei – ar fi putut să-şi dorească să se elibereze de acest chin. Dar, chiar dacă aceasta nu era cea mai fericită familie, ar fi fost oare vreunul din ei capabil de un act criminal?

— Înţeleg că există anumite neconcordanţe privind moartea domnului Frick, a început domnul DeWitt. Am stat deja de vorbă cu infirmiera care a fost de serviciu în noaptea aceea, aşa cum am fost însărcinat de domnul Childs. Ea mi-a adus la cunoştinţă că se pare că domnului Frick i s-a administrat o a doua doză, mortală, de somnifer. Şi mi s-a mai spus că s-ar putea să mai existe un alt delict legat de moartea sa. Că în urmă cu o săptămână a fost furat din sicriul său un medalion cu o piatră preţioasă. E adevărat?

— Da, a încuviinţat din cap Miss Helen, eu însămi i l-am pus în mână, şi apoi a dispărut.

Privirea ei s-a întors spre Lillian, singura persoană care, în afară de ea, fusese de faţă în amândouă ocaziile.

Oare lui Miss Helen îi intrase în cap să o învinuiască pe Lillian pentru omorârea tatălui ei?

Lillian s-a uitat îngrozită spre ea.

— Înţeleg că dumneavoastră şi secretara dumneavoastră particulară, a continuat domnul DeWitt, uitându-se într-un carneţel cu coperte de piele, o domnişoară pe nume Lillian Carter, aţi fost prezente în ambele dăţi.

— Da, aşa e, a răspuns Miss Helen, stânjenită, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Iar dumneavoastră, a continuat detectivul, întorcându-se spre Lillian, sunteţi secretara particulară?

— Da, eu sunt.

— Credeţi că există vreun motiv ca domnişoara Lillian să vrea să-l vadă mort pe domnul Frick?

Un fior a străbătut camera. Miss Helen şi-a mişcat buzele, fără să scoată vreun sunet. Lillian îşi dădea seama că, în mintea ei, Miss Helen se străduia să găsească o explicaţie, vrând să dea vina pe altcineva. Iar Lillian era ţinta perfectă.

Şi, în cele din urmă, a rupt tăcerea cu o şoaptă al cărei înţeles doar Lillian l-a desluşit:

— Plata!

— Scuzaţi-mă! Ce-aţi spus? a întrebat domnul DeWitt.

— Tatăl meu a avut o înţelegere secretă cu domnişoara Lilly că va primi o anumită sumă de bani dacă eu mă voi logodi. Când am aflat despre asta, am rupt cecul.

Lillian s-a ridicat în picioare, era mai bine să nu tăgăduiască că era adevărat.

— Da, domnul Frick mi-a oferit o mie de dolari.

Domnul DeWitt a ridicat din sprâncene, şi restul familiei, în afară de Miss Helen, a rămas cu gura căscată de uimite.

— Dar eu nu am avut niciodată de gând să-i iau, pentru că nu credeam că e corect. Adică, la început m-am gândit să-i iau, dar, după ce am cunoscut-o mai bine pe Miss Helen, m-am hotărât să nu-i iau.

Se afla oricum pe marginea prăpastiei, mai bine să spună cinstit:

— Aşa că m-am simţit uşurată când a rupt cecul.

— Poate că de aceea domnişoara Lilly a furat medalionul cu diamantul Magnolia, a strigat doamna Dixie, ca să recupereze banii pierduţi!

Totul părea să scape de sub control, iar detectivul privat nu părea să dorească să facă nimic ca să pună capăt acuzaţiilor false ce se încrucişau în încăperea aceea. Ba chiar părea foarte mulţumit.

Miss Helen a scuturat tare din cap, de parcă nu ar fi fost în stare să creadă ceea ce spunea.

— Ba nu! Nu pot crede că domnişoara Lilly ar putea face aşa ceva. Aici se întâmplă cu totul altceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Nu e treaba dumneavoastră să înţelegeţi, Miss Helen. E treaba mea. Până una, alta, v-aş ruga să mergeţi cu toţii în camerele dumneavoastră. Mai întâi am să interoghez servitorii, şi apoi pe fiecare dintre dumneavoastră în parte.

— Foarte bine! a exclamat domnul Childs, care părea satisfăcut de rezultat. Dixie şi cu mine o să mergem să aşteptăm în biroul tatei. O să ne găsiţi acolo. Dacă avem un ticălos printre noi, detectivul particular ne va ajuta să îl prindem sau să o prindem! Dar, domnule DeWitt, vă rog să luaţi seama că ultimul lucru pe care ni l-am dori e să iasă un scandal. Am dori ca toate acestea să rămână în familie, dacă e cu putinţă.

— Am să fac tot posibilul, domnule Childs!

Lillian s-a dus la etajul al treilea, oprindu-se mai întâi în baia femeilor, unde s-a spălat cu apă rece pe faţă, străduindu-se să-şi vină în fire. Dacă ar avea timp de gândire, ar putea să găsească o cale de a ieşi din încurcătura aceasta. Cineva i-a înscenat toate astea, nu avea decât să descopere cine anume. S-a şters pe faţă cu prosopul, a tras adânc de câteva ori aer în piept, după care s-a îndreptat spre camera ei.

— Nu ţi-e bine, draga mea? a auzit-o întrebând pe domnişoara Winnie care, venind din direcţia opusă, a tras-o pe Lillian deoparte. Toate învinuirile astea n-au nici un temei, o să vadă şi ei. Tu nu eşti o ticăloasă, ştiu eu bine, la fel cum ştiu şi ei. Dar durerea le-a luat minţile.

Ce uşurare că era cineva care o credea.

— Ai să-mi pui o vorbă bună la doamna Frick? Te rog, orice poţi face.

— Sigur că da. Sunt convinsă că toată porcăria asta se va lămuri curând.

Dar Lillian nu era la fel de sigură.

S-a retras în camera ei, umblând de colo-colo, de la uşă la fereastră şi înapoi. Mai era deja suspectă de o crimă, şi acum i se adăuga o alta? Dacă domnul DeWitt afla cine era? Ar fi sfârşitul ei.

S-a dus la fereastră şi a deschis-o, lăsând aerul rece să o năpădească. Cum ar fi putut să-i convingă că nu făcuse nimic rău? Domnul Childs căuta răzbunare cu orice preţ, era clar. Lui Lillian i se învălmăşeau în minte acuzaţiile, interogatoriile care aveau loc. Domnul Childs nu avusese niciodată mai nimic în comun cu tatăl său, ca să nu spunem mai mult. Să fi pus el la cale toată situaţia aceasta, ca să cheme apoi detectivul particular – pe care-l avea probabil la degetul său cel mic –, să o ducă la bun sfârşit?

S-a auzit o bătaie în uşă. Lillian şi-a adunat tot curajul, dar de cealaltă parte nu era domnul DeWitt, ci Miss Helen.

Ea s-a năpustit înăuntru, închizând cu băgare de seamă uşa în urma ei.

— Totul e scăpat de sub control!

Era singura şansă a lui Lillian ca să o facă pe Miss Lillian să o creadă. Nu putea să o irosească.

— Vă asigur că am intrat în baie, am văzut paharul, şi imediat

după aceea aţi intrat dumneavoastră şi mi l-aţi luat din mână. Nu aş fi avut când să pun nimic în el, şi eu nici nu am avut de unde să iau vreun medicament de dormit. Vă jur că nu am avut nimic de-a face nici cu medalionul şi nici cu medicamentul.

— Te cred, a încuviinţat Miss Helen, Detectivul ăla e înţeles cu Childs. Încearcă să mă distrugă, a spus ea mai departe, îndreptându-se spre fereastră, cu braţele încrucişate şi spatele încovoiat. După părerea mea, Childs a plătit-o pe infirmieră să facă această acuzaţie, ca el să poată contesta testamentul şi să pună mâna pe banii lui Papsie. Chiar şi la înmormântare mi-am dat seama cât de furios era. Nu era cu nimic mai prejos decât ceilalţi aşa-zişi îndoliaţi care ne spuneau cuvinte frumoase, dar clocoteau de gelozie pentru succesul familiei noastre. Ştiam eu ce gândeau ei cu adevărat.

— Ce gândeau? a întrebat Lillian, simţindu-şi muşchii şi nervii descleştându-se uşor acum, că ea şi Miss Helen păreau a-şi uni forţele.

— Că tatăl meu a făcut averea pe spinarea muncitorilor de rând. Că era încăpăţânat şi uneori nemilos în felul în care-şi desfăşura afacerile. Vai, să fi văzut invidia din privirile lor! Pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre ziarele locale din Pennsylvania a publicat un articol întreg răscolind iarăşi povestea aceea îngrozitoare cu inundaţia, care s-a întâmplat cu ani în urmă. Ancheta a dovedit că Papsie nu a avut nici o vină. De ce nu-l pot lăsa să se odihnească în pace? a întrebat ea, privind-o drept în ochi pe Lillian. Mă tot gândesc la noaptea când a murit şi mă întreb ce aş fi putut face altfel. Domnişoară Lilly, crezi că eu aş fi putut să-l omor din greşeală? După cum s-a întâmplat, imediat după ce i-am dat paharul, mă face să cred că lichidul din el nu putea fi doar apă. Dar, dacă cineva ar fi pus ceva de dormit în apă, cine ar fi putut fi?

— Nu ştiu.

— Ei bine, vina cade pe noi două.

Miss Helen a privit prin camera modestă, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama unde se afla.

— Aici te-am cazat?

Lillian a văzut încăperea cu ochii lui Miss Helen. Mobilierul era simplu, auster. Miss Helen nici nu ar fi ştiut ce să facă într-o cameră ca aceea. Ar fi înnebunit în câteva ceasuri fără obiectele scumpe cu care era obişnuită. Cuvertura de bumbac de pe patul

pe care Lillian era bucuroasă că apucase să-l facă în dimineaţa aceea, covorul atârnat pe perete, măsuţa de toaletă cu peria şi pieptenul ei. Şi pe noptieră, un teanc de scrisori.

Lui Lillian i s-a oprit inima în piept.

Noaptea trecută scosese din sertar scrisorile înflăcărate ale domnului Danforth şi le recitise, ca să-şi amintească că fusese iubită cândva, chiar dacă pentru scurt timp. O mai durea că el o respinsese, chiar dacă singură îşi abătuse acest lucru asupra sa. El ar fi renunţat bucuros la averea familiei Frick de dragul ei, dacă ea nu l-ar fi scandalizat cu trecutul ei.

S-a îndreptat spre uşă, sperând că o va încuraja pe Miss Helen să facă la fel, dar aceasta încremenise cu ochii la noptieră.

— Nu e scrisul domnului Danforth acolo? a întrebat ea, apropiindu-se.

Lillian le-a ridicat repede şi le-a îndesat în buzunarul fustei.

— Aveam de gând să le pun în dosar astăzi. O să mă ocup de ele mai târziu.

Miss Helen a întins mâna.

— Ba nu. Ar trebui să mă duc înapoi în camera mea ca să-l aştept pe detectivul acela caraghios. Dă-mi-le mie să le pun pe birou.

Lillian le-a scos încet din buzunar şi i le-a dat cu faţa nescrisă în sus. Dar Miss Helen le-a întors şi a privit cu atenţie scrisul.

— Dar de ce e numele tău pe plic?

Nu mai avea ce să-i spună şi nici cum să o oprească. Miss Helen a deschis primul plic şi a citit scrisoarea, ridicându-şi ochii la Lillian după ce a terminat-o. Apoi s-a aşezat pe scaun şi a trecut la celelalte, cenuşie la faţă, mişcând doar ochii pe măsură ce citea nefericitele cuvinte de dragoste din ele. Dragoste pentru Lillian.

Miss Helen a terminat de citit ultima scrisoare. Apoi s-a ridicat, lăsându-le să cadă pe jos, ca într-o cascadă albă.

— A fost o greşeală, Miss Helen. Îmi pare rău. Eu l-am refuzat.

— Deci în tot acest timp când eu credeam că domnul Danforth mă curtează pe mine, el umbla după tine?

— Nu vă merită în nici un fel. Cum ar putea? îmi pare nespus de rău, am încercat să-l descurajez.

— Eu sunt prea urâtă? De-aia? Mă găsea prea neatrăgătoare?

Lui Lillian i s-a rupt sufletul gândindu-se că Miss Helen se învinovăţea pe sine şi nu pe ea într-un moment ca acela. Biata

femeie fusese mereu socotită lipsită de importanţă, tatăl ei reamintindu-i mereu că nu era suficient de bună.

— Vă rog, nu e vina dumneavoastră.

— Atunci a cui? a întrebat ea, apropiindu-se şi privind-o aspru pe Lillian.

— A lui. A domnului Danforth.

După o vreme, când a vorbit din nou, îi dispăruse toată nesiguranţa, şi i s-a adresat cu vocea ascuţită a celei mai bogate femei nemăritate din America:

— M-ai prostit, nu-i aşa? Ai profitat de tot ce ţi-am oferit eu, şi apoi mi-ai luat tot ce aveam. Şi-am să te distrug, domnişoară Lilly, pentru toate astea. Cum îndrăzneşti să mă faci de râs? Acum ştiu de ce eşti în stare. Eşti o mincinoasă şi o trădătoare!

S-a apropiat atât de tare, încât Lillian îi putea vedea vinişoarele roşii din albul ochilor.

— Şi ucigaşă pe deasupra!

*

Peste câteva ceasuri, detectivul a venit în camera lui Lillian şi i-a pus întrebări despre împrejurările morţii domnului Frick şi despre relaţia ei cu Miss Helen, dacă nutrea cumva vreun resentiment faţă de familie, dacă fusese martoră la vreun fel de discuţii între domnul Childs şi Miss Helen. Ea a răspuns cât a putut de corect, mulţumită că nu adusese în discuţie scrisorile de dragoste. Probabil că Miss Helen nu voise să se afle că secretara ei particulară îi suflase pretendentul. Asta rămânea o suferinţă personală, nu una ştiută de toată lumea.

Şi chiar avea motive să sufere, s-a gândit Lillian, privind de la fereastră cum apunea soarele peste Central Park. Cerul aranja acel spectacol pentru ceea ce ea credea că avea să fie ultima ei noapte în casa familiei Frick: o învălmăşeală de tonuri roşii şi portocalii. Mâine avea să fie dusă la închisoare, şi viaţa nu îi va mai aparţine. Ţintise prea sus, şi acum se prăbuşea.

Pe la ora două noaptea, neputând încă să adoarmă, Lillian a ieşit din cameră, a coborât pe scara de serviciu şi a luat-o pe coridorul principal de la etajul întâi. Privite la lumina lunii, portretele de pe pereţi păreau că se încruntă dezamăgite la ea. Nu ştia încotro se ducea, dar, când a ajuns în dreptul intrării principale, a tresărit auzind o mişcare. Unul dintre valeţi – cel mai trupeş – stătea aşezat pe un scaun în stânga uşii şi s-a

ridicat când a văzut-o.

Dar nu s-a îndreptat spre ea, ci s-a aşezat chiar în faţa uşii, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să încerce să fugă. Ceea ce poate chiar şi făcea sau încerca să vadă dacă era posibil.

— Domnişoara Lilly? Mi-e teamă că va trebui să vă rog să vă întoarceţi în camera dumneavoastră. Familia Frick mi-a spus să nu las pe nimeni să iasă din casă.

— Înţeleg, a spus Lillian, strângându-şi halatul pe lângă ea. Suntem blocaţi aici, nu-i aşa?

— Nu ştiu, domnişoară. Eu nu fac decât ceea ce mi s-a spus.

— Sigur că da, scuză-mă!

Omul nu avea nici o vină desigur. Când a ajuns din nou înapoi la etajul al treilea, uşa de lângă camera ei s-a dat de perete, speriind-o pe Lillian şi făcând-o să ţipe. Dar era doar Bertha, care se freca la ochi.

— A... domnişoara Lilly, dumneavoastră eraţi? Mi s-a părut că aud paşi.

— Vai de mine, ce m-ai speriat!

— Toată lumea e cu nervii la pământ, a spus ea în şoaptă. Nu pot să concep că ei cred că cineva l-ar fi omorât pe domnul Frick. Nu e adevărat, nu-i aşa?

Lillian şi-a amintit ce spusese Miss Helen înainte de a da cu ochii de scrisori, despre cât de mulţi duşmani invidioşi avea domnul Frick. Despre inundaţia de demult, care ucisese mii de oameni nevinovaţi. Ceea ce însemna că mai erau şi alţii în afară de membrii familiei Frick care ar fi avut motive să-l vadă mort.

Dar nu, Lillian se agăţa de un pai. Şocul şi lipsa somnului o făceau incapabilă să gândească limpede. În casă nu putea pătrunde nimeni.

— Am nişte whiskey. Vreţi să vă dau un pic, să puteţi dormi? a întrebat Bertha, abia stăpânindu-şi căscatul.

Nu era cazul să tină toată lumea trează.

— Nu, mă descurc, a răspuns ea.

S-au despărţit şi, nu mult după aceea, sforăitul Berthei a răzbătut prin peretele ce le despărţea camerele. Lillian nu a mai putut adormi deloc.

Dacă voia să scape de învinuire, trebuia să afle cine a pus doctoria aceea. Nimeni altcineva nu avea să o apere.

Răspunsul era acolo, în vreun gest sau în vreo vorbă, de asta era sigură. Ceva era în neregulă, dar nu îşi dădea seama despre

ce era vorba. Ceva se întâmplase în ziua precedentă, care nu avea nici o noimă. Dar ce anume?

Şi-a petrecut orele rămase gândindu-se la ceea ce spuseseră membrii familiei când fusese citit testamentul, la reacţiile lor, încercând să determine ceea ce nu înţelegea, dar fără nici un rezultat.

La ora opt de dimineaţa, sleită de puteri, a răspuns la o bătaie în uşă. Era o cameristă.

— A spus Miss Helen să veniţi în sala Fragonard într-o oră, domnişoară Lilly.

— Foarte bine, mulţumesc.

S-a aranjat cât a putut de bine, deşi avea cearcăne negre sub ochi de parcă ar fi fost mânjită cu cenuşă din şemineu, şi a intrat în sală la ora indicată. Ce potrivealã era să fie dată afară, sau trimisă la închisoare, sau orice altceva aveau să facă cu ea chiar în aceeaşi încăpere în care o păcălise pe Miss Helen să o angajeze. Acolo, lângă tablourile în care se zbenguiau nimfele şi se îmbujorau îndrăgostiţii, se aflau doamna Frick, domnişoara Winnie, Miss Helen, doamna Dixie şi detectivul particular, în timp ce domnul Childs stătea sprijinit de fereastră cu faţa schimonosită.

Domnul DeWitt s-a ridicat în picioare, cu carneţelul în mână, şi i s-a adresat lui Lillian.

— Am aflat între timp de o înşelătorie pe care aţi făcut-o familiei Frick.

Prin urmare, Miss Helen le spusese. Lillian a răspuns înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Mi-am cerut scuze lui Miss Helen mai devreme şi îmi cer scuze acum întregii familii. Vă asigur că nu am avut nici o intenţie să atrag asupra mea atenţia domnului Danforth.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o umilească şi mai tare pe Miss Helen, dar trebuia să încerce să îi convingă.

— El s-a ţinut pe urmele mele, şi la început am fost oarecum tentată, dar apoi i-am spus categoric că nu mă interesau avansurile sale. Îmi pare rău că am lovit-o atât de tare pe Miss Helen după câte a făcut pentru mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar asta n-ai fost în stare să o faci ca lumea!

Cuvintele pline de mânie ale domnului Childs nu îi erau însă adresate lui Lillian, ci surorii sale. A slobozit apoi un mârâit

dizgraţios.

— Danforth a umblat după o muncitoare săracă lipită, nu după tine, o moştenitoare bogată! Ce-ar mai râde tata de toată povestea asta. Ar râde de tine!

— Eşti prea necruţător, Childs, a ţipat Miss Helen. Mamă, spune-i să tacă!

Domnul DeWitt nu se referise la scrisori. Speriată cum era, Lillian a deschis o rană pe care îşi dorea cel mai tare să nu o atingă.

Domnişoara Winnie şi doamna Frick s-au uitat una la alta de parcă nu erau câtuşi de puţin mirate de ce aflaseră. Biata Miss Helen – o veşnică dezamăgire.

— Dar nu la această înşelătorie mă refeream eu, a spus domnul DeWitt.

Toţi s-au întors spre el, privindu-l nedumeriţi.

— Dar ce altceva? a întrebat doamna Frick.

— Domnişoară Lilly, a început domnul DeWitt, sunteţi cunoscută şi sub un alt nume?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ni s-a adus la cunoştinţă că nu sunteţi cine pretindeţi a fi. Că sunteţi cunoscută drept... a spus el, făcând o pauză şi ferindu-şi privirile, domnişoara Angelica Carter, sau mai bine spus Angelica, pur şi simplu.

După felul cum se uita la ea, Lillian a înţeles că ştia exact cine era, că văzuse fotografiile sugestive din presă. Doamna Frick şi domnişoara Winnie erau buimăcite, dar Miss Helen a încremenit, cu gura căscată.

— Modelul? a întrebat ea.

— Da, a răspuns domnul DeWitt. Modelul artiştilor.

De-acum toate secretele ei erau dezvăluite, şi pentru o clipă s-a simţit uşurată că putea fi exact cine era, fără să se mai ascundă. Dar imediat a cuprins-o panica. O singură rază de speranţă mai avea, gândindu-se că Miss Helen, cunoscând mai îndeaproape lumea artelor, ar putea înţelege mai bine rolul pe care îl joacă un model în procesul creaţiei şi nu ar fi atât de scandalizată de slujba pe care o făcuse ea în trecut. Dar în sinea ei ştia că doar puţini colecţionari de artă – printre care şi doamna Whitney, care era şi ea artistă – aveau astfel de convingeri progresiste. Şi ar fi încă un motiv să nu aibă încredere în ea, ca şi cum scrisorile domnului Danforth nu ar fi

fost de ajuns. Cu toate acestea, Lillian a răspuns, adresându-i-se lui Miss Helen, nu detectivului.

— Da, am fost model.

Domnul Childs a izbucnit în râs, dându-şi capul pe spate.

— Şi în tot acest timp noi am avut-o pe vestita Angelica sub acoperişul nostru? Ia staţi aşa! Nu zicea tata că ea era modelul femeii de deasupra intrării? Şi uite-o acum chiar dinaintea ochilor noştri! Minunat!

— Childs! l-a admonestat Dixie.

— Asta nu e ceva de glumit! a spus doamna Frick. Ce Dumnezeu ai făcut, Helen?

Miss Helen a privit-o pe Lillian de parcă ar fi fost unul dintre portretele de pe pereţi, studiindu-i mai întâi umerii, apoi talia, părul, picioarele.

— Ai pozat? Pentru bani?

— Am fost muză a artiştilor cândva. Dar nu am făcut nimic rău.

— E adevărat că ai omorât-o pe soţia proprietarului dumitale?

Domnul Childs chiar se distra acum, când îşi consolidase poziţia în familie, după ce o îngenunchease pe sora lui.

— Cum Dumnezeu? a exclamat domnişoara Winnie, albindu-se la faţă.

Totul se întâmpla prea rapid. Lillian nu putea gândi suficient de repede, când toţi se holbau la ea. Erau atâtea de spus: moartea mamei, propunerea domnului Watkins, mâna lipsită de vlagă a doamnei Watkins, sângele de pe covor. Şi nu-şi găsea cuvintele.

Domnul DeWitt se plictisise aşteptându-i răspunsul.

— După ce am aflat adevărata identitate a domnişoarei Lillian, am făcut mai departe cercetări privind uciderea unei anume doamne Watkins din West Sixty-Seventh Street. Se pare că domnişoara Lillian, sau Angelica, este căutată de poliţie pentru a fi interogată referitor la acest caz.

De la cine să fi aflat oare? Probabil nu de la domnul Danforth, căci nu-şi imagina că domnul Childs i-ar fi destăinuit această problemă de familie. El era un străin, la urma urmei. Trebuie să fi fost cineva din casă. Singurul care ar fi putut şti ceva despre ea era domnul Graham. Şi-a amintit cum venise la subsol să o avertizeze. Oare el să fi fost cel care o parase? Cum slujba lui era în pericol, să fi spus ceea ce ştia în schimbul vreunei recompense? Dar nu asta era grija ei cea mai mare acum.

— Sunt nevinovată, vă jur.

Numai că toate acele coincidenţe legate de numele ei nu puteau fi trecute cu vederea. De asta îşi putea da seama văzându-le privirile pline de dezamăgire, groază, trădare şi batjocură. Era terminată.

— Şi-acum ce-o să se întâmple? a întrebat Miss Helen.

— Am să o duc la poliţie, şi vor începe cercetările, a spus domnul DeWitt.

— Ba nu! a răsunat cu putere vocea doamnei Frick, de obicei subţire ca un ciripit de pasăre. Nu putem să asociem numele familiei Frick de un astfel de scandal. Soţul meu şi-a petrecut toată viaţa să creeze un bastion al artei şi culturii, şi acum, la o săptămână după moartea lui, aveţi de gând să scoateţi femeia asta în public, să ne facem cu toţii de ruşine? Cu toată prostia făcută de fiica mea? N-am să permit aşa ceva!

Domnul DeWitt a clipit de câteva ori nedumerit, uitându-se apoi la domnul Childs, să-i spună ce să facă.

Childs a încuviinţat din cap.

— Are dreptate. Nu vrem să ne pângărim numele. Nu putem acţiona mai discret?

— Nu văd cum, domnule, a răspuns domnul DeWitt. Angelica e dată dispărută de mai bine de trei luni. Indiferent ce veţi întreprinde, va face vâlvă.

— Atunci daţi-ne un răgaz de o zi, a spus doamna Frick. Vom pleca cu toţii la Eagle Rock şi o să rămânem acolo toată luna până se liniştesc lucrurile.

— Şi ce doriţi să fac cu ea în timpul acesta? a întrebat domnul DeWitt.

Lillian era furioasă că se vorbea despre ea ca despre un maldăr de rufe urdare.

— Vă rog, nu am făcut nimic rău.

— Nu ai spus cine eşti cu adevărat, a spus domnul Childs. Şi ai obţinut pe căi necinstite o slujbă în casa noastră. Te-ai amestecat în treburile surorii mele. Ai obţinut bani de la tatăl nostru prin şantaj. Şi există posibilitatea să-l fi şi otrăvit după aceea, să fi furat un medalion cu o piatră preţioasă care aparţinea scumpei noastre surori dispărute. Să înşir şi alte lucruri?

Lillian şi-a lăsat capul în jos, privind pierdută modelul complicat al parchetului, asemeni unor diamante rombice întrepătrunse.

— Nu am făcut nimic, a repetat ea încetişor.

Dar nimeni nu-i mai dădea atenţie. Soarta îi fusese hotărâtă.

— O să o ţinem în camera ei până mâine, a spus domnul Childs. După ce plecăm noi, poate veni domnul DeWitt să o ducă la poliţie. Şi nu vei pomeni nicăieri că ai descoperit-o pe Angelica la noi în casă, Poţi să-mi promiţi asta, domnule DeWitt?

— Am să fac tot posibilul să nu apară numele dumneavoastră în raportul poliţiei.

— Şi ai să fii bine răsplătit pentru asta, şi pentru rapiditatea cu care ai dat de capăt problemelor noastre.

— Dar nu am făcut-o eu, a protestat Lillian, ceva mai tare de data aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, oricine din camera asta avea un motiv să-l omoare.

Toţi au izbucnit în strigăte care păreau că absorb pe de-a întregul aerul din jur.

— Cum îndrăzneşti? a ţipat doamna Frick în timp ce domnişoara Winnie îi făcea vânt cu mâna ei dolofană, să-i răcorească faţa.

Miss Helen s-a apropiat de Lillian, a stat o clipă, apoi a plesnit-o tare peste faţă. Lillian nu s-a clintit. Merita pe deplin aşa ceva de la Miss Helen.

— O duc eu sus, a spus ea, întorcându-se spre ceilalţi.

— Sunteţi sigură? a întrebat domnul DeWitt.

— Am pus valeţi de pază la fiecare uşă, a spus domnul Childs. Nu poate mişca nimeni fără ordinul meu.

Domnul Childs a chemat menajera-şefă şi, împreună cu Lillian, au aşteptat fără să vorbească, în holul principal, până când aceasta i-a înmânat lui Miss Helen cheia casei. Apoi au luat liftul până la etajul al treilea, şi Lillian a profitat de apropierea lor forţată ca să încerce din nou să o îmbuneze.

— Nu am venit aici intenţionat. Mă aflam pe stradă, în faţa casei, şi domnişoara Winnie a presupus că am venit pentru angajare. Mi-era atât de sete, şi dânsa mi-a dat un ceai, aşa că am lăsat-o să creadă ce voia. N-am vrut să vă induc în eroare.

Miss Helen nu a scos nici o vorbă. Uşile ascensorului s-au deschis şi au pornit pe culoarul cel lung spre camera lui Lillian, care avea să devină pentru o vreme celula ei de închisoare.

— Am fost model, am avut mult succes. Dar nu am făcut nimic ruşinos. Mama mea a fost cu mine la fiecare şedinţă. Am devenit tot mai cunoscută, şi proprietarul meu s-a îndrăgostit de mine şi, după moartea mamei mele, a încercat să profite de

mine. El şi-a omorât soţia, şi dintr-odată mi-am văzut numele legat de al lui.

— Aşa cum te-ai legat şi de domnul Danforth.

Nu mai era nimic de spus. Lillian se amăgise în multe privinţe, mai ales crezând că putea avea o slujbă de lungă durată pe lângă Miss Helen, că vor putea lucra împreună la crearea unei biblioteci de artă extraordinare. Că aceasta ar fi putut fi profesia ei, munca vieţii ei.

Miss Helen a deschis uşa şi i-a făcut semn să intre. După ce Lillian a păşit înăuntru, ea a trântit uşa şi a încuiat-o pe dinafară.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Miss Helen vrea să vă duceţi până la ea.

Camerista care descuiase uşa lui Lillian îi aducea o tavă cu un castronel cu supă de roşii şi o cană de ceai. Deşi îi era foame, Lillian a luat tava, a pus-o pe măsuţa de toaletă şi a pornit jos după fată. Mâncarea avea să se răcească, dar nu asta era grija ei cea mai mare.

În dormitorul lui Miss Helen, activitatea era în toi. Ea arunca hainele în toate părţile, iar Bertha umbla în urma ci, adunându-le, cât pe ce să fie lovită de un pantof de brocard.

— Unde este? striga ea. Ştiu că a fost aici, şi-acum nu-l mai găsesc. Trebuie să-l găsesc.

— Ce căutaţi? a întrebat Lillian, fără să se mişte din cadrul uşii.

Miss Helen şi-a îndreptat spatele, subţiindu-şi buzele.

— Am trimis după tine pentru că sper că ştii.

— Ce să ştiu? a întrebat Lillian, trăgând adânc aer în piept.

— Dosarul cu scrisorile de la Sir Robert Witt[31], cele în care a descris sistemul lui clasificare pentru biblioteca lui de artă de la Londra. Trebuie să-l iau cu mine la Little Rock şi nu-l găsesc.

— Mi-aţi spus să-l pun în sala cu popicăria, pe rafturile pentru corespondenţă.

— Da? s-a mirat Miss Helen, privind pe deasupra capului lui

[31] Sir Robert Clermont Witt (1872-l952), istoric de artă britanic, cofondator al Institutului de Artă Courtauld din Londra, împreună cu Samuel Courtauld şi Lord Lee of Farenham. A alcătuit cea mai mare arhivă de fotografii şi reproduceri de artă, donată apoi Institutului Courtauld.

Lillian, de parcă adevărul s-ar fi aflat în crăpăturile din mulajele de pe tavan.

— Da, aşa mi-aţi spus. Pot acum să mă duc să-mi mănânc raţia?

— Ei, hai, nu mai fi aşa teatrală!

Auzind-o atât de degajată, de parcă Lillian nu ar fi fost pe punctul de a fi dusă la închisoare, s-a înfuriat peste măsură.

— Nu eu sunt teatrală, a răspuns ea, arătând spre învălmăşeala de haine şi cărţi care acoperea covorul cenuşiu. Acum Bertha va trebui să pună toate astea la loc, şi dosarul nici măcar nu era aici.

— Sigur, aşa o să facă, a răspuns Miss Helen, uitându-se la Bertha. Dar ea nu se supără.

Bertha i-a aruncat o privire scurtă, plină de ură, dar Miss Helen se întorsese deja cu spatele. Nimic nu-i străpungea clopotul de sticlă al gândirii ei înguste.

— Mai bine vino cu mine, a spus, făcându-i semn lui Lillian să o urmeze. Să nu mai pierd timp.

Ajunse la subsol, s-a îndreptat către masa de lucru. Trecuse atâta timp de când jucaseră popice amândouă. O viaţă întreagă.

Lillian a găsit cu uşurinţă dosarul plin până la refuz de pe raftul de jos.

— Uitaţi aici. E îndosariat la litera C – Corespondenţă.

Miss Helen s-a uitat la el de parcă nu ar fi fost convinsă că avea nevoie de el şi a oftat:

— E nemaipomenit de mare. Poate că-l las aici până la urmă.

Lillian abia s-a abţinut să nu o trimită la plimbare.

— Mai doriţi ceva?

— Hai, nu fi aşa de... vreau să-ţi spun ceva, adică, nu de asta te-am adus până aici, dar, dacă tot suntem singure...

Lillian a tăcut.

— Familia noastră a vorbit cu domnul DeWitt şi am hotărât că, dacă ne spui unde e medalionul, o să-ţi dăm drumul. Nu ne este de nici un folos să târâm numele familiei Frick prin noroi – ceea ce se va întâmpla cu siguranţă –, dacă vei fi dusă la poliţie şi acuzată.

Ca de obicei, se gândeau numai la ei.

— Nu ştiu unde este. Nu l-am luat eu.

— Ştiu că asta tot spui, dar fii rezonabilă! O să fii liberă, şi o să fie în folosul tuturor dacă ne spui.

— Nu ştiu.

Miss Helen a privit-o din cap până în picioare cu atenţie.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai dezbrăcat şi ai pozat goală unor bărbaţi.

— Am făcut-o ca mama şi cu mine să avem ce mânca şi unde locui.

— Totuşi... nu-mi pot închipui cum ai putut face aşa ceva. Atunci, înainte de dineu, când mi-ai spus să mă prefac că toată lumea e dezbrăcată, tot aşa făceai şi tu?

— Uneori. Odată ce te obişnuieşti să fii gol, ţi se pare ceva firesc. Gândiţi-vă la toate nudurile pictate de cei mai mari artişti. Tiţian, Botticelli. Şi lor le-a pozat cineva.

— Nostim, a replicat Miss Helen, sumeţindu-şi capul. Aproape că am uitat că asta presupune existenţa unor oameni reali.

— Dumneavoastră le trataţi dintr-un punct diferit de vedere: doar ca opere de artă care trebuie catalogate şi evaluate.

— Nu pot să cred câte imagini de-ale tale sunt prin tot oraşul! a continuat ea, mai degrabă admirativ decât cu dezgust.

— Nu sunt eu deloc, sunt doar forme idealizate, exagerate de felul în care bărbaţii socotesc c-ar trebui să arate femeile. Oricum, eu cred că e grozav că sunt expuse afară, la vedere, că nu e nevoie de taxă de intrare ca să fie văzute. Dacă omul de rând poate să privească o statuie şi să fie impresionat, nu cred că e nimic ruşinos în asta.

— Presupun că ai dreptate.

— Uitaţi ce e, eu, mai mult ca oricine, aş vrea să se descopere cine a furat medalionul. Şi cine a lăsat doctoria lângă chiuvetă. Poate că, dacă ne unim forţele, putem să-l descoperim împreună.

— Dar tu eşti singura persoană căreia i-am spus despre medalionul Marthei şi despre diamant, a protestat Miss Helen, ţinând dosarul strâns la piept.

— Dar dacă ne-a auzit cineva vorbind? Dacă, fără să ştim noi, a fost cineva în sala cu emailuri când aţi pus medalionul în mâna domnului Frick?

Miss Helen a tăcut o vreme.

— Dacă a fost cineva acolo, ar fi auzit totul. Dar asta e greu de închipuit.

— Dar dacă mama sau fratele dumneavoastră ne-au auzit venind şi s-au ascuns acolo?

Miss Helen a izbucnit în râs.

— De ce ar fi vrut mama sau fratele meu să ia medalionul?

— Lillian s-a străduit să găsească un răspuns, orice care să ducă discuţia mai departe, să o determine pe Miss Helen să se gândească şi la alte posibilităţi.

— Poate că mama dumneavoastră ar fi vrut să păstreze medalionul ca amintire de la Martha sau nu ar fi vrut să-l vadă îngropat cu tatăl dumneavoastră.

— Mama mi-ar fi spus dacă ar fi făcut asta şi nu ar îngădui să fie acuzată o femeie nevinovată. La fel de bine poţi să o bănuieşti şi pe Miss Winnie.

— De ce-am exclude-o? N-ar fi putut să-l ia ea?

— Cu ce scop? Ea adoră familia noastră, lucrează la noi de zeci de ani. Şi ce-avea să facă? Să fure medalionul şi să fugă apoi în lume cu valetul? Şi să nu uităm că e surdă. Nu avea cum să ne audă.

Asta era adevărat. Şi cu toate acestea, nimeni din familie nu avea să fie învinuit, chiar dacă ar fi luat medalionul.

— Ei bine, aşa cum v-am mai spus, eu nu l-am luat, aşa că nu pot să vă spun unde e.

— Deci preferi să te duci la închisoare în loc să fii liberă?

— Nu am de ales. Dar cine i-a spus domnului DeWitt că eu sunt Angelica?

— Nu am de unde să ştiu.

Oricum nu avea nici o importanţă.

— Îmi pare rău că se sfârşeşte aşa, a spus Miss Helen. Am apreciat ajutorul tău.

Se despărţea de Lillian ca şi cum ea urma să plece la o altă slujbă, nu la închisoare.

— Sunteţi nemiloasă, s-a pomenit că spune fără voie Lillian.

— Şi tu eşti încăpăţânată. O să chem un valet să te însoţească în camera ta.

S-a dus până la capătul popicăriei şi a tras de cordonul brodat al soneriei.

Lillian s-a gândit să fugă, să se ascundă. Nu mai avea mult şi urma să fie din nou închisă în camera ei. Subsolul avea tot felul de firide şi locuri tainice. Ce-ar fi fost să găsească unul şi să se ascundă? Sau poate în drum spre etajul al treilea să se strecoare într-un cufăr gol din debara, pe unul dintre rafturile uriaşe din dulapul de lenjerie. Apoi, găsea ea cum să iasă de

acolo în toiul nopţii. La urma urmei, mai făcuse asta şi altă dată, când fugise din apartament. Dar servitorii domnului Frick cunoşteau casa mai bine ca ea. Avea să fie prinsă în cele din urmă.

— Mă pot duce singură în camera mea, nu am nevoie să fiu păzită.

Lillian a pornit-o spre scări, întrebându-se dacă Miss Helen avea să încerce să o oprească. Dar nu a oprit-o.

În loc să urce la etajul al treilea, Lillian s-a dus până în holul cel mare de la etajul întâi. O cameristă s-a mirat când a trecut pe lângă ea, dar nu a strigat. Dacă la uşa de la intrare nu era nimeni, avea să meargă mai departe, îmbrăcată aşa, doar cu hainele pe care le avea pe ea. Nu mai avea nimic de pierdut.

Dar afară, sub intrarea trăsurilor, stătea acelaşi valet.

În firida orgii de deasupra, a zărit geanta de piele a domnului Graham aşezată lângă banchetă. Şi-a aruncat ochii spre scară şi a văzut că era deschisă uşa sălii cu orgă, acolo unde o sărutase domnul Danforth.

A pornit-o în vârful picioarelor pe scara de marmură şi s-a strecurat înăuntru.

Domnul Graham lucra ceva la unul dintre tuburile de lângă fereastră. S-a întors şi şi-a şters palmele pe pantaloni.

— A, domnişoara Lilly! Tocmai făceam o ultimă vizită la orgă. Doamna Frick spune că muzica de orgă îi aminteşte prea mult de soţul ei. Mai cânt doar astăzi şi asta va fi tot. Merg mai departe spre alte lucruri mai mari şi mai bune.

Lillian s-a înfuriat să-l audă sporovăind liniştit, când viaţa ei era sfâşiată.

— Sau poate că vor să scape de dumneata după ce le-ai adus la cunoştinţă scandalul legat de numele meu.

— Cum adică?

— Acum au aflat tot. Dacă nu aveam prea multe necazuri înainte, acum, datorită dumitale, mi s-au dublat.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat el, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Dumneata i-ai spus detectivului cine sunt, şi acum au de gând să mă trimită la închisoare.

— Nu ştiu de ce mă acuzi, dar eu nu am făcut nimic, a tăgăduit el cu o voce calmă, lipsită de agitaţia minciunii.

Dar poate că se pricepea să mintă convingător.

— Ai auzit-o pe doamna Whitney când a spus că sunt Angelica, şi altă dată ai auzit când am recunoscut asta în faţa domnului Danforth, acolo pe alee.

— Da, am fost de faţă în ambele ocazii. Şi într-adevăr am bănuit că dumneata erai, dar nu aş fi spus asta nimănui.

— Cred că ai fost răsplătit generos pentru informaţia pe care le-ai dat-o. Ar fi trebuit să mă aştept la asta după ce ai venit atunci la mine, în subsol, şi m-ai ameninţat.

— Ba nu, am încercat să te previn, a răspuns el, abia stăpânindu-şi cuvintele. Ştii, în firida unde se află orga răsună tot ce se rosteşte în jur, ca o galerie a şoaptelor. Înainte de plecarea familiei în Pennsylvania, la înmormântarea domnului Frick, i-am auzit pe doamna Dixie şi pe domnul Childs vorbind despre dispariţia medalionului şi pomenind numele dumitale. Şi am încercat să îţi spun să ai grijă.

Ea a încercat să-şi amintească discuţia. Să se fi grăbit să tragă concluzia, montată cum era să se apere, şi să nu fi înţeles ce voia să-i spună? Şi-a amintit cuvintele aspre cu care l-a îndepărtat.

— Nu mi-am dat seama... a bâiguit ea, nesigură.

— În orice caz, mie nu mi se pare deloc scandalos că eşti Angelica. Familia Frick una gândeşte, şi alta face... deşi sunt înconjuraţi de sute de nuduri de bronz, se îngrozesc la gândul de a vedea în realitate o femeie goală.

Nu era nimic impudic în ceea ce spusese. El vorbise doar despre o stare de fapt fără să o străpungă cu privirile aşa cum făcuseră domnul Childs şi detectivul. După atâta timp, mai era cineva în afară de ea care înţelegea ironia amară a situaţiei.

Ea l-a crezut şi i-a trecut mânia.

S-a dus până în dreptul ferestruicii şi s-a aplecat peste pervaz. Păcat că era prea îngustă ca să se strecoare afară prin ea.

— Trebuie să scap de aici. Sunt în mare pericol.

— Cum pot să te ajut?

— Nu ştiu ce să fac, a spus ea, întorcându-se spre el. Am încercat totul. Lor nu le pasă care e adevărul. Şi nici nu ştiu de fapt care e adevărul, ceea ce mă lasă descoperită în faţa învinuirii ce mi-o aduc.

— Apără-te.

— Am încercat, dar nu le pasă. Nimănui nu-i pasă cine a făcut de fapt lucrurile de care sunt acuzată eu: cine l-a omorât pe

domnul Frick şi cine a furat medalionul Marthei. Eu sunt doar o ţintă uşor de doborât.

— Dar poţi să explici la poliţie, şi poate că ei vor face cercetări.

— Detectivul particular a fost angajat de domnul Childs. Şi nu am nici o şansă, mai ales acum, când se ştie că eu sunt Angelica.

— Totuşi, ai ajuns până aici! Şi asta nu e de colo. Recunosc că am fost impresionat când mi-am dat seama cine eşti şi mai ales că ai putut să dobândeşti poziţia de secretară particulară a cuiva din familia Frick.

— Păi asta e problema, eu nu am intenţionat să obţin nimic. M-am nimerit să intru în casa asta, sperând că o să capăt o ceaşcă de ceai.

Şi totuşi, chiar realizase imposibilul, ridicându-se atât pe plan social, cât şi personal, adaptându-se la toate toanele lui Miss Helen, deprinzându-se să facă lucruri de care cu trei luni în urmă nici nu avea habar că există. Nu era vorba doar de noroc, ci de faptul că-şi folosise mintea şi discernământul.

Chiar atunci şi-a auzit strigat numele, urmat de paşi grei. Valetul era pe urmele ei.

*

Cerul de deasupra parcului era cenuşiu, copacii desfrunziţi. Lillian privea pe fereastră şi se gândea la toate acele statui cu înfăţişarea ei presărate prin tot oraşul. Dacă ar putea ca prin minune să schimbe locul cu una dintre ele! Ar sta nemişcată pe orice piedestal, tăcută, cu privirea pierdută spre oamenii de sub ea, şi la căderea nopţii s-ar strecura în întuneric pe străzi, în anonimatul New York-ului. Când ar urca poliţia în camera ei de la mansarda reşedinţei Frick ca să o ridice, ar găsi doar o statuie de marmură la fereastră, ca şi cum s-ar fi prefăcut în piatră.

— Când te gândeşti ce-a făcut femeia aia înainte de a veni aici! s-a auzit vocea stridentă a doamnei Dixie din grădină.

Lillian s-a aplecat periculos peste pervaz şi a zărit creştetul capetelor doamnei Dixie şi domnului Childs. Se aflau chiar sub ea, pe treptele care dădeau spre peluză.

S-a tras puţin înapoi să nu fie văzută, în cazul că ei s-ar fi uitat în sus. Cuvintele lor răzbăteau cu uşurinţă până sus.

— E abominabil! a răspuns domnul Childs.

— Crezi că i-a putut afecta şi pe copii?

— Dar nici nu a stat prin preajma lor. Doar nu a fost guvernanta lor!

— Totuşi! Helen ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să-i verifice recomandările. Ce bine că domnul Danforth te-a căutat să-ţi spună că nu avea de gând să o ceară pe Helen de soţie. Altminteri n-am fi ştiut nimic.

Asta i-a răsunat în minte lui Lillian. Nemernicul domn Danforth le spusese adevărul. Şi în tot acest timp ea fusese convinsă că era cu neputinţă ca el să fie acela, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai puţin surprinsă. Despre ei o avertizase Kitty, curtezanii înflăcăraţi care o puteau distruge. Lillian fusese prea naivă ca să-şi dea seama, se lăsase amăgită de posibilitatea ca cineva să o iubească.

— Când a apărut să înapoieze cecul de la tata, mi-am dat seama că mai era şi altceva ce-l apăsa, pe lângă faptul că era convins că el şi Helen nu s-ar potrivi.

— Tu ai avut mereu o intuiţie nemaipomenită, dragule! Dar cum de-a venit vorba despre asta?

— A pomenit că a aflat ceva ce putea să strice bunul renume al familiei şi a sugerat să scăpăm cât mai repede de domnişoara Lilly.

Ea respinsese avansurile domnului Danforth, şi pentru asta el şi-a pus în minte s-o distrugă. În ciuda tuturor învăţămintelor mamei sale, capriciile înaltei societăţi îi erau la fel de străine ca orice ţară europeană a cărei limbă şi obiceiuri nu le cunoştea deloc. Dacă le-ar fi cunoscut, poate că şi-ar fi dat seama că declaraţiile de dragoste ale domnului Danforth erau asemeni apei unui lac mâlos, strălucitoare la vedere, dar slinoase la atingere.

— Ce bine că ţi-a spus, a pufnit Dixie, altfel ar fi putut să ne omoare pe toţi, unul după altul.

— Dar să vezi ciudăţenie! Helen mi-a spus că se îndoieşte că domnişoara Lilly – sau Angelica, mă rog, cum vrei să-i spui – ar fi implicată. Ea nu crede că femeia asta e vinovată. Zice că nu ar fi avut suficient timp de când i-a cerut să-i aducă apa până când a intrat ea însăşi în baie să o ia, a spus domnul Childs, răsuflând cu zgomot. Şi e ciudat că, atunci când i s-a oferit libertatea, femeia nu a recunoscut.

— Poate că nu a crezut că o să ne ţinem de cuvânt.

— Păi avea şi dreptate.

Deci fusese o înscenare până la urmă. Dar Lillian se îndoia că Miss Helen avea ştiinţă despre această parte a înţelegerii. Totuşi, după cum vorbeau, nu părea că ei puseseră doctoria la îndemână sau că furaseră medalionul. Această discuţie dovedea că nu puteau fi suspectaţi, doar dacă domnul Childs făcuse asta fără ştirea soţiei sale.

Lillian simţea că i se învârteşte capul de toate aceste dubii şi înşelătorii.

— Dar cine altcineva ar mai fi putut intra acolo? a întrebat Dixie după o vreme. Camera mamei tale e legată de cea a lui Helen, care e legată de a tatălui tău.

— Tu crezi că mama l-a omorât pe tata?

— Doar i-a răbdat o grămadă de prostii atâta timp!

— Termină, Dixie! încetează cu chestia asta! Toată familia a fost vrăjită de străina asta cu o viaţă atât de abjectă, şi e în joc reputaţia copiilor noştri. Cineva trebuie tras la răspundere.

— Bine!

— O să plecăm de-aici până soseşte poliţia s-o ia şi să facă ce vor cu ea...

Vocea domnului Childs s-a auzit tot mai slab, căci intrau în casă, dar Lillian a rămas cu gândul la ce spusese doamna Dixie. Dacă ei doi erau nevinovaţi, ca şi Helen de altfel – durerea ei era adâncă şi sinceră, şi Lillian nu-şi putea închipui că ar fi putut să pună la cale moartea tatălui ei atunci ar fi fost cu putinţă să fie doamna Frick? Doar ea mai rămăsese. Şi poate cineva dintre servitori.

Se tot gândea la amândouă întâmplările: moartea domnului Frick şi furtul medalionului. Ceva făcea legătura între ele. Sau mai degrabă cineva.

Alături a auzit-o pe Bertha intrând în cameră, fredonând încetişor.

Bertha.

Bertha era trează, pe hol, când domnişoara Winnie dăduse fuga să o cheme pe Lillian în noaptea aceea nenorocită a morţii domnului Frick.

Tot Bertha ieşise din galeria de artă când Miss Helen şi cu Lillian se duceau să pună medalionul în mâna domnului Frick.

Şi-a amintit privirea plină de ură pe care Bertha i-o aruncase lui Miss Helen mai devreme, când stăpâna răscolea dormitorul căutând dosarul cu scrisorile lui Sir Robert Witt. Chiar dacă abia

de sclipise fulgerător în ochii servitoarei, Lillian o văzuse.

La început, când se cunoscuseră, Bertha îi pomenise de unde provenea. Pennsylvania. Locul unde domul Frick îşi făcuse mulţi duşmani, fiind posibil răspunzător de moartea a mii de oameni.

O auzea pe Bertha cum deschidea şi închidea un sertar în camera de alături. Era atât de aproape. Cum să facă să ajungă la ea?

Geamul era îngheţat din loc în loc, căci începuse să cadă lapoviţa. Lillian l-a ridicat. Dedesubt se aflau un pervaz îngust şi o balustradă care mergeau de-a lungul clădirii. A păşit cu grijă afară şi apoi, cu paşi mici, laterali, s-a apropiat de fereastra Berthei. De câteva ori i-a scăpat piciorul, dar s-a apucat strâns de colţul casei de parcă ar fi fost o barcă de salvare şi a aşteptat să i se domolească bătăile inimii, ca să înainteze mai departe.

În cele din urmă a reuşit. Bertha era în pat, citind o revistă, dar a sărit repede în picioare când a auzit-o pe Lillian că bate la fereastră.

— Dă-mi drumul înăuntru, i-a făcut Lillian semn, fără să vorbească cu glas tare.

Fără să şovăie, Bertha a deschis fereastra şi i-a întins o mână, ca să o ajute să intre în cameră.

— Eşti nebună! Puteai să cazi, să mori. Ce-a fost în capul tău?

— Bertha, trebuie să te întreb ceva, a spus Lillian, scuturându-şi zăpada din păr şi de pe rochie.

— Vrei să te ajut să scapi? a întrebat Bertha. Aş face-o dacă aş putea, e îngrozitor ce se întâmplă. Dar au pus pază la toate uşile.

— Bertha, din ce loc eşti tu din Pensylvania?

Bertha şi-a ferit privirea.

— Stai să văd dacă e bine închisă fereastra. Altfel se face tare curent aici.

— Nu eşti cumva din oraşul acela unde a fost inundaţia aceea mare[32]?

— Ce inundaţie? a întrebat-o Bertha, privind-o fără nici o reacţie.

— Când s-a rupt un baraj şi a distrus un oraş întreg. Şi s-a spus că a fost din vina domnului Frick, dar nimeni nu l-a învinuit, nu l-

[32] Referire la ruperea barajului South Fork, de lângă Johnstown, transformat de Henry Clay Frick într-un club privat. Henry Clay Frick a donat mii de dolari pentru refacerea localităţii.

a dat în judecată. Tu eşti din Pennsylvania, nu-i aşa? Ai fost acolo, a spus ea, aşteptând şi urmărind cum privirea goală a Berthei se umple de groază. Trebuie să fi fost înspăimântător.

Obrajii de obicei rumeni ai Berthei s-au albit de tot, şi buzele au început să-i tremure.

— Mie poţi să-mi spui.

— Nu e nimic de spus.

Lillian a tăcut o vreme.

— Ai fost şi tu în galerie, chiar înainte ca Miss Helen să pună diamantul în mâna domnului Frick. Poate că ai ascultat la uşă, şi-apoi te-ai întors şi l-ai furat.

— Cum aşa? Nu!

— Dacă nu mărturiseşti, am să-i spun lui Miss Helen mâine-dimineaţă.

Bertha s-a cutremurat, de parcă s-ar fi ferit de o lovitură. S-a aşezat pe pat, frământându-şi mâinile. În cele din urmă, în sufletul ei a cedat ceva.

— Se zice că valul era de peste doi metri, mai înalt decât copacii. Eu fusesem pe dealuri cu mătuşa mea, după ciuperci. Şi-am văzut cum a măturat fabrica de sârmă, cum au explodat furnalele şi-au ieşit la suprafaţă baloturi de sârmă ghimpată. I-am văzut pe părinţii şi pe sora mea ieşind din casă, auzind bubuitul exploziei. Era Ziua Eroilor, toată lumea era acasă. Eu am strigat cât m-a ţinut gura, dar ei erau prea departe, şi zgomotul apelor era asurzitor. Şi mă întreb şi acum dacă au murit înecaţi, neputând să mai respire, sau dacă au murit răniţi de sârma ghimpată? Sau de amândouă la un loc.

Sleită de această mărturisire, a început să tremure.

— Aşa că da, nu e nici o coincidenţă că am ajuns să lucrez în casa familiei Frick. Voiam să-i fac să plătească cumva. Dar odată ajunsă aici, mi-a cam pierit curajul. Erau oameni în carne şi oase, nu monştri. Şi nu mi-am putut ierta slăbiciunea, dar am mers înainte, gândindu-mă că într-o bună zi am să găsesc forţa să fac ceva.

— Şi ai prins curaj în cele din urmă, a spus Lillian, încrucişându-şi braţele.

— Nu, nu l-am omorât. Deşi eram gata s-o fac, dar n-am putut până la urmă.

— Ce vrei să spui? Erai trează în noaptea când a murit. Te-am văzut.

— Mi s-a spus să stau de veghe, poate domnul Frick sau Miss Helen o să aibă nevoie de ceva. M-am dus la el în baie şi am văzut sticla de Veronal. Tata obişnuia să ia pentru insomnie şi am crezut că ăsta era un semn să fac în sfârşit ceva. Aşteptam de patru ani.

Buzele Berthei s-au strâmbat de parcă ar fi fost gata să plângă.

— Am umplut un pahar cu apă, am luat sticla de Veronal şi i-am desfăcut dopul. Dar îmi tremurau mâinile atât de tare, că pur şi simplu nu am putut duce treaba până la capăt. M-am gândit la Roddy şi la planul nostru să ne căsătorim la primăvară, la promisiunea pe care ne-o făcusem unul altuia. Şi mi-am dat seama că, dacă-l omor pe domnul Frick, nu o să-mi capăt familia înapoi, dar pot să-mi distrug şansa de a-mi întemeia propria familie. Aşa că am pus sticla înapoi, pe marginea chiuvetei, i-am pus capacul şi am fugit. Jur că nu eu am făcut-o.

Lillian s-a uitat atent la ea.

— Dar sticla nu era lângă pahar când am intrat eu în baie.

Îşi aducea aminte perfect, paharul stătea singur lângă chiuvetă, fără vreo sticluţă de Veronal în preajmă.

— Dar eu acolo am lăsat-o.

Ceea ce însemna că altcineva venise şi terminase treaba, după care făcuse să dispară dovada.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, a spus Bertha, plângând. Adică pentru ce era să fac. O să mărturisesc, am să le spun totul.

Povestea Berthei i-a frânt inima lui Lillian. Nu putea s-o învinuiască, chiar dacă suferea ea însăşi consecinţele. Şi nici ea nu făcuse nimic rău.

— Ba nu, îl ai pe Roddy. Du-te şi te mărită şi fugi de-aici. Ai înţeles? Promite-mi că aşa ai să faci.

— Promit! a spus ea, cu ochii roşii de plâns. Dar să ştii că n-am fost numai eu în galeria de artă când s-a furat diamantul.

— Nu? Eu şi cu Miss Helen eram acolo de ceva vreme şi nu am văzut pe nimeni altcineva.

— Atunci se ascundea.

— Cine? Unde?

Apoi a aşteptat ca fata să-i răspundă.

— Bertha?

Bertha a înghiţit cu greu, şi apoi a început să vorbească.

*

După discuţia cu Bertha, Lillian s-a reîntors cu mare grijă în camera ei, tremurând încă de emoţia stârnită de ceea ce auzise. Apoi a aşteptat chiar lângă uşă, până a auzit paşi şi a întrebat cu voce pierită:

— E cineva acolo? Cine e?

De cealaltă parte a uşii s-a apropiat cineva.

— Da, domnişoara Lilly?

Era vocea menajerei-şefe. Minunat.

— Trebuie să merg la toaletă. Nu mă simt bine. Aţi putea să-mi daţi drumul?

— Ni s-a spus că nu avem voie.

— Îmi este tare rău. Cred că o să vomit. Puteţi să mergeţi cu mine, dacă vreţi.

Cheia s-a răsucit în broască, şi uşa s-a deschis. Menajera şi-a aplecat capul să se uite de-a lungul coridorului.

— Duceţi-vă. Dar repede.

Lillian s-a dus în toaleta femeilor şi s-a încuiat în cabina din capătul cel mai îndepărtat. După câteva minute, menajera a apărut şi ea.

— Ce se întâmplă aici? Aţi terminat?

— N-am cum să plec de-aici. Chemaţi un doctor, vă rog. Cred că e ceva grav.

— Sunteţi sigură?

Lillian a scos un zgomot ca şi cum ar fi vomitat, mirându-se şi ea cât de nedelicat a sunat.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

De îndată ce a plecat femeia, Lillian a ieşit din cabină, a luat-o pe scări până la etajul al doilea, păşind cât de uşor putea. A auzit nişte servitori pe scara principală, dar s-a tras într-un mic hol ce dădea spre palier, ca să nu o vadă. De acolo, nu i-a fost greu să treacă în salonul unde se servea micul-dejun, apoi în cămară şi, în fine, în budoarul doamnei Frick.

— Ce se întâmplă?

Doamna Frick stătea la o măsuţă, scriind ceva într-un carnet cu coperte de piele, în timp ce domnişoara Winnie era întinsă pe un şezlong ceva mai încolo.

— Am venit să îmi cer iertare pentru neadevărurile spuse, a început ea, ridicându-şi mâinile. Cred că e bine să auziţi direct

de la mine.

— Neadevăruri? a pufnit doamna Frick. Mai degrabă minciuni! Apoi i-a făcut semn domnişoarei Winnie: Du-te imediat să-l chemi pe Kearns.

Domnişoara Winnie s-a ridicat şi a păşit către cordonul lung, cu ciucuri al soneriei prin care chemau valetul.

Lillian nu avea mult timp la dispoziţie.

— Eu am ţinut la domnul Frick, nu i-aş fi făcut nici un rău. Vă rog să mă credeţi.

— Am crezut că eşti potrivită să lucrezi cu fata mea, dar acum ştim cu toţii de ce eşti în stare.

Chiar când domnişoara Winnie se apropia de cordon, Lillian a slobozit un geamăt mânios.

Amândouă femeile au tresărit, şi doamna Frick şi-a dus mâna la inimă.

— Doamne Dumnezeule! Eşti nebună?

— Nu, nu sunt.

Răspunsul acesta îl ştia, dar mai departe? Nimeni nu avea să-i creadă acuzaţiile.

Aşa că a fugit. Înapoi în hol, apoi pe palier. Domnul Graham se ridica de pe bancheta orgii şi şi-a înălţat privirea tocmai când ea se uita în jos peste balustradă. A încremenit, aşteptând să vadă dacă el va striga. Dacă o va face, n-ar dura nici o clipă şi-ar apărea valetul de la uşă. Fără îndoială că se aflase deja că ea a fugit.

El nu a scos nici o vorbă, dar i-a arătat din ochi sala orgii. Ea s-a strecurat pe lângă perete, ieşind din raza vizuală, şi a intrat iute înăuntru.

O clipă mai târziu, uşa s-a deschis din nou şi a intrat şi el.

— Ce faceţi?

— Ştiu cine l-a ucis pe domnul Frick. Şi cine s-ar putea să fi luat şi medalionul.

— Cine...?

— N-avem timp. Dar nu am de gând să plătesc pentru ceva ce n-am făcut. Trebuie să ies de-aici.

El a tăcut o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă, apoi a încuviinţat din cap.

— O să fac tot ce pot să vă ajut. Dar să ştiţi că e cineva de pază la fiecare uşă.

Trebuia să fugă şi nu era decât o singură cale.

— Am o idee.

Lillian a rămas singură în sala cu orga, ascultând gemetele şi opintelile valeţilor care coborau bagaj ele familiei la automobilele ce aşteptau la intrare. După câteva minute care i s-au părut ore întregi, domnul Graham a revenit şi i-a făcut semn că putea ieşi în siguranţă. Au pornit iute amândoi, strecurându-se pe lângă pereţi. În orice clipă avea să vină poliţia să o ridice pe Lillian.

L-a urmat pe domnul Graham pe coridor, pe lângă dormitorul domnului Frick, până în dreptul salonului său. Au intrat, şi ea s-a dus drept la fereastra din stânga şemineului. Când ieşise pe pervazul ferestrei să ajungă în camera Berthei, văzuse că acea fereastră era lângă acoperişul terasei. Avea să o ia spre colţul din nord-vestul acoperişului şi va păşi apoi aplecată, la marginea luminatorului din galeria de artă, ca o garguie, până va reuşi să scape. Lapoviţa se oprise şi spera că nu se va lovi prea tare în cădere.

Domnul Graham a tras o pătură de caşmir de pe canapea şi i-a întins-o.

— Să vă ţină de cald. O să fug şi eu pe Seventy-First Street cât de repede am să pot.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Dacă planul acesta nu funcţiona, avea să ajungă în închisoare cu un picior rupt sau poate chiar moartă. Era însă foarte mişcată că domnul Graham voia să-şi pună viaţa în pericol, înnebunită de spaimă, l-a cuprins în braţe şi l-a sărutat. Nu era deloc ca sărutul pe care i-l dăduse domnul Danforth sau ca acelea văzute în filmele mute din Times Square, era ceva cu totul diferit, plin de mister, dându-i totuşi o senzaţie ciudată de familiaritate şi siguranţă.

Când s-au desprins în cele din urmă, răsuflau din greu amândoi.

— Aveţi grijă, domnişoară Lilly, a spus domnul Graham, cu obrajii arzând.

În apropiere s-a auzit un zgomot.

— Ar trebui să plecaţi, a spus ea. Dacă vă descoperă cineva aici, vor vrea să ştie ce căutaţi în partea asta a casei.

După plecarea lui, Lillian s-a mai uitat o dată la portretul domnului Frick de deasupra pianului.

Dacă avea noroc, nu va mai vedea niciodată această casă.

A deschis fereastra. Şi a sărit.

CAPITOLUL DOUĂZECI

1966

Miss Helen a exclamat abia auzit. Sunetul s-a risipit ca o ceaţă înspre tavanul sălii cu emailuri, unde Veronica şi Joshua se aflau de o parte şi de alta a ei.

— Dar diamantul lipseşte, a spus ea.

Joshua a condus-o până la unul dintre scaunele cu spătar tare aflate lângă perete, pe care s-a aşezat cu zgomot, arătându-i medalionul.

— Uite, aici e o mică încuietoare. Şi înăuntru se afla diamantul care aparţinuse surorii mele.

— Staţi aşa! Vă referiţi la diamantul Magnolia? a întrebat Joshua.

— Da, a răspuns Miss Helen, privindu-l o clipă cu ochii măriţi, în timp ce pe gât îi apăreau pete roşii. Tata i l-a dat când s-a născut, generozitatea lui nu avea limite, dragul de el! Ştiind cât de mult suferise după Martha, eu am pus medalionul cu diamantul în el în mâna tatei când a murit. Dar a fost furat imediat după aceea, luat direct din coşciug. Şi se pare că a fost pus aici.

Veronica asista încremenită la această scenă. S-ar fi cuvenit să îi dea piatra preţioasă pe loc şi să-şi ceară scuze. Dar, dacă ar face asta, ei ar putea chema poliţia. Cu siguranţă că Miss Helen ar chema poliţia să o ridice pe ea, cea cu nume german de familie. Nu avea nici o îndoială.

— S-a întâmplat chiar înainte de venirea oamenilor pentru condoleanţe, a început Miss Helen, trăgându-şi o batistă din mânecă şi ştergându-se la ochi. Când sora mea, Martha, a murit, a fost o uşurare amară pentru noi toţi, să o vedem scăpată de durerile cumplite. Dar vă puteţi închipui ce a însemnat asta pentru tata? Să fii unul dintre cei mai bogaţi oameni din America şi să nu poţi fi de nici un folos fetiţei tale? Am crezut că l-ar linişti oarecum dacă diamantul Marthei ar fi la el, a continuat ea, cu faţa înroşită şi cu nasul curgând. Dar, după ce a fost furat, nu am avut de-ales decât să-l îngropăm fără el. De fapt, de la bun început foarte puţini au ştiut de medalion, şi

de diamant, sau de faptul că am vrut să-l îngropăm cu el. Doar domnişoara Lilly.

— Domnişoara Lilly? a întrebat Veronica.

— Da, secretara mea particulară.

— A, cea care v-a furat curtezanul, a precizat şi Joshua, dând din cap. Îmi pare rău că v-a produs aşa o suferinţă.

— Sigur că mi-a produs, s-a răţoit Miss Helen, a cărei dispoziţie s-a schimbat mai iute ca argintul viu, la fel şi voi, care v-aţi băgat nasul cotrobăind prin casa mea, reamintindu-mi de cea mai cumplită zi din viaţă. Cum aţi îndrăznit?

Joshua avea să piardă totul dacă Miss Helen îi reclama pentru ceea ce făcuseră. Avea să fie dat afară şi nu va mai ajunge niciodată la universitate.

Acum şi-a dat seama ce prostie făcuse să ia diamantul. Familia Frick trecuse prinţ chinuri groaznice, şi a lua diamantul ca să-şi rezolve propriile probleme de familie nu era o modalitate corectă de a rezolva ceva. În ciuda averii lui Miss Helen, acest giuvaier avea pentru ea o însemnătate mai mare decât toate picturile şi sculpturile la un loc, şi Veronica nu avea nici un drept asupra lui. Absolut nici unul.

Dar cum să îndrepte lucrurile?

Foarte degajată, a scos diamantul din buzunar şi l-a strecurat în palma strânsă.

— Staţi aşa, ia să mă mai uit încă o dată şi eu!

S-a îndreptat spre cel de al doilea compartiment secret, blocându-le vederea cu spatele, şi cu gesturi largi a căutat cu mâna până în capăt.

— Ia te uită! a strigat ea, scoţând încetişor diamantul ca şi cum abia atunci îl găsise, cu o mişcare atât de stângace a mâinii, că se mira şi ea. Asta e?

— L-ai găsit! a exclamat Miss Helen cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că a căzut din medalion la un moment dat, a spus Veronica, punând diamantul în palma lui Miss Helen.

Joshua i-a aruncat o privire ciudată, ştia că piatra nu fusese acolo mai devreme. Îşi dădea seama că ea se prefăcea că a găsit-o doar atunci. Veronicăi i s-a făcut ruşine. Nu avea nici o scuză şi îi părea extrem de rău că îl dezamăgise.

Brusc, lumina s-a aprins cu o eficienţă năucitoare. Pana de electricitate şi viscolul se terminaseră.

Veronica şi-a ridicat privirea la becurile strălucitoare din

candelabrul de alamă, apoi s-a uitat la Miss Helen.

— Deci credeţi că secretara dumneavoastră v-a furat medalionul? a întrebat ea, dorind cu tot dinadinsul să-i abată atenţia.

— Aşa am crezut atunci, dar acum nu mai cred că ea ar fi putut face asta.

— De ce?

— Ea nu avea ştiinţă despre acest compartiment. Nu e ceva de care să-ţi dai seama doar dacă îţi arunci privirea prin cameră, trebuie să ştii asta.

— Dar făcea parte din căutarea comorii, a precizat Joshua.

— Numai că domul Danforth nu a ajuns să găsească lanţul de ceas, şi eu am scris cu mâna mea toate indiciile, fără ajutorul domnişoarei Lilly. A fost o perioadă foarte grea pentru familia mea, când totul se ducea de râpă, iar domnişoara Lilly a fost acuzată de două lucruri: furtul medalionului şi otrăvirea tatălui meu. S-a crezut că ea a pus un somnifer în apa lui de băut, ceea ce i-ar fi produs moartea. Când a fost interogată, a negat, jurând că era nevinovată, şi apoi a fugit înainte de a veni poliţia să o aresteze. Şi acum nu vom şti adevărul niciodată. Fratele meu şi soţia lui nu mai sunt, tata, mama au murit şi ei. N-a mai rămas nimeni în afară de mine.

Dar asta nu era neapărat adevărat.

— Dar ce-ar fi dacă am căuta-o pe această domnişoară Lilly? a întrebat Veronica.

Miss Helen a scuturat din cap.

— După atâta timp? Cine ştie pe unde o fi? Probabil departe de aici. M-a căutat o singură dată, când a murit mama. Mi-a trimis o scrisoare de condoleanţe şi mi-a spus că avea să-mi spună ceva important.

Deci nu dispăruse cu totul.

— Cum o chema de fapt?

— Lilly. Lillian Carter sau Angelica, a răspuns Miss Helen, rostind ultimul cuvânt ca şi cum l-ar fi scuipat.

— Cum aţi spus? a întrebat Joshua, nedumerit.

— A fost cunoscută drept Angelica de pe vremea când era model.

— Adică acea faimoasă Angelica? Muza din Epoca de Aur?

— Ai auzit de ea? s-a mirat Miss Helen.

— Sigur că da. Staţi aşa! Adică secretara dumneavoastră

particulară a fost Angelica, modelul pentru figura de pe basorelieful de la intrare? a întrebat Joshua.

Veronica şi-a amintit că el pomenise despre acest model când i-a prezentat casa, spunând că dispăruse. Modelul şi secretara erau una şi aceeaşi persoană. Era o uşurare să afle că femeia nu păţise nimic rău, aşa cum îşi închipuise Veronica, ci îşi găsise o nouă cale în viaţă.

— Te rog să mă crezi că habar nu am avut cine era, a spus Miss Helen.

— Dar cum a devenit secretara dumneavoastră particulară? a întrebat Veronica.

— Din greşeală, încă nu ştiu cum de s-a putut întâmpla. Dar ne-am înţeles bine o vreme, a răspuns Miss Helen, clătinându-se uşor, cu gândul pierdut în alte vremuri.

— Când v-a scris, era pe plic şi o adresă a expeditorului? a întrebat Veronica. Am putea să o căutăm, să vedem dacă mai e în viaţă.

Se străduia cu disperare să o ţină de vorbă pe Miss Helen ca să nu-i dea răgaz lui Joshua să o întrebe despre descoperirea miraculoasă a diamantului.

— Cum să-mi mai aduc aminte? Era în 1931. Am aruncat scrisoarea la gunoi, acolo unde îi era locul.

Dar apoi a încremenit, de parcă încerca să-şi scormonească prin minte.

— Undeva prin nordul statului.

— Dar nu vă mai amintiţi ştampila poştei? Sau ceva de genul acesta? a întrebat Joshua.

Miss Helen s-a gândit o vreme.

— Ceva cu un copac... Pin sau cam aşa ceva...

— Poate că putem să ghicim... să vă ajutăm să o găsiţi, a spus Veronica.

— E o cauză pierdută. Nu văd de ce v-aţi pierde timpul, a răspuns Miss Helen, fără să refuze categoric.

— Ne trebuie o hartă a statului, a spus Veronica. Aveţi aşa ceva pe aici?

— Sigur că da, nu am o bibliotecă aici?

Întorşi în biroul ei din clădirea bibliotecii, Miss Helen a scotocit prin sertarele unei mici mese de lucru ce se afla într-un colţ.

— A trebuit să o dau afară pe secretara mea particulară săptămâna trecută, pentru că nu era în stare să priceapă

sistemul meu de îndosariere, chiar dacă i l-am explicat de nenumărate ori. Uite, am găsit-o.

A scos din sertar o hartă a statului New York şi i-a dat-o Veronicăi. Ea a întins-o pe măsuţa din faţa canapelei şi, urmărind cu degetul, a citit numele localităţilor.

— Pine Knolls. Asta să fie?

Miss Helen a zâmbit uimită de propria memorie.

— Sigur că da. Pine Knolls. Eu am avut întotdeauna ochiul atent format pentru detalii şi o memorie bună. Aşa zicea şi tata.

Chiar dacă omul murise de peste cincizeci de ani, Miss Helen îl pomenea permanent, ca şi cum se mai afla în clădirea de alături, adunând opere de artă. Veronica şi-a amintit cu câtă mândrie le-a spus că toate ornamentele şi feroneria din biroul ei proveneau din dormitorul lui. Domnul Henry Clay Frick avea încă o mare influenţă asupra fiicei sale.

— Îmi permiteţi să folosesc telefonul? a întrebat Joshua. Dacă funcţionează, am putea cere telefonistei nişte informaţii.

Miss Helen a încuviinţat din cap.

Joshua a evitat să se uite la Veronica în timp ce se îndrepta spre masa de lucru. Probabil că era îngrozit că ea avusese diamantul asupra ei în tot acest timp. Spera că nu avea de gând să cheme poliţia, să o acuze de înşelăciune. I-a trecut prin minte că era absolut singură acolo, în America, fără să aibă pe cineva care să-i sară în ajutor şi, copleşită de spaimă, nu dorea decât să audă vocea mamei ei. Îi promisese că o va suna cu taxă inversă după sesiunea foto, şi Trish era probabil speriată de-acum că fusese înghiţită de marele oraş.

— Trebuie să dau şi eu un telefon. Vă supăraţi dacă ies puţin?

Nu i-au răspuns nici Joshua, nici Miss Helen, aşa că s-a strecurat afară, a luat ascensorul până jos, la şirul de cabine telefonice pe care le zărise mai devreme în holul bibliotecii. A intrat într-una dintre ele şi a aşteptat ca telefonista să-i facă legătura.

— Veronica! Ce faci? a întrebat mama, iar vorbele s-au auzit slab, fără greutate.

— Sunt bine, mamă. Îmi pare rău că nu te-am sunat până acum, dar a fost viscol aici şi nu a mers nimic.

— Ce păcat! Şi te duci azi la Newport?

Newport, Barnaby şi sesiunea foto, toate păreau din altă viaţă. O viaţă la care nu râvneşti.

Chiar dacă prin absurd Sabrina i-ar cere să continue, Veronica nu ar mai vrea asta. Nu voia să mai aibă de-a face cu bărbaţi îngâmfaţi şi cu fete slăbănoage şi răutăcioase. Zilele petrecute în Muzeul Frick îi dezvăluiseră câte alte posibilităţi avea. Dacă Joshua putea să pătrundă în viaţa artistică, să-şi împlinească pasiunea, atunci putea şi ea să facă asta. Chiar dacă nu ştia exact ce pasiune avea.

I s-a pus un nod în gât, gândindu-se la Polly. Răspunsul nu era atât de uşor de găsit.

— Nu, nu mă mai duc la Newport. De fapt, cred că am să vin curând acasă. Ce face Polly?

— Vai, draga mea...

Veronicăi i s-au tăiat picioarele.

— Ce s-a întâmplat?

— Refuză să mănânce. Au încercat să-i dea tot ce-i place ei, eu i-am dus şi prăjitură cu frişcă, dar ea pur şi simplu nu vrea să mai mănânce.

— Biata Polly. Trebuie să fie tare nefericită, dacă nu a mâncat nici măcar prăjitură cu frişcă. Cine ştie ce se întâmpla acolo?

Lacrimile îi înţepau ochii.

— Trebuie s-o aducem acasă, mamă.

— Ştii bine că nu pot. Asistentele medicale de acolo spun că aşa fac toţi la început, că îi mai trebuie timp să se acomodeze. O să fie bine mai încolo.

Optimismul improvizat din vorbele mamei nu au făcut decât să-i sporească spaima. Mama ei voia cu tot dinadinsul să creadă că ceea ce îi spuneau asistentele era adevărat, atât de mult îşi dorea ca amândouă fetele ei să fie fericite.

— O să vin cu primul avion acasă.

— Nu te grăbi. O să mă ocup eu de ea, promit.

După ce au terminat convorbirea, Veronica a sunat la linia aeriană, dar zborurile nu se reluau încă după viscol şi nu a putut găsi un loc decât a doua zi după-amiază. Şi-a schimbat rezervarea, şi apoi s-a întors în biroul lui Miss Helen. Noaptea trecută părea să fi fost un vis, care se risipise la lumina dimineţii, iar acum realitatea o împresura strâns din toate părţile. Pentru o clipă, i-a trecut prin minte să îşi ia geamantanele şi să se facă nevăzută în oraşul acoperit de zăpadă, cu vestita ei coadă între picioare, dar nu-i putea face una ca asta lui Joshua. Nu după cele două zile petrecute

împreună.

— Nu-mi pot aduce aminte numele lui orice-aş face, îi spunea Miss Helen lui Joshua când Veronica a intrat în birou. Ce supărat ar fi Papsie. Ţinea atât de mult la omul ăsta.

— La cine?

— La organistul care ne cânta când noi eram la masă.

— Nu o găsim pe Lillian Carter în Pine Knolls, i-a explicat Joshua. Şi Miss Helen spune că familia credea că Lillian a fugit cu organistul angajat aici.

— El a plecat imediat după dispariţia domnişoarei Lilly, şi ne-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva era o legătură între ei doi. Dar apoi am început să ne certăm între noi pentru moştenire şi n-am mai vorbit niciodată despre asta. Dar nu-mi pot amintit deloc cum îl chema.

Numele i-a răsărit Veronicăi în minte din senin.

— Archer Graham, a spus ea, văzând clar cu ochii minţii numele scris cu cerneală pe o foaie.

— Cum? s-a mirat Joshua.

— Archer Graham, sunt sigură că el e.

— Minunat! a strigat Miss Helen, pocnind din degete. Aşa e. Ai dreptate.

— De unde ştii? a întrebat Joshua năucit.

— I-a scris o scrisoare domnului Frick în care îi confirma că avea să cânte pentru el încă un an. Era printre documentele de jos.

— Bravo, fetiţo! Mi-aduci aminte de domnişoara Lilly! Femeia asta avea capacitatea stranie de a-şi aminti amănunte dintr-astea, ştia exact unde erau lucrurile pe care eu le credeam pierdute. Ce păcat că a fost o stricată obraznică! Da, Archer Graham, a repetat ea, agitându-şi degetul slab către Joshua. El e. Sună din nou şi cere numele ăsta.

Joshua a format numărul centralistei.

— Vă rog să-mi daţi numărul de telefon şi adresa unui domn Archer Graham din Pine Knolls.

După o pauză, a început să scrie grăbit pe un carnet, şi apoi a închis telefonul.

— L-am găsit.

— Deci e adevărat că au fugit împreună, a răbufnit Miss Helen. Am avut dreptate şi de data aceasta!

— Vreţi să-i telefonăm? a întrebat Joshua, răsucind carnetul

spre Miss Helen.

— Nu, a scuturat ea din cap. Nu aşa se procedează. Vreau să-i văd faţa femeii aceleia când am s-o întreb. Cât de departe e Pine Knolls?

Joshua cerceta harta.

— Cam două ore.

— Am maşina afară, a spus Miss Helen, probabil că drumurile s-au curăţat de-acum.

Apoi i-a privit pe rând, dispreţul ei obişnuit fiind înlocuit de o sclipire năstruşnică.

— N-aţi vrea să veniţi cu mine? E mai plăcut să ai tovarăşi de drum într-o mică excursie la ţară.

— Cred că s-au anulat cursurile mele astăzi, a spus Joshua. Mi-ar plăcea foarte mult. Veronica, vii şi tu?

Întrebarea nu sunase prea prietenos.

Dacă nu ar fi mers cu ei, nu avea altceva de făcut decât să aştepte în aeroportul deja foarte aglomerat. Aşa nu s-ar mai gândi la Polly şi ar avea ocazia să-şi ceară scuze lui Joshua pentru gestul egoist de a fura diamantul. Şi, pe deasupra, trebuia să recunoască că era curioasă să afle ce se întâmplase, să cunoască un model din anii 1910.

— Da, sigur că vin.

*

Veronica s-a aşezat pe bancheta din spate a maşinii Lincoln Continental a lui Miss Helen, încercând să-şi ţină privirea în faţă, aşa cum îi spusese tatăl ei să facă pentru a nu avea rău de mişcare. Poate că asta era valabil pe mare, dar sigur nu funcţiona pe drumurile şerpuitoare din nordul oraşului. În primul rând, pentru că nu se vedea orizontul, doar copac după copac, trecând în viteză pe lângă geam, cu o frecvenţă ameţitoare. În al doilea rând, pentru că Miss Helen nu-şi bătea capul să respecte limitele de viteză sau conduita cuvenită pentru şofat. Accelera în spatele vreunui şofer care nu bănuia nimic, apoi apăsa de mai multe ori frâna, pentru că se apropiase periculos de mult de bara din spate a maşinii din faţa lor. Joshua s-a sprijinit de bord de câteva ori ca să-şi ţină echilibrul, dar, după ce a făcut asta a patra oară, Miss Helen i-a aruncat o privire mânioasă şi a mormăit ceva despre „fătălăi”, după care el şi-a ţinut mâinile la spate tot timpul.

Temperatura crescuse, făcând să strălucească mormanele de zăpadă din noaptea trecută, care se topeau. De sub troienele de pe marginea drumului se prelingea apa, şi Veronica mulţumea sorţii că nu era îngheţată. Altfel ar fi sfârşit-o cu siguranţă într-un şanţ înainte de a ajunge la Pine Knolls. Singurul lucru ce îi ţinea inima să nu o ia razna era că murea de oboseală. Nu se odihnise prea bine în ultimele două nopţi, căci zgâlţâitul geamurilor nu o lăsase să doarmă ca lumea. Gândurile îi erau înceţoşate de oboseală.

Singurul motiv de a se reîntoarce acasă era să o vadă pe Polly, iar gândul la ceea ce va urma o deprima cumplit. Să-i explice mamei că terminase cu modellingul. Să facă faţă mâniei Sabrinei şi dezamăgirii produse de purtarea ei. Să se ducă să lucreze înapoi la unchiul Donny.

Câteva ore mai târziu, au ajuns pe strada principală din Pine Knolls, cu magazine ponosite ce se profilau pe fundalul zăpezii albe şi strălucitoare. Au traversat o cale ferată şi, cu ajutorul indicaţiilor lui Joshua, care citea pe hartă – Veronica nu-l invidia câtuşi de puţin, căci la un moment dat se făcuse aproape verde la faţă –, au ajuns în cele din urmă în faţa unei mici gospodării cu o casă cu obloane cenuşii, în spatele unui zid de piatră. În grădina din faţă se înălţa un stejar uriaş ale cărui ramuri se răsfirau ca nişte degete.

Miss Helen a intrat pe aleea din faţă şi a oprit maşina. Purta o pălărie caraghioasă cu fundă şi boruri largi şi mănuşi de piele pentru şofat, de parcă ar fi mânat o birjă cu cai şi nu o maşină modernă. Femeia asta venea din altă epocă.

— Nu intrăm? a întrebat Joshua.

— Poate că nu asta e casa, a spus Miss Helen, scoţându-şi o mănuşă, de parcă s-ar fi răzgândit asupra întregii poveşti.

— Sunt sigur că asta e, a răspuns Joshua.

Veronica se străduia să-şi domolească teama, să-şi ţină aşteptările în frâu.

— S-ar putea să nu mai locuiască aici sau să se fi prăpădit, şi-a dat ea cu părerea.

— Să fi murit? Nici vorbă! Femeia aia avea nervi de oţel. O să trăiască cu siguranţă mai mult ca mine, a pufnit ea, scoţându-şi şi a doua mănuşă cu un gest teatral. E cazul să-i spun ce-am de spus. Cum de-a îndrăznit să fugă aşa?

Zăpada fusese dată la o parte, croind o potecă îngustă până la

uşa casei, şi Joshua a lăsat-o pe Miss Helen să o ia înainte. Veronica a dat şi ea să o urmeze, dar Joshua a pornit şi el în acelaşi timp, aşa că s-au ciocnit unul de celălalt.

— Scuze, a spus ea. Ia-o tu înainte.

— Ba nu, du-te tu.

Miss Helen ajunsese la uşă.

— Hai, ce faceţi, nu veniţi?

Veronica i-a atins mâneca hainei şi i-a spus încetişor:

— Îmi pare rău, Joshua, de diamant.

— Deci tu l-ai luat! a spus el în şoaptă.

— Da, şi-mi pare foarte rău. Aş vrea să-ţi explic.

Dar nu a mai apucat.

— Haideţi odată! Că nu stau aici toată ziua! a strigat Miss Helen la ei.

S-au adunat cu toţii în faţa uşii, unde între două felinare se afla o bancă albastră. Miss Helen a bătut cu putere în uşă.

Un bărbat în vârstă, cu o claie de păr argintiu şi ochelari rotunzi a deschis, uitându-se la ei uluit.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Miss Helen a înghiţit din greu înainte de a răspunde, acesta fiind singurul semn de emoţie pe care l-a observat Veronica. Altminteri, chipul i-a rămas neclintit ca o mască rece.

— Archer! Ce naiba cauţi în oraşul ăsta groaznic? Bănuiesc că duminica cânţi la orgă într-o biserică amărâtă, instruind vreun cor de vagabonzi afoni. Tata ar fi foarte dezamăgit că-ţi iroseşti talentul aşa. Ce păcat!

— Miss Helen! a exclamat omul cu ochii măriţi de uimire.

— Eu sunt! Şi dă-ne drumul în casă!

El s-a dat la o parte în micul hol de la intrare, şi Miss Helen a intrat triumfală pe uşă. Joshua i-a făcut semn Veronicăi să intre după ea, apoi a şovăit o clipă, aşteptând ca stăpânul casei să-i facă semn, poftindu-l şi pe el să intre. Veronica şi-a dat seama cu câtă nonşalanţă se purta, căci ea şi Miss Helen nu stătuseră pe gânduri să intre, în timp ce Joshua nu putea niciodată să îşi dea seama dacă era binevenit sau nu.

— Cu ce ocazie pe aici, Miss Helen? a întrebat Archer Graham.

Din altă parte a casei se auzea cum cineva spăla vase.

— Caut nişte răspunsuri. Unde e domnişoara Lilly? Sunt convinsă că se află aici.

— Lillian, a strigat bărbatul.

O găsiseră!

S-a auzit apa oprindu-se.

— Da, dragule!

Cei trei s-au dus după el în bucătărie, unde o femeie trecută de şaizeci de ani stătea dinaintea unei chiuvete, ştergând un pahar. Când a văzut-o pe Miss Helen, a încremenit o clipă, după care a pus paharul cu grijă pe bufet.

Joshua spusese că femeia a fost un model faimos la vremea ei, şi Veronica înţelegea acum de ce. Avea trăsături clasice, perfecte, un nas regal şi ochi căprui catifelaţi. Chiar dacă pielea îi era uşor ridată, osatura îi era fără îndoială maiestuoasă, cu bărbie puternică şi pomeţi ridicaţi. Cu mult mai tânără decât ea, cu claia ei de păr şi picioarele slăbănoage, Veronica se simţea prin comparaţie ca o floare sălbatică. Moda şi stilurile se schimbă, dar domnişoara Lilly – cum îi spusese Miss Helen – rămânea o frumuseţe veşnică.

— Nu doriţi o cafea sau un ceai? a întrebat domnişoara Lilly, de parcă erau doar nişte vecini care trecuseră pe acolo să-i salute.

— Nişte ceai pentru toţi, a cerut Miss Helen, hotărâtă să nu-şi trădeze emoţiile.

Au acceptat cu toţii invitaţia domnului Graham să ia loc la masa din bucătărie. Lemnul întunecat era scrijelit cu nişte semne ca hieroglifele antice, pătate de vreme, atât de diferit de mesele lucioase de mahon din casa familiei Frick. Când trecuseră prin salon, Veronica observase fotografiile de pe poliţa de deasupra şemineului, cu un cuplu mai în vârstă şi o femeie mai tânără cu un copil în braţe. Masa aceea fusese murdărită de copii şi nepoţi, dar asta nu conta câtuşi de puţin.

— Am venit cu nişte colegi, a început Miss Helen, arătând spre Veronica şi Joshua. Haideţi, prezentaţi-vă!

— Eu sunt Joshua Lawrence, a început Joshua, făcând uşor cu mâna. Sunt stagiar la Muzeul Frick.

— Încântată de cunoştinţă, Joshua. Eu sunt Lillian, şi el e soţul meu, Archer.

Urma rândul Veronicăi, dar nu era sigură cum s-ar potrivi în acest puzzle.

— Eu sunt Veronica Weber, sunt nou-venită.

Miss Helen s-a strâmbat auzind numele ei de familie, dar apoi a încuviinţat din cap, ca şi cum erau doar nişte copii care se purtau în fine cum se cuvenea.

— Am primit scrisoarea dumitale, domnişoară Lilly, după moartea mamei, a spus Miss Helen.

Lillian a turnat apă fierbinte în ceainic şi l-a pus pe masă, iar Archer a scos ceşti şi farfurioare, un vas mic pentru lapte şi o zaharniţă.

— Mama dumneavoastră a fost o persoană bună, în felul ei. Mi-a părut rău să aud că s-a prăpădit.

— Ei bine, asta a fost demult. Să nu mai pierdem timpul. Am venit aici din pricina scrisorii aceleia. M-ai lăsat să înţeleg că aveai să-mi spui ceva despre ce s-a întâmplat în noiembrie 1919.

— Dar suntem în 1966, Helen! De ce-ai aşteptat atâta?

Miss Helen a înghiţit în sec, auzind asta. Era evident că nici un angajat, din trecut sau din prezent, nu i se mai adresase direct pe numele de botez.

— Ei, după cum bine ştii, domnişoară Lilly, eu am de condus o bibliotecă şi a trebuit să mă ocup şi de transformarea casei în Muzeul Frick. Am fost ocupată.

— Desigur.

— Dă-i drumul, atunci! Poţi să-ţi ceri scuze.

Lillian şi-a ridicat capul, privind-o aspru:

— Pentru ce?

— Pentru suferinţa pe care ai cauzat-o familiei mele. Presupun că de aceea mi-ai scris.

— Ei, bine, nu aveţi dreptate. Cred că dumneavoastră ar trebui să-mi cereţi scuze pentru ceea ce mi-aţi făcut.

Miss Helen s-a aplecat spre ea, gata de confruntare.

— Doar două cuvinte, fată dragă: Richard Danforth.

Auzind asta, Lillian şi-a pierdut puţin din avânt.

— E adevărat. Îmi pare rău pentru asta. Eram prea tânără.

— Am crezut că eram prietene, prietenii nu-şi joacă astfel de feste unii altora.

— Prietene? Eu am fost angajata dumneavoastră. Iar dumneavoastră m-aţi plătit.

— Bine, n-o să ne certăm pentru asta acum. Am venit aici pentru că am găsit ceva. Asta.

A scos medalionul din geantă şi l-a pus pe masă.

Lillian a rămas fără suflare.

— Medalionul! a exclamat ea, întinzând mâna şi atingându-l uşor, fără să-l ridice. Unde era?

— În sala cu emailuri într-un compartiment secret din perete.
— Ia te uită! Cum l-aţi găsit?
— Ăştia doi, a spus Miss Helen, arătând cu mâna spre ei, au dat peste el când cotrobăiau prin casă în afara programului.
— Şi diamantul Magnolia?
— L-am găsit şi pe el, a spus ea, deschizând medalionul şi scoţând diamantul la iveală.
Părea chiar mai mare şi mai transparent la lumina zilei. Apoi a închis capacul medalionului.
Veronica a simţit privirea lui Joshua aţintită o clipă asupra ei, după care s-a abătut într-altă parte.
— Dar cine să fi pus medalionul în sala cu emailuri? a întrebat Lillian.
— Nu ştiu. Presupun că nu tu.
— Sigur că nu l-am pus eu. Nici măcar nu aveam habar că există o ascunzătoare în sala aceea. Ştiţi asta prea bine.
— Ştiu, a recunoscut Miss Helen.
— Deci cineva l-a luat şi l-a ascuns acolo, a spus Lillian. Dar nu l-a furat.
— Ceea ce e ciudat.
— Probabil că a vrut să vă pedepsească.
— Multi ar fi vrut să o facă, căci eu n-am fost prea iubită, a spus Miss Helen. Şi sunt destul de mândră de asta.
Lillian şi Archer au schimbat o privire. Veronica nu-şi dădea seama ce voiau să-şi spună, dar după aceea Lillian a părut că-şi adună curajul înainte de a vorbi:
— Dar ce-aţi zice de secretara mamei dumneavoastră?
— Domnişoara Winnie? Nici vorbă, nu! N-ar fi avut de ce să intre vreodată acolo, nici măcar când era biroul tatei.
— Chiar aşa? Niciodată?
— Ei, nu-mi mai aduc aminte. Poate o fi intrat o dată, de două ori! Dar era atât de credincioasă familiei noastre şi nu ar fi avut nici un motiv să mă trădeze aşa. Nici pe mine, şi nici pe Martha, pe care o iubea din toată inima.
— Sunteţi sigură?
— Cum să nu! Asta voiai să-mi spui în scrisoare? Că ai crezut că domnişoara Winnie era o hoaţă descreierată? Ea nu ne-a părăsit niciodată, nici când ne-a mers rău. Când s-a îmbolnăvit Martha, a stat lângă ea zi şi noapte. Mama spunea că nu a avut niciodată o doică mai bună, şi că, dacă ar fi luat-o cu ei în

călătoria aia blestemată în Europa, Martha n-ar fi avut cum să înghită acul.

— Staţi aşa! Doică? Dar ea a fost secretara mamei dumneavoastră.

— La început a fost angajată ca doică a Marthei, dar, după moartea ei, mama a ţinut-o mai departe ca secretară a ei. N-ar fi suportat să o piardă după cât suferiseră împreună, a spus ea, apoi a tăcut o vreme. Nu că i-ar fi fost de mare folos. Femeia era surdă de tot. Dar mama avea nevoie de cineva să-i ţină de urât în durerea ei, şi apoi chiar mai mult, când a căzut în depresie. Domnişoara Winnie e o sfântă. Ei, a continuat ea, privind spre Joshua, călătoria asta a fost o pierdere de timp.

După părerea Veronicăi, povestea devenea tot mai interesantă.

— Este o sfântă? Dar mai e în viaţă?

— Da, merg să o văd la câteva săptămâni. Au mare grijă de ea acolo, deşi mereu sunt nevoită să le reamintesc că trebuie să se uite direct la ea când i se adresează.

— Nu cred că e cazul, a contrazis-o Lillian.

— Ce vrei să spui?

— Asta încercam să vă spun când am scris scrisoare aceea. Domnişoara Winnie aude mai bine decât ne lăsa să credem. Cel puţin atunci. Nu era surdă deloc.

— Cum să nu fie? De ce spui aşa ceva?

Lillian i-a mai aruncat încă o privire soţului ei, care a încuviinţat din cap. Se vede că ceea ce avea să spună fusese de multe ori discutat între ei.

— Într-o zi, spre sfârşit, când lucrurile se înrăutăţeau, domnişoara Winnie a venit la mine şi m-a asigurat că totul va fi bine. Mi-a spus că acuzaţiile împotriva mea nu au nici un temei şi că eu nu eram o ticăloasă, indiferent ce ar fi susţinut domnul Childs. Eu am apreciat atitudinea ei, desigur, dar abia mai târziu mi-am dat seama că ea repeta ceea ce se discutase în bibliotecă în prezenţa detectivului particular, în spatele uşilor închise. Într-o încăpere în care ea nu fusese prezentă.

— Dar poate că i-a spus cineva mai târziu.

— M-am gândit şi eu la asta. Aşa că am pus-o la încercare. Am scos un mârâit.

— Ce-ai făcut?

— Când mama dumneavoastră şi domnişoara Winnie nu se

uitau la mine, am scos un sunet mai ciudat.
— Sunt convinsă că au crezut că ţi-ai pierdut minţile.
— Şi amândouă s-au întors spre mine.
Miss Helen şi-a dus mâna la gât, tremurând.
— Amândouă?
— Da, amândouă.
S-a uitat apoi la medalion ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.
— Ei, bine atunci! Hai să plecăm!
— Unde, Miss Helen? a întrebat Joshua.
— Să vorbim cu domnişoara Winnie. Să aflăm adevărul o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Lillian se întrebase mereu ce se mai întâmpla cu fosta ci stăpână. Uneori mai apăreau mici anunţuri în ziare despre biblioteca de artă a lui Helen Frick sau despre muzeu în general, dar nimic mai mult. Cele trei luni frenetice petrecute de ea în casa familiei Frick i se păreau un vis înfrigurat, înceţoşat şi îndepărtat. Dar într-o vară, ea şi Archer şi-au permis să facă o excursie la Paris, şi exponatele de pe pereţii Luvrului i-au readus în minte artiştii şi tablourile. Seninătatea bucolică a lui Constable, blândeţea mătăsoasă a lui Fragonard – când te gândeşti ca ea a trăit cândva înconjurată de ele, trecând pe lângă ele de mai multe ori pe zi.
Helen nu-şi pierduse nimic din prestanţă, nici după aproape cinci decenii. A pus muzica clasică la maximum la radioul din maşină în cele patruzeci şi cinci de minute cât le-a luat să ajungă la azil, făcând imposibilă orice fel de conversaţie între Lillian şi Veronica sau Joshua, lucru de care Lillian se bucura pe măsură ce Lincolnul înainta pe autostradă, trecând iute de pe o bandă pe alta. Ajunşi la azil – o casă frumoasă în stil victorian –, Miss Helen s-a dus drept la recepţie, lovind cu palma tejgheaua, ca să atragă atenţia cuiva. Unele apucături nu se schimbă niciodată. Dar e drept că mormanele ei de bani, biblioteca şi faptul că îşi crease un univers unde putea domni fără prea multe oprelişti o feriseră de pericolele vieţii.

Pe de altă parte, Lillian luase în piept încercările şi zbuciumul firesc al vieţii. Viaţa ei alături de Archer nu fusese uşoară, dar au trecut râzând prin mai toate întâmplările. Ceea ce era surprinzător, dat fiind că îl cunoştea atât de puţin înainte de a fugi. La puţin timp după saltul înspăimântător din salonul domnului Frick pe acoperişul logiei, dinspre stradă s-a auzit vocea lui Archer. Punând câteva lăzi una peste alta, a îndrumat-o cum să coboare în siguranţă pe trotuar şi i-a rămas alături de atunci încolo. Mai întâi au mers la un hotel în oraş, unde el a dormit pe podea, apoi s-au dus la Pine Knolls, unde Archer avea un văr care i-a ajutat să se pună pe picioare. Treptat, s-a îndrăgostit de el şi a putut să-şi înceapă o viaţă nouă, departe de influenţa nefastă a familiei Frick. El o aprecia pentru ceea ce era ea, fără să o judece sau să se simtă ofensat de trecutul ei.

Şi s-au descurcat cu banii pe care îi câştiga el cântând în biserica satului la slujbă sau la nunţi, la o orgă ce părea ca o iapă neîmblânzită, comparată cu animalul de rasă din casa familiei Frick. Dar nu se plângea niciodată, nici când venea acasă de la lecţiile particulare pe care le dădea unor copii fără talent sau înclinaţie, şi nici când dirija corul disonant al bisericii, cu prea multe voci de soprană. Duceau o viaţă liniştită împreună, cultivând legume şi reparând casa, făcând plimbări lungi în pădurea care fusese demult un ogor întins, umblând de-a lungul unor ziduri de piatră în ruină, care nu mai despărţeau holde, nici nu mai protejau vite, dar care supravieţuiseră secole la rând.

Nimeni nu ştia cine fusese ea, şi oricum nimănui nu i-ar fi păsat, după cum bănuia Lillian. Majoritatea locuitorilor acelei localităţi nu se aventuraseră vreodată să meargă în oraş. Aşa că înfăţişarea ei se reflecta doar în oglindă, şi urmărea cu o curiozitate detaşată cum pielea i se lăsa şi i se umplea de pete – ce s-ar fi supărat mama ei dacă ar fi văzut cum se arde de soare pielea albă a fiicei sale – şi cum părul i se vârsta cu şuviţe argintii, subţiindu-se şi încâlcindu-se mai uşor. Archer încă o vedea ca pe o mare frumuseţe, şi asta era tot ce conta pentru ea; şi ea, când îl privea, îl vedea tot pe tânărul chipeş cu o claie de păr des, chiar dacă albise între timp.

Aveau o fiică, Anna, care locuia în apropiere cu soţul şi cu fetiţa lor. Lillian era atât de recunoscătoare că ea şi Archer reuşiseră să creeze o familie fericită, fără prea multe

neînţelegeri. Poate că asta se datora stilului ei practic, atât de diferit de cel dominant al lui Kitty sau de amestecul permanent al domnului Frick. Sau poate că fusese doar norocoasă.

După cât părea, se transformase atât de iute în mamă, şi apoi în bunică, şi se bucura sincer de gânguritul pruncului care se înălţa ca nişte baloane de bucurie. O căutase pe Bertha, şi de două ori pe an se întâlneau în oraş şi îşi arătau mândre fotografii cu familiile lor (Bertha avea acum şase nepoţi). Deşi vorbeau rareori despre acea ultimă noapte în casa familiei Frick, ştiau că secretele pe care şi le păstrau în siguranţă constituiau o legătură între ele ce nu avea să se rupă niciodată.

Când se mai încumeta să meargă la New York, se străduia să evite să treacă pe lângă vreuna dintre statuile ei, căci fiecare siluetă dăltuită în piatră îi amintea cât de tânără şi inocentă fusese şi cât de iute fusese dată uitării; în timp ce numele sculptorilor rămâneau în istorie, al ei era pierdut pe veci.

În timp ce Helen o dăscălea pe femeia de la recepţia azilului, Lillian îi cerceta cu atenţie pe cei doi tineri care o însoţeau. Păreau obosiţi şi nedumeriţi şi nu-şi dădea seama ce rost aveau ei în toată povestea asta. Fata, Veronica, era o fiinţă superbă, cu o tunsoare tare ciudată însă, şi se tot uita la tânărul acela – pe nume Joshua – ca şi când ar fi vrut mereu ceva de la el.

— Domnişoara Winnie e în seră, i-a anunţat Helen. Veniţi cu mine.

În capătul celălalt al clădirii, au intrat pe o uşă într-o încăpere însorită, plină cu ferigi şi orhidee. Umiditatea mare dinăuntru amintea de zilele calde de vară când aerul era greu de vapori. Helen s-a oprit şi a arătat cu degetul.

Domnişoara Winnie arăta aproape la fel, trupeşă şi plină de riduri, deşi trebuia să aibă peste nouăzeci de ani. Părul i se rărise, iar pielea capului era netedă şi lucioasă, de un roz pal. Moţăia într-un scaun cu rotile, cu bărbia căzută şi mâinile împreunate peste pătura ce-i acoperea picioarele.

— Aşteptaţi, a oprit-o Lillian pe Helen, apucând-o de braţ. Mai bine mă duc eu.

— De ce tu?

— Elementul-surpriză. N-aţi spus că dumneavoastră o vedeţi regulat?

— Da, vin o dată pe lună, a spus Helen, şovăind. Cred că ai dreptate. Noi o să mergem prin spate, ca să nu ne vadă, dar să

o putem auzi.

— Atunci aştept până când vă aşezaţi.

— Aş vrea să vin şi eu cu dumneavoastră, Lillian, dacă nu vă supăraţi, a spus Veronica, legănându-se de pe un picior pe celălalt. Poate vă pot ajuta în vreun fel, dacă intervine ceva.

Ea îi privea pe sub bretonul stufos, amintindu-i lui Lillian de un câine care făcuse o năzbâtie. Era ceva cu aceştia trei care apăruseră în casa ei azi-dimineaţă, dar nu îşi dădea seama exact despre ce putea fi vorba.

Lillian a întrebat-o din priviri pe Helen, care a ridicat din umeri.

Domnişoara Winnie tocmai se trezea când Lillian şi Veronica s-au apropiat. Lillian a tras un scaun, iar Veronica a rămas în picioare, ceva mai departe de ele.

— Domnişoară Winnie, vă mai aduceţi aminte de mine? a întrebat Lillian.

— Nu, a răspuns ea, tuşind de câteva ori şi răsuflând din greu. Cine eşti?

— Am fost secretara lui Miss Helen cam la vremea când a murit domnul Frick. Nu vă amintiţi?

Domnişoara Winnie a dat din cap, dar nu a zâmbit. Şi-a trecut iute privirea de la Lillian la Veronica şi a rămas apoi cu ochii la Lillian.

— Tu erai aia frumoasă, mi-aduc aminte.

— Locuiesc prin apropiere. Ce coincidenţă! Nu-i aşa?

— Ei bine, drăguţ. De ce ai venit? Şi cine e asta? Fiica ta?

Veronica i-a întins mâna.

— Eu sunt o prietenă, mă cheamă Veronica. Am venit să vizităm pe cineva care locuieşte aici, şi Lillian v-a recunoscut.

Domnişoara Winnie i-a studiat chipul lui Lillian ca şi cum ar fi analizat un tablou.

— Dar nu mai eşti frumoasă deloc.

— Nici dumneata.

Domnişoara Winnie a râs.

— Eu nu am fost niciodată. Dar acum eşti frumoasă într-alt fel.

— Mulţumesc.

O asistentă a trecut prin preajmă, şi Lillian a tăcut până când aceasta s-a îndepărtat. Apoi, domnişoara Winnie a continuat să vorbească.

— Ce vremuri cumplite au fost.

Lillian a încuviinţat din cap, dar nu a răspuns, sperând că

tăcerea ei o va face pe domnişoara Winnie să vorbească mai departe.

Stratagema a dat roade. După câteva clipe, domnişoara Winnie a oftat adânc.

— Cei bogaţi cred că sunt la adăpost, că au puteri magice, când de fapt nu sunt decât nişte simpli muritori, ca noi ceilalţi. Trupurile se prăpădesc, te trădează. Oamenii pe care-i iubeşti mor. Copiii mor.

Mai devreme, când Helen dezvăluise că domnişoara Winnie fusese doica Marthei, Lillian îşi adusese vag aminte că aflase asta în prima ei zi petrecută în casa familiei Frick, când Miss Helen îi făcuse prezentările. Atunci nu dăduse importanţă, mai ales că era încă uluită că primise slujba de secretară privată.

— Trebuie să fi văzut multe cât timp aţi lucrat la familia Frick, mai ales sfârşitul Marthei.

Domnişoara Winnie a aruncat o privire bănuitoare în jur.

— Lor nu le place să vorbesc despre asta.

— Dar domnul şi doamna Frick s-au prăpădit de mult.

— Aşa e. De mult... mă mir că mai trăiesc şi eu.

— Dar de ce nu voiau ei să vorbiţi despre asta?

— Pentru că eu ştiam adevărul.

— Ce adevăr?

Domnişoara Winnie şi-a strâns buzele şi şi-a ferit privirile.

— Sunt convinsă că moartea Marthei a fost dureroasă pentru întreaga familie, a spus Lillian. Nici un părinte nu merită să treacă prin aşa ceva.

Ce groaznic a fost pentru ei!

— Ehhh! a răbufnit ea, întunecându-se la faţă. Tu nu erai acolo când domnul Frick o chinuia pe biata copilă să meargă pe bicicletă, să se comporte ca un copil normal. Când o împingea de la spate, deşi era clar că avea dureri cumplite. Mie îmi fierbea sângele în vine. Dacă m-ar fi luat pe mine cu ei în Europa în loc să angajeze o străină să aibă grijă de ea, nu s-ar mai fi întâmplat aşa. Şi mai târziu, dacă m-ar fi ascultat când le-am spus că era ceva în neregulă, am fi putut s-o salvăm.

— Şi-atunci de ce aţi rămas mai departe la ei după moartea Martirei?

— Cineva trebuia să aibă grijă şi de doamna Frick, biata femeie... Nu era puternică deloc. Nu se putea bizui pe nimeni, a spus ea, dar apoi s-a strâmbat. Nu vreau să vorbesc despre

asta. Şi nu vreau să mai vorbesc cu tine. Soră!

Dar Veronica, care între timp se aşezase mai la o parte, a început dintr-odată să vorbească, dar foarte încet, încât până şi Lillian s-a străduit să audă ce spunea.

— Am găsit medalionul dispărut. După atâţia ani!

Gâtul domnişoarei Winnie s-a răsucit dintr-odată spre stânga şi a început să se foiască pe scaun, dar apoi s-a stăpânit repede, întorcându-se din nou cu faţa spre ele. La început Lillian s-a necăjit că Veronica se băgase în discuţie, dar apoi şi-a dat seama ce a vrut fata să facă. Din locul în care stătea Veronica, domnişoara Winnie nu avea cum să o audă sau să-şi dea seama ce spune după mişcarea buzelor. Dar efectul a fost ca explozia unei bombe.

Deşteaptă fată, Veronica asta!

Auzise ce spusese Lillian mai devreme despre felul cum o încercase pe domnişoara Winnie la fel, chiar înainte de a fugi din casa Frick.

— Ce-ai spus? a întrebat domnişoara Winnie, ridicându-şi capul, străduindu-se vădit să-şi ascundă reacţia iniţială.

Lillian i-a arătat medalionul, punându-i-l apoi în palmă.

— Ţi-l aminteşti, nu-i aşa?

Domnişoara Winnie l-a studiat atent, întorcându-l pe spate. Nu i-a desfăcut capacul, dar l-a scuturat uşor. Diamantul dinăuntru a zăngănit uşor.

— Medalionul Marthei, da, mi-l amintesc. De ce mi-l arăţi? Dă-i-l lui Miss Helen, o să se bucure.

Nu a întrebat unde fusese găsit, cum ar fi fost firesc. Asta, împreună cu dovada că auzea foarte bine, a demonstrat că Lillian avusese dreptate. După atâta timp!

— N-ai vrea să afli unde a fost descoperit? a întrebat-o Lillian.

— Ba da, sigur că da. Unde a fost descoperit?

— Dar asta ştii dumneata mai bine, de vreme ce dumneata l-ai pus acolo.

Domnişoara Winnie a tras aer în piept, şi apoi a străfulgerat-o pe Lillian cu privirea.

— Cum să îndrăznească omul ăla să plece în mormânt cu medalionul Marthei?

— Deci erai acolo!

— Da, eram acolo, în galerie, cu una dintre servitoare, ajutam la pregătirile pentru primirea oaspeţilor. Am intrat în sala cu

emailuri să verific dacă era totul în ordine şi te-am auzit pe tine şi pe Miss Helen apropiindu-vă şi-am auzit tot ce-aţi vorbit. După ce-aţi plecat, am smuls obiectul acela din mâna lui rece, moartă. Nu l-am luat pentru mine, doar că nu am vrut să-l ia cu el.

— Dar de ce nu l-ai luat dumneata?

— Nu ştiam ce să fac cu el, cum să scap de el, şi-atunci mi-am amintit de compartimentele de după panouri. Acolo ţinea domnul Frick şuviţa de păr a Marthei, înainte să i se mute biroul ca să facă loc pentru emailuri.

— Şuviţa de păr în cinstea căreia domnul Frick bea cu dumneata un pahar la fiecare comemorare a morţii ei? a întrebat Lillian.

— Eu ţi-am povestit asta, nu-i aşa? Da. Ei scoseseră mânerele, dar eu am folosit o agrafă ca să deschid una dintre uşiţe şi am aruncat medalionul acolo.

— Dar i-ai lăsat să dea vina pe mine.

— Nu am vrut să se întâmple aşa, a răspuns domnişoara Winnie, ferindu-şi ochii. N-am ştiut că are înăuntru diamantul Magnolia decât când am văzut-o pe Miss Helen supărată tare.

— Dumneavoastră nu sunteţi surdă, a spus Veronica.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu, nici acum, la vârsta mea. Aud perfect, s-a împăunat domnişoara Winnie. M-au lăsat toate, dar urechile încă mai funcţionează.

— Atunci de ce v-aţi prefăcut?

— Îmi era mai uşor să stau alături de doamna Frick ore întregi, să ascult cum vorbea fără şir despre ce o durea, despre câte nedreptăţi i se făceau. Până la un punct mi-a fost milă de ea, dar ea habar nu avea cât de grea putea fi viaţa în lumea reală. Eu fusesem cu adevărat săracă, şi-a trebuit să muncesc de la treisprezece ani, şi mi-am petrecut zilele dându-i leacuri şi alifii unei femei care mânca prea mult marţipan şi se plângea de indigestie şi care găsea că zilele cu soare sunt un afront personal. Şi am băgat de seamă că falsa mea infirmitate îi făcea pe oameni să vorbească nestânjeniţi în preajma mea. Şi aşa auzeam lucruri pe care nu aş fi avut ocazia să le aflu. Ei, lumea mă lua drept o proastă ţăcănită, dar eu ascultam tot, aşa făceam.

S-a uitat la Lillian şi-a continuat:

— M-am simţit vinovată de ce ţi s-a întâmplat, că toată vina a căzut asupra ta, dar tu erai oricum o intrusă, ai venit de nicăieri şi le-ai intrat tuturor pe sub piele. N-am avut niciodată încredere în tine. Şi apoi chestia aia cu pretendentul lui Helen. Eu am ştiut că o să ne bagi în bucluc. Aşa de arătoasă, a trebuit să o eclipsezi pe Miss Helen, care n-avea nici o şansă. Eu am făcut ceea ce era cel mai bine pentru ea, pentru toată familia.

Apăsarea vinovăţiei în privinţa flirtului cu domnul Danforth nu se uşurase în tot acest răstimp, dar Lillian nu s-a lăsat mai prejos:

— Adică să laşi un pahar de apă la îndemână pentru domnul Frick, după ce ai pus un medicament de dormit în el?

Un zâmbet slab, triumfător s-a ivit pe buzele domnişoarei Winnie.

— Aceea nu a fost ideea mea. Bună, ce-i drept, dar nu a fost a mea.

— Ce vrei să spui?

— Treceam pe lângă baia domnului Frick şi am văzut-o, camerista aia... cum o chema? Bertha, da, ea era. Stătea lângă chiuvetă cu o sticluţă de Veronal în mână. Nu m-a văzut, dar eu m-am uitat la ea cum a aplecat-o spre pahar, dar s-a oprit apoi. S-a privit în oglindă, a pus sticluţa jos lângă pahar şi a fugit afară. O laşă!

— Aşa că l-ai otrăvit dumneata în schimb.

— M-am gândit să termin eu ce începuse ea. Am turnat medicamentul în pahar, am ascuns sticluţa în buzunar şi am umplut paharul cu apă. L-am pus apoi pe marginea chiuvetei. Nu eu l-am omorât, la urma urmei. N-a fost nici măcar ideea mea.

— Dar a venit Helen şi i-a dat paharul, a continuat Lillian. Ai pus-o într-o situaţie îngrozitoare.

— N-am vrut să bag pe nimeni în bucluc, doar nesuferita aia de infirmieră... a lăsat ea vorba neterminată. Am eliberat-o pe Miss Helen de povara de a fi fiica tatălui ei. Ei i-a fost mult mai bine fără el.

— Cu toate astea, i-a fost mult mai greu să se desprindă de el, să-şi vadă mai departe de viaţa ei.

— Le-am făcut tuturor un serviciu şi am onorat amintirea Marthei. Familia îmi este recunoscătoare pentru ce am făcut pentru ei. Datorită generozităţii lor mă aflu eu aici, a spus

domnişoara Winnie, arătând în jur. Tuturor le-a fost bine până la urmă.

Femeia răstălmăcea realitatea după cum îi plăcea ei să creadă.

— În afara domnului Frick, a adăugat Lillian.

Domnişoara Winnie s-a aplecat spre ea, furioasă.

— Tu să nu mă judeci pe mine! Tu erai dintr-alea frumoase. Miss Helen nu a avut noroc, cu faţa aia a ei ca de cal. Cu un tată ca al ei şi cu un pretendent ca acela! O fată ca ea avea nevoie să o apăr.

— E o mare îndrăzneală din partea dumitale! a răspuns Lillian. Spui că te-ai răzbunat pe domnul Frick, dar te-ai purtat exact ca el. Ai judecat oamenii după standardele dumitale rigide, făcând presupoziţii. Manipulându-i pe cei din jurul dumitale, care aveau încredere în dumneata.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Ba ai făcut, s-a auzit glasul lui Helen, care a apărut din spatele ei, urmată de Joshua.

Domnişoara Winnie şi-a răsucit capul, cu ochii umezi, holbaţi de uimire.

— Miss Helen!

Helen s-a apropiat.

— Am trăit cu această vină în tot acest timp, când de fapt era numai vina ta. Am învinuit-o pe domnişoara Lilly pe nedrept pentru un furt pe care l-ai comis tu.

Domnişoara Winnie s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi mâinile pe mânerele scaunului cu rotile.

— Uită-te la tot ce ai realizat după moartea lui! înainte de asta, nu făceai decât să-i cânţi lui în strună, făcându-i pe plac în toate. Cum a făcut şi mama ta, ani de-a rândul. Dar tu ai reuşit să te schimbi şi să faci ceva cu viaţa ta. Sunt mândră de tine, Miss Helen!

Helen a pufnit mânioasă, incapabilă să răspundă la un compliment atât de nepotrivit.

— Şi dumneata te-ai erijat în judecător şi în juraţi.

— Sigur că da. Şi dacă aş lua-o de la capăt, tot aşa aş face, a declarat domnişoara Winnie, sprijinindu-se mulţumită pe spătarul scaunului. De fapt, nu. Dacă aş lua-o de la capăt, aş răpi-o pe Martha din casa aceea de mică şi aş cruţat-o să aibă o viaţă atât de scurtă şi plină de suferinţă.

Helen s-a cutremurat.

— Poate îţi aminteşti cu cine stai de vorbă. Eu plătesc toate astea de aici din generozitate, aşa cum ai spus mai devreme chiar tu. La sfârşitul lunii pot să le spun să te scoată afară şi să închidă uşa după tine.

Domnişoara Winnie s-a albit la faţă.

— N-ai să faci asta!

— Ia să vezi!

Helen nu ar fi ezitat să dea la o parte pe oricine i-ar fi stat în cale. Dar să scoată în stradă o femei bătrână şi bolnavă era un act de cruzime, chiar şi după standardele ei. Veronica era gata să izbucnească în plâns.

Lillian trebuia să facă ceva să o oprească pe Miss Helen să calce pe urmele cruzimii tatălui ei.

— Helen, a început ea, nu-i iau în nici un fel apărarea domnişoarei Winnie pentru ceea ce a făcut, dar trebuie să-ţi închipui ce a simţit ea atunci. Noi toţi, şi tu mai ales, am fost victimele intimidărilor lui, şi eu îmi amintesc de câte ori te făcea să te simţi stânjenită şi nelalocul tău. Cu asta nu vreau să spun că nu te iubea, dar poate că era modul în care ştia el să ţi-o arate. Dar închipuie-ţi cum e să fii un copil bolnav şi să fii terorizat cu aceeaşi forţă. Închipuie-ţi cum e să fii cea care îl îngrijeşte pe acel copil şi să nu poţi interveni să-l opreşti.

Se gândea la toată furia adunată în sufletul Berthei, în sufletul oamenilor din oraşul acela din Pennsylvania, care fusese şters de pe faţa pământului.

— Ai acum ocazia să pui capăt suferinţelor unor generaţii întregi.

— Prin finanţarea ucigaşei lui?

— Ba nu, iertând. Iertând-o pe domnişoara Winnie, pe tatăl dumitale, pe mine. Şi mai ales pe dumneata, a continuat ea după o pauză.

*

Cei patru au tăcut tot drumul înapoi către casa lui Lillian. Helen conducea de parcă şi-o închipuia pe domnişoara Winnie întinsă pe jos dinaintea maşinii, ambalând motorul la fiecare curbă. La o cotitură mai strânsă, cei doi tineri din spate chiar s-au ciocnit unul de celălalt şi, când s-a întors spre ei, Lillian l-a văzut pe Joshua atingându-i uşor genunchiul Veronicăi.

— Aaa, stai aşa, domnişorică... a spus el.

Lillian era curioasă să ştie dacă erau împreună, ce poveste aveau, dar nu era momentul potrivit să întrebe.

După pledoaria lui Lillian, Miss Helen a pufnit în râs şi a dat să plece. A făcut însă doar câţiva paşi, apoi a şovăit, s-a răsucit şi s-a întors înapoi la domnişoara Winnie. A ridicat o mână şi a pus-o pe obrazul ei. Toţi încremeniseră, întrebându-se ce va urma, iar domnişoara Winnie a început să plângă. Helen i-a şters lacrimile cu degetul cel mare, după care s-a ridicat şi şi-a luat rămas-bun. Lillian spera că vorbele ei ar putea avea un efect.

Întorşi acasă la Lillian, ea i-a invitat înăuntru. Când i-a văzut, Archer i-a aruncat o privire întrebătoare, dar, văzându-le chipurile sumbre, nu a vrut să o sâcâie cu întrebări.

— Îmi displace profund că cei din familia mea au murit întrebându-se dacă nu cumva eu l-am omorât din greşeală pe Papsie. Pe patul de moarte, mama mi-a spus că mă iartă. Tare aş vrea să mă pot întoarce în timp să-i dovedesc că nu a avut dreptate, că nu eu l-am omorât.

Lillian s-a aplecat spre Helen şi i-a mângâiat braţul.

— Toţi au procedat cum au putut mai bine folosind ceea ce ştiau. Mama dumneavoastră v-a iubit întotdeauna, ştiţi asta. Aşa cum v-a iubit şi tatăl dumneavoastră, în felul lui.

— Mai bine de cincizeci de ani m-a chinuit gândul că eu l-am omorât pe tata. Îmi prinde bine să aflu adevărul în cele din urmă. Tuturor trebuie să vă mulţumesc pentru asta. Şi chiar vă mulţumesc. Deşi, dacă n-am s-o iert vreodată pe domnişoara Winnie, vom continua cu toţii să o iubim pe Martha.

— Deci nu o s-o scoateţi din azil? a întrebat Veronica.

— N-am s-o scot.

Helen a scos medalionul din buzunar şi l-a pus pe masă. Toţi s-au uitat cu atenţie la el, de parcă era un animal care urma să fie disecat într-un laborator ştiinţific.

— Ei au iubit-o pe Martha cel mai mult, a spus Helen. Şi nu am nici o problemă cu asta. A meritat toată dragostea pe care a primit-o în scurta ei viaţă.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu medalionul acum? a întrebat Joshua.

— Nu ştiu. A stat ascuns în tot acest timp. M-aş gândi să-l pun la loc acolo unde a stat, a răspuns ea, scrutându-l cu privirea în care îi licărea o scânteie. Doar dacă n-o să vă mai băgaţi voi,

curioşii, nasul prin casa mea din nou.

— Ştiu ce-ar trebui să faceţi cu el, a intervenit Veronica, ridicând medalionul şi întorcându-se spre Helen. Să-l purtaţi.

Şi, fără să-i ceară voie, i l-a prins pe reverul hainei.

— Aşa veţi purta tot timpul amintirea Marthei cu dumneavoastră. Sunt convinsă că i-ar plăcea asta.

Helen l-a mângâiat, trecându-şi degetul peste el, şi a zâmbit.

— Poate că i-ar plăcea. Ciudat e că nu mi-o mai pot aminti deloc. În minte îmi apar doar portretele ei, nu copilul în carne şi oase. A trecut atâta timp, şi eu eram foarte mică.

— Ea s-ar mândri cu dumneavoastră, şi tatăl dumneavoastră, la fel. Duceţi o viaţă cu totul ieşită din comun, ca şi tatăl dumneavoastră.

— Nu permit nimănui să mă oblige să fac ceva. Ceea ce nu e uşor pentru o femeie în vremurile astea. Nici chiar pentru una bogată. Mi-am îndeplinit visurile. Biblioteca, ferma. Trebuie să vii să mă vezi cândva, domnişoară Lilly.

— Sunteţi amabilă, poate că vom veni, a răspuns Lillian. Trebuie să recunosc că lunile petrecute în casa familiei Frick mi-au schimbat viaţa. Când am plecat de acolo, eram convinsă că puteam să mă descurc în lume fără să fiu nevoită să mă bazez doar pe frumuseţea mea. Şi a fost mai bine să aflu asta cât mai devreme decât să încerc să mă lupt cu declinul inevitabil al vârstei.

— Să-ţi fie de bine! a spus Helen, şi toţi au râs. Dar mie îmi place să fiu o bătrână excentrică. Forţa pe care o capeţi când nu-ţi pasă ce cred alţii este tonifiantă.

Lillian i-a luat mâna într-a ei.

— Îmi pare rău, Helen, că m-am lăsat atrasă de avansurile domnului Danforth. A fost urât din partea mea.

— Ei, dacă tot vorbim cinstit, m-ai ajutat să scap de o căsătorie dezastroasă. Oricât de mult insista că şi-o dorea, dacă ar fi trăit, tatei nu i-ar fi plăcut deloc să mă împartă cu altcineva. Şi, pe deasupra, eu n-am fost niciodată genul casnic. Cu siguranţă s-ar fi sfârşit cu un scandal cumplit. Dar apreciez că ţi-ai cerut scuze.

Helen a luat o gură de ceai şi i-a aruncat o privire caldă lui Lillian, care a continuat să o mângâie pe mână.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Veronica a urmărit schimbul de priviri dintre Miss Helen şi Lillian, mulţumită că au ajuns la o înţelegere. S-a uitat apoi spre Joshua, care i-a zâmbit scurt. Spera că, scoţând la iveală înşelăciunea domnişoarei Winnie, a reuşit să-l mai îmbuneze puţin. Dar trebuiau totuşi să stea de vorbă.

— Şi cu diamantul ce o să faceţi? a întrebat-o ea pe Miss Helen.

Miss Helen l-a atins, şi apoi l-a ridicat, făcându-l să zornăie uşor.

— Cred că am să-l vând şi am să donez banii pentru bibliotecă.

Veronica a tras adânc aer în piept.

— Dar ce-ar fi dacă aţi înfiinţa o bursă pentru tinerii care vor să studieze arta?

Miss Helen a ţintuit-o îndelung cu privirea, coca ce în mod normal ar fi stânjenit-o. Încă nu se obişnuise să fie privită şi cercetată de fotografi şi ziarişti de modă sau de diverse persoane din autobuz care sesizau tunsoarea ei ciudată. Dar, spre deosebire de ei, Miss Helen o privea altfel. Ea nu o studia pe dinafară, ci încerca să înţeleagă ce se petrecea în mintea ei. Asta nu însemna să fie privită, ci să fie văzută, înţeleasă.

— O bursă? a repetat ea, în cele din urmă.

— Sigur că da. Pentru studenţi ca Joshua, de exemplu.

— Hmm, Veronica, a intervenit Joshua, clipind uimit. Vino să vorbim o clipă.

Veronica a ieşit după el pe terasa de la intrare, simţindu-şi bătăile puternice ale inimii.

— Ce e? Am spus ceva rău?

— Ei, înţeleg că încerci să repari ceva. Cum ar fi faptul că ai încercat să furi diamantul.

Ea şi-a plecat privirea, apoi şi-a ridicat ochii spre el. Asemeni lui Miss Helen, Joshua chiar a putut să o vadă, să o înţeleagă în profunzime, în ultimele două zile, în ciuda lipsei de lumină din oraş.

— Dacă tot e ziua în care toată lumea îşi cere scuze, îmi cer şi eu iertare. L-am găsit în medalion când tu te-ai dus să cauţi cealaltă lampă, şi pe moment nu am ştiut ce să fac cu el. Eram supărată că fusesem exclusă din sesiunea foto, că îmi stricam viitorul ca manechin, că nu voi mai putea avea grijă de sora mea, aşa că l-am luat.

Joshua a răsuflat îndelung.

— Credeam că ai fi putut lua o decizie mai înţeleaptă în momentele acelea.

— Ai dreptate, a recunoscut ea. A fost ceva spontan, şi mi-a părut rău pe loc, dar tu te întorseseşi deja şi îl simţeam cum mă arde în buzunar.

Joshua nu a răspuns, dar dezamăgirea de pe chipul lui o durea mai tare decât orice cuvânt.

— Mama mi-a spus azi-dimineaţă că Polly nu mai vrea să mănânce. Şi nu vreau să o pierd şi pe ea aşa cum l-am pierdut pe tata, a spus ea, stăpânindu-şi cu greu lacrimile, căci nu era cazul să dramatizeze, dar a fost o mare prostie să fac asta. Mă gândisem de mai multe ori să-ţi spun când eram încuiaţi acolo, în casă. Mă gândeam că am fi putut să împărţim banii luaţi pe diamant în aşa fel încât să poţi şi tu să mergi la universitate, şi eu să o aduc pe Polly acasă.

— Asta nu te scuză, oricum nu aş fi acceptat.

Sigur că nu ar fi acceptat. Obosită şi mâniată pe sine, nu voia altceva decât să se ghemuiască şi să adoarmă. Să uite totul.

Dar, în loc să se lase cuprinsă de supărare, şi-a îndreptat spatele şi a spus:

— Uite ce-i! îmi pare rău şi o să fac tot ce pot ca să îndrept, dacă vrei să-i mărturisesc totul lui Miss Helen, am s-o fac. Recunosc că sunt vinovată.

A aşteptat cu sufletul la gură să vadă ce-i răspunde.

— Nu am să-ţi cer asta, a spus el în cele din urmă.

În aceste ultime zile, Joshua se dovedise un prieten adevărat, avusese grijă de ea, o ocrotise şi o însoţise în căutarea comorii până la capătul ei nebănuit. Şi ea, în schimb, încercase să fure diamantul Magnolia, un simbol esenţial al casei şi al trecutului acesteia. Joshua iubea şi respecta întreaga colecţie de artă pentru mărimea şi însemnătatea ei istorică, iar ea îi trădase această dragoste luând giuvaierul.

Simţea că i se frânge inima că risipise bruma de încredere ce se înfiripase între ei în ultimele două zile.

Nu mai rămânea nimic de spus, dar, când voia să apese pe clanţă ca să intre înapoi, el a apucat-o de mână.

— Stai aşa. Îmi pare rău de Polly. Chiar dacă nu am şi eu o soră, înţeleg ce te-a determinat să iei diamantul. Şi până la urmă ai reparat greşeala. Apreciez asta.

Au rămas unul lângă celălalt în faţa uşii.

— Chiar apreciezi?

— Da. Şi să ştii că există o altă metodă să faci o mulţime de bani.

— Cum?

Înainte de a-i auzi răspunsul, şi-a dat seama că o tachina, după felul cum i se ridicase un colţ al gurii.

— Să te apuci să joci popice profesionist.

Uşurată, ea l-a plesnit uşor peste mână.

Când au revenit în bucătărie, Miss Helen s-a uitat spre ei, înclinând din cap.

— Am discutat despre înfiinţarea unei burse. Nu e o idee rea. Deşi ne-am cunoscut în împrejurări nefavorabile, a urmat ea apoi, adresându-se lui Joshua, mi-am dat seama că eşti o valoare pentru Muzeul Frick, domnule Lawrence. E adevărat că vrei să studiezi mai departe la universitate?

— Aşa intenţionez.

— Îmi închipui însă că nu îţi va fi prea uşor. Poate că aş putea să ajut puţin.

Joshua abia a putut să mulţumească, bâlbâindu-se.

— Iar dumneata, a continuat Miss Helen pe o voce mai joasă, întorcându-şi ochii verzi ca de pisică spre Veronica, îmi place cum gândeşti. Eşti o fată deşteaptă. Ai ajutat la dezlegarea unui mister care a măcinat îndelung familia noastră.

— Acolo, la azil, ai fost atât de isteaţă să o faci pe domnişoara Winnie să-şi recunoască...

— ... lipsa lipsei de auz, a completat-o Lillian.

Soţul ei a chicotit auzind jocul de cuvinte, iar ea i-a zâmbit cu toată faţa. Se vedea clar cât de mult ţineau unul la altul, cât de îndrăgostiţi erau încă după atâţia ani.

Toate aceste laude o stânjeneau, ştiind că Joshua aude şi judecă fiecare vorbă.

— Mi-a venit ideea de la ceea ce ne-aţi povestit despre propriul dumneavoastră experiment.

— Mai spune-mi o dată cu ce te ocupi, draga mea, a întrebat Miss Helen.

Veronica s-a uitat în jur, neştiind cum să răspundă.

— Acum, am rămas fără lucru. Am lucrat mai demult într-un centru de amanet, şi apoi am fost manechin, o vreme.

— Model! Am mai avut eu de-a face cu aşa ceva, a spus Miss Helen, zâmbind către Lillian. De fapt, eu caut o secretară

particulară. Ştiu că nu aşa se spune acum, că se zice asistentă, dar eu nu am de gând să-mi modernizez vocabularul.

— Să fiu secretara dumneavoastră particulară? a repetat uluită Veronica. Vreţi să fiu secretara dumneavoastră particulară?

— Niciodată nu stă nimeni prea mult în postul ăsta, a continuat Miss Helen, ridicându-şi dramatic mâinile în sus, şi nu ştiu de ce!

Au râs cu toţii, chiar şi Miss Helen.

Joshua şi-a dres glasul, şi Veronica şi-a ţinut răsuflarea, aşteptând să audă ce avea să spună.

— Veronica a făcut nişte legături care ne-au ajutat să găsim comoara, după ce a aruncat doar o privire prin arhivă. Are o memorie şi un spirit de observaţie ieşite din comun.

Auzindu-i laudele, când credea că nu le merita deloc, Veronica s-a emoţionat. Deşi aprecia oferta, nu ar fi putut să o accepte din două motive: mai întâi Polly. Veronica nu ar fi părăsit-o în nici un caz, ca să rămână să lucreze în America.

Miss Helen a văzut că şovăie.

— Dar ce e, dragă?

— Apreciez amabila dumneavoastră ofertă, Miss Helen, dar familia mea e la Londra, şi nu pot să vin aici. Ştiţi, am o soră internată într-un sanatoriu şi încerc să o scot de acolo, să vină acasă, să stea cu mine şi cu mama, dar e aşa de greu... a lăsat ea vorba neterminată, dându-şi seama că spusese mai mult decât intenţionase.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Miss Helen, ducându-şi mâna la gât. Şi eu aş fi făcut orice pentru sora mea, chiar orice. O iubeam nespus şi nu-mi plăcea să o văd suferind atâta.

Şi-a scos o batistă din mânecă cu care şi-a atins uşor ochii.

— Deci mă înţelegeţi!

Deşi se cunoscuseră în împrejurări nefericite, ajunsese să o admire pe Miss Helen. Aveau în comun mult mai mult decât îşi putuse închipui.

Brusc, Miss Helen a lovit cu palma în masă, făcând să zăngăne linguriţele pe farfurioare.

— Uite cum o să facem! O aducem aici, a spus ea, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Se pot face tot felul de aranjamente. Poate veni şi mama ta, dacă vrea. Aşa aş putea face o faptă bună pe care nu am putut-o face pentru Martha.

Veronica a rămas fără grai. Ar putea să o aducă pe Polly acolo! Mai ales, ar putea începe o viaţă nouă împreună.

— Asta ar fi... remarcabil, a rostit ea cu mare băgare de seamă. Dar ar mai fi totuşi încă ceva. Mie chiar mi-a plăcut să citesc toate scrisorile şi documentele acelea vechi, să mă gândesc cum fac legătura între trecut şi ce se întâmplă în prezent. Credeţi că, în timp, aş putea să candidez pentru un post de arhivar? Dacă am nevoie de studii sau de practică, aş fi bucuroasă să le fac. Mi-ar plăcea să fac asta. Cu orice preţ.

S-a uitat apoi la Joshua, care a înclinat uşor capul aprobând-o. În ultimele două zile, învăţase de la el ce însemna să îşi asume riscuri şi să-şi croiască propria cale, chiar dacă la început lumea artei şi a istoriei în care avea să intre părea să o intimideze şi, în acest caz, chiar să o respingă.

— Văd că nu te laşi! Arhivar? La Frick? a pufnit Miss Helen, ridicându-şi autoritar capul.

Veronica nu-şi dădea seama dacă era supărată sau impresionată.

— Ei bine... s-ar putea să am nişte cunoştinţe pe acolo...

— Aşa am auzit şi eu.

— Dar tunsoarea aia... să ştii... că nu te aranjează. Ar trebui să-ţi piepteni părul ca mine, a continuat Miss Helen, atingându-şi părul pieptănat pe spate. E mult mai practic şi nu-ţi intră în ochi. Eu nu mi-am schimbat coafura din 1903 şi sunt mândră de asta.

Lillian a pufnit foarte neelegant, iar Veronica a privit în jur la oamenii aceia pe care abia îi cunoscuse şi care păreau că i-au schimbat viaţa.

— E clasică, de bună seamă, ca şi dumneavoastră, Miss Helen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

La începutul primăverii, Lillian şi Archer s-au încumetat să meargă la New York să viziteze Muzeul Frick la invitaţia – sau mai bine zis la ordinul – lui Miss Helen. Soarele care apunea dădea o nuanţă de roz aprins clădirii, luându-se parcă la întrecere cu magnoliile uriaşe aflate de o parte şi de alta a intrării în salon.

După colţ, în dreptul intrării principale, Lillian s-a oprit şi s-a uitat în sus, aşa cum făcuse cu mulţi ani în urmă, la începuturile croi jazzului, privind atent silueta înclinată de deasupra

frontonului.

— Arăţi destul de languroasă acolo, fetiţo, a observat Archer. Dar de ce ţine în mână băieţelul acela dolofan din dreapta o paletă de ping-pong?

— E un îngeraş care ţine o oglindă, prostănacule.

— Aş fi jurat că e o paletă de ping-pong.

Tocmai era gata să-l pocnească cu poşeta, când Miss Helen şi-a făcut apariţia la intrare.

— Uite c-aţi venit! Haideţi, că aţi întârziat!

Au intrat după ea în noul hol de la intrarea în muzeu, apoi au ieşit în grădină, unde cerul împurpurat se reflecta într-un bazin dreptunghiular cu nuferi.

— Am făcut grădina aceasta în 1977, a explicat Helen. L-am angajat pe peisagistul Russell Page. A făcut o treabă excelentă. Să nu spuneţi nimănui, dar eu îmi las câinii să alerge pe aici după program. Tare le mai place să se fugărească printre lalele.

În mijlocul micii peluze se aflau Veronica şi Joshua ţinându-se de mână. Lillian a zâmbit văzându-i, amintindu-şi că în iarna trecută, la Pine Knolls, simţise că e o legătură între ei, ceva mai profund decât o tovărăşie conjuncturală pentru a face faţă toanelor şi maşinaţiilor lui Miss Helen. S-au apropiat şi au dat mâna cu ei.

— Felicitări pentru noua slujbă, Veronica.

— Mulţumesc. Într-adevăr, Miss Helen mi-a obţinut un post de ajutor de arhivar. Şi acum ajut la organizarea unei noi expoziţii despre rolul personalului de serviciu în vremea când era încă reşedinţa familiei.

— Asta e grozav, a exclamat Lillian.

— De fapt, speram să vă pot lua cândva un interviu pe tema asta, a adăugat Veronica.

— Desigur. Promit că am să-ţi povestesc tot.

Miss Helen a pufnit dezaprobator, dar şi-a păstrat zâmbetul.

— Şi sora ta ce face? a întrebat Lillian. Am aflat de la Helen că se află aici, la New York, cu tine. Cum se simte?

— Polly e în mare formă, a răspuns Veronica, cu faţa luminată de un zâmbet larg. Are o îngrijitoare pe care o iubeşte foarte mult, stă cu ea cât eu şi mama suntem la lucru. Mama lucrează şi ea ca secretară la bibliotecă, desigur tot datorită lui Miss Helen. Şi Joshua urmează să meargă la Universitatea Columbia la toamnă, ca prim beneficiar al Bursei Frick.

— Ce veşti grozave! s-a bucurat Lillian, privind în jur, neştiind de ce stăteau cu toţii acolo în grădină.

— Nu mergem la masă? Helen, spuneai ceva despre un restaurant italienesc pe-aici, prin preajmă. Cred că Archer moare de foame.

— Vrem să-ţi arătăm ceva, mai întâi.

Joshua s-a dat la o parte, lăsând să se vadă ceva acoperit cu o pânză albă. Veronica a tras-o uşor de o margine, şi Lillian s-a pomenit faţă în faţă cu Angelica. Şi-a amintit când a pozat pentru statuia aceea – una dintre primele ei comenzi – şi s-a simţit năpădită de valuri ciudate de imagini: mama ei cuibărită într-un fotoliu în atelierul din West Side, artistul care îşi vedea de lucru, tăcut şi meticulos, iar ea privind în sus, cu braţele uşor ridicate, cu un picior înainte, de parcă ar fi vrut să se ridice să plutească în ceaţă. Era atât de tânără, cu trupul neted şi puternic, cu gâtul lung şi drept. Statuia era într-o formă neobişnuit de bună după atâtea zeci de ani, cu marmura de-un alb ca de alabastru.

— Asta sunt eu, abia a putut ea să îngaime, cu vocea brusc sugrumată.

Era Lillian în vremea când era recunoscută şi admirată ca simbol al frumuseţii şi tinereţii, când avea o mamă care să aibă grijă de ea. Înainte să-şi dea seama că lumea nu era atât de prietenoasă aşa cum fusese lăsată să creadă, că doar zbătându-se în derută şi nefericire putea să descopere cine era cu adevărat şi ce anume voia să facă în viaţă.

— Unde aţi găsit-o? a întrebat Archer, dându-şi seama că ea rămăsese mută de uimire.

— Îndrumată de mine, Veronica a urmărit toate statuile Angelică! care erau scoase la licitaţie, şi asta s-a ivit acum câteva săptămâni, a spus Helen. Şi-n clipa când am văzut-o, am ştiut că trebuia să o cumpăr pentru muzeu. Comitetul director a fost de acord şi-am pus imediat mâna pe ea.

Lillian clătina uimită din cap, sprijinindu-se de Archer.

— Şi o să fie inclusă în prezentările lucrărilor din muzeu de-acum încolo, şi curatorilor o să li se ceară să specifice nu numai numele artistului, ci şi al modelului care l-a inspirat. Angelica, cunoscută şi ca Lillian Carter Graham.

După ani de zile în care imaginea ei anonimă se găsea împrăştiată în tot Manhattanul şi în lumea întreagă, numele lui

Lillian avea să fie în fine pronunţat. Şi recunoscut. Şi nu cu conexiuni impudice, legat de vreun scandal sau ca păpuşă arătoasă pentru vreun cineast de la Hollywood, ci pentru contribuţia ei substanţială în universul artei. Cu respect. Asta era tot ce-şi dorise în sinea ei în toţi aceşti ani.

A făcut un pas înainte şi a îmbrăţişat-o strâns pe Helen. De când se revăzuseră prima dată la ea acasă, continuaseră să se întâlnească regulat şi să facă plimbări lungi la ferma lui Helen sau sporovăind la o cafea în biroul ei de la bibliotecă. Prezenţa lui Lillian îmblânzea pornirile capricioase ale lui Helen, iar aceasta îi readucea bucuria şi dragostea pentru artă şi istorie. Şi dacă se porneau să stea de vorbă, nu mai puteau fi oprite ore întregi.

Cele două femei trecuseră prin decenii de schimbări radicale, când axa pământului s-a mai aplecat puţin. Războaie curmate de păci nesigure, trăsuri cu cai înlocuite de automobile cu portiere lucioase, fuste cu tivuri până la pământ ridicate la înălţimi inimaginabile. Reşedinţa familiei Frick, ce adăpostise cândva oameni în carne şi oase şi pe servitorii lor, era acum o rămăşiţă dintr-o altă epocă, un locaş al aspiraţiilor străvechi. Şi, cu toate acestea, vizitatorii contemporani erau mereu nerăbdători s-o viziteze, minunându-se de ceea ce vedeau în fiecare încăpere.

Iar Lillian şi Helen rămăseseră acolo, tăcute, sprijinindu-se ferm una pe alta, în timp ce statuia le privea cu o graţie senină, atotştiutoare.

Nota autoarei

Într-o zi friguroasă de iarnă, la sfârşitul anului 2019, după ce am terminat vizita minunată la Muzeul Frick, am rămas uitându-mă la uşa de la intrare şi m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă femeia care pozase pentru personajul de pe fronton – considerată un top model al anilor 1910 – ar fi cunoscut-o pe Helen Clay Frick, fiica încăpăţânată a lui Henry Clay Frick. De-aici a pornit povestea din această carte, deşi nu există nici o dovadă că cele două femei s-au întâlnit vreodată. În toate cărţile mele mi-a plăcut să suprapun o poveste inventată peste eşafodajul faptelor istorice, ca apoi să explic în nota autorului sursa de inspiraţie a personajelor şi a intrigii şi să dau naştere unor idei pentru lecturi ulterioare.

Personajul Lillian se bazează într-o anumită măsură pe un model al artiştilor care a existat cu adevărat şi care împodobeşte frontonul de deasupra uşii de la intrarea Muzeului Frick. Se numea Audrey Munson şi, la începutul secolului XX, era răsfăţata lumii artistice din New York, pozând pentru toate statuile faimoase pomenite în romanul de faţă şi în alte peste o sută de lucrări, în 1919, proprietarul apartamentului în care locuia Audrey şi-a ucis cu brutalitate soţia, şi Audrey a fost interogată şi ea pe baza unor dovezi şubrede. Scandalul iscat i-a distrus cariera cinematografică abia începută, iar Audrey şi mama ei s-au retras în nordul statului New York. Din nefericire, viaţa ei se sfârşeşte diferit de cea a lui Lillian. În 1922, Audrey încearcă să se sinucidă bând mercur şi, cum starea ei psihică se deteriorase, nouă ani mai târziu a fost internată într-un sanatoriu unde a mai trăit încă şaizeci şi cinci de ani. A murit în 1996, la vârsta de 104 ani, şi este înmormântată într-un mormânt fără nici un însemn. Dacă doriţi să citiţi mai mult despre ea, vă recomand *The Curse of Beauty. The Scandalous & Tragic Life of Audrey Munson, America's First Supermodel* de James Bone.

Când am scris despre familia Frick m-am inspirat din cele două volume ale Marthei Frick-Symington Sanger, stră-strănepoata lui Henry Clay Frick: *Helen Frick: Bitterswet Heiress* şi *Henry Clay*

Frick: An Intimate Portrait. Amândouă cărţile prezintă amănunţit istoria familiei Frick, provenienţa şi semnificaţia operelor de artă din Colecţia Frick. Unele întâmplări din romanul *Palatul Magnolia* redau întâmplări reale din istoria familiei: prima fiică a lui Henry Clay şi a Adelaidei, Martha, a murit la vârsta de cinci ani în împrejurările tragice descrise în roman. Familia Frick a avut şi un fiu care a murit în copilărie şi putem să ne închipuim durerea cauzată de pierderea acelor copii. Eu am decis să nu pomenesc şi despre moartea băiatului, ca să concentrez atenţia doar asupra Marthei şi a lui Helen. Deşi Henry Clay Frick era renumit pentru că îşi răsfăţa soţia şi fiica dăruindu-le bijuterii cu pietre preţioase costisitoare, diamantul Magnolia este o invenţie de a mea. Helen Clay Frick s-a aflat pe punctul de a se logodi, dar nu s-a căsătorit niciodată. În timpul Primului Război Mondial, în 1917, a mers în Franţa să ajute Crucea Roşie. Fratele ei, Childs, şi soţia lui au fost nemulţumiţi de prevederile testamentului lui Henry Clay Frick şi au acuzat-o pe Helen că şi-a otrăvit tatăl, deşi nu a avut loc niciodată o anchetă oficială. În 1920, Helen a înfiinţat Biblioteca de Artă Frick şi s-a dedicat cu totul continuării moştenirii tatălui ei.

Helen Clay Frick a realizat mult mai mult în viaţă decât ar fi putut reda romanul meu. În 1909 a înfiinţat Casa de Vacanţă pentru tinerele muncitoare de la Căile Ferate la Wenham, Massachusetts, unde puteau să se odihnească şi să-şi îngrijească sănătatea tinerele muncitoare care trudeau în fabrici. După ce s-a întors din Războiul cel Mare în 1918, a organizat magazinul caritabil al Crucii Roşii în Manhattan şi a strâns peste 50 000 de dolari pentru veterani, iar mai târziu a finanţat construirea Frick Fine Arts Building de la Universitatea din Pittsburgh. Helen nu s-a căsătorit niciodată şi nu a avut copii. A murit în casa ei, la Pittsburgh, în 1984, la vârsta de nouăzeci şi şase de ani.

Toate operele de artă, tablouri şi sculpturi, prezentate în roman, sunt creaţiile reale, cu excepţia bustului pomenit în scena primei întâlniri a lui Lillian cu Helen, care este invenţia mea. De asemenea, lucrarea lui Isidore Konti *Cele trei graţii* de la hotelul Astor a fost terminată în realitate in 1909, dar eu am plasat data ceva mai târziu, ca să poată să se încadreze în cronologia naraţiunii. Printre cărţile din care m-am documentat se numără *Millionaires and Grub Street: Comrades and Contacts*

in the Last Half Century de James Howard Bridge, *The Frik Collection: Handbook of Paintings*, editată de Elaine Koss, *The Sleeves Should Be Illegal*, editată de Michaelyn Mitchell, *Building the Frick Collection: An Introduction to the House and Its Collections* de Colin B. Bailey, *Mirror to America: The Autobiography of John Hope Franklin* de John Hope Franklin, *Young, Gifted and Black: A New Generation of Artists*, editată de Antwaun Sargent, *Model: The Ugly Business of Beautiful Women* de Michael Gross şi *Wonderful Tonight* de Patty Boyd şi Penny Junor.

Pagina de internet a Muzeului Frick (frick.org) cuprinde un tur virtual nemaipomenit şi zeci de programe Online care oferă o imagine din culisele colecţiei. Muzeul Colecţiei Frick se dovedeşte a fi inovator prin iniţiative destinate diversităţii şi incluziunii, cum ar fi stagii de pregătire pentru artişti, programe de consolidare a carierei profesionale şi proiectul cinematografic Frick, o colaborare unică de acest gen cu Ghetto Film School din Bronx, care oferă cursuri în muzeu. Recomand cu căldură să priviţi online seria „Cocktailuri cu un curator”, care prezintă curatori excepţionali, precum Amy Ng şi Xavier F. Salomon, care discută despre anumite lucrări şi vă îndemn să aflaţi cât mai multe despre clădire, comorile din ea şi despre activităţile care au loc aici.

Vă mulţumesc că aţi citit *Palatul Magnolia*. Sunt emoţionată şi onorată să vă pot împărtăşi bucuria de a cunoaşte această bijuterie a New York-ului: Muzeul Frick.

Mulţumiri

Îţi mulţumesc, Stefanie Lieberman, că ai crezut în mine de la prima mea carte şi că mi-ai îndrumat paşii cu înţelepciunea şi spiritul tău. Adresez de asemenea mulţumiri lui Molly Steinblatt şi lui Adam Hobbins, pentru că mi-au oferit sugestii şi interpretări excepţionale pe manuscris. Stephanie Kelly – ai fost un redactor de vis, nu am suficiente cuvinte de mulţumire pentru modurile ingenioase în care ai transformat un manuscris într-un roman adevărat. Aceşti ultimi şase ani petrecuţi împreună au fost o bucurie adevărată, şi sunt emoţionate de ceea ce urmează să faci de-acum încolo. Întregii echipe de la Dutton: Madeleine McIntosh, Allison Dobson, Ivan Held, Christine Call, John Parsley, Amanda Walker, Lindsey Rose, Alice Darlymple, Becky Odell, Stephanie Cooper, Natalie Church, Lexy Cassola, Katie Taylor şi Christopher Lin – vă mulţumesc pentru entuziasmul şi hotărârea voastră şi mai ales pentru că aţi făcut ca aducerea unei cărţi pe lume să fie atât de distractivă. O recunoaştere meritată pentru Kathleen Carter, care mi-a fost alături de la bun început.

Sunt profund îndatorată personalului Muzeului Frick din prezent şi din trecut, printre care Heidi Rosenau, Colin B. Bailey, Ian Wardropper, Sally Brazil şi Julie Ludwig. Mulţumiri speciale lui Jennifer Quinlan, Nikki Slota-Terry, William Johnson, Tammi Lawson, LeRonn P. Brooks, Thelma Golden, Yael Peres, Meredith Bergmann, Margeaux Weston, Mary Morgan, Coco Arnesen, Andrew Alpern, Dilys Davis şi podcastului *Bowery Boys*.

Sunt foarte recunoscătoare întregii comunităţi a librarilor, bibliotecarilor, bloggerilor literari şi scriitorilor. Lista este lungă, dar am să-i menţionez pe: Amy Poeppel, Susie Orman Schnall, Nicola Harrison, Lynda Cohen Loigman, Jamie Brenner, Suzanne Leopold, Kristin Harmel, Wendi Walker, Georgia Clark, Brenda Janowitz, Lauren Wiling, Christina Baker Kline şi Kerri Maher. Mă simt îndatorată faţă de numeroase persoane care au ajutat la promovare, printre care Andrea Peskind Katz, Pamela Klinger-Horn, Zibby Owens, cei cinci minunaţi de la Friends and Fiction, Robin Kall Homonoff, Cindy Burnett, Jamie Rosenblit, Kristy Barrett, Christie Hinrichs şi Susan McBeth. Sunt mult prea mulţi

să-i înşirui aici, dar vă mulţumesc tuturor pentru că aţi făcut legătura între cititori şi autor.

Mulţumesc şi familiei mele: Brian, Dilys, Martin, Mace, Caitlin, Erin şi Lauren. Şi, în fine, mulţumiri lui Greg Wands, pentru generozitatea şi dragostea lui.